വൃത്താന്തപത്രപ്രവർത്തനം

രചന: സ്വദേശാഭിമാനി രാമകൃഷ്ണപിള്ള (1912)

പത്രപ്രവർത്തനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആദ്യത്തെ മലയാള കൃതി.

അദ്ധ്യായം 1: പത്രപ്രവർത്തനത്തൊഴിൽ

പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് ഇന്ത്യയിൽ കൊണ്ടുവന്ന് നട്ടുപിടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ചെടികളിൽ ഒന്നാണ് വൃത്താന്ത പത്രം. ദേശസാത്മ്യകരണത്താൽ, ഈ മറുനാടൻ ചെടി, ഇന്ത്യൻ മണ്ണിൽ നല്ലവണ്ണം പിടിച്ചു തഴച്ചു വളരുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഉണ്ണുക, ഉടുക്കുക, ഉറങ്ങുക എന്ന ഉകാരത്രയം മനുഷ്യരുടെ ജീവിതരക്ഷക്ക് എത്രയേറെ ആവശ്യകമെന്ന് വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവോ; ഈ ചെടിയുടെ ജന്മഭൂമിയിലെ ജനങ്ങൾ പത്രവായനയേയും അപ്രകാരം തന്നെ ഗണിച്ചിരിക്കുന്നു. പാശ്ചാത്യ രാജ്യങ്ങളിൽ അന്നുള്ള ലോകവർത്തമാനങ്ങൾ അറിയുന്നതിലേക്ക് പ്രതിദിന പത്രങ്ങൾ വായിക്കാതെ ഉറങ്ങുവാൻ പോകുന്നവർ, ജീവിതത്തിൽ നിത്യാവശ്യമായ ഏതോ ഒരെണ്ണം സാധിക്കാതെയാണ് അന്നത്തെ കൃത്യങ്ങൾ നടത്തിയിരിക്കുന്നത് എന്ന ചിന്താക്ലേശത്താൽ അസ്വസ്ഥചിത്തന്മാരായിരിക്കുമാറുണ്ട്. ഈ സ്ഥിതിക്ക്, ലോകത്തിൽ വൃത്താന്തപത്രങ്ങൾക്കു നാൾക്കുനാൾ പ്രചാരവും പുഷ്ടിയും അഭിവൃദ്ധിയും കയറിവരുന്നതിൽ വിസ്മയപ്പെടുവാനില്ല. ഈ ഭൂഗോളത്തിലെ പലേ രാജ്യങ്ങളിലായി ഇപ്പോൾ നടത്തിവരുന്ന അനേകസഹസ്രം വർത്തമാന പത്രങ്ങളുടെ വന്മ എന്തുമാത്രമുണ്ടെന്ന് കുറേ മുമ്പു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കണ്ടിരുന്ന താഴെ പറയുന്ന കണക്കുകൊണ്ട് ഏകദേശം ഊഹിക്കാൻ കഴിയുന്നതാണ്:-

"ആണ്ടുതോറും 12,000 കോടി പത്രപ്രതികൾ ഈ ലോകത്തിൽ പ്രചരിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഇവയൊക്കെ നിരത്തിയിട്ടാൽ, 10,450 ചതുരശ്ര മൈൽ സ്ഥലം മുഴുവൻ വ്യാപിക്കും. ഇവയെ സെക്കണ്ടിനു ഒന്നു വീതം എണ്ണുന്നുവെങ്കിൽ, എല്ലാം എണ്ണിക്കഴിവാൻ മുന്നൂറ്റിമുപ്പത്തിമൂന്നു കൊല്ലം വേണ്ടിവരും. ഇവയെല്ലാക്കൂടി 7,91,250 ടൺ ഭാരം കടലാസ് ചെലവാകുന്നു (ഒരു ടൺ തൂക്കം 2,240 റാത്തൽ ആണ്). ഈ പത്രങ്ങളൊക്കെ ഒന്നിനുമേൽ ഒന്നായി അടുക്കിവയ്ക്കുന്നുവെങ്കിൽ, അഞ്ഞൂറു മൈൽ പൊക്കത്തിൽ ഒരു പർവതമായി കുന്നും. ഒരുവൻ ഒരു പത്രം വായിക്കുവാൻ അഞ്ചു മിനിട്ടു നേരം ദിവസന്തോറും ചെലവാക്കുന്നുവെങ്കിൽ, ഭൂമിയിലുള്ള ജനങ്ങൾ എല്ലാംകൂടി ഒരു കൊല്ലത്തിൽ പത്രവായനക്കായി വ്യയം ചെയ്യുന്ന കാലം ഒരു ലക്ഷം സംവൽസരം ആകും." ഈ കണക്ക് നാലുകൊല്ലം മുമ്പ് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കണ്ടിരുന്നതാണ്. അക്കാലത്തിന്നിപ്പുറം, പത്രങ്ങൾക്കു അഭിവൃദ്ധിയല്ലാതെ ക്ഷയമുണ്ടായിട്ടില്ലതാനും.

വൃത്താന്തപത്രച്ചെടി ഇദംപ്രഥമമായി പൊട്ടിമുളച്ചത് ഏതു രാജ്യത്തായിരുന്നു. ഏതു കാലത്തായിരുന്നു, എന്നൊക്കെ അന്വേഷിക്കേണ്ട ഭാരം ഈ പ്രബന്ധത്തിന്റെ

ഉദ്ദേശ്യങ്ങളിൽ ഒന്നായി വിചാരിച്ചിട്ടില്ല. അത് വൃത്താന്തപത്രചരിത്രത്തിന്റെ വിഷയത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതാകുന്നു. എന്നിരുന്നാലും, പത്രങ്ങൾ ഇപ്പോഴത്തെ നിലയിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നത് ഏതേതു ദശാവിശേഷങ്ങളെ കടന്നിട്ടാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ വേണ്ടി ചില വിവരങ്ങൾ പറയുന്നതു യുക്തമായിരിക്കുമെന്ന് വിചാരിക്കുന്നു. ലോകത്തിൽ ഒന്നാമതായി പത്രം ഉണ്ടായത് ചീനരാജ്യത്തായിരുന്നു എന്നു പറയപ്പെട്ടുകാണുന്നു. ചീനാ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാന നഗരിയായ പെക്കിൻ പട്ടണത്തിൽ പണ്ടൊരു കാലത്ത് രാജ്യകാര്യ രഹസ്യങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിൽ താൽപര്യക്കാരായിരുന്ന ചില ഉപജാപകൻമാർ ആവക രഹസ്യങ്ങളെ കടലാസിൽ എഴുതി ആവശ്യക്കാർക്കു വിറ്റിരുന്നു. സർക്കാരിന്റെ നിരോധം ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും അവരുടെ പ്രവൃത്തിക്കു പ്രാബല്യമാണുണ്ടായത്; ക്രമേണ ജനങ്ങൾക്കു വർത്തമാനങ്ങളറിവാൻ കൗതുകം വർദ്ധിച്ചതായി കാണുകയാൽ അവർ പത്രം അച്ചടിച്ചു പുറപ്പെടുവിപ്പാനും തുടങ്ങി. ഇങ്ങനെയാണ് ലോകത്തിലെ ആദിമവൃത്താന്തപത്രമായ "പെക്കിങ് ഗജറ്റ്" പ്രചാരപ്പെട്ടത്. യൂറോപ്പിൽ ഇപ്രകാരമൊരു ഉദ്യമമുണ്ടായത് ക്യസ്താബ്ദം പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യഘട്ടത്തിലായിരുന്നു: അക്കാലത്ത് ഇറ്റലിയിലും ജർമ്മനിയിലും ദേശവാർത്തകളടങ്ങിയ കടലാസുകൾ അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ഇവ കേവലം വർത്തമാനക്കത്തുകൾ ആയിരുന്നതല്ലാതെ, ഇപ്പോഴത്തെ രീതിക്കുള്ള മുഖപ്രസംഗങ്ങളോ മറ്റോ അടങ്ങിയവയായിരുന്നില്ല. ഇവയുടെ പ്രചാരം, ഇംഗ്ലാണ്ടിലെ ജനങ്ങളിൽ ചിലർക്ക്, വർത്തമാനക്കടലാസുകൾ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിൽ പുറപ്പെടുവിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്ന ആഗ്രഹത്തെ ജനിപ്പിച്ചു. ഇങ്ങനെ പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യദശയിൽ, 1588-ആം കൊല്ലത്തിൽ, "ഇംഗ്ലീഷ് മേർക്കുറി" എന്ന പേരിൽ ഒന്നാമത്തെ ഇംഗ്ലീഷു വർത്തമാന കടലാസും പുറപ്പെട്ടു. പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഒന്നാം പാദത്തിൽ, ഇംഗ്ലാണ്ടിൽ വർത്തമാന പത്രികകൾക്കു പ്രചാരവും ജനങ്ങൾക്കു അവയുടെ പേരിൽ താല്പര്യവും വർദ്ധിച്ചുവന്നിരുന്നതായി രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ വർത്തമാനപത്രം എന്ന നാമം അന്വർത്ഥമായി അർഹിച്ചിരുന്ന ഒന്നാമത്തെ പത്രം 1623-ൽ സർറോജർ ലെസ്ട്രേഞ്ജ് എന്ന ആൾ പുറപ്പെടുവിച്ച "പബ്ലിക് ഇന്റെലിജെൻസർ" ആയിരുന്നു. അനന്തരം പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭം വരേ പത്രങ്ങളുടെ നടത്തിപ്പു സംബന്ധിച്ചു ചില നിരോധ ചട്ടങ്ങൾ ഉണ്ടാവുക നിമിത്തം, അവയുടെ എണ്ണം ഏറെ വർദ്ധിക്കുവാൻ തരമായില്ല. ക്വീൻ ആൻ എന്ന രാജ്ഞി രാജ്യഭാരം ഏറ്റതായ 1702 മാർച്ച് മാസത്തിൽ ആയിരുന്നു ഒന്നാമത്തെ ദിനപത്രമായ "ഡെയ്ലി കുറാന്റ്" പുറപ്പെട്ടത്: ഇതിൽ ദിവസന്തോറും തപാൽവഴി കിട്ടുന്ന വാർത്തകളെല്ലാം ചേർത്തിരുന്നു. കുറാന്റിന്റെ ജനനത്തിനു മുമ്പ്

ഇംഗ്ലാണ്ടിൽ ഇരുന്നൂറിലധികം വർത്തമാനകടലാസുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നതായി പറയപ്പെട്ടുകാണുന്നുണ്ട്. ഈ പത്രങ്ങളൊക്കെ വർത്തമാനങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന കാര്യത്തിലായിരുന്നു പ്രത്യേക ശ്രദ്ധവെച്ചിരുന്നത്. 1704-ആം കൊല്ലത്തിൽ, ഡാനിയൽ ഡിഫോ എന്ന സാഹിത്യകാരൻ ഈ പതിവിനെ ലംഘിച്ച് രാജ്യഭരണകാര്യങ്ങളെ വിമർശിക്കുന്ന "റിവ്യൂ" എന്ന പത്രിക പത്രിക പുറപ്പെടുവിച്ചുതുടങ്ങി. ഡിഫോ വൃത്താന്തപത്രകാര്യത്തിൽ ഒരു പുതിയ പ്രസ്ഥാനം ഏർപ്പെടുത്തി; പത്രാധിപപ്രസംഗം എന്ന ഉപന്യാസം നടപ്പിൽ വരുത്തിയതിനും പുറമേ അപ്പോഴപ്പോഴുള്ള നാട്ടുവർത്തമാനങ്ങളെ പറ്റി നിർഭയമായി ഗുണദോഷ നിരൂപണം ചെയ്ത് സ്വാഭിപ്രായം പറകയും. ഈ വഴിക്ക് മർദ്ദിക്കപ്പെടേണ്ടവരെയൊക്കെ നിർദ്ദയം മർദ്ദിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ ഡിഫോ അക്കാലത്തെ വിദ്വാന്മാരുടെ സംഘങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടു നടക്കാതിരുന്നതിനാൽ അവർ ഡീഫോവിന്റെ സാഹിത്യ പരിശ്രമങ്ങളെ നിന്ദിക്കയും, രാജ്യകാര്യ സംബന്ധമായ ഉപന്യാസങ്ങളെ രാജ്യദ്രോഹപ്രേരകങ്ങളെന്നും മറ്റും ആക്ഷേപം പറയുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എങ്കിലും, പത്രങ്ങൾക്കു കടലാസൊന്നിനു ഒരു പെനി വീതം തീരുവ ചുമത്തുന്നതായി സ്റ്റ്റാമ്പാക്റ്റ് ഉണ്ടായതുവരേ അതു നിലനിന്നു ആ ആക്റ്റ് നിമിത്തം 1712 ജൂലൈ 29-ആം തീയതി "റിവ്യു" പത്രം കൊഴിഞ്ഞുവീണു. റിവ്യുവിന്റെ ചരമത്തിനു മുമ്പ് 1709 ഏപ്രിൽ 12-ആം തീയതി, സ്റ്റീൽ എന്നും അഡിസൻ എന്നും പേരായ സാഹിത്യകാരകൻമാർ ചേർന്ന് ടാററ്റ്ലർ എന്ന ഒരു പത്രിക പുറപ്പെടുവിച്ചിരുന്നു. ഇതിന്റെ മുഖ്യപ്രവർത്തകൻ സ്റ്റീൽ ആയിരുന്നു. അക്കാലത്ത് ജനങ്ങളുടെ സമുദായാചാരങ്ങൾ മുതലായ നടപടികൾ ഏറെക്കുറെ ദൂഷ്യപ്പെട്ടിരുന്നതുകണ്ട് ആവക സംഗതികളെ പരിഷ്കരിപ്പാൻ ഉദ്ദേശിച്ച് പലേ ഉപന്യാസങ്ങൾ അതിൽ എഴുതിവന്നിരുന്നു; വർത്തമാനങ്ങളും ചേർത്തിരുന്നു. സാഹിത്യരസികത്വം കുറഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിലും വായനക്കാർക്ക് ഹിതകരമായ ഉപന്യാസങ്ങൾ അടങ്ങിയിരുന്ന ഈ പത്രിക 1711 ജനുവരി മാസത്തിൽ നാമാവശേഷമായി. അനന്തരം, രണ്ടു മാസം കഴിഞ്ഞു രണ്ടാളുംകൂടി "സ്പെക്റ്റേറ്റർ" എന്ന പത്രിക പുറപ്പെടുവിച്ചു. ഇതിലും അക്കാലത്തെ സമുദായ നടപടികളെ വിഷയീകരിച്ചുള്ള ഉപന്യാസങ്ങളായിരുന്നു മുഖ്യമായി ചേർത്തിരുന്നത്. എന്നാൽ സാഹിത്യകാര്യത്തിൽ സരസനായ അഡിസന്റെ പ്രഭാവം അധികമായിരുന്നതുകൊണ്ട് സ്പെക്റ്റേറ്റർ ടാററ്റ്ലറെക്കാൾ അധികം ജനപ്രീതികരമായിരുന്നു. ഈ രണ്ടു പത്രികകളാലും ഉപന്യാസമെന്ന സാഹിത്യവിഭാഗത്തിന്ന് അഭിവൃദ്ധി ഉണ്ടായതിന്നും പുറമെ, അക്കാലത്തെ രാജഗൃഹമര്യാദകളേയും സാമുദായികാചാരങ്ങളേയും ശുദ്ധീകരിക്കുവാനും, ഇംഗ്ലീഷു സാഹിത്യത്തിൽ 'നോവൽ' എന്ന ആഖ്യായികയുടെ

രൂപത്തിനും പരിപൂർത്തിവരുത്തുവാനും സാധിച്ചിരുന്നു. സ്റ്റീലും അഡിസനും കൂടിച്ചേർന്നു നടത്തിയ 'ഗാർഡിയൻ': പിന്നെ 1731-ൽ എഡ്വേർഡ് കേവ് പുറപ്പെടുവിച്ച ജെന്റിൽമാൻസ് മാഗസിൻ; ഡാക്ടർ ജാൺസൺ 1750-ൽ നടത്തിയ 'റാംബ്ലർ'; ഇതിനിടയ്ക്ക് 1739 മുതൽ 1752 വരെ നടന്നിരുന്ന 'ചാമ്പിയൻ'; 'ട്രൂപേട്രിയറ്റ്'; ഹേക്ക്സ്‌വോർത്ത് എന്ന ആൾ നടത്തിയ 'അഡ്വെൻചുറർ'; സ്മോളെറ്റിന്റെ അധീനതയിൽ ജനഹിതവിരോധിയായ ഒരു മന്ത്രിയെ സഹായിപ്പാൻ 1762-ൽ തുടങ്ങിയ 'ബ്രിട്ടൻ'; അതിന്നെതിരായി അക്കൊല്ലംതന്നെ ജാൺ വിൽക്കസ് എന്ന ജനഹിതാന്വേഷിയായ പ്രമാണി നടത്തിത്തുടങ്ങിയ 'നാർത്ത് ബ്രിട്ടൻ'; വ്യത്താന്തപത്രങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനായി ഗവർമ്മെണ്ടിനോട് മല്ലിട്ടിരുന്ന വിൽക്കസ്സിനെ ബന്ധിച്ചു കാരാഗൃഹത്തിലിട്ടും മറ്റും ഉപദ്രവിച്ചപ്പോൾ, 1769-ൽ ജൂനിയസ് എന്ന ലേഖകന്റെ തീവ്രലേഖനങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'പബ്ലിക്ക് അഡ്വൈർട്ടൈസർ' ഇത്യാദി പലേ പത്രങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷു സാഹിത്യപോഷണത്തിന്നും, സമുദായാചാരദോഷപ്രമാർജ്ജനത്തിന്നും രാജ്യഭരണത്തിൽ ജനസ്വാതന്ത്ര്യ സ്ഥാപനത്തിനും ഏത്രമേൽ സഹായിച്ചുട്ടുണ്ടെന്ന് വിസ്മരിപ്പാൻ ഇവിടെ ആവശ്യമില്ല. ഇവയുടെ നിരന്തരമായ പ്രയത്നത്താൽ, പത്രങ്ങളുടെ പ്രചാരസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ നിരോധിച്ചിരിന്ന ചട്ടങ്ങൾ മാറ്റിക്കയും, ബ്രിട്ടീഷ് പാർലമെന്റ് സഭയിൽ പത്രപ്രതിനിധികൾക്കു പ്രവേശം അനുവദിപ്പിക്കയും, ക്രമേണ പലേ വഴക്കുകൾ കൂട്ടി, മേൽപ്പടി സഭാനടപടികളെ പത്രത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിപ്പാൻ സ്വാതന്ത്ര്യാവകാശം ലഭിക്കയും ചെയ്തു. ഇപ്പോഴാകട്ടെ, പാർലമെന്റ് സഭക്ക് രാജാധികാരം ഉള്ളതായിട്ടാണ് 'വെപ്പ്' എങ്കിലും, ആ അധികാരം പത്രങ്ങളുടെ കൈക്കലിരിക്കുന്നു എന്ന നിലയിലായിട്ടുണ്ട്. പാർലിമെണ്ടു സാമാജികൻമാർ പണ്ടേക്കാലത്ത് ഏതൊരു കാര്യവും കൂടിയാലോചിച്ച്, സ്വാഭിപ്രായങ്ങൾ തമ്മിൽ പെരുമാറി തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരുന്നു; ഇപ്പോൾ ആ വക പ്രവൃത്തിയൊക്കെ, പത്രങ്ങളിൽ ഉപന്യാസങ്ങളെഴുതുന്ന സമർത്ഥൻമാർ നടത്തിക്കൊള്ളുകയും അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ ജനങ്ങൾ അനുസരിക്കയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട്, സഭാ സാമാജികൻമാർക്ക് സഭയിൽവെച്ച് ഓരോ കാര്യത്തിലും കക്ഷിപ്പിരിവ് അനുസരിച്ച് അനുകൂലമോ പ്രതികൂലമോ ആയുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു സമ്മതിദാനം ചെയ്യേണ്ട ഭാരമാണ് വാസ്തവത്തിലുള്ളത്. ബ്രിട്ടീഷു സാമ്രാജ്യത്തിൽ ജനങ്ങളുടെ രാജാധികാരം പാർലിമെണ്ടു സഭയുടെ പക്കൽ നിന്നു ക്രമേണ അപഹരിച്ചെടുത്തിരിക്കുന്ന വർത്തമാനപത്രങ്ങളുടെ എണ്ണം ചെറുതല്ല. ലണ്ടനിൽ മാത്രം ദിനപത്രമായും, പ്രതിവാരപത്രമായും, പ്രതിപക്ഷമായും, മാസികയായും മറ്റും നടക്കുന്നവയുടെ പ്രഭാവം അനല്പമാണ്; ഈ സ്ഥിതിക്ക് ഗ്രേറ് ബ്രിട്ടെനും ഐർലാണ്ടും കൂടിയ

രാജ്യത്തിൽ ഇപ്രകാരം നടക്കുന്ന അയ്യായിരത്തിൽപ്പരം പത്രികകളുടെ ശക്തി എത്രയോ മഹത്തായിരിക്കണം! ജനസമുദായത്തെ വഴിനടത്തുന്ന ഈ പത്രികകൾ സമർത്ഥൻമാരായ പത്രാധിപൻമാരുടെ അധീനതയിൽ ഇരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും, ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യമുള്ളവർ സ്വാഭിപ്രായങ്ങളെ ഇവയിലേക്ക് എഴുതുന്നതുകൊണ്ടും ആകുന്നു ജനങ്ങളുടെയിടയിൽ, ഭിന്നശക്തികൾ തമ്മിൽ, രാജ്യത്തിന്നു നാശമുണ്ടാക്കാത്ത വിധത്തിൽ ഇണങ്ങിക്കൂടിക്കഴിയുന്നത്. ഇപ്പോൾ നടക്കുന്ന പത്രങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പഴക്കംചെന്ന 'മാർണിങ് പോസ്റ്റ്' 1772-ൽ പുറപ്പെടുവിച്ചു തുടങ്ങിയതാകുന്നു. 'ലണ്ടൻ ഡെയ്ലി യുനിവേർസൽ റെജിസ്റ്റർ' എന്ന പേരിൽ 1785-ആം കൊല്ലത്തിൽ തുടങ്ങിയ പത്രമാണ് 1788 മുതൽക്ക് 'ടൈംസ്' എന്ന പേരിൽ നടന്നുവരുന്നത്. ലണ്ടനിൽ സായങ്കാലന്തോറും വർത്തമാനങ്ങളറിയിപ്പാനായി ഒന്നാമു പുറപ്പെടുവിച്ചു തുടങ്ങിയ 'ഗ്ലോബ്' പത്രത്തിന്റെ ജനനം, 1803-ലായിരുന്നു. മഹാശക്തികളായ രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിൽ യുദ്ധങ്ങളിൽ ചെന്നു ചാടാതെ സമാധാനപ്പെട്ടുപോകുന്നതിന് തക്ക വ്യവസ്ഥകൾ ഏർപ്പെടുത്തുവാനും, സാമുദായികമായും രാജ്യകാര്യവിഷയമായുമുള്ള ദൂഷ്യങ്ങളെ പ്രകാശപ്പെടുത്തി പരിഹരിപ്പാനും, കഴിഞ്ഞിരുന്ന വില്യം തോമസ് സ്റ്റെഡ് നടത്തിയിരുന്നതും ഇപ്പോഴും ഏറെ പ്രഭാവത്തോടുകൂടി നടക്കുന്നതുമായ 'റിവ്യൂ ആഫ് റിവ്യൂസ്' എന്ന മാസികപുസ്തകം തുടങ്ങിയത് 1890-ൽ ആയിരുന്നു. ഇതിൻമണ്ണം തന്നെ രാജ്യകാര്യങ്ങളിൽ വളരെ പ്രേരണശക്തിയോടു കൂടിയ 'നൈന്റീന്ത് സെൻച്വറി അൻഡ് ആഫ്റ്റർ', 'കണ്ടെമ്പൊററി റിവ്യൂ' ഇത്യാദി മാസികാപുസ്തകങ്ങളും ഇംഗ്ലീഷുവൃത്താന്ത പത്രപ്രവർത്തനത്തൊഴിലിനെ ഉൽകൃഷ്ടമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

ഇന്ത്യയിൽ, ഇംഗ്ലീഷു ഭാഷയുടെ പ്രചാരത്തോടുകൂടി കടന്നതായ വൃത്താന്തപത്രം ക്രമേണ വേരുറച്ചു വളരുകയും, ഒരു ശക്തിയായിത്തീരുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പുരാതനകാലങ്ങളിൽ, സകല ശാസ്ത്രങ്ങളുടേയും കലാവിദ്യകളുടേയും വിഹാരരംഗമായി പരിഷ്കാരത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠയെ പ്രാപിച്ചിരുന്ന ഇന്ത്യാ ഭൂഖണ്ഡത്തിൽ, വർത്തമാനപത്രങ്ങളും, അവയുടെ ജനനത്തെ സൗകര്യപ്പെടുത്തുന്ന അച്ചുകൂടങ്ങളും ഇല്ലായിരുന്നത്, പക്ഷേ അക്കാലത്തുള്ളവർക്ക് ത്രികാലജ്ഞാനം എളുപ്പത്തിൽ സാദ്ധ്യമായിരുന്നതിനാൽ ആയിരുന്നിരിക്കുമോ? അതല്ല, ഇക്കാലത്തെ വർത്തമാനപത്രങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്ത്, അക്കാലങ്ങളിൽ നാരദമഹർഷി ഉണ്ടായിരുന്നതിനാലായിരിക്കുമോ ? ഓരോരോ രാജ്യങ്ങളിലെ ഭരണചരിതങ്ങളും, യുദ്ധകാര്യ വിവരങ്ങളും ലോകമെന്നും അറിയിപ്പാനായി, നാരദമഹർഷി, പലേ ദേശങ്ങളിലും എഴുന്നള്ളിയിരുന്നുവെന്നു പുരാണങ്ങൾ ഘോഷിച്ചിരിക്കുന്നത്, പക്ഷേ അന്നത്തെ 'ടൈംസ്' പത്രത്തെ ഒരു മഹർഷിയായി സങ്കല്പിക്കയും അതിന്റെ

സഞ്ചാരത്തെ എഴുന്നള്ളത്തായി ഭാവനംചെയ്കയും ചെയ്ത കവിയുടെ മനോധർമ്മപ്രകടനം ആയിരിക്കാമോ? ഏതൊന്നായാലും, ഇപ്പോഴത്തെ വർത്തമാനപത്രങ്ങളുടെ പ്രതിമൂർത്തികളായി, ഇപ്പോഴത്തെ സമ്പ്രദായത്തിൽ, പുരാതനകാലത്ത് ഇന്ത്യയിൽ വർത്തമാനപത്രങ്ങൾ ഇല്ലായിരുന്നു എന്നതു നിശ്ചയംതന്നെ. അച്ചടിത്തൊഴിലിന്റെ ഉദയം ഇന്ത്യയിൽ ഉണ്ടായതുകൂടിയും പാശ്ചാത്യരുടെ പ്രവേശാനന്തരമാണ്. വൃത്താന്തപത്രമെന്നത് ലോകവാർത്തകളൊ ആ വാർത്തകളെപ്പറ്റിയ നിരൂപണങ്ങളോ അടങ്ങിയതും, നിയതകാലങ്ങളിൽ പുറപ്പെടുന്നതും, അച്ചടിച്ചതോ കല്ലച്ചിൽ പതിച്ചതോ ആയുള്ളതും ആയ ഒരു സാധനമാകുന്നു എന്ന നിർവ്വചനത്തിന്നു നാരദമഹർഷി യാതൊരു പ്രകാരത്തിലും ഉദാഹരണമായിരിക്കുന്നുമില്ല. ഇന്ത്യയിലെ വൃത്താന്തപത്രം ഇംഗ്ലീഷുവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ സന്താനം ആണ്, നിശ്ചയം.

ഇന്ത്യൻ മണ്ണിൽ നല്ലവണ്ണം പിടിച്ചുവളരുവാൻ തുടങ്ങിയ ഈ വൃത്താന്തപത്രച്ചെടിയുടെ അഭിവൃദ്ധി ഏതു നിലയിലാണെന്നു നോക്കാം: ഇംഗ്ലീഷുവർഷം 1879-80-ൽ, ഇന്ത്യയിൽ വർത്തമാനപത്രങ്ങളുടെ എണ്ണം 328 മാത്രമാവും: മാസികകൾ തുടങ്ങിയ പത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ എണ്ണം 322 മാത്രവും ആയിരുന്നു; മുപ്പതുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞു, 1909-10-ലെ കണക്കുകൊണ്ട്, ഇന്ത്യയിൽ, 726 വർത്തമാന പത്രങ്ങളും, 829 പത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും ഉള്ളതായി കണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ വളർച്ച അതിന്റെ സ്വാച്ഛന്ദ്യത്തിനു തടവുണ്ടാക്കുന്ന പലേ നിരോധച്ചട്ടങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്നിട്ടുകൂടിയും ഉണ്ടായതാണ്. മേൽപ്പറഞ്ഞ മുപ്പതു കൊല്ലത്തിനിടയിൽ, മററനേകം പത്രങ്ങളും പത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും തുടങ്ങുകയും മുടങ്ങുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. വിശേഷിച്ചും, ഈ കണക്ക് ബ്രിട്ടീഷ് ഇന്ത്യയിലെ മാത്രം പത്രങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ളതാണ്. ഇന്ത്യയിൽ അടങ്ങിയ പരന്ത്രീസു പ്രദേശങ്ങളിലും പോത്തുഗീസു പ്രദേശങ്ങളിലും സ്വദേശരാജ്യങ്ങളിലും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നവയുടെ എണ്ണം കൂടി ചേർത്താൽ, ആകത്തുക എത്രയോ കയറിനിൽക്കും. പത്രങ്ങളുടെ ഈ വളർച്ചയ്ക്ക് അധികം അഭിവൃദ്ധി ഉണ്ടായിരുന്നത് മേൽപ്പടി മുപ്പതു കൊല്ലത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ പത്തു കൊല്ലക്കാലത്തായിരുന്നു: അക്കാലത്തിൽ പത്രങ്ങൾ നൂററിന് അറുപതു വീതം വദ്ധിച്ചിരുന്നു. പത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വളർച്ച അധികമായിട്ടുണ്ടായത് ഒടുവിലത്തെ പത്തു കൊല്ലക്കാലത്തിലായിരുന്നു എന്ന ഒരു വിശേഷമുണ്ട്. പത്രങ്ങളിൽ ഏറിയകൂറ് നടക്കുന്നത് ബംബാ സംസ്ഥാനത്താണ്; അവിടെ 160 എണ്ണമുണ്ട് എന്നും; പിന്നെ, അവരോഹക്രമത്തിൽ, യുണൈറഡ് പ്രോവിൻസസ്, മദ്രാസ്, പഞ്ചാബ്, ബെംഗാൾ ഇവയും പിന്തുടരുന്നു എന്നും മുൻപറഞ്ഞ കണക്കുകൊണ്ട് വെളിവായിട്ടുണ്ട്.

ഇന്ത്യയിലെ വൃത്താന്തപത്രങ്ങളിൽ മുഖ്യമായവ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിൽ നടത്തപ്പെടുന്നവയാണ്. അവയെ അനുകരിച്ച് നാട്ടുഭാഷകളിലും അനേകം പത്രങ്ങൾ നടത്തപ്പെട്ടുവരുന്നുണ്ട്. ഈ ഇനത്തിൽ, മലയാള രജ്യങ്ങളിലെ മാതൃഭാഷയായ മലയാളത്തിലും ഏതാനും പത്രങ്ങൾ നടക്കുന്നുണ്ട്. മലയാളപത്രങ്ങളുടെ എണ്ണം മലയാളമറിയുന്ന വായനക്കാരുടെ ആവശ്യത്തിൽ കവിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്ന ആക്ഷേപവും പറയപ്പെടുന്നുണ്ട്. മലയാളത്തിൽ ഇദംപ്രഥമമായി ഒരു പത്രം പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ട് അൻപതു കൊല്ലത്തിനകമേ കാലം കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളു. ഇത്രയും കാലത്തിനുള്ളിൽ, അനേകം പത്രങ്ങൾ മുളക്കയും പട്ടുപോകയും ചെയ്തു; എന്നിട്ടും, പത്രങ്ങളുടെ സംഖ്യ കൊല്ലംതോറും വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടുതന്നേയിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയിരുന്നാലും, മലയാളത്തിൽ പത്രപ്രവർത്തിന് ഒരു തൊഴിലിന്റെ നിലയിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠയോ അഭിവൃദ്ധിയോ പ്രചാരമോ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു പറവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഇതിന്നു കാരണമെന്തായിരിക്കാം? പത്രപ്രവർത്തനത്തൊഴിലിന്റെ മൌലസിദ്ധാന്തങ്ങൾ എന്തൊക്കെയെന്ന് അറിയും മുമ്പ് ആ തൊഴിലിൽ ചെന്നു ചാടുകയാൽ ഉണ്ടായ കുഴക്കായിരിക്കുമോ? മലയാള വർത്തമാന പത്രങ്ങൾ ആദ്യകാലത്ത് നടത്തിത്തുടങ്ങിയവർ, പ്രായേണ, ഇംഗ്ലീഷു പത്രങ്ങളെ, അനുകരണഭ്രമത്താൽ, പിന്തുടർന്നു എന്നല്ലാതെ, ആ വക പത്രങ്ങളെ നടത്തുന്ന സമ്പ്രദായങ്ങൾ പരിശീലിച്ചറിഞ്ഞിരുന്നവർ ആയിരുന്നില്ല; ഈ ന്യൂനത, ഏറെക്കുറെ അല്ലെങ്കിൽ നിശ്ശേഷം, ഇപ്പോഴും പരിഹരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. പത്രത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കേണ്ട സംഗതികളെ ലേഖനരൂപത്തിൽ എഴുതി അറിയിപ്പാൻ ആവശ്യകമായ സാഹിത്യനൈപുണ്യം സമ്പാദിച്ചവർ പലർ മലയാള പത്രങ്ങളുടെ നടത്തിപ്പിന് സഹായമായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അതിനെ നിസ്സംശയം സഫലമാക്കുവാൻ പ്രയോജനപ്പെടുന്ന പലേ തൊഴിൽ സമ്പ്രദയങ്ങൾ മലയാള പത്രങ്ങൾക്ക് ഇപ്പോഴും സുലഭമായിട്ടില്ല.

മുൻകാലങ്ങളിൽ, ജനങ്ങളെ പൊതുവിൽ ബാധിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ, ഗുണദോഷങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിപ്പാനും, ദൂഷ്യങ്ങളെപ്പറ്റി കഠിനമായിട്ടുകൂടെയും ആക്ഷേപിപ്പാനും മലയാളദേശങ്ങളിൽ, ഇപ്പോഴത്തെ വൃത്താന്തപത്രങ്ങൾക്കു പകരം, ചില സ്ഥാപനങ്ങൾ പ്രയോജകീഭവിച്ചിരുന്നു. പാഠകങ്ങൾ പറഞ്ഞുവന്ന ചാക്യാരും, കഥകൾ തുള്ളിപ്പാടിയിരുന്ന തുള്ളൽക്കവിതക്കാരും, പൊതു വിഷയങ്ങളിൽ ഇപ്പോൾ പത്രങ്ങൾക്കു കർത്തവ്യമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ഗുണദോഷപ്രഖ്യാപനമെന്ന പ്രവൃത്തി നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നു. ചാക്യാരുടെ കൂത്തും, തുള്ളൽക്കാരന്റെ പാട്ടും, കാൺമാനും കേൾപ്പാനുമായി, അതാതു പ്രദേശങ്ങളിലെ രസികജനങ്ങൾ ഏറിയകൂറും അരങ്ങത്തു കൂടിയിരുന്നു. സാമാന്യൻമാരാൽ

ബഹുമാനിക്കപ്പെടുവാൻ തക്ക വിദ്വത്വം ചാക്യാർക്കും തുള്ളൽക്കവിതക്കാരനും ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ, ഈ വിദ്വജ്ജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ അവർ ശ്രദ്ധയോടെ കേട്ടിരുന്നു: അതുവഴിയായി, വർജ്ജ്യങ്ങളായ നടത്തകളെ അവർ വർജ്ജിക്കയും, ഗ്രാഹ്യങ്ങളായവയിൽ പ്രതിപത്തിവയ്ക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. സമുദായത്തെ നല്ല വഴിക്കു നടത്തുവാൻ ഉതകിയിരുന്ന മേൽപ്പടി സ്ഥാപനങ്ങൾക്കു കാലക്രമത്തിൽ പ്രചാരം കുറയുകയാലും, ആദ്യകാലങ്ങളിലെ തുള്ളൽക്കവിതക്കാരുടെ 'തുറന്നു പറയുന്ന ശീല'വും ധൈര്യവും പിൽക്കാലത്തെ കവിതക്കാരിൽ ലോപിച്ചുപോകയാലും, വിശേഷിച്ചും, ഈ പിൽക്കാലകവിതക്കാർ ധനം മോഹിച്ച് പ്രതാപശാലികളായ ദുഷ്ട പ്രഭുക്കന്മാരുടെ ദുർനടപടികളെ മറച്ചുവെച്ച് അവർക്കില്ലാത്ത ഗുണങ്ങൾ ഉള്ളതായി വർണ്ണിച്ച് സ്തുതിച്ച് കവിതയെ വ്യഭിചരിപ്പിച്ചു തുടങ്ങിയതിനാലും, ജനങ്ങൾ പൊതുകാര്യങ്ങളിൽ ഗുണദോഷങ്ങൾ പറഞ്ഞു കേൾപ്പാൻ ഈ വിദ്വാന്മാരെ ആലംബിക്കാതായിത്തുടങ്ങി. ഈ അവസ്ഥയിൽ, ഇംഗ്ലീഷുവിദ്യാഭ്യാസപ്രചാരത്തിലുണ്ടായ പാശ്ചാത്യ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ അനുഗാമിയായ വൃത്താന്തപത്രമെന്ന മാർഗ്ഗം, ജനങ്ങൾക്കു ഗുണദോഷപ്രഖ്യാപനത്തിനു പ്രലോഭകമായിത്തീർന്നിരിക്കാൻ സംഗതിയുണ്ട്. അതെങ്ങിനെയായിരുന്നാലും, ഈ ഉത്സാഹത്തിൽ, പത്രപ്രവർത്തനത്തൊഴിലിലെ സാഹിത്യസംബന്ധമായ ഭാഗം മാത്രം ഏറെക്കുറെ ഇംഗ്ലീഷു പത്രരീതിയെ അനുസരിക്കയും; ശ്രദ്ധവെയ്ക്കപ്പെടാത്ത മറ്റു ഭാഗങ്ങളിൽ മിക്കവാറും അപജയം നേരിടുകയും ചെയ്തു. ഇതാണ് മലയാള പത്രങ്ങളുടെ നില.

പുര പണിവാൻ വരുന്ന തച്ചപ്പണിക്കൻമാർ തച്ചുശാസ്ത്രം പഠിച്ചു പണി ശീലിച്ചവർ ആയിരിക്കേണമെന്നും രോഗിയെ ചികിൽസിപ്പാൻ വരുന്ന വൈദ്യൻ ശാരീരം, നിദാനം ഇത്യാദി പഠിച്ചു നിശ്ചയം വരുത്തിയവനായിരിക്കണമെന്നും നിർബ്ബന്ധം ചെയ്തിരിക്കുമ്പോൾ, പത്രപ്രവർത്തനത്തൊഴിൽ ശീലിച്ചിട്ടില്ലാത്തവർ എങ്ങിനെയാണ് മലയാളപത്രങ്ങൾ നടത്തുവാൻ തുനിഞ്ഞത്? ഒരു തൊഴിലിൽ പ്രവേശിക്കുന്നവന് അതിലേക്കാവശ്യമായ ശാസ്ത്രജ്ഞാനവും പരിശീലനവും സിദ്ധിച്ചിരിക്കേണമെന്ന് സാമാന്യനിയമം പത്രപ്രവർത്തനത്തൊഴിലിനെ സംബന്ധിക്കയില്ലയോ? വാസ്തവം ഇതാണ്; പത്രപ്രവർത്തനത്തൊഴിൽ, പ്രത്യേകമായ പഠിപ്പോ, അറിവോ ഇല്ലാതെതന്നേ, ആർക്കും സ്വച്ഛന്ദമായി കടന്നുകൂടാവുന്ന ചുരുക്കം ചില തൊഴിലുകളിൽ ഒന്നാകുന്നു. അതിലേയ്ക്കു കടത്തിവിടുവാൻ മനസ്സുള്ള ഒരു 'യജമാനൻ' ഉണ്ടായിരുന്നാൽ ആർക്കും കടന്നുചെല്ലാം. ഈ സ്വാച്ഛന്ദ്യത്തിന്റെ ഫലമായി, ലോകത്തിൽ ഇപ്പോൾ അനേകലക്ഷം ആളുകൾ വർത്തമാനപത്രനടത്തിപ്പിൽ പണിയെടുക്കുന്നുണ്ട്. ഗ്രേറ്റ് ബ്രിട്ടനും അയർലാണ്ടും

കൂടിയ ബ്രിട്ടീഷു മഹാരാജ്യത്തിനുള്ളിൽത്തന്നേ, വർത്തമാനപത്രത്തൊഴിലിൽ ഏർപ്പെട്ടു നിത്യവൃത്തി കഴിക്കുന്നവരായി പതിനായിരത്തിൽ അധികം ആളുകളുണ്ട്; ഇവർക്കു പുറമെ, പത്രങ്ങൾക്കു ലേഖനങ്ങൾ, മുഖപ്രസംഗങ്ങൾ ഇത്യാദി എഴുതി സഹായിക്കുന്നവരായിട്ടും അനേകസഹസ്രം പേരുണ്ട്. ഇവരിൽ ഒന്നാമത്തെ കൂട്ടർക്ക്, പത്രനടത്തിപ്പു സംബന്ധിച്ചു പണി മാത്രമേ തൊഴിലായിട്ടുള്ളു; രണ്ടാമത്തെ കൂട്ടർക്കു, ഈ പണി അപ്രധാനമായിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു. ഈ തൊഴിലിന് ആരേയും കടത്തിവിടാം എന്നു വയ്ക്കയാലുള്ള മറ്റൊരു ഫലം, പത്രപ്രവർത്തനത്തൊഴിലുകാരായി പണിയെടുക്കുന്നവരിൽത്തന്നെ അനേകം പേർ, ഇപ്പോൾ അത്യന്താപേക്ഷിതമായി കരുതിയിരിക്കുന്ന യോഗ്യതകൾ തികഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തവരായി കഴിഞ്ഞുപോകുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതാണ്. ഈ ഫലങ്ങൾ നിമിത്തം, പത്രപ്രവർത്തനത്തൊഴിലുകാരന്റെ സ്ഥാനത്തിന് നല്ലവണ്ണം വ്യക്തമായ അതിരിടുവാനും, ആ തൊഴിലിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർക്കു യോഗ്യതക്കൂടുതൽ ഉണ്ടാകേണമെന്നു വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തുവാനും ചില ആലോചനകൾ നടക്കുകയും, അതനുസരിച്ച് ഈ തൊഴിലുകാർ കൂടിച്ചേർന്ന് ഒരു പത്രപ്രവർത്തക സംഘം സ്ഥപിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ഇതാണ് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്ന 'ഇൻസ്റ്റിററ്യൂട്ട് ആഫ് ജർണലിസ്റ്റ്സ്' എന്ന പത്രപ്രവർത്തകസംഘത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം. പത്രപ്രവർത്തനത്തൊഴിലിൽ കടക്കുവാൻ വരുന്നവർക്ക് അതിന്നു വേണ്ടതായ യോഗ്യത ഏകദേശമെങ്കിലുമുണ്ടോ എന്നു നിർണ്ണയപ്പെടുത്താതെ ആരേയും അതിലേയ്ക്കു സ്വീകരിച്ചുകൂടുന്നതല്ലെന്ന് വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തുകയാണ് മുഖ്യമായ ഉദ്ദേശം ആക്കിയിരിക്കുന്നത്; പത്രപ്രവർത്തനത്തൊഴിലിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവരുടെ ഹിതാവകാശങ്ങളെ പരിരക്ഷിച്ചുകൊള്ളുക, മറ്റൊരുദ്ദേശം ആകുന്നു. ഈ സംഘം അതിന്റെ ഉദ്ദേശങ്ങൾ സാധിപ്പാനായി ചില പരീക്ഷകൾ ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിനും ആലോചിച്ചിരുന്നു; അതിലേക്കായി ഇതിനിടക്ക് ചില പാഠ്യവ്യവസ്ഥകളും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ പരീക്ഷാവിജയത്തെ യോഗ്യതയുടെ-അളവുകോലാക്കിയാൽ പത്രപ്രവർത്തനത്തൊഴിലിൽ അതു നിയമമാക്കിവെപ്പാൻ പാടില്ലെന്നാണ് ആക്ഷേപമുള്ളത്. പരീക്ഷയിൽ വിജയിയാകുന്ന ഒരുവൻ എപ്പോഴും പത്രപ്രവർത്തനത്തൊഴിലിനു യോഗ്യതാപരിപൂർത്തിയോടുകൂടിയവനായിരുന്നു എന്നു വരുകയില്ല; പരീക്ഷയിൽ ജയം നേടീട്ടില്ലാത്ത ഒരുവൻ ഏറെ യോഗ്യനായും വരാം. പത്രത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ ഒരുവന്ന് തൊഴിലിൽ സാമർത്ഥ്യമുണ്ടോ എന്നു നോക്കുന്നതല്ലാതെ, പരീക്ഷാവിജയത്തെ കാര്യമായി വിചാരിക്കയില്ലെന്നും വരും. എന്നാലും പത്രത്തൊഴിലിൽ ഏർപ്പെടുന്നവർക്ക് സാമാന്യ വിദ്യാഭ്യാസം

ലഭിച്ചിരിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണെന്ന് ആരും സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. മേല്പടി സംഘ നിബന്ധനകൾ പ്രകാരം, സാമാജികസ്ഥാനം കിട്ടുന്നതിന്നും സഹകാരികളായിരിക്കുന്നതിന്നും ഓരോരോ പരീക്ഷകളിൽ ജയിച്ചിരിക്കേണമെന്നു വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്; ചില ഉദ്യോഗങ്ങൾക്ക് ഉന്നത പരീക്ഷാ വിജയം സമ്പാദിച്ചിരിക്കേണ്ടത് യോഗ്യതയ്ക്കു മുഖ്യാവശ്യമായും നിശ്ചയം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇവയിലൊക്കെ അതാതു പണിക്ക് ആവശ്യപ്പെടുന്നേടത്തോളം പഠിപ്പും ആ പണിക്കു വേണ്ടതായ സാമർത്ഥ്യവും ഉണ്ടായിരുന്നാൽ മതിയാകും എന്നും, ഉദ്യോഗസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉന്നതിയേ അനുസരിച്ചു പരീക്ഷാവിജയയോഗ്യതകൾ നിബന്ധിച്ചാൽ വിഹിതമായിരിക്കയില്ലെന്നും പക്ഷമുണ്ട്.

അതെങ്ങിനെയുമിരിക്കട്ടെ. പത്രപ്രവർത്തനപ്പണിയിൽ കടക്കുവാൻ ഒരുവന് എന്തു യോഗ്യതകളാണ് ആവശ്യം വേണ്ടത്? യോഗ്യതയുടെ ലക്ഷണങ്ങൾ എന്തൊക്കെ? ഇതിന്ന് എന്തെങ്കിലുമൊരു സാമാന്യമായ നിയമം കൽപ്പിക്കുവാൻ എളുപ്പമല്ല. കവികൾക്കൊപ്പം, പത്രത്തൊഴിലുകാരും, തങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തിയിൽ ജന്മനാ സിദ്ധമായ വാസനയോടു കൂടിയവരായിരിക്കണം; അവരെ, യന്ത്രത്താൽ അച്ചാണികൾ വാർത്തെടുക്കുംപോലെ നിർമ്മിക്കാൻ കഴികയില്ല. പരമാർത്ഥമായ പത്രപ്രവർത്തനം ജന്മസിദ്ധമായ അഭിരുചി ഉള്ളവരാലല്ലാതെ സാധ്യമല്ല; അന്യന്മാരാൽ നടത്തുന്ന പത്രപ്രവർത്തനം, കൃത്രിമസാധനങ്ങളെന്നോണം, എന്തോ അവാച്യമായ ഒരു ചൈതന്യത്തിന്റെ കുറവിനെ സ്പഷ്ടമായി കാണിക്കും. ഒരു ദിക്കിലിരുന്ന് മെല്ലെമെല്ലെ ഉപായാപായങ്ങൾ ചിന്തിച്ചു സുഖമായ വഴിനോക്കി പണിയെടുക്കുന്ന ശീലമാണ് ഒരുവന് ഉള്ളതെങ്കിൽ, അവൻ പത്രപ്രവർത്തനത്തൊഴിലിൽ കടക്കുവാൻ തീരെ യോഗ്യനല്ല; മറ്റേതെങ്കിലുമൊരു തൊഴിൽ അവന്നു അധികം പറ്റും. നേരേമറിച്ച്, അവന്ന് എപ്പോഴും ഊർജ്ജിതമായിരിക്കുന്ന നല്ല മനോധർമ്മവും പ്രസരിപ്പും ചൊടിചൊടിപ്പും, ഏതു സംഗതിയിലും വിചിത്രമായുള്ളതിനേയും, പ്രത്യേകമൊരാളെ പ്രസാദിപ്പിക്കുന്ന സംഗതികളേക്കാൾ ജനസമൂഹത്തെ ഒട്ടുക്കു രസിപ്പിക്കുന്നതായ സംഗതികളേയും, ഔചിത്യംപോലെ, ഉടനുടൻ ഗ്രഹിപ്പാൻ തക്ക ബുദ്ധികൗശലവും ഉണ്ടെന്നിരിക്കിൽ, അവന്നു പത്രപ്രവർത്തനത്തൊഴിലിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിലേക്ക് ആവശ്യമായുള്ള മാനസികമായ അനുഗ്രഹം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തീർത്തു പറയാം; എന്നാൽ അവന്നു യോഗ്യത തികവാൻ വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ചിരിക്കുക ആവശ്യകവുമാണ്. ഏതു തരത്തിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം വേണമെന്നു വഴിയേ പ്രതിപാദിക്കാം. വിദ്യാഭ്യാസവും നല്ല മനോധർമ്മവിലാസവും ഉള്ളവന്നു, പത്രപ്രവർത്തനത്തൊഴിലിൽ, എത്രയോ

നിഷ്പ്രയാസമായി ഉന്നത പടവുകളിലേക്കു കയറിപ്പോവാനും കീർത്തിയും ബഹുമാന്യതയും നേടുവാനും സാധിക്കുന്നതാണ്. ഈ പ്രവൃത്തി അവന്നു സാഹിത്യ പരിശ്രമത്തിൽ സഹായമായിരിക്കുന്നതും; അവന്റെ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യത്തിന്നനുസരിച്ച് അവന്നു സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ സംഘത്തിൽ ശ്ലാഘ്യമായ സ്ഥാനം പ്രാപിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതുമാകുന്നു.

പത്രപ്രവർത്തന ജീവിതത്തിൽ കടക്കുന്ന ഒരുവന്നു തന്റെ പദ്ധതിയിൽ പലേ ക്ലേശങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതിന്നൊപ്പംതന്നേ, പലേ പ്രലോഭനങ്ങളും ഉണ്ടാവാനിടയുണ്ട്. അവന്റെ സ്ഥാനം പ്രത്യേകം ചില അവകാശങ്ങളും ബാധ്യതകളുമുള്ളതാകയാൽ, പലേ ആളുകളുമായി ഇടപഴകാനും പലേ തരക്കാരുടെ നാനാപ്രകാരമായ നടത്തകളെ കാണ്മാനും സംഗതിവരും. ആരംഭത്തിലേ അവന്നു തന്റെ അവസരങ്ങളെ വിവേകപൂർവ്വം ഉപയോഗപ്പെടുത്താമെങ്കിൽ അവന്നു തൊഴിലിൽ ആദ്യകാലമത്രയും വളരെ കാര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിപ്പാൻ സൗകര്യമുണ്ടാകും. അവൻ സ്വാർത്ഥങ്ങളെ നേടുന്നതിന്നു മോഹിക്കാതെയും, തൻകാര്യത്തേക്കാൾ പൊതുജന ഹിതങ്ങളെ അവശ്യം കർത്തവ്യമായി കരുതിയും പ്രവർത്തിച്ചാൽ, അവന്റെ ആരംഭദശ ശുഭമായിട്ടുതന്നെ കഴിഞ്ഞുകൂടിയേക്കും. അവന്നു നാനാജനങ്ങളുമായി ഇടപഴകാനും ലോകപരിചയം ധാരാളം ഉണ്ടാകാനും സാധിക്കുമെന്നിരുന്നാലും, പലേ ക്ലേശങ്ങളും സഹിക്കേണ്ടതായും ഇരിക്കും. അവന്റെ പണി പലപ്പോഴും ദുർഭരമായി തോന്നിയെന്നു വരാം. അവൻ പലരുടെ ഉല്ലാസങ്ങളിൽ സമ്മേളനം ചെയ്യുന്നവനായിരുന്നാലും, അവന്നു 'സ്വന്തം' എന്ന് അവകാശപ്പെടുവാൻ, സമയം അൽപവും ഇല്ല, എന്നുകൂടി പറയാം. അവൻ എപ്പോഴും പൊതുജനങ്ങൾക്കു വേണ്ടി വേലചെയ്യേണ്ടവനാകയാൽ, ചില സമയങ്ങളിൽ രാത്രി ഉറക്കമിളക്കേണ്ടതായിട്ടുകൂടിയും വരും; ചില സമയങ്ങളിൽ യഥാകാലം ആഹാരം കഴിപ്പാൻ സാധിച്ചില്ലെന്നും വരാം.

എന്നാൽ, ഇത്രയൊക്കെ ക്ലേശങ്ങൾക്കുകൂടെ ഇടയുള്ള ഈ തൊഴിലിൽ നിന്ന് എന്തു പ്രതിഫലമാണ് ലഭിക്കുന്നത്? പത്രപ്രവർത്തനത്തൊഴിൽ എത്രത്തോളം മനസ്സിനെ വലിച്ചാഴ്ത്തിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതായിരുന്നാലും, അത്രത്തോളം അതിൽ നിന്നുള്ള പ്രത്രിഫലം തൃപ്തികരവുമല്ല. 'പത്രക്കാരൻ' എന്ന പദത്തെ 'പാപ്പര്' എന്ന അർത്ഥത്തിൽ പര്യായമായിട്ടുകൂടിയും, ചിലപ്പോൾ ശപിക്കേണ്ടതായിത്തോന്നും; മലയാളപത്രങ്ങളുടെ വിഷയത്തിൽ ഇതു മിക്കവാറും വാസ്തവവുമാണ്! എന്നാൽ ഇതു തന്റെ തൊഴിലിൽ ധർമ്മനിഷ്ഠയോടുകൂടിയിരിക്കുന്നവരുടെ അനുഭവമാണെന്നല്ലാതെ, തൊഴിലിനെ വ്യഭിചരിപ്പിക്കുന്നവരുടെ അനുഭവമല്ല.

പ്രഭാവശാലികളായ കക്ഷിപ്പിണക്കക്കാരുടേയോ, പ്രതാപശാലികളായ ദുഷ്ടന്മാരുടേയോ സേവയ്ക്കുനിന്ന്, അധർമ്മത്തിൽ ചാടി അവരുടെ ഇഷ്ടത്തിൻപടി നടക്കുന്ന പത്രക്കാരൻ പാപ്പരായിരിക്കേണ്ടിവരികയില്ല. ഇങ്ങനത്തെ ധർമ്മദൂഷണത്തിന് ഒരുമ്പെടുന്നവർ അതിപവിത്രമായ പത്രചാരിതര്യത്തെ ധ്വംസിക്കുന്നവരും വർത്തമാനപത്രങ്ങൾക്കു പൊതുവേ പറ്റുന്ന കീർത്തിദോഷത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നവരും ആകുന്നു. സത്യം, നീതി, ന്യായം മുതലായ ധർമ്മതത്വങ്ങളെ വിവേകത്തോടു കൂടി അനുവർത്തിക്കുന്ന പത്രക്കാരനു തന്റെ ക്ലേശങ്ങൾക്കു തക്കതായ വലിയ പ്രതിഫലം പണമായി കിട്ടീട്ടില്ലെങ്കിൽകൂടി, താൻ തന്റെ ധർമ്മത്തെ ആചരിച്ചുവെന്നും അതുവഴിയായി ലോകക്ഷേമത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കു താൻ കൂടെ യഥാശക്തി പണിയെടുത്തുവെന്നും ഉള്ള ചാരിതാർത്ഥ്യം പണത്തേക്കാൾ വിലയേറിയ പ്രതിഫലമായിരിക്കും. ഇംഗ്ലാണ്ടു മുതലായ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ അവസ്ഥ വിചാരിച്ചാൽ, പത്രപ്രവർത്തനകാര്യത്തിൽ 'ജൂനിയർ റിപ്പോർട്ടർ' എന്ന കുട്ടിത്തരം വൃത്താന്തനിവേദകന്നു, ഒരാഴ്ചവട്ടത്തിൽ, ചുരുങ്ങിയതു പതിനഞ്ചുറുപ്പിക പ്രതിഫലം ലഭിക്കാം; ഈ പണിക്കാരൻ ക്രമേണ ഉയർന്നു പത്രാധിപരായിത്തീരാൻ സാധിക്കായ്കയില്ല; പത്രാധിപരുടെ സ്ഥാനത്തിരുന്ന് ഒരു പധാനമന്ത്രിയുടെ മാസപ്പടി ലഭിപ്പാനും കഴിയുന്നതാണ്. പക്ഷേ, ഇതു സാധാരണമായി സാമാന്യക്കാർക്കും സുസാധമല്ലെന്നു വരാം; എങ്കിലും അവർക്കു വൃത്താന്ത നിവേദനപ്രവൃത്തിയിൽ നൂറു നൂറ്റമ്പതുറുപ്പിക വരെ ഒരാഴ്ചവട്ടത്തിൽ ആദായം ലഭിപ്പാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. ഇതു തീരെ നിസ്സാരമല്ലല്ലോ. മലയാളത്തിൽ പത്രത്തൊഴിലുകാരന്ന്,--ഈ തൊഴിലിലെ കോവേണിയുടെ മുകൾപ്പടിയിൽ എത്തിയിരിക്കുന്ന പത്രാധിപർക്കുകൂടിയും ഒരു മാസത്തിൽ നൂറുറുപ്പിക പ്രതിഫലം കിട്ടുവാൻ കഴിയുന്ന കാലം ഇനിമേൽ ഉണ്ടാകണം; ഇന്നോളം ഉണ്ടായിട്ടില്ല. നിശ്ചയം; ഇനിമേൽ ഉണ്ടാകും എന്ന് ആശിപ്പാൻ തൊഴിലിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ നില ഉറപ്പുതരുന്നതുമില്ല. തൊഴിലിന്റെ നിലയോ, തൊഴിൽക്കാരനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതാണല്ലോ. പത്രത്തൊഴിലിൽ കടന്നുകൂടീട്ടുള്ളവരിൽ എത്രപേർ ആ തൊഴിലിന്റെ പ്രവൃത്തിസിദ്ധാന്തങ്ങളെ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്? അതിലേയ്ക്കു ആവശ്യകമായ യോഗ്യതകളിൽ ഏതേതെല്ലാം അവർക്കുണ്ട്? ഈ യോഗ്യതകൾ തന്നെ എന്താണ്? പ്രവൃത്തിയുടെ സമ്പ്രദായങ്ങളും?

അദ്ധ്യായം 2: വിശേഷയോഗ്യതകൾ

വൃത്താന്തപത്രപ്രവർത്തനത്തിലേക്കു വർത്തമാനങ്ങൾ ശേഖരിച്ച് അറിയിക്കുന്ന 'റിപ്പോർട്ടർ' എന്ന വൃത്താന്തനിവേദകൻ തുടങ്ങി, ലേഖനങ്ങളൊക്കെ നോക്കി പ്രസാധനം ചെയ്തു പത്രത്തിന്റെ നയത്തെ പരിപാലിച്ചുകൊള്ളുന്ന പത്രാധിപൻവരെ, പലേ ജോലിക്കാരും, 'അനധ്യായം' കൂടാതെ പല പ്രകാരത്തിലും പല പ്രകാരത്തിലും പല തരത്തിലും ക്ലേശങ്ങൾ സഹിക്കുന്നതിന്നു തക്കവണ്ണം അവർക്കു പതിഫലം ലഭിച്ചില്ലെന്നു വന്നാലും, അവരുടെ പ്രവൃത്തിക്കൊപ്പം രസകരമായി മറ്റു വല്ല പണിയും ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. ലോകത്തിന്റെ ഗതിഭേദങ്ങളെ ഉടനുടൻ അറിവാനും, പലേ ആളുകളുമായി പരിചയപ്പെടുവാനും, പത്രപ്രവർത്തനുള്ളേടത്തോളം സൗകര്യം മറ്റൊരാൾക്കില്ലതന്നെ. മദ്യപിച്ചു നിരത്തിൽ കടന്നു 'ലഹളവയ്ക്കുന്ന' 'വികൃതി'കളുടെ 'പേക്കൂത്തുകൾ' കണ്ടു അതിൽനിന്നു വല്ല 'വർത്തമാന'വും ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിയുമോ എന്നു മനസ്സു 'ചുഴിയുന്ന' വൃത്താന്തനിവേദകന്, ലോകസ്വഭാവങ്ങളേയും പ്രകൃതിയുടെ വികൃതികളെയും അഭിമുഖമായി കാണ്മാൻ സാധിക്കുന്നതിന്നൊപ്പം, ലേഖകന്മാരുടെ വർത്തമാനക്കത്തുകളെയും വിമർശലേഖനങ്ങളെയും മുഖപ്രസംഗമെഴുത്തുകാരുടെ ഉപന്യാസങ്ങളെയും പരിശോധിച്ച് ഓരോരോ ആളുകളുടെ മനോധർമ്മങ്ങളെ സാരനിർണ്ണയം ചെയ്യുന്ന പത്രാധിപന്മാർക്കു ലോകത്തെ മുഖത്തോടുമുഖം കാണ്മാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നിരുന്നാലും, അവർക്കാർക്കും എന്നും ഒരേ കാര്യത്തെപ്പറ്റി തന്നെ ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു മുഷിയേണ്ടതായിട്ടില്ലാ. ഓരോ മണിക്കൂറിലും പുതിയ പുതിയ സംഗതികൾ അവരുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയമായിത്തീരുന്നതുകൊണ്ടു, ജീവിതത്തിന്ന് എപ്പോഴും പുതുമയും, അനുഭവയോഗ്യതയും തോന്നുന്നതാണ്. എന്നാൽ, ഈ തൊഴിലുകൾ നടത്തുന്ന ഇവർക്ക്, ആരംഭത്തിൽ വിശാലമായ വിദ്യാഭ്യാസം വല്ലതും ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടാണോ, ലോകത്തെ ഒക്കെ ഗ്രഹിപ്പാൻതക്ക സാമർത്ഥ്യം ഇവർക്കുണ്ടായിട്ടുള്ളത്? നിശ്ചയമായും പത്രപ്രവൃത്തിയിൽ കീർത്തിനേടീട്ടുള്ളവരിൽ അനേകം പേർ, ഉന്നതമായ വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചവർ ആയിരുന്നിട്ടില്ല. ഈ തൊഴിലിൽ പരിചയപ്പെടുവാൻ കടക്കുന്ന പലേ ചെറുപ്പക്കാർക്കും ഈ തൊഴിലിൽതന്നെയാണ് വിദ്യാഭ്യാസമാർഗ്ഗമായും തീരുന്നത്. എന്നിരുന്നാലും, പത്രപ്രവൃത്തിയിൽ കടക്കുന്നതിനു മുമ്പ് ഏതാൻ ചില വിശേഷയോഗ്യതകൾ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതും ആവശ്യമാണ്; ആ വക യോഗ്യതകൾ ഇല്ലാതെ കടക്കുന്ന യാതൊരുവനും തൊഴിലിൽ ജയം കിട്ടുകയില്ല.

യോഗ്യതകൾ എന്തായിരിക്കാം? ഏതാൻ മാസങ്ങൾക്കുമുമ്പ്, ഒരു മലയാളപത്രത്തിൽ

ഇപ്രകാരം ഒരു പരസ്യം കണ്ടിരുന്നു: "ആവശ്യമുണ്ട്--ആഴ്ചയിലൊന്നുവീതം പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് മലയാള വർത്തമാന പത്രത്തിന്റെ പത്രാധിപത്യം വഹിക്കാൻ യോഗ്യതയുള്ള ബി. ഏ. ബിരുധധാരിയായ ഒരാളെ ആവശ്യമുണ്ട്. മനസ്സുള്ളവർ യോഗ്യത പ്രതിഫലം മുതലായവ വിവരിച്ചിട്ടു അടുത്ത മേടമാസം 30-ആം തീയതിക്കുള്ളിൽ ഞങ്ങളെ അറിയിക്കണമെന്ന് അപേക്ഷ........." ഇങ്ങനെയായിരുന്നു പരസ്യം ചെയ്തിരുന്നത്. യോഗ്യതയുള്ള ബി. ഏ. ബിരുദധാരി' എന്ന വാചകത്താൽ, ഒരു പത്രാധിപർക്കു വേണ്ടതായ യോഗ്യത എന്താണെന്നു പരസ്യത്തിന്റെ കർത്താക്കന്മാർക്കൊപ്പംതന്നെ പൊതുവിൽ ഏവരും ധരിച്ചിട്ടുള്ളതായി അർത്ഥം ദ്യോതിക്കുന്നുണ്ട്; എന്നാൽ 'യോഗ്യത.....മുതലായവ വിവരിക്കണം' എന്ന് കൂടി ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പിൻ വാചകത്താൽ, മേല്പടി അർത്ഥത്തിന്നു മാർഗ്ഗം ഇല്ലെന്നും തോന്നുന്നുണ്ട്. വിശേഷിച്ചും, 'ബി. ഏ. ബിരുദധാരി'യായ ആൾ വേണം അപേക്ഷയെ സാധിപ്പാൻ എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഈ പത്രാധിപത്യപ്പണിക്കും ബി. ഏ. ബിരുദത്തിനും തമ്മിൽ എന്തോ ചേർച്ചയോ ചാർച്ചയോ ഉണ്ടെന്നുകൂടി വിചാരിക്കേണ്ടിവരുന്നു. പക്ഷേ, ബി. ഏ. ബിരുദകാര്യം ആവശ്യപ്പെട്ടത് അപേക്ഷകന്മാരുടെ എണ്ണത്തെ ചുരുക്കുവാനും പത്രനടപ്പിനു യോഗ്യതയില്ലാത്തവരായി വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ 'മുറിക്കുന്ത'ക്കാരായി നടക്കുന്നവർ ആരും ചാടി വരാതിരിപ്പാനും വേണ്ടി ചെയ്ത മുൻകരുതലായിരിക്കാം. ഏതായാലും, പത്രാധിപത്യപ്രവൃത്തിക്ക്, ബി. ഏ. ബിരുദം അപരിത്യാജ്യമായ യോഗ്യതാംശമല്ല; അവശ്യമായ യോഗ്യതകൾ ഒരുവന്നു പത്രപ്രവർത്തനത്തൊഴിലിൽ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള പരിശീലനത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതേയുള്ളു. ഇവ എന്താണ്?

ഇംഗ്ലീഷ് പത്രത്തിലേക്കു പ്രവൃത്തിയെടുപ്പാനാണ് ഒരുവന്റെ ഉദ്ദേശമെങ്കിൽ, ഇക്കാലത്ത്, അവന്നു അവശ്യമായും മുഖ്യമായും വേണ്ട യോഗ്യത, "ഷാർട്ടുഹാൻഡ്" എന്നു പറയപ്പെടുന്ന ചുരുക്കെഴുത്ത്, അല്ലെങ്കിൽ സൂത്രലിപി, അഭ്യസിച്ചിരിക്കേണമെന്നുള്ളതാണ്. വൃത്താന്തനിവേദനം ചെയ്യുന്ന പണിയിൽ, ഈ യോഗ്യത ഇല്ലാത്ത യാതൊരാക്കും ഇപ്പോഴത്തെ കാലത്തു 'തേറിപ്പോവാൻ' സാധ്യമല്ല. ചുരുക്കെഴുത്തറിയാത്തവരെ ഇംഗ്ലീഷ് പത്രങ്ങളിൽ 'റിപ്പോർട്ടർ'മാരായി സ്വീകരിക്കുന്നത് 'മുട്ടിയപക്ഷ'ത്തിൽ ആയിരിക്കും. നിത്യവും നടക്കുന്ന എത്രയോ മഹാജനങ്ങളുടെ നടപടിവിവരങ്ങളെ പത്രങ്ങളിലേക്ക് എഴുതി അറിയിക്കേണ്ടറിപ്പോർട്ടർമാർക്ക്, ആ യോഗങ്ങളിൽ ഓരോരുത്തർ പ്രസംഗിക്കുന്നതൊക്കെ കുറിച്ചെടുപ്പാൻ ചുരുക്കെഴുത്തല്ലാതെ എളുപ്പമായ വഴി വേറെ ഏതാണുള്ളത്? പ്രസംഗങ്ങൾ തൽകർത്താക്കന്മാർ എഴുതിക്കൊണ്ടുവന്നു

വായിക്കുന്നവയായിരുന്നാൽ, ചുരുക്കെഴുത്തിന്റെ ആവശ്യം നേരിടുകയില്ലെന്നു വരാം, സാധാരണ കൈയെഴുത്തിൽ അവയെ പകർത്തിക്കൊണ്ടാൽ മതിയാകുമല്ലോ. എന്നാൽ, യോഗാവസരങ്ങളിൽ സമയോചിതമായി ഓരോ സംഗതികളെ വാചാ പ്രസംഗിക്കുമ്പോൾ അതിനെ കൈയെഴുത്തുകൊണ്ടു പിൻതുടരാൻ സാധിക്കയില്ലതന്നെ; വിശേഷിച്ചും, മിനിട്ടിന് ഒരു നൂററിനുമേൽ, എന്നല്ല, ചിലരുടെ വിഷയത്തിൽ ഇരുന്നൂറ്ററധികം കൂടിയും, വാക്കുകൾ പ്രസംഗിപ്പാൻ സാമർത്ഥ്യമുള്ള വാഗ്മികളുടെ പ്രസംഗങ്ങളെ സാധാരണ കൈയെഴുത്തിൽ കുറിച്ചെടുപ്പാൻ എങ്ങനെ സാധിക്കും? ചുരിക്കെഴുത്തിൽ നൈപുണ്യം നേടീട്ടുള്ളവർക്കുകൂടി, ഇത് ചിലപ്പോൾ പ്രയാസമായി കണ്ടിട്ടുണ്ട്. പ്രഖ്യാതന്മാരായ വാഗ്മികൾ ചെയ്യുന്ന ആകസ്മിക പ്രസംഗങ്ങളെ പത്രങ്ങളിൽ വായിപ്പാൻ മാത്രം സാധിക്കുന്ന ദൂരസ്ഥന്മാരായ വായനക്കാരുടെ ആകാംക്ഷയെ നിർവ്വഹിക്കേണ്ട കടമ പത്രപ്രവർത്തന്മാർക്കുണ്ടായിരിക്കുമ്പോൾ, ആ പ്രസംഗങ്ങളെ അന്വാഖ്യാനം ചെയ്യുന്നതിന് 'റിപ്പോർട്ടർ'ക്ക് ചുരുക്കെഴുത്തുകൂടാതെ കഴികയില്ലതന്നെ. എന്നാൽ ചുരുക്കെഴുത്തുശീലം ആർക്കും സുലഭം ആണെന്നിരുന്നാലും റിപ്പോർട്ടർക്ക് സാമാന്യമായ അഭ്യാസം പോരാ. മിനിട്ടിന് അറുപതു വാക്കുകൾ വീതം കുറിച്ചെടുപ്പാൻ സാമാന്യക്കാർക്കൊക്കെ കഴിയും; നൂറോ നൂററിരുപതോ വാക്കുകൾ എഴുതിയെടുപ്പാൻ അതു എളുപ്പമല്ല. സാമാന്യക്കാർ പ്രസംഗിക്കുന്ന വാഗ്വേഗമാനം നോക്കിയാൽ മിനിട്ടിന് നൂറുനൂററിരുപതു വാക്കുകൾ കുറിച്ചെടുക്കേണ്ടിയിരിക്കും; ചില വാഗ്മികൾ ഇരുനൂറു വാക്കുകൾവരെ എത്തും. ഇരുനൂററിപതിമൂന്നു വാക്കുകൾ ഒരു മിനിട്ടിൽ പ്രസംഗിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള വാഗ്മികളും, അവയെ അതേസമയം ചുരുക്കെഴുത്തിൽ കുറിച്ചെടുത്ത് ഒപ്പം എത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള ചുരുക്കെഴുത്തുകാരും ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, ഇത് ഒരു വ്യത്യസ്ത സംഗതിയാവാം. എന്നാലും, സാധാരണ ഒരു സമർത്ഥനായ റിപ്പോർട്ടർക്ക് മിനിട്ടിന് നൂററി അമ്പതു വാക്കുകൾ വിതം എഴുതിയെടുപ്പാൻ കഴിവുണ്ടായിരിക്കണം. ഈ യോഗ്യതയെക്കരുതിമാത്രം, ചില പത്രപ്രവർത്തകന്മാർ മററു വിദ്യഭ്യാസ യോഗ്യതകൾ ഇല്ലാത്തവരെക്കൂടി, ഈ തൊഴിലിൽ കടത്തിവിട്ടുപോയിട്ടുണ്ട്. ചിലപ്പോൾ, ചുരുക്കെഴുത്തിൽ കുറിച്ചെടുത്ത സംഗതികളെ ഉപയോഗിച്ചു പത്രത്തിലേക്ക് ലേഖനങ്ങൾ എഴുതുവാൻ തക്ക പ്രാപ്തിയില്ലാത്തവരെക്കൊണ്ട് ചുരുക്കെഴുത്തറിവില്ലാത്ത 'റിപ്പോർട്ടർ'മാർക്കു ഉപകാരമുണ്ടായേക്കും. ഏതൊന്നായാലും, റിപ്പോർട്ടർമാർ ചുരുക്കെഴുത്തഭ്യസിച്ചിരിക്കേണ്ടത് അത്യന്താപേക്ഷിതമായിട്ടാണ് ഇപ്പോൾ പത്രപ്രവർത്തകന്മാർ ഗണിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ചുരുക്കെഴുത്തിനെപ്പററി ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞതൊക്കെ, ഇംഗ്ലീഷുപത്രങ്ങളെ

വിഷയീകരിച്ചിട്ടാണ്. മലയാളത്തിൽ ചുരുക്കെഴുത്തു നടപ്പിലായിട്ടില്ലാ: 'മലയാള സൂത്രലിപി' എന്ന പേരിൽ ഒരു ചുരുക്കെഴുത്തുസമ്പ്രദായം ഈയിടെ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തി കണ്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, പ്രചാരപ്പെടുത്തി കണ്ടിട്ടില്ല. മലയാളത്തിൽ പ്രസംഗിക്കുന്നവരുടെ വാക്കുകളെ ഉടനടി കുറിച്ചെടുപ്പാൻ ആവശ്യപ്പെടുമാറ്, മലയാളപത്രങ്ങൾ സ്വന്തം വൃത്താന്തനിവേദകന്മാരെ അതിലേക്ക് ഉത്സാഹിപ്പിക്കാതിരിക്കുന്നത്; മലയാളപത്രവായനക്കാർക്ക് അങ്ങനെയുള്ള പ്രസംഗങ്ങളെ തൽകർത്താവിന്റെ വാക്കുകളിൽ തന്നെ വായിച്ചറിയുന്നതിന് കൗതുകമില്ലാഞ്ഞിട്ടായിരിക്കാൻ സംഗതിയില്ല. മലയാളപത്രപ്രവർത്തനത്തൊഴിൽ അതിനുതക്കവണ്ണം പരിഷ്കാരപ്പെട്ടിട്ടില്ലായ്കയാലായിരിക്കാം. അവസരംപോലെ കിട്ടുന്ന വർത്തമാനങ്ങളെ, ത്യാജ്യഗ്രാഹ്യവിവേചനം ചെയ്യാതെ എഴുതിക്കൂട്ടി വർത്തമാനക്കത്തുകൾ ഉണ്ടാക്കി അയച്ചു തൃപ്തിപ്പെടുന്ന ലേഖകൻമാരും, പണം കൊടുത്തു റിപ്പോർട്ടർമാരെ നിയമിപ്പാൻ തക്ക ധനശക്തിയില്ലാത്ത പത്രങ്ങളും, മലയാളസൂത്രലിപിയുടെ പ്രചാരത്തിനു സഹായമായിരിപ്പാൻ ഇടയുണ്ടെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. എന്നാലും മലയാളപത്രങ്ങൾ മലയാളസൂത്രലിപി അഭ്യസിച്ച വൃത്താന്തനിവേദകന്മാരെക്കൊണ്ടു അലങ്കരിക്കപ്പെടുന്നതിനു ഒരു കാലം ഉണ്ടാകുമെന്നു ആശിക്കാം. ഇംഗ്ലീഷിൽ ചുരുക്കെഴുത്തു സമ്പ്രദായം ഏർപ്പെടുത്തും മുമ്പ്, ഇംഗ്ലീഷ് പത്രങ്ങളിൽ വാചാപ്രസംഗങ്ങളെ അന്വാഖ്യാനം ചെയ്തിരുന്നത് ഏതു പ്രകാരമോ, അതേപ്രകാരം തന്നെയാകുന്നു മലയാളത്തിലും ഇപ്പോൾ നടത്തിവരുന്നത് എന്നു സമാധാനപ്പെടാം. ധാരണാശക്തി, ഗദ്യരചനാനൈപുണ്യം എന്ന രണ്ടും ആകുന്നു, മലയാളത്തിൽ, പ്രസംഗങ്ങളെ അന്വാഖ്യാനം ചെയ്യാൻ ഇപ്പോൾ ഏകാശ്രയമായിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഈ സമ്പ്രദായത്തിന് ഒരു ന്യൂനതയുണ്ട്. പ്രവാക്താക്കളുടെ വാക്കുകളെ പത്രമുഖേന നേരിട്ട് കേൾക്കുവാൻ വായക്കാർക്കു കഴിയുന്നില്ല, എന്ന ഈ ന്യൂനത അഗണ്യമെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ചിലപ്പോൾ റിപ്പോർട്ടർമാരുടെ അബദ്ധധാരണ നിമിത്തം പ്രസംഗകർത്താവിന്റെ ആശയങ്ങളെ പത്രവായനക്കാർ ഒന്നിനൊന്നായി ഗ്രഹിക്കേണ്ടി വന്നു എന്നും വരാം.

ചുരുക്കെഴുത്തു സമ്പ്രദായം അഭ്യസിച്ചു നിപുണനായിരുന്നാലും അതുകൊണ്ടു മാത്രം യോഗ്യത തികയുകയില്ല പത്രക്കാരന്റെ കൃത്യം, അന്യന്മാരുടെ വിചാരങ്ങളെയും വാക്കുകളെയും ചേഷ്ടകളെയും യഥായഥം പത്രവായനക്കാർക്കു മനസ്സിലാക്കികൊടുക്കുകയാണ്. ഈ സ്ഥിതിക്ക്, അവന്ന് പലേ വിഷയങ്ങളിലും കുറേശ്ശെ അറിവുണ്ടായിരിക്കുന്നത് പ്രയോജനകരമായിരിക്കും. അവന് ഒരു വിഷയത്തിലും അഗാധജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ചിരിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലാ: എങ്കിലും ഒന്നിലും അജ്ഞനായിരിക്കുന്നതും വിഹിതമല്ല. പ്രദിപാദ്യവിഷയമായിത്തീരുന്ന

ഏതൊരാളെയും, ഏതൊരുസംഗതിയേയും, ഈഷൽ വ്യത്യാസം കൂടാതെ ഗ്രഹിക്കേണ്ടതിന്ന് പത്രക്കാരന്ന് പ്രാപ്തിയുണ്ടായിരിക്കണം.

ചുരുക്കെഴുത്തു സമ്പ്രദായപ്രകാരമാകട്ടെ, ഓർമ്മശക്തി കൊണ്ടാകട്ടെ, ഏതു സംഗതിയെപ്പറ്റിയും വിവരങ്ങൾ കുറിച്ചെടുത്താൽ, പിന്നെ വേണ്ടത്, അവയെ വായനക്കാർക്കായി പത്രത്തിൽ 'വിളമ്പു'ന്നതിനു തക്കവിധം 'പാക'പ്പെടുത്തുകയാണ്. ഇതിന്ന് എന്തു യോഗ്യതയാണ് വേണ്ടത്? ഇതു സംബന്ധമായ പാകശാസ്ത്രത്തിൽ ലേഖകന്മാർ പഠിച്ചിരിക്കേണ്ട പ്രമാണങ്ങൾ ഏറെയില്ല. ഏതു ഭാഷയിൽ ലേഖനങ്ങൾ എഴുതുന്നുവോ, ആ ഭാഷയെ നല്ല ചാതുര്യത്തോടെ എഴുതി ഫലിപ്പിക്കാൻ പ്രാപ്തി ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഭാഷാവ്യാകരണവിധികളെ ലംഘിക്കാത്ത പ്രകാരത്തിൽ വേണം എഴുതുവാൻ; കർത്താവുള്ളപ്പോൾ ക്രിയ ഇല്ലാതെയോ ക്രിയകളെയും നാമങ്ങളെയും തമ്മിൽ സമുച്ചയിപ്പിച്ചോ, പൂർണ്ണവിരാമം വേണ്ടെടത്ത് അല്പവിരാമം മാത്രം ചെയ്തിട്ടോ, താൻ എഴുതുന്നതിന്റെ അർത്ഥം എന്തെന്ന് വായനക്കാരനു ഗ്രഹിപ്പാൻ സാധിക്കാത്തവിധത്തിലുള്ള വാചകങ്ങൾ എഴുതിയിരുന്നാൽ, അതുകൊണ്ട് ഉപദ്രവമുണ്ടാകയല്ലാതെ, ഉപകാരമുണ്ടാകയില്ല. എഴുതുന്ന ആളുടെ ആശയങ്ങളെ സുഗമമായഭാഷയിൽ പകർത്തണം: സാധാരണ സംഭാഷണരീതിയിലുള്ള ഭാഷയിൽ ചെറിയ വാക്യങ്ങളായി എഴുതുന്നതു ഉത്തമം. എല്ലാ സംഗതികളെയും അസന്ദിഗ്ധാർത്ഥമായും, പ്രക്രമഭംഗം കൂടാതെയും, ഉചിത പദങ്ങളെ പ്രയോഗിച്ചും, വെളിപ്പെടുത്തണം. ലേഖനമെഴുതുന്നവർ സാഹിത്യകാരശ്രേഷ്ഠന്മാരാണെന്ന ഖ്യാദിയെ സമ്പാദിക്കത്തക്ക ഗദ്യരചനാനൈപുണ്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവർ ആയിരുന്നിട്ടില്ലെങ്കിലും, ഗദ്യരചനയുടെ പ്രാഥമികതത്വങ്ങളെ അറിഞ്ഞ് അതിന്മണ്ണം സുബദ്ധമായ രീതിയിൽ എഴുതുവാൻ കഴിഞ്ഞിരിക്കണം. ഈ യോഗ്യത, മലയാളപത്ര ലേഖകന്മാർക്കു വിശേഷിച്ചും ആവശ്യമാണ്. ഇംഗ്ലീഷിൽതന്നെയും, ഒരു റിപ്പോർട്ടർക്കു എല്ലാ സമയവും ചുരുക്കെഴുത്തു മാത്രംകൊണ്ടു തന്റെ പ്രവൃത്തി കഴിഞ്ഞുപോകയില്ല. പ്രസംഗങ്ങൾ തൽകർത്താക്കന്മാരുടെ വാക്കുകളിൽതന്നെ ആഖ്യാനം ചെയ്യണമെന്ന് നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നാൽ റിപ്പോർട്ടർക്ക്, തന്റെ വകയായി എഴുതിച്ചേർക്കേണ്ട മുഖവുരയോ ഉപസംഹാര വാചകമോ എഴുതിക്കൊണ്ട്, ചുരുക്കെഴുത്തിനെ സാധാരണ കൈയെഴുത്തിൽ പകർത്തുകമാത്രം ചെയ്താൽ മതിയാകും. മറ്റുപ്രകാരത്തിലാണെങ്കിൽ, റിപ്പോർട്ടർക്കു എല്ലാ സംഗതികളും സ്വന്തം വാചകത്തിൽ എഴുതേണ്ടിയിരിക്കും. അന്യന്മാരുടെ പ്രസംഗങ്ങളും, യുക്തികളും മറ്റുമൊക്കെ, റിപ്പോർട്ടർവഴിയായിട്ടാണ് വായനക്കാർക്കു ലഭിക്കേണ്ടത്. ഭാഷ വശപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത, അതാവിതു, വാക്കുകളും,

വാചകങ്ങളും എല്ലാം തന്റെ കൈക്കൽ വഴങ്ങീട്ടില്ലാത്ത, ഒരു റിപ്പോർട്ടർ ആയിരുന്നാൽ, അവർ എഴുതുന്നതൊക്കെ ശരിയായിട്ടുതന്നെയിരിക്കുമെന്നു ഉറപ്പുപറവാൻ കഴിയുകയില്ല. അവന്റെ റിപ്പോർട്ടുകളെപ്പറ്റി വായനക്കാർക്കു വിശ്വാസവും ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. അവനാണ് വായനക്കാരെ അതാതു വിഷയങ്ങളിലേക്ക് വഴികാട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നത്. വഴികാട്ടുന്നതു അവന്റെ വാക്കുകൾകൊണ്ടും വാചകങ്ങൾകൊണ്ടുമാണ്. അതാതു വിഷയങ്ങളിലെ ഊടു വഴികളിൽ അവരെ ദിക്ഭ്രമം കൂടാതെ നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുവാൻ അവന്നു ഒരേ ആശ്രയമായിരിക്കുന്നത് അവന്റെ വാചകങ്ങളും വാക്കുകളുമാകയാൽ, അവന്ന്, സ്വഭാഷയിൽ ഗദ്യരചനാനൈപുണ്യം എത്രത്തോളം ആവശ്യമാണെന്ന് സിദ്ധമാകുന്നു.

ഇതിന്നുംപുറമെ, പത്രപ്രവൃത്തി സംബന്ധിച്ചിടത്തോ അവന്നു നല്ലവണ്ണം വ്യക്തമായും ശീഘ്രമായും എഴുതുവാനും വശപ്പെട്ടിരിക്കേണ്ടതാണ്. കൈയെഴുത്തു വ്യക്തമല്ലാതിരുന്നാൽ. അതു വായിച്ചു നോക്കി ശോധനം ചെയ്യേണ്ട പത്രാധിപരും, അച്ചുനിരത്തേണ്ട അച്ചുകൂടപ്പണിക്കാരും സങ്കടപ്പെടും; ഒന്നിനൊന്ന് അച്ചടിച്ചു പുറപ്പെടുവിക്കാൻ സംഗതിയാവുകയും ചെയ്യും. ചിലപ്പോൾ തനിക്കുതന്നെയും ക്ലേശകാരണമായിത്തീരും; താൻ എഴുതിവയ്ക്കുന്ന ഓർമ്മക്കുറിപ്പുകൾ എന്താണെന്നു ശരിയായി ഗ്രഹിപ്പാൻ കഴിയാതെയായേക്കും ശീഘ്രം എഴുതുവാൻ കഴിയാതിരുന്നാൽ, തന്റെ പ്രവൃത്തി മുന്നോട്ടു നീങ്ങുന്നില്ലെന്നവണ്ണം മന്ദഗതിയായിത്തീരും; ഈ മന്ദതയിൽ ചില സംഗതികൾ തന്റെ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയീഭവിക്കാതെ പോയെന്നും വരാം. ഏതായാലും ഉടനുടൻ കഴിയേണ്ടവ ഉടനുടൻ കഴിയാതെയും, അന്നന്ന് എഴുതി അയക്കേണ്ടവ അന്നന്ന് തയ്യാറാകാതെയും ഏറെക്കുറെ ബുദ്ധിമുട്ടാനിടയാകും. സ്വഭാഷയിൽ സുഗമമായവിധം ലേഖനമെഴുതാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ, പിന്നെ, അവശ്യം വേണ്ടതായ മറ്റൊരു യോഗ്യത ഇതരഭാഷകളിൽ പഠിപ്പുണ്ടായിരിക്കയാകുന്നു. മലയാളപത്രക്കാരന് ഒഴിച്ചുവെക്കാൻ പാടില്ലാത്ത ഇതരഭാഷകളിൽ മുഖ്യമായവ ഇംഗ്ലീഷും സംസ്കൃതവും ആണ്; തമിഴ് കൂടെ ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ചേർക്കുന്നതും അവിഹിതമല്ല. പ്രസംഗസഭകളിലും, യോഗങ്ങളിലും പോയി നടപടികൾക്കു 'റിപ്പോർട്ടു' എഴുതുവാൻ ഉദ്യോഗിക്കുന്ന ഒരുവൻ ഇക്കാലത്ത്, മേല്പടി ഭാഷകളിൽ അല്പസ്വല്പമെങ്കിലും പരിചയംകൂടാതെയിരിക്കരുത്. പ്രസംഗംചെയ്യുമ്പോൾ, ചിലർ, ഇടയ്ക്കിടെ, ഇംഗ്ലീഷ് ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്നോ, സംസ്കൃതകൃതികളിൽ നിന്നോ തമിഴ് പുസ്തകങ്ങളിൽ നിന്നോ, പഴമൊഴികളും സാരോക്തികളും, പ്രമാണങ്ങളും എടുത്തുപറയുന്നുണ്ടായിരിക്കും. ഇവയെ ശരിയായി ഗ്രഹിപ്പാനും തത്തുല്യമായി

കുറിച്ചെടുപ്പാനും റിപ്പോർട്ടർക്കു ഈ ഭാഷകളിൽ കുറെ പരിചയം കൂടാതെ കഴികയില്ല. പഴമൊഴികളെയും, സാരോക്തികളെയും, പ്രമാണങ്ങളെയും അതേ പ്രകാരത്തിൽ പകർത്തെഴുതാൻ മാത്രം അറിഞ്ഞാൽ പോരാ: ഇവ ഏതേതു ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ, ആരാണ്, എപ്പോഴാണ്, പറഞ്ഞത് അല്ലെങ്കിൽ എഴുതിയത്, എന്നൊക്കെ അറിഞ്ഞിരിക്കണം. അതിലേക്ക് ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളുമായി ഒരു മാതിരി പരിചയം സമ്പാദിച്ചിരിക്കണം. ആ ഭാഷകളിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട കവികൾ, ഗദ്യകാരകന്മാർ, മുതലായ സാഹിത്യകർത്താക്കന്മാരുടെ പ്രഖ്യാതവും പ്രസിദ്ധവുമായ കൃതികളെ വായിച്ചറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടത് പത്രക്കാരന്റെ യോഗ്യതാപൂർത്തിക്ക് ആവശ്യമാണ്. വിശേഷിച്ചും, ചരിത്രം, ധനശാസ്ത്രം, വിദ്യാഭ്യാസകാര്യങ്ങൾ, നവീനശാസ്ത്ര തത്വങ്ങൾ, നാടകങ്ങൾ, കാവ്യങ്ങൾ മുതലായ പലവക സ്വഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളും പത്രക്കാരൻ വായിച്ചിരിക്കണം, കുറെ സംഗീതജ്ഞാനവും പ്രയോജനകരമായിരിക്കും. മലയാളപത്രക്കാരൻ, എഴുത്തച്ചന്റെ ഭാഗവതം, ഭാരതം, രാമായണം; ഉണ്ണായിവാര്യരുടെ നളചരിതം കഥകളിപ്പാട്ട്; കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ തുള്ളൽപ്പാട്ടുകൾ; കേരളവർമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ കേരളീയ ഭാഷാ ശാകുന്തളം, അന്യാപദേശശതകം, മയൂരസന്ദേശം, അക്ബർ; കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാനവർകളുടെ മഹാഭാരതം ഭാഷ, ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ അവർകളുടെ മേഘദൂത്, കുമാരസംഭവം, ചന്തുമേനോന്റെ ഇന്ദുലേഖ, ശാരദ: ഇങ്ങനെ പല പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ഗദ്യപദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു എടുത്തു പറയുന്ന സാരോപദേശങ്ങൾ മുതലായവയെ ശരിയായി എഴുതിക്കൊള്ളുവാൻ ഉദ്ദേശിച്ചു മാത്രമല്ലാ ഇവ വായിക്കേണ്ടത്: ഭാഷയിൽ നൈപുണ്യം ഉണ്ടാകുന്നതിനും ഇവയുടെ പാരായണം പ്രയോജനകരമായിരിക്കും.

നിസ്സംശയമായും, പത്രക്കാരന്റെ യോഗ്യതകളിൽ മറ്റൊന്നു, തന്റെ രാജ്യത്തിന്റെ ചരിത്രം അറിഞ്ഞിരിക്കയാണ്. തന്റെ രാജ്യത്തിന്റെ മാത്രമല്ല, അയൽരാജ്യങ്ങളുടെയും ഭരണചരിതങ്ങൾ നല്ലവണ്ണം പഠിച്ചിരിക്കണം. ഇന്നു നടക്കുന്ന പല രാജ്യകാര്യങ്ങളും, മുമ്പു, എത്രയോ കാലത്തിനപ്പുറം, നടന്ന പലേ ഭരണതന്ത്രങ്ങളുടെ ഫലങ്ങളാണ്. തിരുവിതാംകൂറിലെ പത്രകാരന് തന്റെ രാജ്യത്തെ സ്ഥാപിച്ച മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവിന്റെയോ, രാമയ്യൻദളവ, രാജാകേശവദാസ്, സർ. ടി. മാധവരായർ മുതലായ രാജ്യകാര്യധുരന്ധരന്മാരുടെയോ; അത്രയുമല്ല, രാജ്യഭരണത്തെ ദൂഷ്യപ്പെടുത്തിയിരുന്ന ബാലരാമവർമ്മ മഹാരാജാവിന്റെയോ, രാജ്യത്തിൽ കലഹകർത്താക്കന്മാരായിരുന്ന തമ്പിമാരുടെയോ എട്ടുവീട്ടിൽ പിള്ളമാരുടേയോ,

കാലത്തെ ചരിത്രങ്ങൾ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിൽ, അദ്യതനകാലത്തെ ഭരണചരിത്രങ്ങൾ സുഗ്രഹമായിരിക്കയില്ല. അതിന്മണ്ണം, കൊച്ചിരാജ്യചരിത്രത്തിലെയും പ്രധാന സംഭവങ്ങൾ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടത്, ഈ അയൽരാജ്യങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള നിലയെപ്പറ്റിയ സൂക്ഷ്മജ്ഞാനത്തിന് അവശ്യം തന്നെയാകുന്നു. മലബാർ പത്രക്കാരർ പണ്ടത്തെ മലബാർ ചരിത്രം അവശ്യം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. കോഴിക്കോട്ടു സാമൂതിരിപ്പാടും ലന്തക്കാർ തുടങ്ങിയ വിദേശികളും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന സഖ്യം, ടിപ്പുവിന്റെ ആക്രമം, സാമൂതിരിപ്പാടും, കൊച്ചിരാജാവു മുതലായ നാടുവാഴികളും തമ്മിൽ പണ്ടുണ്ടായ പോരുകൾ; ഇങ്ങനെ പല പല ചരിത്രങ്ങളും ഗ്രഹിച്ചിരിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. വിശേഷിച്ച്; മലയാളപത്രക്കാരൊക്കെ പൊതുവായി അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട ചരിത്രം ഇന്ത്യയുടെ പുരാതനവും അർവ്വാചീനവും അദ്യതനവും ആയ ചരിത്രമാണ്. ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യ ചരിത്രജ്ഞാനവും അവിഹിതമല്ലാ. ഇവയെല്ലാറ്റിനും പുറമെ, മുഖ്യമായി അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടത് ലോകത്തിന്റെ ദിനേദിനേയുള്ള ചരിത്രമാണ്; ഇതിലേക്ക്, പത്രക്കാരൻ അന്നന്നു പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന വർത്തമാനപത്രങ്ങൾ വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം.

സ്വപ്രയത്നത്താലും, ലോകഗതികളെ സൂക്ഷ്മമായി പ്രേക്ഷിച്ചറിയുന്നതു വഴിക്കും സമ്പാദിക്കാവുന്ന യോഗ്യതകളാണ് മേൽപറഞ്ഞവ. ഇവയ്ക്കുപുറമെ, പത്രക്കാരന് സഹജാതമായ ചില വിശിഷ്ട ഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഒന്നാമതായി, അവന്നു ഏതു സംഗതിയേയും എളുപ്പം മനസ്സിലാക്കാൻ തക്ക ഗ്രഹണപടുത്വം സ്വതസ്സിദ്ധമായിരിക്കണം. ഒരു പ്രസംഗത്തിന്റെയോ, വല്ല രേഖകളുടെയോ, സംഭവങ്ങളുടെയോ സാരമായ ഭാഗം ഏതാണെന്നു ഉൾക്കണ്ണുകൊണ്ടു കണ്ടറിവാൻ തക്കബുദ്ധികൗശലം വേണം, രണ്ടാമതായി വേണ്ടഗുണം, നിഷ്പക്ഷപാതിത്വമാണ്. പത്രക്കാരൻ സത്യം ന്യായം നീതി മുതലായ ധർമ്മതത്വങ്ങളുടെ പ്രതിനിധിയാണ്; അവൻ ഇവയിൽ നിന്നു തെറ്റിനടക്കാതെ പ്രവർത്തിക്കുമ്പോഴേ ലോകർക്കു നന്മ ഉളവാകയുള്ളു. അതിനാൽ, അവൻ യാതൊരു സംഗതിയേയും വാസ്തവമായ വിധത്തിലല്ലാതെ വർണ്ണിക്കരുത്. പ്രത്യേകം ഒരു കക്ഷിയുടെ പ്രാതിനിധ്യം വഹിക്കുന്ന പത്രമായിരുന്നാലും, വസ്തുസ്ഥിതികളെ യഥാസ്ഥിതരീതിയിൽ വർണ്ണിക്കയല്ലാതെ, ലോകരെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം വളച്ചും പൊളച്ചും തിരിച്ചും മറിച്ചും അവാസ്തവവർണ്ണനം ചെയ്യരുത്. കക്ഷിപ്പത്രങ്ങൾക്കു ഒരു സംഗതിൽ സ്വന്തം അഭിപ്രായങ്ങളെ ഏതു യുക്തിയെ ആധാരമാക്കിക്കൊണ്ടും പ്രസ്താവിക്കമെന്നിരുന്നാലും, ആ സംഗതിയെ ഒന്നിനൊന്നായി തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കാൻ അവകാശമില്ല; അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു സത്യത്തിനു വിപരീതമായ പ്രവൃത്തിയുമാകുന്നു. പത്രക്കാരന്റെ മറ്റൊരു അവശ്യഗുണം, അവൻ ലോക

കാര്യങ്ങളിൽ സ്വതേ വിമുഖനായിരിക്കരുതെന്നുള്ളതാണ്. അവൻ എപ്പോഴും ഉത്സാഹവാനായിരിക്കണം; അവൻ ലോകരുടെ ദുഃഖങ്ങളിലും സുഖങ്ങളിലും അനുകമ്പയോടെ മനസ്സിനെ പ്രവേശിപ്പിക്കണം. ഈ ഗുണം അവനില്ലായിരുന്നാൽ, അവന്നു പത്രവായനക്കാരായ ലോകരെ യാതൊരു സംഗതിയിലും തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കയില്ല. ഇവറ്റെക്കാൾ ഒക്കെ മുഖ്യാവശ്യമായത് ആരോഗ്യമാണ്. പത്രക്കാരന്റെ ജോലി ശ്രമമേറിയതാണെന്നു മാത്രം പറഞ്ഞാൽ പോരാ; ചില സമയങ്ങളിൽ, അത്യന്തം ക്ഷീണിപ്പിക്കുന്നതും, ആത്മഹത്യയ്ക്കുകൂടി തുല്യവും ആയ പ്രവൃത്തിയാകുന്നു. റിപ്പോർട്ടർമാർക്കാണ് ഈ കഷ്ടപ്പാടുകൾ ഉണ്ടാവാറുള്ളത്. ചിലപ്പോൾ, നല്ലവണ്ണം കാറ്റു വീയാത്തതായി ആൾ തിങ്ങിയിരിക്കുന്നതായി, വേണ്ടുംവണ്ണം വെളിച്ചം ഇല്ലാത്തതായിട്ടുള്ള പ്രസംഗശാലകളിൽ ചെന്ന് പ്രസംഗങ്ങൾ കുറിച്ചെടുക്കേണ്ടതായി വരും; ചിലപ്പോൾ, വെയിലോ കാറ്റോ മഴയോ സഹിച്ചുകൊണ്ട് ഏറെദൂരം നടക്കേണ്ടതായി വരും; ഒരു യോഗത്തിന്റെ നടപടികൾ കുറിച്ചെടുത്ത ഉടൻതന്നെ, വിശ്രമത്തിന്നോ വിശ്രമകരഭോജനത്തിനോ സമയം ലഭിക്കാതെ, മറ്റൊരു യോഗ നടപടികൾക്ക് ചെന്നെത്തേണ്ടിയിരിക്കും; ചിലപ്പോൾ, അടികലശൽ, ലഹള, തീപ്പിടുത്തം മുതലായ സംഭവങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ചെന്നുനിന്ന് വിവരങ്ങൾ കുറിക്കേണ്ടതായി വരാം, ഇവയൊക്കെ കുറിച്ചെടുത്തതിന്റെ ശേഷം കൂടി, രാത്രി വളരെ നേരം ഇരുന്ന് എഴുതേണ്ടിവരും. വെച്ചെഴുതാൻ മേശ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു വരാം. ആ സമയങ്ങളിൽ കാൽമുട്ടിന്മേലോ, നിലത്തുതന്നെയോ, വെച്ച് എഴുതേണ്ടിവരും. ഇങ്ങനെ പല പല ക്ലേശങ്ങൾ ഉണ്ടാകാം. ഇവ ഒക്കെ സഹിക്കുന്നതിനു തക്ക മെയ്ക്കരുത്തും മനക്കരുത്തും കൂടിയേ തീരൂ. ആരോഗ്യമില്ലാത്തവനാണ് പത്രക്കാരൻ എന്നിരുന്നാൽ, അവന്നു അധികനാൾ പണിയെടുപ്പാൻ സാധിക്കയില്ലാ. അല്പദിവസംകൊണ്ടു അവന്റെ ശരീരം തകർന്നുപോയേക്കും. ഇങ്ങനെയൊക്കെ കഷ്ടപ്പാടുകൾ ഉണ്ടായാലും ജോലിയിൽ കൂറുള്ളവനാണെങ്കിൽ, അവന്നു മറ്റൊരു വിധത്തിൽ കഷ്ടപരിഹാരം ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. അവനു അന്യരുടെ സന്താപത്തിൽ മാത്രമല്ല, സന്തോഷത്തിലും പങ്കുകൊള്ളാം; മറ്റാളുകൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമായി എവിടെയും കടന്നുചെല്ലാൻ അവകാശം ഇല്ലാതിരിക്കുമ്പോഴും പത്രക്കാരനു തടവുകൂടാതെ കടക്കാം; അവനെ അന്യർ വിശ്വാസപാത്രമായി കരുതി പല സ്വകാര്യങ്ങളും അവനോടു പറയും; അവന്നു പല കാര്യങ്ങളിലും യഥേഷ്ടം സല്ക്കാരങ്ങളും ലഭിക്കും.

പത്രപ്രവൃത്തിയിൽ വിജയം ഉണ്ടാവാൻ ഇങ്ങനെ ചില യോഗ്യഗുണങ്ങളുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു ആവശ്യം തന്നെയാണ്. എന്നാൽ ഇത്തരം ഗുണങ്ങളിലൊക്കെ മുഖ്യമായിരിക്കേണ്ട വിശേഷസംഗതികൾ മൂന്നുണ്ട്: ഒന്ന്,

ഔചിത്യമനുസരിച്ചു പ്രവൃത്തിക്കുക; മറ്റൊന്നു, താഴ്മയായിരിക്കുക; മൂന്നാമതു, കഴിയുംവണ്ണം ഉത്സാഹിച്ചു പണിയെടുക്കുക. ഇവയാകുന്നു. പത്രക്കാരൻ തന്റെ ജോലിയിൽ കൂറുള്ളവനായിരിക്കണം; അതിൽ അഭിമാനവും വേണം. അവന്റെ പണി എത്രതന്നെ താണതോ നികൃഷ്ടമോ ആയിരിക്കട്ടെ; അതിൽ അവന്നു എത്രമേൽ തൃപ്തികരമായി പണിയെടുക്കാമോ അത്രമേൽ സന്തോഷത്തോടുകൂടെ വേല ചെയ്യണം. പത്രക്കാരനൊപ്പം, ബഹുമാനങ്ങളുടെ നന്ദനത്തേയും നിന്ദനത്തേയും എളുപ്പം അർഹിക്കുന്നവനായി മറ്റൊരു തൊഴിൽക്കാരനും ഇല്ല. അവനെ അവർ എല്ലാ സമയവും ഉറ്റുനോക്കിയിരിക്കയാകുന്നു. നല്ല പണിക്ക് അവരുടെ അഭിനന്ദനം ലഭിക്കുന്നതു എത്ര ശീഘ്രമോ, അത്ര വേഗത്തിൽ, ചീത്തപണിക്കു ആക്ഷേപവും ഉണ്ടാകും. കാലപ്രവാഹത്തിനൊപ്പം എത്തുവാൻ ആഗ്രഹവും മനസ്സും ഇല്ലാത്തവൻ പത്രത്തൊഴിലിൽ കടക്കുകയേ അരുത്.

യോഗ്യതകൾ തികഞ്ഞിട്ടുള്ള പക്ഷത്തിൽ, പത്രത്തൊഴിലിൽ കടക്കുവാൻ ഉദ്ദേശമുള്ള ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ എവിടെയാണ് ആ തൊഴിലിന്റെ സമ്പ്രദായതത്വങ്ങൾ ഗ്രഹിപ്പാൻ പോകേണ്ടത്? ഏതെങ്കിലുമൊരു പാഠശാലയിൽ ചെന്നു ഈ വക തത്വങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയുമോ? പത്രപ്രവർത്തനത്തൊഴിൽ ശീലിപ്പിക്കാൻ എത്ര പ്രത്യേക പാഠശാലകൾ ഉണ്ടായാലും, ഉത്തമമായ പാഠശാല പത്രകാര്യാലയം തന്നെയാണ്. ഒരു പത്രകാര്യാലയത്തിൽ ഏതു പ്രകാരത്തിലെങ്കിലും ഒരു പണിക്കു കടന്നുകൂടീട്ട് ഈ തൊഴിൽ ശീലിക്കുമ്പോലെ. നന്നാവാൻ വഴി വേറെ ഇല്ല. പ്രഖ്യാതന്മാരായ പലേ പത്രക്കാരും ഇങ്ങനെ പണി ശീലിച്ച് ഉയർന്നവരാണ്. ചിലർ ചുരുക്കെഴുത്തു സമ്പ്രദായം ശീലിച്ചിരിക്കകൊണ്ടു മാത്രം പത്രത്തൊഴിലിൽ കടന്നുകൂടിയവരായിരിക്കാം; മറ്റുചിലർ ഗുമസ്തപ്പണിയിൽ കടന്നവരാവാം; വേറെ ചിലർ അച്ചുകൂടത്തിൽ അച്ചുനിരത്തു, പ്രൂഫ് തിരുത്തൽ എന്നിവയിലൊരു പണി എടുത്തിരിക്കെ, ഈ തൊഴിലിൽ പ്രത്യേകം അഭിരുചി ഉണ്ടാകയാൽ കടന്നുകൂടിയിരിക്കാം. ആകയാൽ, പത്രക്കാരനാവാൻ കാംക്ഷിക്കുന്ന ചെറുപ്പക്കാർക്ക് ഈ തൊഴിലിൽ കടക്കുന്നതിനു രണ്ടുമൂന്നു മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഉണ്ട്. പത്രക്കാരന്റെ തൊഴിലിലേക്കുതന്നെ ശീലിപ്പിക്കണം എന്ന വ്യവസ്ഥയോടുകൂടി, പത്രകാര്യാലയത്തിൽ ഒരു താണതരം ഗുമസ്താവായോ, മറ്റോ, പണിയിൽ പ്രവേശിക്കുക അതല്ലെങ്കിൽ, മറ്റുപണിയിലിരിക്കെ തന്നെ, ചില അടിയന്തിര സമയങ്ങളിൽ പത്രങ്ങളിലേക്ക് വൃത്താന്താഖ്യാനം എന്ന ജോലി കൈയേറ്റ് ആ വഴിക്ക് തൊഴിൽ ശീലിക്കുക. അതുമല്ലെങ്കിൽ, പത്രം അച്ചടിക്കുന്ന അച്ചടിശാലയിൽ അച്ചുനിരത്തു പണിയിലോ, പ്രൂഫ് തിരുത്തുപണിയിലോ, പ്രവേശിച്ച്, ആ വഴിക്ക് ലേഖനങ്ങൾ വായിച്ച് അവയുടെ സമ്പ്രദായങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കീട്ട്, കാലക്രമത്തിൽ,

റിപ്പോർട്ടരായിട്ടോ മറ്റോ പണി മാറുക. ഇപ്രകാരമൊരുപ്രകാരത്തിൽ, പത്രത്തൊഴിലിന്റെ ചുവട്ടിൽ എത്തി ഒന്നാംപടി കയറിയാൽ, പിന്നെ, സ്വന്തം പ്രയത്നവും സാമർത്ഥ്യവും അവനെ മുകൾപ്പടികളിലേക്കു കൈപിടിച്ചു കയറ്റിക്കൊള്ളുന്നതാണ്. ഇതിലേക്കായി അവൻ അന്വേഷിച്ചു പോകേണ്ട പത്രകാര്യാലയം ഏതായിരിക്കേണം എന്നാണ് ചോദ്യമെങ്കിൽ; അത് തൊഴിൽ മനസ്സിലാക്കാൻ അധികം സൗകര്യമുള്ള പത്രങ്ങളുടെതായിരിക്കണമെന്ന് മറുപടി പറയാം. പ്രതിദിനപത്രങ്ങളോ, ഒന്നരാടൻ ദിവസങ്ങളിൽ പുറപ്പെടുന്നവയോ, പ്രത്യർദ്ധവാരപത്രങ്ങളോ അതിലേക്കു സൗകര്യപ്പെടുകയില്ല; ഒന്നാംതരമായി നടത്തിവരുന്ന പ്രതിവാരപത്രമാണ് ഏറെ ഉത്തമം. വല്ല പ്രതിവാരപത്രവുമായിരുന്നാൽ പോരാ, നല്ല പത്രമായിരിക്കതന്നെ വേണം. തൊഴിലിന്റെ തത്വങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു നല്ല പത്രക്കാരൻ നടത്തുന്നതല്ലെങ്കിൽ, ആ പത്രംകൊണ്ട് തൊഴിൽ ശീലിപ്പാൻ പ്രയോജനപ്പെടുകയില്ല. ഇങ്ങനെയൊരു പത്രകാര്യാലയത്തിൽ പണി കിട്ടുന്നതിന്, വേണ്ടിവന്നാൽ, അപേക്ഷ പരസ്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യാവുന്നതാണ്.

അദ്ധ്യായം 3: വൃത്താന്താഖ്യാനം

കച്ചേരികളിലും, കോടതികളിലും, കമ്പോളസ്ഥലങ്ങളിലും എന്നു വേണ്ടാ, എങ്ങും നിറയുന്നവൻ അല്ലെങ്കിലും 'നിരങ്ങുന്ന' 'സർവ്വജ്ഞ'നായ വൃത്താന്തനിവേദകനെ ഇംഗ്ലീഷിൽ 'റിപ്പോർട്ടർ' എന്നു വിളിക്കുന്നു. ഈ 'വിരാൾസ്വരൂപം' ആകുന്നു സാക്ഷാൽ പത്രക്കാരൻ. വർത്തമാനപത്രത്തിന്റെ നട്ടെല്ല് എന്നല്ല, ഉല്പത്തിസ്ഥാനം കൂടിയും, റിപ്പോർട്ടറാണ്. മുഖപ്രസംഗമെഴുത്തുകാർക്ക് പ്രസംഗവിഷയങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതും, ഉപപത്രാധിപന്മാരുടെയും പ്രധാന പ്രസാധകന്റെയും പണികൾക്ക് ആധാരമായിരിക്കുന്നതും ഒക്കെ, റിപ്പോർട്ടരാണ്. വൃത്താന്തനിവേദനം എന്ന പ്രവൃത്തി മാത്രം വിചാരിച്ചാൽ, റിപ്പോർട്ടർ, കേവലം ഒരു സ്വനഗ്രാഹിയന്ത്രമോ, പകർപ്പുയന്ത്രമോ ആയിരിക്കാം. എന്നാൽ ഈ പണിക്കാരന്റെ സാമർത്ഥ്യത്തിനു ന്യൂനത ഉണ്ടാകാറുള്ളതുകൊണ്ട്, ഓരോ കാര്യങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം വിദഗ്ധന്മാരും പത്രപ്രവർത്തനത്തിന് ആശ്രയമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. എന്നാലും, റിപ്പോർട്ടറുടെ പ്രവൃത്തിക്ക് അധികാര അതിർത്തിയില്ല; അവന്ന് ഏതു കാര്യത്തിലും പ്രവേശിപ്പാൻ അവകാശമുണ്ട്.

പത്രപ്രവർത്തനത്തൊഴിൽ ശീലിപ്പാനായി ഒരു പത്രകാര്യാലയത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്ന ചെറുപ്പക്കാരന്, ആദ്യമായി, മേല്പറഞ്ഞ വൃത്താന്തനിവേദനം എന്ന പണിയാണ് നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടത് എന്നു വിചാരിക്കാം. അവൻ വാർത്തകൾ സഞ്ചയിക്കേണ്ടത് എങ്ങിനെ? ഒന്നാമതായി ചെയ്യേണ്ടത്, പത്രത്തിന്റെ മുൻ ലക്കങ്ങളെ-അടുത്തുകഴിഞ്ഞ ഏതാൻ ലക്കങ്ങളെയെല്ലാം-ശ്രദ്ധവച്ചു പഠിക്കുകയാകുന്നു. പണിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന കാലത്ത് തന്റെ പത്രം പുറപ്പെടുന്ന നഗരത്തിൽ എന്തൊക്കെ സംഗതികൾ പൊതുവിൽ ജനങ്ങളെ ആകർഷിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നും, അതതു കാര്യങ്ങൾ എത്രത്തോളം ആയിട്ടുണ്ടെന്നും, മേലിൽ എന്തു നടക്കുവാൻ ഇടയുണ്ടെന്നും, ഇവയിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ആളുകൾ ആരൊക്കെയെന്നും, ഇവരുടെ നില എന്തെന്നും സൂക്ഷ്മമായി അറിയുന്നതിന് പത്രത്തിന്റെ മുൻലക്കങ്ങളെ പഠിക്കേണ്ടതാകുന്നു. വിശേഷിച്ചും ഈ സംഗതികളെക്കുറിച്ച് ഏതേതു പ്രകാരത്തിലാകുന്നു പത്രത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്, തന്റെ പിന്നത്തെ പ്രവൃത്തിക്കു വഴിതെളിക്കുവാൻ ആവശ്യകവുമാണ്. ഓരോ തരം വാർത്തകൾക്ക് നടനാട്ടേണ്ടതായ തലവാചകം ഏതു വിധത്തിലായിരിക്കേണമെന്നും, മുൻലക്കങ്ങൾ നോക്കിയാൽ, ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയും. ഈ മുൻകരുതൽ ചെയ്തിരുന്നാൽ, പുതിയ റിപ്പോർട്ടറുടെ പ്രവൃത്തിമാർഗ്ഗം, ആരംഭത്തിൽ കല്ലും, മുള്ളും നീങ്ങിയതായിട്ടുതന്നെ കാണപ്പെടും.

ഈ കീഴ്ത്തരം റിപ്പോർട്ടറുടെ ശ്രദ്ധയെ ആദ്യമായി ആകർഷിക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ, നഗരത്തിൽ നടക്കുന്ന മത്സരക്കളികൾ, കായികാഭ്യാസക്കാഴ്ചകൾ, നാടകം മുതലായവയാണ്. ഇവയ്ക്കൊക്കെ ചെന്നെത്തുവാൻ അവന്നു 'സൈക്കിൾ' (ചവിട്ടുവണ്ടി) ഓടിക്കുന്നതിനു ശീലമുണ്ടായിരുന്നാൽ സഹായമായി. എല്ലാ കളിസ്ഥലങ്ങളിലും കാൽനടയായിട്ടുതന്നെ എത്തിക്കൊള്ളാമെന്നു ഉറപ്പു പറവാൻ പാടില്ലാത്തവിധത്തിൽ ചില സമയങ്ങളിൽ, പലെ വിനോദക്കളികൾ നിരന്തരം ഉണ്ടായിരുന്നേക്കാം. അതിലേക്ക് ചവിട്ടുവണ്ടിയിൽ കയറിപ്പോവാൻ ശീലിച്ചിരിക്കുന്നത് നല്ലതാണ്. വിശേഷിച്ചും, ഇത് ഒരു കായികവ്യായാമവും അണല്ലോ. റിപ്പോർട്ടർക്കു പ്രത്യേകം താല്പര്യമുള്ള കളികൾ ചിലതുണ്ടാവും.; അവയിൽ അവന്നു സവിശേഷമായ ഉത്സാഹവും തോന്നും. മറ്റു കളികളിൽ പ്രത്യേകമായ താല്പര്യം ഇല്ലായ്കകൊണ്ട് അവയുടെ സമ്പ്രദായങ്ങളെപ്പറ്റി അറിവുണ്ടായിട്ടില്ലെങ്കിൽ, കളിക്കാരോടു ചോദിച്ച് അറിവു നേടാൻ കഴിയുന്നതാണ്. ഇങ്ങനെ പോയിക്കാണുന്ന കളികളുടെ വിവരങ്ങളെ പത്രത്തിലേക്കു എഴുതുമ്പോൾ, കരുതിയിരിക്കേണ്ട മുഖ്യമായ കാര്യം, യാതൊരു പക്ഷത്തിലും ചേരാതെ പരമാർത്ഥസംഭവം മാത്രം എഴുതുക എന്നുള്ളതാകുന്നു. ചില റിപ്പോർട്ടർമാർ കളികളിൽ താല്പര്യക്കാരായിരിക്കുമ്പോൾ, ഏതെങ്കിലുമൊരു പക്ഷത്തിൽ ചേർന്നു കളിച്ചു എന്നു വരാം; ഇരുപക്ഷക്കാരുടെയും മത്സരവഴക്കുകളിൽ ഉൾപ്പെട്ട്, ഒരു പക്ഷക്കാർക്ക് സഹായിയായിനിന്ന്, മറുപക്ഷക്കാരെ നിഷ്കാരണമായും മത്സരബുദ്ധിയായും, ഇടിച്ചെഴുതിയാൽ, ഉണ്ടാകാവുന്ന ഭവിഷ്യത്ത്, നിശ്ചയമായും സ്പൃഹണീയമായോ അനുമോദനീയമായോ ഇരിക്കയില്ല. ചിലർ, കളിക്കാരിൽ ഒന്നുരണ്ടാളെ പ്രതേകിച്ചു സ്തുതിക്കുകയും, മറ്റുചിലരെപ്പറ്റി ആക്ഷേപം പറകയും ചെയ്യാറുണ്ട്. ഈ സമ്പ്രദായവും തീരെ വർജ്ജിക്കേണ്ടതാണ്. റിപ്പോർട്ടരുൾടെ കർത്തവ്യം അവിടവിടെ നടക്കുന്നതായ സംഭവങ്ങളെ വാസ്തവാനുരോധേന കഥിക്കുകയാകുന്നു; കളിക്കാരെ ശാസിച്ചു അഭ്യസിപ്പിക്കുകയല്ലാ, അങ്ങനെ ഗുണദോഷനിരൂപണം ചെയ്ത് എഴുതേണ്ട ആവശ്യമുള്ളപ്പോഴും, അത്തരം നിരൂപണം ആവശ്യപ്പെടുന്ന പ്രത്യേക വിഷയപത്രങ്ങൾക്കും, അങ്ങനെയെഴുതാമെന്നതൊഴികെ, സാധാരണ വർത്തമാനപത്രങ്ങളിൽ വാർത്തകൾ എഴുതുമ്പോൾ റിപ്പോർട്ടറുടെ സ്വന്തം അഭിപ്രായങ്ങൾ ചേർക്കുവാൻ ന്യായമില്ല.

പുതിയ റിപ്പോർട്ടർക്ക് ഗൗരവപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ പലതും പരിചയപ്പെടാനുണ്ട്: ഇവയിൽ മുഖ്യമായത് പോലീസ് മജിസ്ട്രേറ്റ് കേസുകളെക്കുറിച്ച് അന്വാഖ്യാനം ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം ആകുന്നു. പോലീസ്-മജിസ്ട്രേറ്റ്-കോടതികളിൽ നിന്ന് അനേകം കാര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിപ്പാനുണ്ടാകും; നീതിനയമജ്ഞാനം കുറെയെല്ലാം സമ്പാദിപ്പാൻ

കഴിയും; അതതു കേസുകളിൽ കുടുങ്ങുന്ന ആളുകളുടെയും, വ്യവഹരിക്കുന്ന വക്കീലന്മാരുടെയും, സാക്ഷികളുടെയും സ്വഭാവഗതികളെയും ജീവിതങ്ങളെയും കുറിച്ച് അറിവാനും ആ വഴിക്ക് ലോകകാര്യങ്ങളിൽ പരിചയം അധികമുണ്ടാവാനും ഇടയാകുന്നു. 'കുട്ടിത്തരം' റിപ്പോർട്ടർക്കു മജിസ്ട്രേറ്റ് കോടതികളിലെ എല്ലാ കേസുകളെയും പറ്റി 'റിപ്പോർട്ടു' ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യമില്ല; വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടവയേ വേണ്ടു. ഇവയിൽ കൂടിയും, കുറെ കുഴക്കുള്ള കേസുകളിൽ, പഴമപരിചയക്കാരായ റിപ്പോർട്ടർമാർക്കല്ലാതെ, കുട്ടിത്തരക്കാർക്ക് പ്രവൃത്തി എളുപ്പമല്ല. അത്തരം കേസുകളിൽ പഴമപരിചയക്കാർ ഏതുവിധമാണ് അന്വാഖ്യാനം ചെയ്യുന്നതെന്ന് നോക്കി പഠിക്കയാണ് കുട്ടിത്തരക്കാരൻ ചെയ്യേണ്ടത്.

മജിസ്ട്രേറ്റ് കോടതികളിൽ കേസ് ചെന്നാൽ ഉടൻ റിപ്പോർട്ടർ അതിന്റെ വിവരങ്ങൾ എല്ലാം കുറിച്ചെടുക്കണം. കേസ് അവിടെ എത്തുംമുമ്പുതന്നെ, പോലീസുകാരുടെ വക്കലായിരുന്നാൽ, അതു സംബന്ധിച്ച രേഖകൾ നോക്കി സാരഭാഗങ്ങൾ കുറിച്ചുകൊള്ളണം. പോലീസുകാർ ഒരു സംഭവത്തെപ്പറ്റി എഴുതുന്ന 'മഹസ്സർ' ആ കേസിന്റെ പ്രാരംഭത്തിലുള്ള വിവരങ്ങളെ അടക്കിയിരിക്കും. ഇതിൽ നിന്ന്, സംഭവം നടന്ന സ്ഥലം, തീയതി, മണിക്കൂറ്, അതിൽപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ആളുകൾ-എന്നിങ്ങനെ പല വിവരങ്ങളും ലഭിക്കും. ഇതിലേക്ക് റിപ്പോർട്ടർ, പോലീസുദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ പരിചയം സമ്പാദിച്ചിരിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. കോടതിയിൽ, കേസ് വിചാരണക്കെടുക്കുന്നതിനും കുറെ മുമ്പായി എത്തിയിരിക്കേണ്ടതും, അന്നത്തെ കേസുകളിൽ മുഖ്യമായവ എന്തൊക്കെയെന്ന് അന്വേഷിച്ചറിഞ്ഞ്, അവയിൽ ലഭിക്കാനുന്നിടത്തോളം വിവരങ്ങൾ മുൻകൂട്ടി കിട്ടാൻ സാധിക്കാത്ത പേരുകൾ മുതലായവ, കോടതിപ്പണിക്കാർ ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറയുമ്പോൾ, കുറിച്ചുകൊള്ളാവുന്നതാണ്; അതിൽ വല്ല സംശയവും ഉണ്ടായാൽ പോലീസുദ്യോഗസ്ഥന്മാരോടോ, കോടതിയിലെ മറ്റു ജീവനക്കാരോടോ ചോദിച്ചറിഞ്ഞു തിരുത്തികൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു.

കോടതിമുമ്പാകെ സങ്കടം ബോധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നവൻ അന്യായഭാഗം ആണെന്നും; ആരെപ്പറ്റി സങ്കടം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നുവോ അയാൾ പ്രതിഭാഗം ആണെന്നും അറിഞ്ഞിരിക്കണം. അന്യായഭാഗം നടത്തുന്നത് പല സംഗതികളിലും പോലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ തന്നെയായിരിക്കും. അപ്പോൾ അവരെ 'പ്രോസിക്യൂട്ടർമാർ' എന്നു പറയും; സങ്കടക്കാരനെ അന്യായഭാഗം സാക്ഷിയായി ഗണിക്കുന്നു.

പ്രതിഭാഗക്കാരൻ, ചില കേസുകളിൽ വെറും പ്രതിയായിരിക്കയില്ല; വാറണ്ടിന്മേൽ പിടിച്ച് ബന്തവസ്സിൽ വെച്ചിരിക്കുന്ന പ്രതിയെ 'പുള്ളി' എന്നു വിളിക്കുന്നു. വെറും സമൻസ് അനുസരിച്ചു ചെല്ലുന്നവനെ പ്രതി എന്നുമാത്രം പറയുന്നു. ഇവരെയും

സാക്ഷികളെയും തിരിച്ചറിയണം. വെറും പ്രതിയെ പുള്ളി എന്നോ നേരെമറിച്ചോ തെറ്റിപ്പറയരുത്. കേസിലെ അന്യായസാരം മുൻകൂട്ടി അറിയാൻ കഴിയും: അന്യായഹർജിയുടെ പകർപ്പുനോക്കിയാൽ സാരം കുറിച്ചെടുക്കാം. അന്യായഭാഗം തെളിവു കഴിഞ്ഞ് പ്രതിക്ക് കുറ്റപത്രം കൊടുക്കുമ്പോൾ, അവന്റെ മേൽചുമത്തിയിരിക്കുന്ന അപരാധം എന്താണെന്ന് അറിയാം. ഇതു കുറിച്ചെടുക്കണം. പിന്നെ പ്രതിയുടെ എതിവാദമാവുന്നു. അവൻ കുറ്റം സമ്മതിച്ചു മൊഴികൊടുക്കുന്നതായാൽ, കേസിന്റെ സ്വഭാവത്തെയും, അതിനെ തെളിയിക്കാനായി കൊടുത്തിട്ടുള്ള സംഗതികളുടെ സാരത്തെയു, ശിക്ഷാവിധിയെയും മാത്രം റിപ്പോർട്ടിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയാൽ മതിയാകും. പ്രതിഭാഗം എതിതെളിവു കൊടുക്കത്തക്കവണ്ണം കുറ്റം സമ്മതിക്കാതെ കേസു നടക്കുന്നതായാൽ, പ്രതിഭാഗത്തെളിവ് കുറിച്ചെടുക്കണം. ഇതിന് ചുരുക്കെഴുത്ത് വേണമെന്നില്ല; സാധാരണ 'നീട്ടിയെഴുത്ത്' മതി. പ്രധാന സംഗതികളെയും കുറിക്കണ്ടയായിവരൂ. പ്രതിസാക്ഷികളിൽ മുഖ്യമായുള്ള ആളുടെ മൊഴി കുറിച്ചെടുത്താൽ, മറ്റു സാക്ഷികളുടെ മൊഴികളിൽ വിശേഷാൽ വല്ലതും തെളിവുകൾ ഉണ്ടെങ്കിൽ, ഇവ മാത്രം കൂട്ടിച്ചേർക്കേണ്ടതായിട്ടേ ഉണ്ടാവൂ. മൊഴികൾ കുറിക്കുമ്പോൾ ചോദ്യം എഴുതേണ്ടതില്ല. ഉത്തരം കൊണ്ടു ചോദ്യം മനസ്സിലാകത്തക്കവണ്ണം കുറിക്കാവുന്നതാണ്. കോടതിവകയായി ചോദ്യം ചെയ്യുമ്പോൾ അതിന്റെ ഉത്തരം കുറിക്കുന്നത് 'കോടതിചോദ്യം' എന്ന് എഴുതീട്ടു പിന്നാലെ വേണ്ടതാണ്. ഓരോ ഭാഗത്തെക്കും വക്കീലന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ, അവരുടെ പ്രസംഗങ്ങളുടെ സാരവും കുറിക്കണം. വിധി പ്രസ്താവിക്കുമ്പോൾ, കോടതിയിൽനിന്ന് വിശേഷമായി വല്ല ഉപദേശം നൽകുകയോ, ശാസനചെയ്കയോ ഉണ്ടായാൽ, അതും വിധിക്കു പുറമെ വിശേഷാലായി റിപ്പോർട്ടിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കണം.

കോടതിയിലെ കേസുകൾക്ക് റിപ്പോർട്ട് തയ്യാറാക്കുന്നതിന് റിപോർട്ടർക്ക് ചുരുക്കെഴുത്തു സമ്പ്രദായം അവശ്യം അല്ലാ, നീട്ടിയെഴുത്തുകൊണ്ട് ആവശ്യം സാധിക്കാം. വിവരങ്ങൾ കുറിച്ചെടുത്താൽ പിന്നെ, റിപ്പോർട്ടെഴുതുമ്പോൾ പ്രതേകം ശ്രദ്ധ വയ്ക്കേണ്ടത്, തലവാചകമെഴുതുന്നതിലാണ്. എഴുതിയിരിക്കുന്ന സംഗതികൾക്കു യോജിപ്പായ തലവാചകമാണ് നടനാട്ടേണ്ടത്. അതിൽതന്നെയും ചില അപകടങ്ങൾ നേരിട്ടേക്കാം. ഒരു കേസ് തീർച്ചയാവാതിരിക്കുന്ന നിലയിൽ, അതിലെ വാസ്തവമിന്നതാണെന്ന് തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കത്തക്ക തലവാചകം കൊടുക്കരുത്. ഒരുവന്റെ പേരിൽ അപകീത്തിപ്പെടുത്തൽകുറ്റം ആരോപിച്ച് കേസ്സു നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കെ, ആ കേസുവിവരത്തിനു "അപകീർത്തിപ്പെടുത്തൽ"

എന്നുമാത്രം തലവാചകം വെയ്ക്കുന്നതു യുക്തമല്ല; ഇതു പക്ഷേ, അപരാധവുമായിരിക്കും. ഈ തലവാചകത്തിൽ കേസിന്റെ വാസ്തവം അന്യായഭാഗത്തുനിന്ന് സങ്കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിന്മണ്ണമാണെന്നു, വായനക്കാർക്കു, ഏകപക്ഷാവലംബമായ അഭിപ്രായം ഉണ്ടായിപ്പോയേക്കും. അതിനാൽ 'അപരാധാരോപണം' എന്നോ, മറ്റോ, വേണം പറവാൻ. ഈ കാര്യം സൂക്ഷിച്ചു ചെയ്തുകൊണ്ടാൽ, തലവാചകം വായനക്കാരെ ആകർഷിക്കത്തക്ക ഏതെങ്കിലും വാക്കുകളിൽ ആകാം; തെറ്റിദ്ധാരണയ്ക്കു കാരണമാകരുതെന്നേ നിഷ്കർഷിക്കേണ്ടതുള്ളു. പിന്നെ, കരുതേണ്ടത്, റിപ്പോർട്ടിന്റെ സമ്പ്രദായമാണ്. ഏതു സംഗതിയെക്കുറിച്ചും റിപ്പോർട്ടറുടെ നില നിഷ്പക്ഷപാതിയും നിർമ്മത്സരനുമായ ഒരു ന്യായാധിപന്റെ നിലയായിരിക്കണം. ഒരു കക്ഷിക്കു മനഃപൂർവ്വം ദൂഷ്യം വരുത്തുവാനോ, മറ്റൊരു കക്ഷിയെ പക്ഷപാതത്താൽ സഹായിപ്പാനോ, റിപ്പോർട്ടർ ഒരുങ്ങരുത്. കേസിന്റെ വിവരങ്ങൾ എല്ലാം ഭേദവിചാരം കൂടാതെ പ്രസ്താവിക്കണം; പ്രധാനപ്പെട്ട വിവരങ്ങൾ മതി. ഇരുഭാഗങ്ങളിലെയും വാദങ്ങൾ കുറിച്ചിരിക്കണം; കാര്യസാരം വിട്ടുകളകയുമരുത്. ഇവ സവിസ്തരമായിരിക്കേണ്ട; സംക്ഷിപ്തമായിരുന്നാൽ മതിയാകും. പത്രപംക്തിയിൽ എത്രവരികൾക്കകമടങ്ങിയിരിക്കണമെന്നു മുകൂട്ടി നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നാൽ, അതിന്നു തക്കവണ്ണം ചുരുക്കിപ്പറയാവുന്നതാണ്. സംഗ്രഹിക്കുന്നത് റിപ്പോർട്ടറുടെ സാമർത്ഥ്യമനുസരിച്ചിരിക്കും. ഒരു കേസിൽ ഒരു പക്ഷക്കാരെ മനപൂർവ്വം ദൂഷ്യപ്പെടുത്തുവാൻ തക്കവണ്ണം, ആ പക്ഷത്തിന്റെ ന്യായങ്ങളെ പ്രസ്താവിക്കാതെയും, മറുകക്ഷിയുടെ വാദങ്ങളെ വിസ്തരിച്ചും, വായനക്കാർക്കു അയഥാർത്ഥബോധമുണ്ടാക്കുന്ന പ്രകാരത്തിലുള്ള റിപ്പോർട്ടുകൾ എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയാൽ തന്റെ പത്രത്തിന്റെ പേരിൽ നഷ്ടപരിഹാരക്കേസുകൂടി ഉണ്ടായേക്കാമെന്നു റിപ്പോർട്ടർ ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതാണ്.

ചില സംഗതികളിൽ, പോലീസുകാർ സംഭവാന്വേഷണം ചെയ്തു വിവരങ്ങളെ മേലാവിലേക്കു അറിയിച്ച് അങ്ങനെതന്നെ കാര്യം അവസാനിപ്പിക്കാറുമുണ്ട്. യദൃച്ഛയായി നേരിടുന്ന മരണം മുതലായ ചില സംഭവങ്ങളിൽ, മജിസ്ട്രേറ്റിൻ മുമ്പാകെ കേസ് നടക്കാൻ ആവശ്യമുണ്ടാകയില്ല. ഇങ്ങനത്തെ സംഭവങ്ങളെ പോലീസുകാരുടെ 'മഹസ്സർ' നോക്കി വിവരങ്ങൾ കുറിച്ചെടുത്ത്, റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യേണ്ടതായിരിക്കും. അവയെ കാര്യസാരം വിടാതെ സംക്ഷേപിച്ചെഴുതുകയാണ് റിപ്പോർട്ടറുടെ ഉദ്ദേശ്യമായിരിക്കേണ്ടത്. ഒരു സംഭവത്തിന്റെ വിഷയത്തിൽ അത് നടന്ന സ്ഥലം, തീയതി, സമയം, ആർക്കു പറ്റി എന്ന് സാക്ഷികളുടെ മൊഴിയിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കാവുന്ന തെളിവ്, മെഡിക്കൽ ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ സാക്ഷ്യപത്രം, തീർച്ച അഭിപ്രായം

ഇത്യാദി വിവരങ്ങളൊക്കെ സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കണം; ഇപ്രകാരമല്ലാതെ, "ഏതാനും ദിവസം മുമ്പ് ഇതിന്നു സമീപം ഒരു നിരത്തിൽവെച്ചു ഒരാൾ വണ്ടിമറിഞ്ഞുവീണു മരിച്ചിരിക്കുന്നു" എന്നിങ്ങനെ അവ്യക്തമായ ഒരു റിപ്പോർട്ട് എഴുതുന്നതുകൊണ്ട് പ്രയോജനമുണ്ടെങ്കിൽ അതു പത്രപംക്തിയെ നിറയ്ക്കുക മാത്രമാണ്. ഇത്തരം സംഭവങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള റിപ്പോർട്ടുകൾ ഓരോ പത്രത്തിനും ഓരോ മാതിരിയിലായിരിക്കാം. എന്നാലും, മാതൃകയായി ഒരെണ്ണം താഴെ കുറിക്കുന്നു.

"ഇന്നലെ രാവിലെ താലൂക്ക് പോലീസ് ഇൻസ്പെക്ടർ മിസ്റ്റർ........പോലീസ് സ്റ്റേഷനിൽവച്ചു"...........മിസ്റ്റർ..............രുടെ മരണത്തെപ്പറ്റി അന്വേഷണം നടത്തി മഹസ്സർ തയ്യാറാക്കിയിരിക്കുന്നു. സാക്ഷികളായി വിളിക്കപ്പെട്ട.........ടെയും........ടെയും..........ടെയും മൊഴികൾകൊണ്ടുവെളിപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സംഗതികൾ ഇപ്രകാരമാണ്: മരിച്ച ആൾക്കു പ്രായം.......വയസ്സു വരും;.......തൊഴിലായിരുന്നു അയാൾ, പതിവിൻമണ്ണം.........നു........യാഴ്ച വൈകുന്നേരം......മണിക്കു തന്റെ തൊഴിൽസ്ഥലം വിട്ടുമടങ്ങിപ്പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ വഴിക്ക് അവരെ കാണുകയും അവരോടു സംഭാഷണം ചെയ്കയും ചെയ്തിരുന്നു; കാഴ്ചയിൽ അയാൾക്കു യാതൊരു ശരീരസുഖക്കേടും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവരെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞ് ഏതാനും അകലം ചെന്നപ്പോൾ, അയാൾ പെട്ടെന്ന് നിലത്തുവീഴുകയും അത് അവരിൽ.........ആൾ കാണുകയും ചെയ്തു. അവർ അയാളെ താങ്ങിയെടുത്ത് അടുത്തൊരു പീടികയുംടെ മുൻ തിണ്ണയിൽ ഇരുത്തി, ഡാക്ടർക്കു ആളയച്ചു; ഡാക്ടർ വന്നെത്തുംമുമ്പ് അയാൾ മരിച്ചു യിരുന്നു. ഡാക്ടറുടെ പരിശോധനയിൽ, മരണം ചുഴലികൊണ്ടുണ്ടായതായിരുന്നു എന്നു അഭിപ്രായമാകയും, ഇൻസ്പെക്ടർ അപ്രകാരം മേലധികൃതന്മാർക്ക് എഴുതുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

മേലെഴുതിയ റിപ്പോട്ട് ഒരു ചെറിയമാതൃക മാത്രമാണ്. വിഷയഗൗരവം അനുസരിച്ചു ഇനിയും ചില വിവരങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേർക്കേണ്ടതായി വന്നേക്കും. ശവപരിശോധന കഴിച്ചു ഡാക്ടർ അഭിപ്രായം പറയുമ്പോൾ, വൈദ്യസംബന്ധമായ ചില സാങ്കേതിക പദങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും. ഇവയെപ്പറ്റി റിപോർട്ടർക്കു സംശയം ഉണ്ടായിരുന്നാൽ ഡാക്ടറോടു ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കിക്കോള്ളേണ്ടതുമാണ്.

'കുട്ടിത്തരം' റിപോർട്ടർക്കു പലപ്പോഴും പണിയൊഴിഞ്ഞ അവസരങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കാം. അവയെ ചിരിച്ചുല്ലസിച്ചു കളവാൻ തോന്നുംപോലെ, നല്ല വഴിക്കു ഉപയോഗിപ്പാൻ ആഗ്രഹം തോന്നുകില്ലായിരിക്കും. എന്നിരുന്നാലും ആ അവസരങ്ങളെയാണ് അവൻ നല്ലവണ്ണം വിനിയോഗിക്കേണ്ടത്. പത്രത്തൊഴിലിൽ ഉന്നതസ്ഥാനങ്ങളെ പ്രാപിക്കുന്നതിന്നു, റിപ്പോർട്ടറുടെ പടിയിൽ ചാടിക്കയറിയതു

കൊണ്ടുമാത്രം മതിയാകയില്ല; ഉയരെപ്പോകാൻ തക്ക വിശിഷ്ടയോഗ്യതകൾ സമ്പാദിക്കേണം. പ്രസംഗങ്ങളെ സൂത്രലിപിയിൽ കുറിച്ചെടുത്തുംകൊണ്ട് വർത്തമാനപത്രത്തിൽ വിളമ്പുന്നതിലേക്കു തക്കവണ്ണം 'പാക'പ്പെടുത്തുന്ന പണിയിൽ, അവന്റെ കൈച്ചുറുക്ക് വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ അവൻ ഉത്സാഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം, ഒരു പ്രസംഗം കുറിച്ചെടുത്താൽ, അത് ആദ്യന്തം വായിച്ചുനോക്കി ആദ്യമായി പകുതിയാക്കി സംഗ്രഹിക്കുക; അനന്തരം, ഈ സംഗ്രഹത്തെത്തന്നെ വീണ്ടും ചുരുക്കി എഴുതുക. വീണ്ടും ചെറുതാക്കി കാര്യസ്സാരം സംക്ഷേപിക്കാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ അതും നല്ലതു തന്നെ. ഇങ്ങനെ വലിയ പ്രസംഗങ്ങളെ സംക്ഷേപിച്ചെഴുതി ശീലിച്ചാൽ, അവന്നു തന്റെ പണിയിൽ ശ്രമം തോന്നുകയില്ല. ഇതോടുകൂടി മറ്റു പത്രങ്ങളിൽ അതേ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി തന്നെക്കാൾ പഴമപരിചയമുള്ളവർ ഏതു വിധത്തിൽ റിപ്പോർട്ടു എഴുതിയിരിക്കുന്നു എന്നു പഠിക്കുന്നതും പ്രയോജനകരമായിരിക്കും. ഇതുമെന്നിയേ, തന്റെ സാഹിത്യനൈപുണ്യത്തെ മെച്ചമാക്കുവാൻ ഉത്സാഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും വേണം. അവൻ അത്യാവശ്യം പഠിക്കേണ്ട വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിരന്തരം വായിക്കണം. പ്രസിദ്ധന്മാരായ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരുടെ കൃതികളായിരുന്നാൽ, അവ അവന്റെ വാചകഘടനാരീതിയെ നന്നാക്കുവാൻ ഉപകാരപ്പെടുന്നതാണ്. കുട്ടിത്തരം റിപ്പോർട്ടർക്കു എന്നു വേണ്ടാ, റിപ്പോട്ടർമാർക്കൊക്കെ, അവശ്യം ആവശ്യകമായുള്ള ചില പുസ്തകങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഇവ അവർക്ക് അപ്പഴപ്പോൾ സഹായമായിരിക്കുമാറുണ്ട്. ചിലപ്പോൾ, ഒരു വാക്കിലെ അക്ഷരങ്ങളിൽ സംശയമുണ്ടായേക്കാം; പ്രസ്ഥാപിക്കുകയോ, പ്രസ്താപിക്കുകയോ, പ്രസ്ഥാവിക്കുകയോ, പ്രസ്താവിക്കുകയോ ഏതാണ് സുബദ്ധം? ഷഷ്ടിപൂർത്തിയോ, ഷഷ്ഠിപൂർത്തിയോ? ഷഷ്ടമോ? ഷഷ്ഠമോ? ശ്രേഷ്ഠനോ ശ്രേഷ്ടനോ? കുഷ്ടമോ? കുഷ്ഠമോ? ഇങ്ങനെ പല സന്ദേഹങ്ങളും നേരിട്ടേക്കാം. ചില പദങ്ങളുടെ അർത്ഥം എന്തെന്നു നിശ്ചയം ഉണ്ടായിരിക്കയില്ലാ; ഇതു നോക്കി അറിയേണ്ടിവരും. ഇതിന്നൊക്കെ ഒരു നല്ല 'നിഘണ്ടു' കൈക്കലുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. എന്തെന്നാൽ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ പ്രയോഗിപ്പാനുള്ള 'മോഹ'ത്തിൽ ചിലപ്പോൾ ".....താലൂക്കുകച്ചേരിയിലെ ഗുമസ്തന്റെ തോന്ന്യാസങ്ങളെ തഹസീർദാർ ഉല്ലംഘിക്കേണ്ട കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു".....എന്നു ലേഖകന്മാർ എഴുതുകയും, പത്രാധിപന്മാർ സമ്മതിച്ചുവിടുകയും ചെയ്യുന്നതിനു, ഉല്ലംഘിക്കുകയുടെ അർത്ഥം ഒരു നിഘണ്ടുവിൽ നോക്കി അറിഞ്ഞിരുന്നാൽ സംഗതിയാകയില്ല. നിഘണ്ടുവിനൊപ്പം അതവശ്യമായ മറ്റു ചില പുസ്തകങ്ങളും ഉണ്ട്; ഇവ ഇംഗ്ലീഷിലുള്ളതുപോലെ മലയാളത്തിലില്ലാത്തതും മലയാളപത്രക്കാർക്കു സങ്കടഹേതുതന്നെയാണ്.

അകാരാദിക്രമത്തിലുള്ള മഹച്ചരിതസ്സംഗ്രഹങ്ങൾ, പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട സംഭവങ്ങളുടെ തീയതികൾ, രാജ്യകാര്യവിവരങ്ങൾ, ഇങ്ങനെ അനേകവിഷയങ്ങളിൽ പത്രക്കാരനു എന്നല്ല, സാധാരണ വായനക്കാർക്കെല്ലാം 'സഹായി'കൾ ആയ ശബ്ദഭണ്ഡാഗാരങ്ങൾ പത്രക്കാരന്റെ കൈക്കൽ ഉണ്ടായിരിക്കണം.

മേൽപ്പറഞ്ഞ പ്രകാരത്തിൽ ഒരു പത്രകാര്യാലയത്തിൽ കടന്നു, കുട്ടിത്തരം റിപ്പോർട്ടറുടെ പണി ശീലിച്ചുകഴിഞ്ഞ ഒരുവന്, സ്വന്തം വിവേകത്തെ ആശ്രയിച്ചു ചുമതലയേല്ക്കാവുന്ന അടുത്ത ഉയർന്ന പണി ഡിസ്ട്രിക്റ്റ് റിപ്പോർട്ടറുടേതാണ്. ഈ പണിയിൽ, ഡിസ്ട്രിക് റിപ്പോർട്ടർ, ആ ഡിസ്ട്രിക്റ്റിലെ കാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം തന്റെ പത്രത്തിന്റെ അധിപർ നിർവാഹകൻ, വൃത്താന്തനിവേദകൻ എന്നീ സ്ഥാനങ്ങളെയൊക്കെ ഒന്നായി ഭരിക്കുന്നവനായിരിക്കുന്നു. അവന്നു തന്റെ പ്രവൃത്തികളെ നേർവഴിയിൽ നടത്തുന്നതിലേക്കു തന്റെ യുക്തായുക്തവിചാരബുദ്ധി മാത്രമേ അടുത്ത സഹായി ആയിട്ടുള്ളൂ. അവനു ഒന്നാമതായി ചെയ്യേണ്ടത്, ആ ഡിസ്ട്രിക്റ്റിലെ പ്രമാണപ്പെട്ട ആളുകളെപ്പറ്റിയ സകലവിവരങ്ങളും ഗ്രഹിപ്പാനും അവരെ പരിചയപ്പെടുവാനുമാണ്; ആ ഡിസ്ട്രിക്റ്റിൽ അപ്പോൾ നടന്ന പ്രധാന കാര്യങ്ങളെയും അതോടുകൂടെ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്. അവിടെ നടക്കുന്ന എല്ലാ പൊതുക്കാര്യങ്ങളിലും അവൻ ഉത്സുകനായിരിക്കണം. ആ ഡിസ്ട്രിക്റ്റിലേക്കു തന്റെ പത്രം വേണം നായകനായിരിപ്പാൻ എന്നാകുന്നു അവൻ ശ്രദ്ധവെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടത്.

ഡിസ്ട്രിക്റ്റ് റിപ്പോർട്ടർ പ്രത്യേകം സൂക്ഷിച്ചു പ്രവർത്തിക്കേണ്ട സംഗതികൾ ചിലതുണ്ട്. അവന്റെ ആഖ്യാനങ്ങളിൽ യാതൊരാളുടെയും പേരുവിവരം തെറ്റിപ്പോകരുത്. കെ. രാമൻമേനോനുപകരം എൻ. രാഘവപിള്ള എന്നോ, മാധവൻപിള്ളയ്ക്കു പകരം മാതേവൻപിള്ള എന്നോ, മറ്റോ എഴുതിപ്പോകരുത്. ചില പത്രക്കാർ ചിലരുടെ ഭാര്യമാരെക്കൂടിയും 'വകമാറ്റം' ചെയ്തുകണ്ടിട്ടുണ്ട്. രാമൻനായരുടെ ഭാര്യയുടെ പേര് പി.കെ. ഭാരതി അമ്മ എന്നും, കൃഷ്ണമേനവന്റെ ഭാര്യയുടെ പേര് ബി. എ. ഭാരതി അമ്മ എന്നും ആയിരുന്നാൽ, രാമൻനായരുടെ ഭാര്യയെ ബി.എ. ഭാരതി അമ്മയായും, കൃഷ്ണമേനോന്റെ ഭാര്യയെ പി.കെ. ഭാരതി അമ്മയായും തെറ്റിച്ചെഴുതിയാലുണ്ടാകുന്ന മര്യാദകേട് എന്തുമാത്രമായിരിക്കുമെന്നോർക്കേണ്ടതാണ്. ആകയാൽ, ആളുകളുടെ പേരുവിവരം വളരെ സൂക്ഷ്മമായി അന്വേഷിച്ചറിഞ്ഞ് സന്ദേഹങ്ങൾ നീക്കിവേണം എഴുതുവാൻ. അതിന്മണ്ണംതന്നെ, ഒരുവൻ ചെയ്ത പ്രസംഗത്തെ മറ്റൊരാളുടെ മുഖത്തുനിന്നു പുറപ്പെട്ടതാണെന്നു വരുത്തരുത്. ആളുകൾക്കു അതു ചിലപ്പോൾ "കട്ടുനേടിയ യശസ്സ്" ആയിട്ടും, മറ്റുചിലപ്പോൾ അപയശസ്സായിട്ടും ഭവിച്ചേക്കും. സന്ദേഹമുള്ളപക്ഷത്തിൽ ഊഹത്തെ ആശ്രയമാക്കിക്കൊണ്ടു എഴുതരുത്;

വാസ്തവമെന്തെന്ന് അന്വേഷിച്ചതിന്റെ ശേഷം മതി എഴുതുവാൻ. ഡിസ്ട്രിക്ട് റിപ്പോർട്ടർ തന്റെ അതിരിനുള്ളിൽ നടക്കുവാൻ പോകുന്ന എല്ലാകാര്യങ്ങൾക്കും ദിനസരിക്കുറിപ്പു വെയ്ക്കയും, അതതു ദിവസങ്ങളിൽ അതതു കാര്യങ്ങളെ അന്വേഷിച്ചുകൊള്ളുകയും വേണ്ടതാണ്. ചിലപ്പോൾ ചില പ്രധാനപ്പെട്ട സംഭവങ്ങൾ തന്റെ അയൽസ്ഥലത്തു ഉണ്ടായേക്കാം; അവയെപ്പറ്റി താൻതന്നെ പോയിരുന്നു വൃത്താന്തമെഴുതുന്നതിന്നു പോകുവാൻ സാധിക്കുകയില്ലെങ്കിൽ, ആ സ്ഥലത്തുള്ള ഒരു വിശ്വസ്ഥനെ ഭാരമേല്പിച്ചു റിപ്പോർട്ടു വരുത്തുന്നതു യുക്തമായിരിക്കും. ചിലപ്പോൾ, സംഭവ റിപ്പോർട്ടുകൾ, പ്രസംഗങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെയുള്ളവ കാലേക്കൂട്ടി തയ്യാറാക്കിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. അവയെ മുൻകൂട്ടിമേടിച്ചു സംഗ്രഹിച്ചുവെയ്ക്കാം. അതിലേക്കായും മറ്റും അതതു ആളുകൾക്കു നേരത്തെ കത്തെഴുതി മറുപടി വരുത്താവുന്നതാണ്. തന്റെ ഡിസ്ട്രിക്ടിലെ ഏതേതു കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റിവേണം റിപ്പോർട്ട് എഴുതുവാൻ എന്നു പത്രാധിപർക്കു എഴുതി വിവരം അറിഞ്ഞിരിക്കണം. താൻ എഴുതി അയക്കുന്ന ലേഖനത്തിൽനിന്നു ഏറെക്കുറെ യാതൊന്നും തടഞ്ഞുകളയാതിരിക്കേണമെങ്കിൽ, പത്രാധിപർക്കു ആ സംഗതിയെക്കുറിച്ചു മുൻകൂട്ടി വിവരം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണല്ലോ. തനിക്ക് അതതു ലക്കത്തിൽ ഇത്രയിത്ര പംക്തി ആവശ്യപ്പെടുമെന്നും, ഇന്നയിന്ന കാര്യങ്ങൾ വരാൻ പോകുന്നു എന്നും റിപ്പോർട്ടർ പത്രാധിപരെ കാലേകൂട്ടി അറിയിച്ചിരുന്നാൽ, പത്രാധിപർ അതിലേക്കു മുൻകരുതൽ ചെയ്തിരിക്കും. തനിക്കും തന്റെ റിപ്പോർട്ടിനെ കൗതുകത്തോടെ പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന തന്റെ ഡിസ്ട്രിക്ട് വായനക്കാർക്കും ആശാഭംഗത്തിന് ഇടവരാതിരിക്കയും ചെയ്യും. ഇക്കാര്യങ്ങളിലൊക്കെ ഡിസ്ട്രിക്ട് റിപ്പോർട്ടർ ഏറെക്കുറെ ഒരു പത്രാധിപർക്കൊപ്പം ഗുണാഗുണവിവേചനം ചെയ്യണം. പിന്നെ ഒരുകാര്യം ഓർമ്മവെക്കേണ്ടതു, റിപ്പൊർട്ടർക്കു പത്രാധിപരെപ്പോലെ അജ്ഞാതനാമാവായിരിപ്പാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നതാണ്. റിപ്പോർട്ടർ എപ്പോഴും തന്റെ ഡിസ്ട്രിക്ടിലെ ആളുകളുമായി ഇടപഴകി നടക്കേണ്ടവനാകയാൽ, റിപ്പോർട്ടിനാൽ ദോഷപ്പെട്ടുപോവാൻ സംഗതിവരുന്ന ആളുകളുടെ വിരോധത്തെയും, ഗുണപ്പെടുന്നവരുടെ സന്തോഷത്തെയും സമ്പാദിക്കാനിടയാകും. താൻ അസത്യമയോ അസംബന്ധമായോ ദോഷപൂർവ്വമായോ വല്ലതും ദൂഷ്യമെഴുതിയാൽ, ശത്രുക്കളെക്കൊണ്ടു തനിക്കു ശല്യമുണ്ടായേക്കും; തന്റെ പത്രത്തിനും ദോഷംവന്നേയ്ക്കും. റിപ്പോർട്ടർക്കു താതൊരാളോടും സ്വകാര്യവൈരം ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിൽകൂടി, ചിലപ്പോൾ ചില സ്വകാര്യതല്പരന്മാരുടെ കൂടുക്കിൽ പെട്ടുപോയി എന്നു വരാം. ആ സ്ഥിതിയിലാണ് പക്ഷപാതിയായിത്തീർന്ന് ശത്രുക്കളെ ഉണ്ടാക്കുന്നത്. ചെറുപ്പക്കാരായ റിപ്പോർട്ടർമാർ ഇങ്ങനെത്തെ കുടുക്കുകളിൽപെട്ടു

വലയുവാനിടയാവുന്നതു അസാധാരണമല്ല. സ്വകാര്യവൈരത്തെ പ്രദർശിപ്പിക്കാൻ വർത്തമാനപത്രത്തോളം സൗകര്യപ്രദമായ സ്ഥലം മറ്റൊന്നില്ല; റിപ്പോർട്ടറുടെ സ്ഥനം അതിലേക്ക് എളുപ്പമായ മാർഗ്ഗവുമാണ്. ചെറുപ്പക്കാർ തങ്ങളുടെ ഈ പ്രലോഭനത്തെ എത്രയും വിവേകത്തോടെ അടക്കിയിരുന്നാൽ, അപകടം ഉണ്ടകാതെ കഴിയും. ഡിസ്ട്രിക്ട് റിപ്പോർട്ടർ വൃത്താന്താഖ്യാനം ചെയ്യുന്നതിനും പുറമെ, തന്റെ ഡിസ്ട്രിക്ടിലെ വല്ല വിശേഷകാര്യങ്ങളെയും പറ്റി കുറിപ്പുകൾ എഴുതി അയക്കുകയും, തദ്ദേശ ജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നതു തന്റെ തൊഴിലിൽ അഭിവൃദ്ധിക്കും, പത്രത്തിന്നു ആ ഡിസ്ട്രിക്ടിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠക്കും ഉതകുന്നതാണ്. താൻ പത്രത്തിലേക്ക് അയച്ചുകൊടുക്കുന്ന യാതൊരു ലേഖനവും വ്യക്തമായ കയ്യക്ഷരത്തിൽ എഴുതിയിരിക്കയും, അതിലെ സംഗതികളെ വീണ്ടും വീണ്ടും അലോചിച്ചു നിശ്ചയം വരുത്തുകയും, പേരുകൾ മുതലായ വിവരങ്ങളിൽ യാതൊരു വീഴ്ചയും ഇല്ലെന്നു നിർണ്ണയപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിരിക്കണം. പത്രത്തിലേയ്ക്കയച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ, അച്ചടിക്കുംമുമ്പ് അതു കാണ്മാനും വല്ല വിഴ്ചയുണ്ടായിരുന്നാൽ തിരുത്തുവാനും തനിക്കു സാധിക്കുകയില്ലെന്നു ഓർക്കുന്നതായാൽ തന്റെ ശ്രദ്ധ എത്രയേറെ ആവശ്യകമാണെന്നു ബോധ്യമാവും. കയ്യെഴുത്തുപകർപ്പുകളൊക്കെ കഴിവുള്ളിടത്തോളം കാലേക്കൂട്ടി പത്രകാര്യാലയത്തിൽ എത്തിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിൽ, അവ വരുന്ന ലക്കത്തിലേക്കു ഉപയോഗപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നും, പിന്നത്തെ ലക്കത്തിനു വളരെ പഴകിപ്പോയി എന്നും ആക്ഷേപം വന്നേയ്ക്കും. ഇതു നിമിത്തം ചിലരുടെ മുഷിച്ചിലിനും പാത്രമായേക്കും. ഡിസ്ട്രിക്ട് റിപോർട്ടറുടെ പ്രവൃത്തി വാസ്തവത്തിൽ, വർത്തമാന നിവേദനമായിരുന്നാലും, ചില പത്രങ്ങളുടെ വിഷയത്തിൽ, അതിന്റെ നിർവ്വാഹകന്റെ നിലയിൽ ചെയ്യേണ്ടതായ ചില കാര്യങ്ങൾകൂടെ ഉണ്ടായിരിക്കും. തന്റെ ഡിസ്ടിക്ടിലെ വരിക്കാരോടു വരിപ്പണം മേടിച്ചു പത്രനിർവ്വാഹകനു അയച്ചുകൊടുക്കുക. പുതിയ വരിക്കാരെ ചേർക്കുക എന്നീ പ്രവൃത്തികൾ റിപ്പോർട്ടറുടെ ചുമതലയിൽ പെട്ടതായിവരും. വിശേഷിച്ചും, തന്റെ പത്രം തുടങ്ങീട്ടു അധികകാലം ആയിട്ടില്ലാത്തതാണെങ്കിൽ, അതിന്ന് ഒരു സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ ഉണ്ടാകുംവരെ ഇങ്ങനെ ചില സഹായങ്ങൾ റിപ്പോർട്ടരാൽ സാധ്യമായിട്ടുണ്ട്; കുറെ പഴക്കം ചെന്ന പത്രങ്ങൾക്കു ഇങ്ങനെ ഒരാവശ്യം റിപ്പോർട്ടരെക്കൊണ്ട് നിറവേറ്റാൻ ഉണ്ടായില്ലെന്നു വരും. ഒരുവൻ ഡിസ്ട്രിക്ട് റിപ്പോർട്ടരായിരിക്കട്ടെ. പത്രകാര്യാലയത്തിൽ പണിയെടുക്കുന്ന കുട്ടിത്തരം റിപ്പോർട്ടരായിരിക്കട്ടെ; ഏതു നിലയിലായിരുന്നാലും പത്രത്തിലേക്കു പരസ്യങ്ങൾ ശേഖരിക്കുന്ന ജോലികൂടെ ചില സമയങ്ങളിൽ അവന്റെ ചുമതലയിൽ പെട്ടിരിക്കും. ഇതിലേക്കു അവന്നു പ്രത്യേകം പ്രതിഫലവും അനുവദിക്കപ്പെടും.

വിശേഷിച്ചും അവന്റെ റിപ്പോർട്ടർ പണിക്കുള്ള പ്രതിഫലം ചുരുങ്ങിയതാണെങ്കിൽ, ഇങ്ങനെ കൂടുതൽ ആദായത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുപ്പാൻ പത്രനിർവ്വാഹകൻ ഒരുക്കമായിരിക്കും. അതു പത്രത്തിന്റെ നടപ്പിനുതന്നെ അഭിവൃദ്ധി വരുത്തുന്ന കാര്യമാണല്ലോ. എന്നാൽ, പത്രത്തിനു പരസ്യങ്ങൾ ചേത്തുവെപ്പാൻ തക്കവണ്ണം ധാരാളം അച്ചുകളും, മററു ഉപകരണങ്ങളും സംഭരിക്കുന്നതിലേക്കുവേണ്ട മൂലധനം മുടക്കിയിരിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, റിപ്പോർട്ടറുടെ പരസ്യകാര്യവിഷയമായുള്ള പരിശ്രമങ്ങൾക്കു സാഫല്യം തൃപ്തികരമായില്ലെന്നു വന്നേയ്ക്കും.
അതെങ്ങിനെയിരുന്നാലും റിപ്പോർട്ടർമാരുടെ മേൽ വർത്തമാനനിവേദനമൊഴികെ, മററു പ്രവൃത്തികൾ ചുമത്തുന്നത് വിഹിതമല്ലെന്നാണ് പറയേണ്ടത്. ധാരാളം മൂലധനശക്തിയുള്ള പത്രങ്ങൾ അങ്ങനെ ഒരു പ്രവർത്തി ചെയ്യിക്കയില; മൂലധനശക്തി ചുരുങ്ങിയ പത്രങ്ങൾക്കു അതാവശ്യമായി വന്നേയ്ക്കാം.
റിപ്പോർട്ടർ താല്പര്യത്തോടെ പണിയെടുക്കുന്നവനായിരുന്നാൽ അവന്നു ഡിസ്ട്രിക്ടിലെ പ്രവൃത്തികൊണ്ടു ഒന്നുരണ്ടു കൊല്ലത്തിനുള്ളിൽ, പത്രത്തൊഴിലിൽ ഉയർന്ന പടികളിലേക്കു കടക്കാനുള്ള യോഗ്യത സിദ്ധിച്ചിരിക്കും. അവൻ പത്രകാര്യാലയത്തിൽനിന്നു അകന്നിരുന്നു പ്രവർത്തിയെടുക്കുന്നവനാകകൊണ്ട്, നഗരത്തിലെ ക്ലേശങ്ങൾ അവനു തട്ടുകയില്ല; ഏതുകാര്യവും ക്ഷമയോടെ ചിന്തിച്ചു തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ ശീലിക്കയും ചെയ്യും. പിന്നെ വിശേഷകാര്യങ്ങളെപ്പററി റിപ്പോർട്ട് എഴുതുവാനായി തന്റെ ഡിസ്ട്രിക്ടിൽ വന്നു ചേരാവുന്ന മററു പത്രങ്ങളുടെ റിപ്പോർട്ടർമാരുമായി ഇടപഴകി പുതിയ അറിവുകൾ നേടുവാനും കഴിയും.

അദ്ധ്യായം 4: ഖണ്ഡലേഖനം-ഒന്ന്

വൃത്താന്തസൂചനകൾ കുറിച്ചെടുത്താൽ മാത്രം പോരാ; അവയെ പത്രത്തിൽ വിളമ്പുന്നതിനു തക്കവണ്ണം 'പാക'പ്പെടുത്തണം. ഇതു റിപ്പോർട്ടർമാരൊക്കെ അവശ്യം ചെയ്തേ കഴിയൂ. ഏതുതരം റിപ്പോർട്ടരും തന്റെ കൈക്കലുള്ള വർത്തമാനങ്ങളെ ചെറിയ 'ഖണ്ഡികകൾ' ആക്കിക്കൊടുക്കേണ്ടതു പത്രനടത്തിൽപ്പിൽ ഒരു പ്രധാന കാര്യമാണ്. ഈ ഖണ്ഡലേഖനങ്ങൾ ആണ് പത്രത്തിന്റെ അംഗങ്ങൾ. ഒരു ചുമരു കെട്ടുന്നതിന് ഇഷ്ടികകൾ എങ്ങനെയോ, ഒരു പത്രം സജ്ജീകരിക്കുന്നതിനു ഖണ്ഡികകൾ അതേപ്രകാരം പ്രമാണഘടകമായിരിക്കുന്നു. വൃത്താന്തങ്ങൾ ശേഖരിക്കുന്ന റിപ്പോർട്ടരുടെ പക്കൽനിന്നുചെല്ലുന്ന വർത്തമാനക്കുറിപ്പുകൾക്കു പുറമേ, മറ്റൊരു വിധം ഖണ്ഡലേഖനങ്ങൾ കൂടി പത്രങ്ങളിൽ കാണാറുണ്ടല്ലോ; ഇവയെ പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകൾ എന്നു വിളിക്കുന്നു. ഈ രണ്ടുതരം ഖണ്ഡലേഖനങ്ങളും സ്വഭാവതഃ ഭിന്നങ്ങളാണെന്നു ധരിക്കേണ്ടതാകുന്നു: രണ്ടും ചെറിയ കുറിപ്പുകൾ ആയിരിക്കുന്നു എന്ന ഒരു സംഗതിയെ അവയ്ക്കു സമാനധർമ്മത്തെ കാണിക്കുന്നുള്ളു; മറ്റു സംഗതികളിൽ അവ ഭിന്ന ധർമ്മങ്ങളായിട്ടുള്ളവയാകുന്നു. റിപ്പോർട്ടർ പാകപ്പെടുത്തി വിളമ്പുന്ന ഖണ്ഡലേഖനങ്ങൾ വെറും വർത്തമാനങ്ങൾ അടങ്ങിയവയാണ്; പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകൾ ആയുള്ള ഖണ്ഡലേഖനങ്ങൾ പലപ്പോഴും വർത്തമാനങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള വിമർശനങ്ങളോ, ചിലപ്പോൾ രാജ്യഭരണസംബന്ധമായ ഏതാൻ കണക്കുകൾ മാത്രമോ, ചിലപ്പോൾ അന്യത്ര ചേർത്തിട്ടുള്ള വർത്തമാനങ്ങളെ സമാഹരിച്ച് വായനക്കാരുടെ ദൃഷ്ടിയെ ക്ഷണിക്കുന്ന ജ്ഞാപകങ്ങളോ ആയിരിക്കും. ഈ വിധങ്ങളിലുള്ള ഖണ്ഡലേഖനങ്ങൾ ഇല്ലാതെ ഒരു പത്രവും നടന്നു കാണുന്നില്ലെന്നു പറയാം.

ചെറിയ ചെറിയ വർത്തമാനക്കുറിപ്പുകൾകൊണ്ടു വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുക എന്നുതു സാധാരണപത്രങ്ങൾക്കൊക്കെ, വിശേഷിച്ച് പ്രതിവാരപത്രങ്ങൾക്കു, കർത്തവ്യമായിട്ടുകൂടെ തീർന്നിട്ടുണ്ട്. സരസമായും, സാരവത്തായും, സക്ഷിപ്തമായും ഉള്ള വർത്തമാന ഖണ്ഡങ്ങൾ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഒരു വൃത്താന്തപത്രത്തോളം, തദ്ദേശവായനക്കാരെ സംതൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതിന്നും, മറ്റൊരുതരം പത്രത്തിനും ശക്തിയില്ലാ. സരസം, സാരവത്ത് എന്ന വിശേഷണങ്ങൾ; ചില പത്രങ്ങളിലെ റിപോർട്ടർമാർ സഭായോഗനടപടികളെപ്പറ്റി എഴുതുമ്പോൾ ഓരോരോ പ്രസംഗങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചെയ്യുമാറുള്ള വെറും വിശേഷണങ്ങളെപ്പോലെ, വിചാരിച്ചുപോകരുത്. ആ വർത്തമാനക്കുറിപ്പുകൾ, വാസ്തവത്തിൽ സരസവും,

സാരവത്തും ആയിരിക്കണം. വർത്തമാനങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാവാം? ബഹുജനങ്ങൾക്കു വിനോദമോ വിജ്ഞാനമോ നൽകുന്നതായ ഏതൊരു വർത്തമാനവും സത്യാനുരോധേനയും സഭ്യമര്യാദയെ അനുസരിച്ചും പ്രതിവാദിക്കാവുന്നതാണ്. ആൾ തിങ്ങിനടക്കുന്ന ഒരു തെരുവിൽ ഒരു കാളയോ കുതിരയോ വിരണ്ടോടിയതാകട്ടെ, ഒരു പുരയ്ക്കു തീ കത്തിയതാകട്ടെ, ഒരു ആകസ്മികമരണമുണ്ടായതാകട്ടെ, ഒരു നാടകമോ പന്തുകളിയോ നടന്നതാകട്ടെ, ഒരുവനു ഒരു പ്രശംസാപത്രം ലഭിച്ചതാകട്ടെ-ഇങ്ങനെ പല സംഗതികളും വർത്തമാനക്കുറിപ്പുകൾക്കു വിഷയമാകാം. ഇവയെ എഴുതി ഫലിപ്പിക്കുന്നതു റിപ്പോർട്ടരുടെ സാമർത്ഥ്യത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. ഒരു പ്രദേശത്തു ഒന്നിലധികം പത്രങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ, ഇവതമ്മിൽ വർത്തമാനങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ എപ്പോഴും മത്സരമുണ്ടായി എന്നു വരാം. മറ്റു കാര്യങ്ങളിൽ സാധാരണ ഉണ്ടായിരിക്കാവുന്ന മത്സരം റിപ്പോർട്ടരുടെ ശ്രദ്ധയെ അത്രത്തോളം അർഹിക്കുന്നില്ല. പത്രവായനക്കാർ പത്രം വിടുർത്താൽ ആദ്യമായി കൗതുകത്തോടെ നോക്കുന്ന 'സ്വദേശവാർത്ത' പംക്തി കുറുകിയിരുന്നാൽ അതൃപ്തിയും; എത്രയും നീണ്ടിരിക്കന്നതായി കണ്ടാൽ അനല്പമായ സന്തോഷവും ഉണ്ടാകാറുണ്ട്. ഈ സ്ഥിതിക്കു, റിപ്പോർട്ടർമാർ സ്വന്തം പത്രത്തിന്റെ അഭ്യുദയത്തിലും സ്വന്തം അഭിവൃദ്ധിയിങ്കലും താല്പര്യമുള്ളവരാണെന്നിരിക്കിൽ, അവർക്കു വർത്തമാനങ്ങൾ ശേഖരിച്ച് വായനക്കരെ ആകർഷിക്കാൻ തക്ക രീതിയിൽ എഴുതി ഫലിപ്പിക്കുന്നതിനു എത്ര വളരെ ശ്രദ്ധവെച്ചാലും അതു അധികമായിപ്പോയി എന്നു ആക്ഷേപം വരുകയില്ല. മത്സരമുള്ളപ്പോൾ പത്രാധിപന്മാർ റിപ്പോർട്ടറുടെ വർത്തമാനക്കുറിപ്പുകളെ എത്രയോ സൂക്ഷ്മമായും നിഷ്കർഷമായും പരിശോധിപ്പാനും, അവ മറ്റു പത്രങ്ങളോടു കിടനിൽക്കുകയില്ലെങ്കിൽ അവർക്കു റിപ്പോർട്ടരുടെ സാമർത്ഥ്യത്തെക്കുറിച്ച് അഭിമാനം കുറവാനും ഇടയാകുന്നതാകുന്നു. ഖണ്ഡലേഖനങ്ങൾ എഴുതുന്നതിലേക്ക് ആവശ്യമായുള്ളത് അതിൽ അടക്കേണ്ടതായ 'വക'കൾ ആകുന്നു. ഈ 'വക'കൾ എവിടെനിന്നാണ് ലഭിക്കുക? പത്രക്കാരൻ തന്റെ മനോരാജ്യത്തിൽ സൃഷ്ടിച്ചു വിടുന്നവയാണോ? അവൻ എങ്ങനെയാണ് എല്ലാ സംഗതികളെയും അറിയുന്നത്? പത്രറിപ്പോർട്ടർമാർ സർവ്വജ്ഞന്മാരും സർവ്വസാക്ഷികളും ആകുന്നുവെന്ന് ചിലർക്കു തോന്നിപ്പോയേക്കാം. വാസ്തവം അങ്ങനെയല്ല. പത്രത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്ന വാർത്തകൾ എല്ലാം റിപ്പോർട്ടർ സ്വന്തം കണ്ണാലേ കണ്ടവ ആയിരിക്കയില്ല; പലേ സംഗതികളിലും അവന്നു അറിവു കിട്ടുന്നതു അന്യന്മാർ വഴിയായിട്ടാണ്. എന്നാൽ ഇപ്രകാരം ലഭിക്കുന്ന അറിവുകളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിൽ അവൻ നല്ല മുൻകരുതൽ വെച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാൽ, എല്ലാ

വാർത്തകളും അവൻതന്നെ കണ്ണാലെ കണ്ട് കഥിച്ചതുപോല വിചാരിക്കാം. ഒരു സംഗതിയെപ്പറ്റി റിപ്പോർട്ടർക്കു അനുഭവത്താൽ അറിവില്ലെങ്കിൽ, അതു കണ്ടിട്ടുള്ളവനെയോ, അതു സംബന്ധമായ വാസ്തവവിവരങ്ങൾ കൈവശമുള്ളവനെയോ തിരഞ്ഞുപിടിച്ച്, ആ വഴിക്കു വേണ്ട വിവരങ്ങളൊക്കെ ഗ്രഹിപ്പാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. അതതു സംഗതിയുടെ സാരഭാഗത്തെ ഗ്രഹിപ്പാൻ തക്ക സാമർത്ഥ്യം അവന്നുണ്ടായിരിക്കണം; അന്യന്മാരിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന അറിവുകളിൽ അനാവശ്യമായ പലതും കലർന്നിരിക്കാം; ഇവയെ തള്ളിക്കളയാനും വേണ്ടതുമാത്രം ഏടുപ്പാനും, പക്ഷപാതം കൂടാതെയിരിപ്പാനും അവൻ ശ്രദ്ധവെച്ചുകൊണ്ടാൽ, തന്റെ വർത്തമാനക്കുറിപ്പുകളെപ്പറ്റി പത്രാധിപർക്കോ വായനക്കാർക്കോ വെറുപ്പു തോന്നാൻ കാരണമുണ്ടായിരിക്കയില്ല. ഖണ്ഡലേഖനങ്ങൾക്കു വകകൾ സംഭരിപ്പാൻ, റിപ്പോർട്ടർക്ക്, സർക്കാർ ജീവനക്കാരുമായി നിശ്ചയമായും പരിചയമുണ്ടായിരിക്കണം. പോലീസ് ജീവനക്കാരുമായി വിശേഷിച്ചും ഇടപഴകണം. പൊതുവിൽ സംബന്ധിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ ആരുടെയൊക്കെ പക്കൽനിന്ന് അറിയാൻ കഴിയുമോ, അവരെയൊക്കെ ദിവസംതോറും കണ്ട് പ്രശ്നം ചെയ്യണം. പൊലീസ് സ്റ്റേഷൻ, മജിസ്ട്രേറ്റ് കോടതി, റവന്യൂകച്ചേരി, ആശുപത്രി, തീവണ്ടി ആപ്പീസ്, മറ്റു പൊതുവക സ്ഥപനങ്ങൾ- ഇങ്ങനെ നാനാസ്ഥലങ്ങളിലും ചെന്ന്, അവയിലെ ജീവനക്കരുമായി സംഭാഷണം ചെയ്ത്, പുതിയ വാർത്തകൾ ഗ്രഹിപ്പാൻ എപ്പോഴും താല്പര്യത്തോടുകൂടിയിരിക്കണം. ആ ജീവനക്കാരെ അവരുടെ ആപ്പീസുകളിൽ ചെന്നു കാണുന്നതു യുക്തം അല്ലെന്നിരിക്കുമ്പോൾ, അവരുടെ ഗൃഹങ്ങളിൽ പോയി അവരുടെ അവസരം നോക്കിക്കണ്ടു സംസാരിക്കണം. ചിലർ യാതൊരു ഭയവും കൂടാതെ, വാർത്തകൾ പറയുന്നുണ്ടായിരിക്കും; ചിലർ ഭയശീലന്മാരായിട്ടു തുറന്നു പറകയില്ല. മറ്റുചിലർ വാസ്തവത്തെ മറച്ചുവെയ്ക്കും; വേറെ ചിലർ മനഃപൂർവ്വം വാസ്തവത്തിന്നു വിപരീതമായി പറയും; ഇനിയും ചിലർ കേൾവിയെ മാത്രം അധിഷ്ഠാനമാക്കിക്കൊണ്ട് അവ്യക്തമായി വല്ലതും പറയും. ഇത്തരത്തിൽ പല മാതിരി ആളുകളോടൊക്കെ സംസാരിച്ചുവേണം വാസ്തവം ഇത്ര, അവാസ്തവം ഇത്ര, എന്നു വിവേചിപ്പാൻ തക്ക ബുദ്ധികൗശലം റിപ്പോർട്ടർക്കു ഇല്ലെന്നിരിക്കിൽ, അവനും പത്രവും എത്ര എളുപ്പത്തിൽ അബദ്ധക്കുണ്ടിൽ പതിക്കുന്നതാണ്! ആളുകളുടെ സ്വഭാവങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കാനുള്ള ബുദ്ധിചാതുര്യം റിപ്പോർട്ടർക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നാൽ, അബദ്ധത്തിൽ ചെന്നു ചാടുകയില്ല. വാസ്തവം പറയുന്ന ശീലമുള്ളവരോടു പ്രശ്നം ചെയ്യുമ്പോൾ ഉടൻ മറുപടി കിട്ടുന്നതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടാം; സന്ദേഹപ്പെടാൻ ആവശ്യമില്ല. തുറന്നുപറയാൻ മടിക്കുന്നവരോടു കുറേക്കൂടെ പ്രശ്നങ്ങൾ ചെയ്ത് വാസ്തവങ്ങൾ ഒക്കെ പുറമെ

വരുത്താം. ചിലരോടു കുറെ അധികം സംസാരിക്കേണ്ടിവന്നേക്കും ഒരു സംഗതിയെപ്പറ്റി അല്പസ്വല്പം വല്ല അറിവും കിട്ടിയിരുന്നാൽ മുഴുവൻ അറിവാനും വാസ്തവനിർണ്ണയം ചെയ്യാനും, ചില തരക്കാരോടു താൻ കേട്ടിട്ടുള്ളതിന്ന് നേരെ വിപരീതമായ ഒരു സംഭവത്തെ സംഭാവനം ചെയ്തുംകൊണ്ടു പ്രശ്നം ചെയ്യേണ്ടതായിരിക്കും. ചിലരോടു ഇല്ലാത്ത സംഗതികളെപ്പറ്റി ചോദിക്കുമ്പോൾ അവർ ആ അവാസ്തവ സംഗതി പത്രത്തിൽ കാണരുതല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ചു, വാസ്തവം കൊണ്ടു അവാസ്തവത്തെ നിഷേധിക്കും. ചിലരോടു സ്വകാര്യസംഗതികളേപ്പറ്റി സംസാരിക്കാൻ ഏർപ്പെട്ടിട്ട് ക്രമേണ സർക്കാർ കാര്യങ്ങളിൽ കടന്നുകൂടാം. ഇങ്ങനെ പലമാതിരി പ്രകൃതിക്കാരോടും പെരുമാറേണ്ട സമ്പ്രദായങ്ങളൊക്കെ ശീലിച്ചവനായിരിക്കുന്ന പക്ഷം, റിപ്പോർട്ടർക്ക് തന്റെ പ്രവൃത്തിയിൽ വിജയം ലഭിക്കുവാൻ പ്രയാസമില്ല. ഇതിലേക്ക് സാമർത്ഥ്യമില്ലാത്തവനെക്കൊണ്ട്, വർത്തമാനങ്ങൾ ശേഖരിപ്പാൻ കൊള്ളുകയില്ല; വെറും സ്വനഗ്രാഹിയന്ത്രത്തിന്നൊപ്പം, സഭായോഗങ്ങളിലെ പ്രസംഗങ്ങൾ തുടങ്ങിയ നടപടികളെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കാനേ കൊള്ളൂ. ഏതുവിധത്തിലായാലും, വർത്തമാനക്കുറിപ്പുകൾക്കുള്ള 'വക'കൾ ശേഖരിക്കുമ്പോൾ, കാര്യസാരത്തിൽ കടന്നു ചെല്ലുവാനുള്ള സാമർത്ഥ്യം റിപ്പോട്ടർക്കു പഴമപരിചയത്താൽ സിദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. അതു ഗ്രഹിപ്പാൻ കഴിയാതെ, സ്വകാര്യതല്പരന്മാരായ ആളുകളുടെ കുടുക്കിൽ പെടുവാനിടവരുന്നതു ആശംസ്യമല്ല. ജനശ്രുതികളെ നിശ്ചയഗർഭമായ വിധത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുകയോ; നിശ്ചയമായ സംഗതികളെ ജനശ്രുതിയായി പറകയോ ചെയ്യുന്നതു യുക്തമല്ലതാനും. ചിലപ്പോൾ സംശയഗ്രസ്തമായ സംഗതികളെ കേൾവികളായി പ്രസ്താവിക്കുന്നതും തീരെ അവിഹിതമായ സമ്പ്രദായമാണ്. "രാമമേനോൻ മരിച്ചുപോയതായി കേൾക്കുന്നു"- എന്നൊരു വാർത്ത വാസ്തവാനുരോധേന ഉള്ളതായിരുന്നാൽ, 'കേൾക്കുന്നു'വിന്നു ആവശ്യമില്ല; സംശയഗ്രസ്തമാണെങ്കിൽ ഇത്ര ഗൗരവപ്പെട്ട ഒരു സംഗതിയെ സംശയനിവാരണം വരുത്തിയതിനുമേൽ പ്രസ്താവിച്ചാൽമതിയാകും. അല്ലാതെ ആ വാർത്തയുടെ വാസ്തവാവസ്ഥയെ ഭാഗ്യപരിക്ഷയ്ക്കു അധീനപ്പെടുത്തുന്നതു ഒരിക്കലും യുക്തമല്ല; ന്യായവുമല്ല.

വൃത്താന്തഖണ്ഡികകൾ അല്ലെങ്കിൽ, വർത്തമാനക്കുറിപ്പുകൾ എഴുതുന്നതിലേക്കുള്ള വകകൾ ശേഖരിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നീടു ചെയ്യേണ്ടത്, വർത്തമാനത്തെ ഒരു ഉചിതമായ രൂപത്തിൽ പ്രതിബിംബിക്കുകയാണ്. സംഗതികളൊക്കെ, നടന്നക്രമത്തിൽ വിവരിക്കണം. പറയേണ്ടതൊക്കെ അന്യൂനമായി വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയുന്ന വാക്യങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കണം. വാക്യങ്ങളൊക്കെ സംക്ഷിപ്തസാരമായും രമണീയമായും ഇരിക്കണം. ഖണ്ഡികയ്ക്കു ചേർന്നതായ ഒരു തലവാചകവും

ഉപയോഗിക്കണം. ഈ തലവാചകം വരിയുടെ നടുവിലല്ലാ നാട്ടേണ്ടത്; വരിയുടെ ആരംഭത്തിൽ ഇടത്തറ്റത്തു എഴുതി, ഒരു രോധിനിചിഹ്നമായ ചിറിയ വരയിട്ട് അതിനെ തുടർന്ന് വർത്തമാനം എഴുതുകയാണ് സാധാരണമായി സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം. തലവാചകം, വർത്തമാനത്തിന്റെ സ്വഭാവം.ഇന്നതാണെന്നു പ്രഥമതഃ തോന്നിക്കുമാറോ അല്ലെങ്കിൽ വായനക്കാരെ അതിലേക്കു ആകർഷിക്കുമാറോ ആയിരിക്കണം. ഒരുവൻ വെള്ളത്തിൽവീണ് മുങ്ങിമരിച്ചു എന്ന സംഭവത്തെ ദഥിക്കുന്നതാണെങ്കിൽ, അതിനു 'മുങ്ങിമരണം-' എന്ന രീതിയിൽ തലവാചകം എഴുതുകയല്ലാതെ, 'ഒരു വിശേഷം' എന്നോ 'ജലക്രീഡ' എന്നോ മറ്റൊ അസംബന്ധമായിട്ടുള്ള തലവാചകം വയ്ക്കരുത്. 'എന്നാൽ' എങ്കിലും ' വീണ്ടും' മുതലായ പദങ്ങൾ വാചകങ്ങളുടെ മുമ്പിൽവെച്ചു തൊടുത്തുകെട്ടി വർത്തമാനത്തെ ദുർഗ്രഹമായ വിധത്തിൽ വളച്ചുപൊളച്ചു പറയുന്ന സമ്പ്രദായം തീരെ വർജ്ജ്യമാണ്. സ്വഭാഷാപദങ്ങൾ യഥേച്ഛം ലഭിക്കുന്നെടത്തു അന്യഭാഷാപദങ്ങളെ കുത്തിച്ചെലുത്തിയും ഭംഗിക്കുവേണ്ടി അനാവശ്യമായ പഴമൊഴികൾ നിറച്ചും വർത്തമാനമെഴുതുന്നതു തീരെ അക്ഷേപയോഗ്യമാകുന്നു. ഇതാ പകർക്കുന്ന വർത്തമാനക്കുറിപ്പുകളെ നോക്കുക:

"ശ്രീവർദ്ധനപുരം.

കാലാവസ്ഥ

"വേനലിന്റെ കാഠിന്യം പരിതപ്തമായിരിക്കുന്നു. ജനങ്ങളുടെ ദേഹസൗഖ്യം അത്ര സുഗമമല്ല. കൂപതടാകങ്ങളിൽ ജലം കർദ്ദമസമ്മിളിതമായിട്ടാണ് കാണപ്പെടുന്നത്. തേങ്ങ അനേകദുർല്ലഭമായിരിക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം വെളിച്ചെണ്ണാദികൾക്കും വിലകൂടുതലാണ്. ആടുമാടുകളും അഹാരപത്രങ്ങൾ കിട്ടാതെ ശബ്ദോൽപാദനത്തിന്നു പോലും ശക്തിയെന്നിയെ ഉറക്കം തൂങ്ങുന്നു.........."

('സുജനാനന്ദിനി'--1906--ഫെ. 2-ആംനു)

"എറണാകുളം.

"പ്രിയപത്രാധിപസ്സാറെ, നമ്മുടെ മാരുതഭഗവാന്റെ ഉപദ്രവം ഈയിടെ ഇവിടെ കുറെ കലശലുതന്നെയാണ്. ഇദ്ദേഹം അധികമായി ഉപദ്രവിക്കുന്നത് ഡർബാർ റോഡിന്നരുകിൽ പടിഞ്ഞാറോട്ടഭിമുഖമായി ഇരിക്കുന്ന ഷാപ്പുകാരെയും മറ്റുമാണ്, കാരണം എന്താണെന്ന് സാററിഞ്ഞുവോ? മിസ്റ്റർ വായുവിന്റെ ശക്തി തടുക്കുന്നതിനായി നിന്ന തെങ്ങുകളെയെല്ലാം ഉന്മൂലനാശം ചെയ്തില്ലേ? പിന്നെ

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇഷ്ടം പോലെ തുള്ളരുതെ? കാളെജു കെട്ടിടങ്ങളുടെ പഴയ ഓടുകൾ താൻ കുറെ അധികം പുതുതാക്കിച്ചു. മഴയും ഒട്ടും കുറവല്ല."
('കേരളതാരക'--1911 ജൂൺ 30-നു)

"അമ്പലപ്പുഴ.
"മഴയുടെ ഉപദ്രവത്താൽ വളരെ നഷ്ടങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്. തണുപ്പോ അസഹനീയമായിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴും വെള്ളം പൊങ്ങിവരുന്നതു പാത്രത്തിൽനിന്നും അടുപ്പിൽ എന്ന സമ്പ്രദായത്തിലാണ് കലാശിക്കുന്നത്........."
('മലയാളി'--1911 ജൂലൈ 26-നു)

ഇക്കാണിച്ചവയിൽ, ഒന്നാമത്തേതു, തൽക്കർത്താവിനു സംസ്കൃതപദപ്രയോഗത്തിങ്കൽ 'മോഹം' ഉണ്ടായിട്ട് പദാർത്ഥജ്ഞാനം ഇല്ലാതെ, വാചകപുഷ്ടിക്കുവേണ്ടി സംസ്കൃതപദങ്ങൾ നിറച്ച് പണ്ഡിതമാനിതയെ കാണിച്ചിരിക്കുന്ന ലേഖനമാണ്. രണ്ടാമത്തേതിൽ, തൽക്കർത്താവു ഫലിതമായി എഴുതുന്നു എന്നു ഭ്രമിച്ച്, ചില ഗോഷ്ടികൾ കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. മൂന്നാമത്തേതിൽ, ഇംഗ്ലീഷിലെ ഒരു പഴമൊഴിയെ മലയാളത്തിൽ തർജ്ജമ ചെയ്ത്, വാചകഭംഗിക്കു ഉതകുമെന്നു വിചാരിച്ച്, അസംബന്ധമായ വിധത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു; ഇതിന്റെ അർത്ഥം വായനക്കാർക്ക് സുഗ്രഹവുമല്ല. 'സാറെ', പത്രാധപച്ചേട്ടാ', 'അനിയ', ഹേഹേപത്രാധിപർസ്സാറേ, 'ഓഹോ പൊന്നുചേട്ടാ', 'കേട്ടില്ലേസാറെ', 'എന്താണെന്നല്ലേ സാറെ', എന്നിങ്ങനെയുള്ള 'പായ്യാര'വാക്കുകളെ ചേർത്ത് വർത്തമാനക്കുറിപ്പുകൾ രചിക്കുന്നതും, അവയെ അതേവിധം പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതും, പത്രത്തിൽ സാഹിത്യരസികതയെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതായിരിക്കയില്ല; സാഹിത്യദൂഷകമായിരിക്കും താനും.
ഒരു വർത്തമാനക്കുറിപ്പ് ഏതു രീതിയിലെങ്കിലും എഴുതിത്തള്ളിയാൽ മതിയെന്നു വിചാരിക്കരുത്; ഒരു ഉപന്യാസത്തെ എത്ര വിചിത്രമായ രീതിയിൽ രചിക്കേണമെന്ന് നിഷ്കർഷയുണ്ടോ, അതിന്മണ്ണം തന്നെ, ഒരു ചെറിയ വർത്തമാനക്കുറിപ്പും വിചിത്രബന്ധമായിരിക്കണം ചിത്രമെഴുത്തുരവിവർമ്മത്തമ്പുരാന്റെ ചിത്രപടങ്ങളെ കാണുമ്പോൾ മനസ്സിന് എന്തൊരു ആഹ്ലാദം, ഉണ്ടാകുന്നുവോ അതേപ്രകാരം ഉള്ള ഒരു ആഹ്ലാദം, ഒരു നല്ല ഉപന്യാസം വായിക്കുമ്പോഴും, ഉണ്ടാകേണ്ടതാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിത്രമെഴുത്ത് വിദ്യാനൈപുണ്യത്തിനൊപ്പം, ഉപന്യാസകർത്താവിന്നു ഗദ്യരചനാനൈപുണ്യം ഉണ്ടായിരിക്കണം. അദ്ദേഹം ഒരു ചിത്രപടത്തിൽ ഒരറ്റത്തു ഒരു ചെറിയ താമരപ്പൂവോ ലതയോ വരച്ചാൽ അതുകൂടി

മനോജ്ഞമായിരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ, പത്രത്തിലെ ഒരു വർത്തമാനക്കുറിപ്പിനേയും മനോജ്ഞം ആക്കുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്. ചിത്രലേഖനത്തിനൊപ്പംതന്നെ പത്രലേഖനവും ഒരു കലാവിദ്യയാണെന്നു ധരിക്കേണ്ടതും, ആ വിദ്യയുടെ പ്രഖ്യാതിക്കുതന്നെ പത്രലേഖകന്മാർ ശ്രമിക്കേണ്ടതും ആകുന്നു. ചിത്രലേഖകൻ ഒരാളുടെ സ്വരൂപം വരക്കുമ്പോൾ, കണ്ണ്, മൂക്ക്, ചെവി മുതലായ അംഗങ്ങൾക്കു ഉചിതമായ പരിമാണങ്ങളെ നിശ്ചയിക്കുന്നു; അതിന്മണ്ണം, പത്രലേഖകന്മാരും തങ്ങളുടെ ലേഖനങ്ങളിലെ വിഷയവിഭാഗങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ ചേർച്ചയുണ്ടായിരിപ്പാൻ ശ്രദ്ധവെക്കണം. ചിത്രലേഖകൻ ഒരു സ്വരൂപത്തിന്നു കയ്യോ, കാലോ, കണ്ണോ, മൂക്കോ, മറ്റു ഏതെങ്കിലുമൊരു അംഗമോ ഇല്ലാതെ വരച്ചുവെച്ചാൽ അതു എത്ര ദുർദ്ദർശനമായി കാണുമോ, അതിന്മണ്ണംതന്നെ ഒരു പത്രലേഖകൻ തന്റെ ഉപന്യാസത്തെ വിഷയപരിപൂർത്തിവരുത്താതെ എഴുതിയാൽ, അതു വായിപ്പാൻ കൊള്ളരുതാത്തതായിത്തീരുന്നു. പിന്നെയും ഒരു ചിത്രലേഖകൻ തന്റെ വർണ്ണങ്ങളെ ചേരുംപടി ചേത്തിട്ടില്ലെങ്കിൽ ആ ചിത്രം വാസ്തവത്തെ പ്രതിബിംബിക്കാത്തതായോ, മറ്റൊന്നിനെ ആശങ്കിപ്പിക്കുന്നതായോ വരാവുന്നതുപോലെ, ഒരു പത്രലേഖകൻ തന്റെ വാക്യങ്ങളിൽ ഉചിതപദങ്ങളെയല്ലാ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതെങ്കിൽ, വർത്തമാനത്തിന്റെ സ്വഭാവം മാറിയോ മറിഞ്ഞോ അർത്ഥമായേക്കുമെന്നും ഓർമ്മവെക്കേണ്ടതാണ്. മാതൃകയായ ഒരു ഖണ്ഡലേഖനത്തിൽ, പറയേണ്ട സംഗതികളെയൊക്കെ, സംഭവക്രമത്തിൽ, ഉചിതപദങ്ങളാൽ, പറഞ്ഞിരിക്കണം; വാക്യങ്ങൾ സംക്ഷിപ്തങ്ങളായുമിരിക്കണം; വാക്കുകളെ ചുരുക്കുക നിമിത്തം അർത്ഥത്തിനു യാതൊരു ഹാനിയും വന്നിരിക്കരുത്; പരിവാഹിത്വദോഷത്തെ ഉല്പാദിക്കുമാറുള്ള അനാവശ്യപദങ്ങളോ വാചകങ്ങളോ കൂട്ടിച്ചേർത്തിരിക്കയുമരുത്. കൊച്ചുകുട്ടികൾ ആളാനപൂച്ചകളുടെ രൂപങ്ങളെ ചുമരിൽ വരയ്ക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഇതിലേക്കു പറ്റുകയില്ല; ചിത്രമെഴുത്തുവിദ്യയുടെ പ്രമാണതത്വങ്ങളെ പഠിച്ചുശീലിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ സമ്പ്രദായമാണ് ആവശ്യം; അതിന്നു സാഹിത്യശാസ്ത്രതത്വങ്ങളുടെ അറിവും, എഴുതിശ്ശീലവും ഉണ്ടായാലേ, സാധ്യമാവൂ. വർത്തമാനക്കുറിപ്പുകൾ എഴുതുന്ന റിപ്പോർട്ടറുടെ സാമർത്ഥ്യത്തെ പരീക്ഷിപ്പാൻ ഉത്തമമായ മാർഗ്ഗം, ചിലപ്പോൾ അകസ്മാൽ സംഭവിക്കാറുള്ള കുതിരപ്പിണക്കം, വണ്ടിമറിഞ്ഞപകടം മുതലായ ആപത്തുകളെ വിവരിച്ചെഴുതുകയാണ്. ഈവക അപകടങ്ങൾ നഗരങ്ങളിൽ സാധാരണമായി സംഭവിക്കാറുണ്ട്. റിപ്പോർട്ടർ ഈ അപകടങ്ങളെപ്പറ്റി ശരിയായ അറിവുകളൊക്കെ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നും, അതിലെ മുഖ്യകാര്യങ്ങൾ ഇന്നവയെന്നു മനസ്സിലാക്കീട്ടുണ്ടോ എന്നും, അവ വായനക്കാരെ ആകർഷിക്കത്തക്ക രീതിയിൽ എഴുതീട്ടുണ്ടോ എന്നും, ലേഖനം വായിക്കുമ്പോൾ ആ

അപകടം വായനക്കാരന്റെ കൺമുമ്പിൽ സംഭവിച്ചതുപോലെ അവനു അർത്ഥഗ്രഹം ഉണ്ടാകുമോ എന്നും വർത്തമാനക്കുറിപ്പുകൊണ്ടു നിർണ്ണയപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. താഴെ ചേർക്കുന്ന ഖണ്ഡലേഖനം നോക്കുക:

"വീണു ഞെരിഞ്ഞു--ചൊവ്വാഴ്ച വൈകിയതിൽ പിന്നെ പുത്തൻകച്ചേരിക്കു സമീപമുള്ള പഴയ റോട്ടിന്റെ തിരിവിൽവെച്ചു ഒരു അപകടം സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. നേരം ഇരുട്ടിത്തുടങ്ങിയിരുന്നതിനാൽ, അപകടം കുറെ ഭയങ്കരമായിട്ടുതന്നെ തീർന്നിരുന്നു. അതിൽപെട്ടവർക്കു ഏറെ കഷ്ടപ്പാടിനും കാരണമായിട്ടുണ്ട്. അപകടം പറ്റിയത് മിസ്റ്റർ ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയ്ക്കായിരുന്നു. അപ്പോൾ, മിസ്റ്റർ പിള്ള കച്ചേരി വിട്ടു മടങ്ങിപ്പോകയായിരുന്നു; മേല്പറഞ്ഞ പഴയ റോട്ടിന്റെ തിരിവിൽ എത്തിയപ്പോൾ, മിസ്റ്റർ പിള്ളയുടെ വണ്ടിയിൽ പൂട്ടിയിരുന്ന കുതിര ആ തിരിവിൽ നാട്ടീട്ടുള്ള വഴികാട്ടിസ്തംഭം കണ്ട് പെട്ടന്നു പരിഭ്രമിച്ചു വിരണ്ടോടി അടുത്തൊരു കയ്യാലയിൽ ചെന്നു കയറി വണ്ടിയും കൊണ്ടു മറിയുകയും വണ്ടിക്കകത്തിരുന്ന മിസ്റ്റർ പിള്ള ഊക്കോടെ താഴത്തുവീഴുകയും ചെയ്തു. എന്നിട്ടും, കുതിര പിടിച്ചടിച്ചു എഴുന്നേറ്റു തകർന്ന വണ്ടിയും വലിച്ചിഴച്ചുകൊണ്ടു ഓടി വീണ്ടും തട്ടിമുട്ടി വീണു. രണ്ടാമതു വീണതു ഒരു പിലാമരത്തിൽച്ചെന്നു മുട്ടിയതുനിമിത്തമായിരുന്നു. ഇതോടുകൂടി വണ്ടി തവിടുപൊടിയായി. ഇതിനിടയ്ക്കു, വേറൊരു വണ്ടി പിറകെ വന്നുചേർന്നു. അതിലെ വണ്ടിക്കാരൻ ശങ്കു എന്നവൻ റോട്ടിൽ മിസ്റ്റർ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള കിടക്കുന്നതുകണ്ട്, മിസ്റ്റർ പിള്ളയെ താങ്ങിയെടുത്ത്, തന്റെ വണ്ടിക്കകത്തു കിടത്തി. മിസ്റ്റർ പിള്ളയുടെ വീട് മേക്കേപെട്ടത്തു വിശ്വനാഥപുരത്തു ആണ്; മൂന്നുനാഴിക ദൂരമുണ്ട്. മിസ്റ്റർ പിള്ളയെ ഡാക്ടർ വന്നുകണ്ട് വളരെ സൂക്ഷിച്ച് ശ്രദ്ധിച്ചു പരിശോധിച്ച് ചികിത്സിക്കുന്നു. പരിശോധനയിൽ, മിസ്റ്റർ പിള്ളയ്ക്കു വളരെ കഠിനമായ മുറിവുകൾ തലയിലും പുറത്തും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നാണ് ഡാക്ടർ കണ്ടിരിക്കുന്നത്."

ഇത്തരം വർത്തമാനക്കുറിപ്പുകൾ പലപ്പോഴും പത്രങ്ങളിൽ കാണാറുണ്ട്. ഇതിന്റെ ന്യൂനതകളെ പരിഹരിച്ച് തിരുത്തി എഴുതുംമുമ്പായി ചില ആക്ഷേപങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാം. വർത്തമാനക്കുറിപ്പുകൾ എഴുതുമ്പോൾ ലേഖകന്മാർ ഒന്നാമതായി ചെയ്യേണ്ടതു വായനക്കാരെ ആകർഷിക്കുവാൻ തക്കതും വിഷയത്തിനു ചേർന്നതുമായ ഒരു തലവാചകം വെയ്ക്കുകയാണ് എന്ന് മുമ്പ് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇവിടെ കാണിച്ചതായ ഖണ്ഡലേഖനത്തിന്റെ തലവാചകം "വീണുഞെരിഞ്ഞു" എന്നാണ്. ഇതു വായിച്ചാൽ, അപകടം സംഭവിച്ച ആളുടെ പേരിൽ അനുകമ്പ ഉദിക്കുന്നതിലധികം ഹാസ്യരസം തോന്നുവാനാണ് എളുപ്പമുള്ളത്. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയ്ക്കു പറ്റിയ ആപത്താണ് ഇവിടെ

മുഖ്യസംഗതിയായിരിക്കുന്നത്; അതു തലവാചകത്താൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. പിന്നെ വണ്ടിതകർന്നത് ഞെരച്ചലാണെന്നു വിചാരിപ്പാനും ന്യായമില്ല. "വൈകിയതില്പ്പിന്നെ" ആണെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്ക്, "നേരം ഇരുട്ടിത്തുടങ്ങിയതിനാൽ' എന്ന് പുനരുക്തം ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നില്ല. അപകടംപറ്റിയ ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയെ ആദ്യവാചകത്തിൽ തന്നെ വായനക്കാരുടെ മുമ്പിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കേണ്ടിയിരുന്നു; ഗോവിന്ദപ്പിള്ള ആരാണെന്നും എവിടെ പാർക്കുന്നവനാണെന്നും ആദ്യമേ അറിയിക്കുന്നില്ല. വാസസ്ഥലം ഒടുവിലാണ് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. "അപ്പോൾ" മുതലായി ചില അനാവശ്യപദങ്ങളും, നിരർത്ഥവാചകങ്ങളും ലേഖനത്തെ വീർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. "പെട്ടെന്നു പരിഭ്രമിച്ചു" വിരണ്ടോടി എന്നു വർണ്ണിക്കേണ്ട വിശേഷാവശ്യമെന്ത്? വിരണ്ടോടുന്നതു പെട്ടെന്നല്ലാതെ ക്രമേണ ആണോ? വിരളുന്നതു പരിഭ്രമത്താലുമാണല്ലോ? ഗോവിന്ദപ്പിള്ള താഴത്തു വീണതിന്റെ ശേഷം അയാളുടെ അവസ്ഥ എന്തായിരുന്നു എന്നു അറിവാൻ ലേഖനത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ പോകേണ്ടിവരുന്നു; അതിനിടയിൽ കുതിരയുടെയും വണ്ടിയുടെയും പിന്നാലെയാണ് വായനക്കരനെ ഓടിക്കുന്നത്. കുതിര ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയെ താഴത്ത് തള്ളിക്കളഞ്ഞിട്ട് ഓടിയ വഴിക്ക് മറ്റു വല്ല ആളേയും അപകടത്തിൽ പെടുത്തിയിരുന്നുവെങ്കിൽ ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയെ വിട്ട് ആ ആളുടെ അപകടത്തെ അറിവാനായി വായനക്കാരനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയതു യുക്തമായിരിക്കുമായിരുന്നു. ഡാക്ടർ "വളരെ സൂക്ഷിച്ചു ശ്രദ്ധിച്ചു" പരിശോധിച്ചു എന്നു വിശേഷണം ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യമില്ലയിരുന്നു; പരിശോധന സൂക്ഷിച്ചും ശ്രദ്ധിച്ചും ചെയ്യുന്ന കൃത്യമാണല്ലോ. മുറിവുകൾ 'ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്' എന്നു വർണ്ണിക്കുന്നെടത്തു "ഉണ്ടാവുക"യെക്കാൾ ഉചിതതരമായ പദം "പറ്റുക"യോ, "പെടുക"യോ ഏൽക്കുക"യോ ആകുന്നു. ഈ ഖണ്ഡികയെ അടിച്ചുടച്ചു വാർക്കാം.

"ഭയങ്കരമായ ആപത്ത്--ഇക്കഴിഞ്ഞ ചൊവ്വാഴ്ച സായങ്കാലത്തു, മേക്കേപ്പട്ടം വിശ്വനാഥപുരത്തെ മിസ്റ്റർ ഗോവിന്ദപ്പിള കച്ചേരിയിൽനിന്നു മടങ്ങിപ്പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ഒരു അപകടം നേരിട്ടു. പുത്തൻകച്ചേരിക്കു സമീപത്തുള്ള പഴയ റോട്ടിന്റെ തിരിവിൽ എത്തിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം കയറിയപ്പോയിരുന്ന വണ്ടിയിലെ കുതിര ഒരു വഴികാട്ടിസ്തംഭം കണ്ട് വിരണ്ടോടി അടുത്തൊരു കയ്യാലയിൽ ചെന്നുമുട്ടി, വണ്ടിയോടുകൂടെ മറിഞ്ഞു. അദ്ദേഹം റോട്ടിൽ വീണുപോയി. പിറകെ വന്നിരുന്ന ഒരു വണ്ടിയിലെ (ശങ്കു എന്ന) വണ്ടിക്കാരൻ അദ്ദേഹത്തെ കാണുകയും, എടത്തു തന്റെ വണ്ടിയിലാക്കി അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട്ടിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകുയും ചെയ്തു. ഡാക്ടറെ വരുത്തി നോക്കിച്ചതിൽ മിസ്റ്റർ പിള്ളയ്ക്കു തലയും പുറവും കഠിനമായി മുറിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായി കണ്ടിരിക്കുന്നു.

വിരണ്ടോടിവീണ കുതിരയോ, പിടച്ചടിച്ചെണീറ്റു വീണ്ടും വണ്ടിയും വലിച്ചിഴച്ചുകൊണ്ടു ഓടി ഒരു പിലാമരത്തിൽ മുട്ടി; വണ്ടി തീരെ തകർന്നുപോകയും ചെയ്തു".

ഇത്രയും കൊണ്ടു സംഭവത്തിന്റെ സംക്ഷിപ്തമായ വിവരണം ആയിട്ടുണ്ട്. മേപ്പടി ആപത്തിലെ പ്രധാന സംഗതികൾ ഒക്കെ ഇതിൽ അടക്കീട്ടുമുണ്ട്. സംഭവം നടന്ന കാലം, ആൾ, അപകടം, സന്ദർഭം, കാരണം പരിണാമം--എന്നിതുകൾ ഓരോന്നും സംഭവിച്ച ക്രമത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുമുണ്ട്. പത്രത്തിൽ എഴുതി പഴമപരിചയം വന്നിട്ടുള്ള ലേഖകന്മാർ, മുമ്പു കാണിച്ച മാതിരി ആക്ഷേപാർഹമായ വിധത്തിൽ സംഭവകഥനം ചെയ്കയില്ല എന്നു സമാധാനപ്പെടാം; കുട്ടിത്തരക്കാർക്കാണ് വീഴ്ചവരാറ്. വർത്തമാനങ്ങളെ വിഷയമാക്കി ഖണ്ഡലേഖനങ്ങൾ എഴുതുന്നതു എത്രമാത്രം നീളാം? ഇതിനു നിശ്ചിതമായ വ്യവസ്ഥയൊന്നും കല്പിച്ചിട്ടില്ലാ. വിഷയം നാനാമുഖമായി പ്രതിപാദിക്കപ്പെടേണ്ടതല്ലെങ്കിൽ, ചെറിയ അക്ഷരത്തിൽ മുപ്പതു നാല്പതു വരിവരെ നീളുന്നതിൽ തരക്കേടില്ല. എന്നാൽ, അതിലധികം നീണ്ടാൽ തലവാചകം നടുവിൽ നാട്ടി, ഒരു ചെറിയ ഉപന്യാസത്തിന്റെ രീതിയിൽ നിറുത്താം. വിഷയം നാനാമുഖമായിരിക്കയും ഒന്നിലധികം ഖ്ണ്ഡികകൾ ആയി പിരിച്ചെഴുതേണ്ടിവരുകയും ചെയ്യുന്നതായാൽ, തലവാചകം നടനാട്ടി, ഓരോ ഖണ്ഡികയ്ക്കും വെവ്വേറെ തലവാചകങ്ങൾ വെച്ചോ വെയ്ക്കാതെയോ, വർണ്ണിക്കുക യുക്തമായിരിക്കും. അഗ്നിബാധ, തിവണ്ടി അപകടം, ലഹള മുതലായ പലേ സംഭവങ്ങളും സവിസ്തരം വിവരിക്കേണ്ടവയായിരിക്കും; ഇങ്ങനെയുള്ള വർണ്ണനകൾ ദീഘലേഖനമായുമിരിക്കും.

ഖണ്ഡലേഖനമെഴുതുന്നതു സരസമാക്കാനാണ് റിപ്പോർട്ടർമാർ ശ്രമിക്കേണ്ടത്. എന്നാൽ നേരമ്പോക്കില്ലാത്തേടത്തു നേരമ്പോക്കു വലിച്ചിഴച്ചുകൊണ്ടു വെയ്ക്കരുത്. ഫലിതം സന്ദർഭോചിതവും ലേഖനത്തെ അധികം ആസ്വാദ്യമാക്കുന്നതും ആയിരിക്കണം. ലേഖനം വായിക്കുന്നവർക്കു അവസരത്തിന് അനുചിതമായും ഫലിതം പ്രയോഗിച്ചാൽ അതു കാതിൽ തരിവള കെട്ടിത്തൂക്കുന്നതിനൊപ്പം നീരസകാരണമായിത്തീരുന്നതാണ്, എന്നു ലേഖകന്മാർ ഓർമ്മവെയ്ക്കേണ്ടതാകുന്നു. പക്ഷെ, ഫലിതമായി എഴുതാൻ എല്ലാവർക്കും പ്രാപ്തിയുണ്ടായിരിക്കയില്ല; അതിലേക്കു സ്വഭാവേന തന്നെ ഒരു 'വാസന'യും രസികതയും ലേഖകന്നു ഉണ്ടയിരിക്കണം. ഫലിതമായി എഴുതുമ്പോൾ, ലേഖനകർത്താവു മുമ്പിൽ പാടി നില്ക്കാൻ ശ്രമിക്കരുത്. ലേഖനവിഷയത്തെ മുമ്പോട്ടു കൊണ്ടുവന്ന് അധികം ശോഭിക്കാനാണ് ഉത്സാഹിക്കേണ്ടത്.

ആളുകളുടെ സ്വകാര്യനടത്തയെയോ ആകാരവിശേഷത്തെയോ ദുഷിച്ചു എഴുതാൻ

സാധാരണ ചെറുപ്പക്കാർക്കു പ്രലോഭനം ഉണ്ടാകാറുണ്ട്. ഇങ്ങനെ എഴുതുന്നതിനാൽ അന്യന്മാരെ അപകീർത്തിപ്പെടുത്തുക എന്ന അപരാധം ലേഖനകർത്താവിന്റെ മേൽ കയറും. ഒരാളുടെ നടത്തയിൽ ഏതാണ് സ്വകാര്യമായുള്ളത്, ഏതാണ്, പത്രക്കാരന്റെ നിരൂപണത്തിനു വിഷയമാക്കാൻ തക്കവണ്ണം പൊതുജനബാധകമായുള്ളത്, എന്ന് പരിച്ഛേദിപ്പാൻ പ്രയാസമുണ്ടെന്നു സമ്മതിച്ചേ തീരൂ. പൊതുജന ബാധമായുള്ളതാണെന്നു നല്ലവണ്ണം ബോധ്യം ആയാൽ, അത്തരം പ്രവൃത്തികൾ, ഒരുവൻ സ്വകാര്യത്തിൽ ചെയ്തവയായിരുന്നാലും എഴുതുന്നത് അകർത്തവ്യമോ അയുക്തമോ ആയിരിക്കുകയില്ല. എന്നാൽ അങ്ങിനെ നല്ല ബോധ്യം ആവാത്തിടത്തു, ലേഖകന്മാർ പത്രാധിപരെ അറിയിച്ച് പത്രാധിപരുടെ യുക്തംപോലെ ചെയ്യാൻ വിട്ടുകൊടുക്കുകയാണ് ഉത്തമം. ഇതു ഒരു സ്വകാര്യപുരുഷനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നിർബന്ധിതനയമായുമിരിക്കണം. പൊതുജനകാര്യങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ട് ജനതയുടെ ദൃഷ്ടിക്കു വിഷയമായിരിക്കുന്ന ഒരുവന്റെ സ്വകാര്യനടത്ത, പൊതുജനങ്ങളെ ബാധിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ളതായിരിക്കിൽ, അതിനെപ്പറ്റി പത്രത്തിൽ ആക്ഷേപം പറയേണ്ടതു ജനസമുദായത്തിന്റെ ക്ഷേമത്തിന്ന് അധിഷ്ഠാനമായ ധർമ്മത്തെ രക്ഷിപ്പാൻ ആവശ്യകമാണെന്ന സിദ്ധാന്തം, ശ്രേഷ്ഠന്മാരായ പലേ പത്രപ്രവർത്തകന്മാർ കൈക്കൊണ്ടു നടന്നിട്ടുണ്ട്, നടക്കുന്നുമുണ്ട്. ഈ സ്ഥിതിക്ക്, അത്തരം നടത്തയെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതു പത്രമര്യാദയെ ലംഘിക്കുന്ന പ്രവൃത്തിയല്ല. സ്വകാര്യങ്ങൾ പൊലീസധികൃതന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയെ അർഹിക്കുന്നവയാണെങ്കിലോ, അവയെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതിൽ അധർമ്മശങ്കയേ വേണ്ടാ.

അദ്ധ്യായം 5: ഖണ്ഡലേഖനം (2)

ഖണ്ഡലേഖനങ്ങളിൽ മറ്റൊരിനം പത്രധപക്കുറിപ്പുകളാണെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇവ വർത്തമാനങ്ങൾ ശേഖരിക്കുന്ന റിപോർട്ടരുടെ ചുമതലയിൽ പെട്ടതല്ല. എങ്കിലും, ഇവയെ രചിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം, മുമ്പു പറഞ്ഞ വർത്തമാനക്കുറിപ്പുകൾ എഴുതുമ്പോൾ ഓർമ്മവെയ്ക്കേണ്ടതായ സാഹിത്യശാസ്ത്രതത്വങ്ങളെ ആശ്രയിക്കുന്നതാകകൊണ്ടു, ഇവയുടെ രീതിയെക്കുറിച്ചും അല്പം വിചിന്തനം ചെയ്യാം. പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകളിൽ ലോകവാർത്തകൾ വിഷയമായി വരുമെങ്കിലും, അവയെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തിനു ഭേദമുണ്ട്. വർത്തമാനക്കുറിപ്പുകളിൽ ഓരോ സംഭവങ്ങൾ നടന്നപോലെ വിവരിക്കയേ വേണ്ടു; റിപ്പോർട്ടർമാർ ആ വാർത്തകളെക്കുറിച്ചു തങ്ങൾക്കുള്ള അഭിപ്രായംങ്ങളെ പ്രസ്താവിക്കരുതാത്തതാകുന്നു. അഭിപ്രായം പറയുമ്പോൾ വൃത്താന്തകഥനം എന്നതു മാറി ആഭിപ്രായപ്രകടനം ആയിത്തീരുന്നു. ഒരു സംഗതിയെപ്പറ്റി അഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിച്ചെഴുതുന്നതാണ് പത്രാധിപക്കുറിപ്പ്. വർത്തമാനക്കുറിപ്പിനെ സംഭവാഖ്യാനം എന്നും പത്രാധിപക്കുറിപ്പിനെ സംക്ഷിപ്തവിവരമെന്നും പറയാം. പത്രത്തിന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളെയാണ് പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകളിലോ, പത്രാധിപപ്രസംഗങ്ങളിലോ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നത്. വെറും വർത്തമാനങ്ങൾ എഴുതുക റിപ്പോർട്ടറുടെ കൃത്യം; ഈവക കുറിപ്പുകൾ, പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകൾക്കു വിഷയമായിത്തീരാവുന്നതാണുതാനും. അപ്പോൾ പത്രാധിപക്കുറിപ്പെഴുതുന്ന ആൾ ആ വാർത്തകളെ ഏറെക്കുറെ പരാമർശിക്കയും അതിന്മേൽ ഗുണദോഷനിരൂപണം ചെയ്ത് അഭിപ്രായങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ചില സംഗതികളിൽ, പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകൾ വർത്തമാനങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള വിമർശനങ്ങൾ അടങ്ങിയവയായിരിക്കയില്ല; രാജ്യഭരണസംബന്ധമായ വല്ല കണക്കുകളോ, വ്യവസ്ഥകളോ, കല്പനകളോ ഉദ്ധരിച്ചെഴുതിയിട്ടുള്ളതാവാം. ഇതിലൊക്കെ മുഖ്യമായി അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട കാര്യം, പത്രധിപക്കുറിപ്പുകൾ ഒരിക്കലും വെറും സംഭവകഥനമായിരിക്കരുതെന്നുള്ളതാണ്. പിന്നെ വർത്തമാനങ്ങളെ വർത്തമാനപംക്തിയിൽ വേണം എഴുതുവാൻ, എന്നും ഓർത്തിരിക്കണം. പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകളെഴുതുന്നവർ ഓർമ്മവെക്കേണ്ടതായ മുഖ്യകാര്യം തങ്ങളുടെ ശബ്ദപ്രളയംകൊണ്ടു വായനക്കാരെ ഉപദ്രവിക്കരുതെന്നതാണ്. ഒരു സംഗതിയെക്കുറിച്ചു പത്രാധിപക്കുറിപ്പെഴുത്തുകാരന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളെ വായനക്കാരുടെ ഉള്ളിൽ ഫലിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി മാത്രം ആവശ്യമുള്ള വാക്യങ്ങളേ ഉപയോഗിക്കാവു. ചിലപ്പോൾ, യുക്തിപദങ്ങളെ മാത്രം പ്രതിപാദിച്ചാൽ മതിയാകും;

അനുമാനം വായനക്കാർക്കു സുഗമമാണിങ്കിൽ, ആ പ്രവൃത്തി പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകാരൻ ചെയ്യേണ്ടതില്ല. ആരോഗ്യവാനായിരിക്കുന്ന ഒരുവനു ചോറും കറിയും വിളമ്പിക്കൊടുത്താൽ മതി, അവർ ഉരുളയാക്കി ഉണ്ടുകൊള്ളും. ഉരുള ഉരുട്ടി അവന്റെ വായ്ക്കുള്ളിൽ തള്ളി അന്നകുല്യയിലേക്കു കുത്തിയിറക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ചോറുരുട്ടിത്തള്ളിയാൽ അവന്റെ പല്ലുകൾ ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്ന പണി ആമാശയത്താൽ സാധിക്കേണ്ടതായും, പക്ഷേ, ദീപനക്കേടുണ്ടായി അവന്നു ആരോഗ്യം ക്ഷയിക്കുവാൻ ഇടയാക്കിയതായും വന്നേക്കും. ഇതിന്മണ്ണം തന്നെയാണ് പത്രവായനക്കാരനോടും വർത്തിക്കേണ്ടത്. അവന്നു സ്വയം ചിന്തിച്ചു സ്വാഭിപ്രായങ്ങളെ സ്വരൂപിക്കുവാൻ ശക്തിയുള്ളപ്പോൾ, അവന്റെ ശിരസ്സിന്നുള്ളിലേക്കു, പത്രക്കാരൻ സ്വാഭിപ്രായങ്ങളെ കൂട്ടിക്കുഴച്ച് ഓരോ സംഗതികളെ ഉരുള ഉരുട്ടിത്തള്ളുവാൻ ധൃഷ്ടനാകരുത്. ആലോചനയ്ക്കു ആഹാരമായ സംഗതികളെ പാകപ്പെടുത്തി വിളമ്പേണ്ട കൃത്യമേ പത്രക്കാനൻ ചെയ്യേണ്ടൂ; അവയെ അലോചിച്ച് അഭിപ്രായങ്ങൾ സ്വരൂപിച്ച് തന്റെ മനസ്സിൽ അംഗികരിക്കുവാൻ വായക്കാരന്നു കഴിയുമെങ്കിൽ ആ പ്രവൃത്തി അവൻ നടത്തിക്കൊള്ളും. അവന്നു ചോറു ദഹിക്കുന്നതിലേക്ക് ഉമിനീരിളക്കുവാനും സ്വാദു തോന്നിക്കുവാനും ഷഡ്രസങ്ങൾ ചേർന്ന കറികൾ വിളമ്പിക്കൊടുക്കുംപോലെ, അഭിപ്രായങ്ങളെ സ്വരൂപിക്കുന്നതിലേക്കു സഹായമായി പത്രക്കാരൻ അല്പസ്വല്പം ചില വിമർശങ്ങൾ ചെയ്തുകൊള്ളാം, തരക്കേടില്ല. എന്നാൽ, പത്രക്കാരൻ, ഒരിക്കലും, യാതൊരു സംഗതിയെപ്പറ്റിയും, വായനക്കാർക്കുവേണ്ടി, അവർക്കുപകരം താൻ തന്നെ ചിന്തിച്ച്, ചില അഭിപ്രായങ്ങൾ സ്വരൂപിച്ചശേഷം, ആ അഭിപ്രായങ്ങളെ അവരുടെ മനസ്സിലേക്കു തള്ളിക്കയറ്ററുത്. ഈ തത്വം പത്രധിപക്കുറിപ്പെഴുതുന്നവർ ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതാകയാൽ ആണ് ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചത്. പ്രതിപാദിക്കുന്ന സംഗതിയുടെ സാരം എന്തെന്നു വായനക്കാരന്നു എളുപ്പം കാണ്മാൻ സാധിക്കാത്തവിധത്തിൽ ശബ്ദമേഘങ്ങളാൽ മൂടി ഇരുളടച്ച പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകൾ പത്രങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും കാണാറുണ്ട്; അതുകൾ എഴുതുന്നവർ വായനക്കാരുടെ നിലയിൽനിന്ന് അവയെ നോക്കുന്നതായാൽ, സ്വകൃതികളെപ്പറ്റി ലജ്ജയോ വിസ്മയമോ തോന്നുന്നതാണ്. ഉദാഹരണത്തിനു താഴെ പകർക്കുന്ന ഖണ്ഡലേഖനത്തെ സാരപ്രകാശമാകുംവണ്ണം സംക്ഷേപിച്ചെഴുതാൻ കഴികയില്ലയോ എന്നു പരീക്ഷിക്കാം.

"പൂനയിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കൃഷി ശാസ്ത്രകാളേജ് തുറന്ന അവസരത്തിൽ, ഇക്കഴിഞ്ഞ ജൂലൈ 18-ന് ബാംബെ ഗവർണർ ബഹുമാനപ്പെട്ട സർ. ജാർജ് ക്ലാർക്ക് ചെയ്ത സാരവത്തായ പ്രസംഗത്തിൽ ഇന്ത്യയിലെ കൃഷി പരിഷ്കാരവിഷയത്തിൽ

ശ്രദ്ധയുള്ളവർ അവശ്യം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട പല സംഗതികളും അടങ്ങീട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. അദ്ദേഹം ഇന്ത്യയിലെ രാജ്യകാര്യകുശലനായ ഒരു പൗരനായിരുന്നു എങ്കിൽ കൃഷിപരിഷ്കാരത്തിനും കൃഷിവിദ്യാഭ്യാസപ്രചാരത്തിനും കൂടുതൽ ധനം വ്യയംചെയ്യുന്നതിനായി ഗവൺമെന്റിനെ എപ്പോഴും ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമെന്ന് ഇദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതു അർത്ഥഗർഭമായ ഒരു പ്രസ്താവനയാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. കൃഷിപരിഷ്കാരവിഷയത്തിൽ ഇന്ത്യയിൽ ഇപ്പോൾ പലവിധ പരിശ്രമങ്ങളും ചെയ്തുവരുന്നുണ്ടെങ്കിലും ആശാസ്യങ്ങളായ പല സംഗതികളും ഇതേവരെ ആരംഭിക്കപ്പെട്ടിട്ടുപോലുമെല്ലെന്നുള്ളത് ശോചനീയമായ ഒരു വാസ്തവമാണ്. ഗവൺമെന്റ് ഇതിലേക്കുവേണ്ടിയാണ് കൂടുതൽ ധനം വ്യയംചെയ്ത് വ്യവസ്ഥകൾ ഏർപ്പെടുത്തേണ്ടത്. ഇന്ത്യയിലെ മണ്ണിന്റെ സ്വഭാവം ഇതര രാജ്യങ്ങളിലുള്ള മണ്ണിനെ അപേക്ഷിച്ച് ഒരു പ്രത്യേകം രീതിയിലുള്ളതാകയാൽ, നവീനകൃഷിസമ്പ്രദായങ്ങളെ പരീക്ഷിച്ചറികയാണ് ആദ്യമായി വേണ്ടതെന്നും, കൃഷിപ്രയോഗതോട്ടങ്ങൾ രാജ്യത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും സ്ഥാപിക്കേണ്ടതാണെന്നും പ്രസ്തുതപ്രസംഗമധ്യേ സർ ജാർജ്ജ് ക്ലാർക്ക് പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നത് ശ്രദ്ധാർഹമായ ഒരു സംഗതിയാണ്. നാട്ടുപുറങ്ങളിൽ കൃഷിവിഷയപ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനും, പരീക്ഷണങ്ങൾ കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിന്നും അധികം പേരെ നിശ്ചയിച്ച് നവീനസമ്പ്രദായങ്ങൾ കൃഷിക്കാർക്കു മനസ്സിലാക്കിക്കോടുക്കേണ്ടതിന്നും അവരെ ജാഗരൂകന്മാരാക്കുന്നതിനും ശ്രമിക്കേണ്ടതാണെന്നും മഹാനായ പ്രസ്തുത പ്രാസംഗികൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടുകാണുന്നത് കൃഷിപരിഷ്കാരവിഷയത്തിൽ ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട സംഗതിയാണെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. നാട്ടുപുറങ്ങളിൽ പ്രാഥമിക കൃഷിപാഠശാലകൾ സ്ഥാപിച്ച് കൃഷിശാസ്ത്രത്തിലെ ആദ്യമപാഠങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെപ്പറ്റി സർ ജാർജ് ക്ലാർക്ക് പുറപ്പെടുവിച്ചു കാണുന്ന അഭിപ്രായവും ശ്രദ്ധാർഹമായ ഒന്നാണ്. തിരുവിതാംകൂറിൽ ഈ തരം പ്രാഥമിക പാഠശാലകൾ സ്ഥാപിക്കേണ്ടതാണെന്നു കൃഷിഡയറക്റ്റർ ഗവൺമെണ്ടിനെ ധരിപ്പിക്കുകയുണ്ടായെങ്കിലും, ഗവൺമെണ്ട് ആ അഭിപ്രായത്തെ സ്വീകരിക്കാതിരിക്കുകയാണുണ്ടായതെന്നു ഞങ്ങൾ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കൃഷിഡയറക്ടറുടെ ശുപാർശയെ ഗവൺമെണ്ട് സ്വീകരിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ അതു പ്രയോജനകരമായിരിക്കുമായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല."

ഈ പത്രാധിപക്കുറിപ്പിനെക്കുറിച്ചു പറയാനുള്ള ആക്ഷേപങ്ങളിൽ ഒന്നാമത്തേതായി നില്ക്കുന്നത്, സർ ജാർജ്ജ് ക്ലാർക്കിന്റെ പ്രസംഗത്തിൽനിന്നു എടുത്തെഴുതിയ സാരഭാഗം മൂലാർത്ഥത്തിൽനിന്നു ഭിന്നമായിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. അദ്ദേഹം

പ്രസ്താവിച്ചതാണിത്:-
"If I were an Indian Politician, I should worry Government in season and out of season to spend more money upon the improvement of agriculture and the acquisition and spread of knowledge. We require more research work, because problems of India are her own and the careful investigations carried on in other countries may be value less in our special conditions. We want more demonstation farms where the cultivators can receive object lessons by which the advantages of improved methods can be brought home to their minds. I should like to see many more lecturers employed in going about among the villages to instil new ideas and to awaken interest. I think we should also establish rural schools where the elements of practical agriculture could be taught in the vernacular."
ഇതിന്റെ അർത്ഥം ഇപ്രകാരമാണ്: "ഞാൻ ഒരു ഇന്ത്യൻ രാജ്യകാര്യപരായണൻ ആയിരുന്നു എങ്കിൽ, കൃഷി പരിഷ്കാരത്തിന്നായും (കൃഷിസംബന്ധിച്ച) അറിവുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിനായും അതിന്റെ പ്രചാരത്തിനായും ഇപ്പോഴത്തേതിലും അധികം പണം ചെലവാക്കുവാൻ, കാലാകാലഭേദവിചാരം കൂടാതെ ഗവണ്മെന്റിനോടലട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുമായിരുന്നു. നമ്മൾ കൃഷിസംബന്ധമായ തത്വാന്വേഷണമാർഗ്ഗത്തിൽ പൂർവ്വാധികം പ്രവൃത്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു; എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഇന്ത്യൻ കൃഷിവിഷയകാര്യങ്ങൾ ഇന്ത്യയ്ക്കു പ്രത്യേകമായിട്ടുള്ളവയാണ്; മറുനാടുകളിൽ നടത്തിവന്നിരിക്കുന്ന ശ്രദ്ധാപൂർവ്വമായ അന്വേഷണങ്ങൾ ഈ നാട്ടിന്റെ വിശേഷാവസ്ഥയ്ക്കു തീരെ ഗണനാർഹമല്ല. പരിഷ്കൃതസമ്പ്രദായങ്ങളെക്കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ഗുണങ്ങൾ എന്തൊക്കെയെന്നു സാധനപാഠങ്ങൾ മുഖേന കൃഷിക്കാർക്കു മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുവാൻ നമ്മൾക്കു ഇപ്പോഴത്തേതിലുമധികം കൃഷിപ്രയോഗത്തോട്ടങ്ങൾ വേണം. ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ ചെന്നു ജനങ്ങൾക്കു പുതിയ തത്വങ്ങളെ ഉപദേശിക്കയും അവയിൽ തല്പര്യം ജനിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നതിലേയ്ക്കിപ്പോഴത്തേതിലുമധികം പ്രസംഗകർത്താക്കന്മാരെ ഏർപ്പെടുത്തിക്കാണ്മാനും എനിക്കു ആഗ്രഹമുണ്ട്. കൃഷിപ്രവൃത്തി നടത്തുന്നതിനെപ്പറ്റിയുള്ള മൂല തത്വങ്ങൾ നാട്ടുഭാഷയിൽ പഠിപ്പിക്കുവാൻ നാം ഗ്രാമങ്ങൾ തോറും പാഠശാലകൾ ഏർപ്പെടുത്തേണ്ടതാണെന്നും ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു."--ഇതാണ് സർ. ജാർജിന്റെ പ്രസംഗത്താൽ അർത്ഥമാക്കീട്ടുള്ളത്. മേല്പടി പത്രാധിപക്കുറിപ്പിൽ പറയുന്ന സംഗതികൾ പലേ ഘട്ടങ്ങളിൽ ഇതിൽനിന്നു ഭിന്നമായിരിക്കുന്നു എന്ന് സ്പഷ്ടമാണ്. ഇനി, ഈ പത്രധിപക്കുറിപ്പിന്റെ മറ്റു ദോഷങ്ങളെ നോക്കാം. പത്രാധിപപ്രസംഗങ്ങളിൽ ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കാറുള്ള, "ശോചനീയമായ വാസ്തവമാണ്", "ശ്രദ്ധാർഹമായ

അഭിപ്രായമാണ്", ഇത്യാദി നിന്ദനരൂപമോ നന്ദനരൂപമോ ആയ വചനങ്ങൾ ഔചിത്യം അനുസരിച്ചുവേണം പ്രയോഗിപ്പാൻ. ഇവ ചിലപ്പോൾ ദീർഘപ്രസംഗങ്ങളിൽ വായനക്കാരുടെ ബുദ്ധിക്കു വിശ്രമകരമായും, ചില സംഗതികളിൽ വാചകങ്ങൾക്കു ഭംഗികാരകമായും, ഇരിക്കുമെന്ന വസ്തുതയെ വിസമ്മതിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ, ഖണ്ഡലേഖനങ്ങളിൽ ഇത്തരം അഭിനന്ദനവചനങ്ങൾ നിരന്തമായി വാക്യാന്തങ്ങളിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നത് തീരെ അഭംഗിയായും ദുശ്രവമായും, നിരർത്ഥമായും, വായനക്കാരുടെ ബുദ്ധിയെ കുഴക്കുന്നതായും വരും. മേല്പടി കുറിപ്പിൽ, ഇപ്രകാരം തന്നെയാണ് ഇവയുടെ പ്രവൃത്തി. അതിരിക്കട്ടെ, പൂനയിൽ തുറന്നത് കൃഷിശാസ്ത്രകാളേജ് എന്ന സ്ഥാപനമല്ല; മേൽപ്പടി കാളേജ് നടത്തുവാനായി കെട്ടിയ പുതിയ എടുപ്പാണ്. സാർ ജാർജ് ക്ലാർക്കിന്റെ പ്രസംഗത്തെയാണല്ലോ പുരസ്കരിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതിന്റെ സന്ദർഭത്തെ പറയുംമുമ്പ്, അത് ഏതുനാളിൽ ആയിരുന്നു എന്നു പറയേണ്ടിയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗത്തിൽ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട പല സംഗതികളും അടങ്ങിയിരുന്നു എന്നു പറയുന്ന സ്ഥിതിക്കു പ്രസംഗം "സാരവത്തായ" എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യവുമില്ല. പല സംഗതികളും അടങ്ങീട്ടുണ്ട് എന്നു നിശ്ചയമാണെങ്കിൽ, "അടങ്ങീട്ടുള്ളതായിക്കാണുന്നു" എന്നു പറയുന്നത് അസംബന്ധംതന്നെയാണ്. രാജ്യകാര്യങ്ങളിൽ താൽപര്യംവെച്ച് പ്രസംഗിക്കുകയും ആക്ഷേപങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്യുന്ന ഒരുവന്നും, രാജ്യകാര്യങ്ങളെ നിർവ്വഹിക്കുന്ന പ്രവൃത്തിയിൽ കുശലനായ ഒരുവന്നും തമ്മിൽ അന്തരമുള്ള അവസ്ഥയ്ക്ക് രാജ്യകാര്യകുശലൻ എന്ന പദപ്രയോഗം ഉചിതമേ അല്ലതന്നെ. "അദ്ദേഹം........ പൗരനായിരുന്നുവെങ്കിൽ.......... ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും എന്നിദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു"--എന്ന വാക്യത്തിൽ ക്രിയാപദങ്ങളുടെ കാലങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ പൊരുത്തം ഇല്ലാത്തതിനും പുറമെ; 'അദ്ദേഹം' 'ഇദ്ദേഹം' എന്നിവ രണ്ടും ഒരാളെ തന്നെ പരാമർശിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു, ഒന്നിൽ ദൂരാർത്ഥകമായ 'ആ'യും, മറ്റേതിൽ സമീപാർത്ഥകമായ 'ഈയും' കൊണ്ടു വ്യതിരേകം വരുത്തിയിരിക്കുന്നതും അബദ്ധം ആകുന്നു. "ഇതു അർത്ഥഗർഭമായ പ്രസ്താവനയാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ"--എന്ന വാക്യം തീരെ നിരർത്ഥകം തന്നെയാണ്. 'പറയേണ്ടതില്ല' എന്നിരുന്നാൽ, പറകയേ വേണ്ടായിരുന്നു. അഥവാ 'അർത്ഥഗർഭമായ പ്രസ്താവനയാണ് എന്ന ഒരു വസ്തുതയെ വായനക്കാരെ ധരിപ്പിക്കേണമെന്നു മാത്രമേ ഉദ്ദേശമുള്ളു എങ്കിൽ, 'എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ' എന്ന പദങ്ങൾക്കു ഒരർത്ഥവും ഇല്ല. ഈ വാക്യംകൊണ്ടു മുൻവാക്യത്തിൽ പറഞ്ഞ അഭിപ്രായത്തെ വഴിയേ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നു വായനക്കാരന്റെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചിരിക്കയാണെങ്കിൽ, അതിലേക്കും ഈ വാക്യം കൂടാതെ

കഴിക്കാവുന്നതാണ്: അഭിപ്രായപ്രകാശകമായ വിവരണം മുറയ്ക്കു ചെയ്തുകൊണ്ടാൽ മതിയാകും. എന്നാൽ, അടുത്ത വാക്യങ്ങൾ ഈ അഭിപ്രായത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നില്ല: നേരെമറിച്ചു, മങ്ങിക്കുന്നതേ ഉള്ളൂ. എന്തുകൊണ്ടാണ് കൃഷികാര്യത്തിൽ കൂടുതൽ ധനവ്യയം ചെയ്യേണ്ടത് എന്നു അടുത്ത വാക്യങ്ങൾ വ്യക്തമായി പറയുന്നില്ല. "ആശാസ്യങ്ങളായ പല സംഗതികളും ഇതേവരെ ആരംഭിക്കപ്പെട്ടിട്ടുപോലുമില്ല" എന്നു മാത്രമേ പറയുന്നുള്ളു. ഈ ഒടുവിൽ ചേർത്ത വാക്യംകൊണ്ടു, ആ "പല സംഗതികൾ അതിന്റെ പിന്നാലെ വരുന്ന വാക്യങ്ങളെ വിവരിക്കുവാൻ പോവുന്നുണ്ടെന്നു ഒരു പ്രതീക്ഷയ്ക്കു ഇടയുണ്ടാകുന്നു. എന്നാൽ അതും വ്യക്തമായി വിവരിക്കുന്നില്ല: പ്രസംഗത്തിലെ മറ്റു അഭിപ്രായങ്ങളെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതേ ഉള്ളു. പിന്നെയും "ആശാസ്യങ്ങളായ" പല സംഗതികൾ എന്നാൽ, എന്തർത്ഥമാണ് വിവക്ഷിക്കുന്നത്? "പലവിധപരിശ്രമങ്ങളും ചെയ്തുവരുന്നുണ്ട്", "എങ്കിലും ആശാസ്യങ്ങളായ പല സംഗതികളും ഇതേവരെ ആരംഭിക്കപ്പെട്ടിട്ടുപോലുമില്ല."--എന്നു പറയുമ്പോൾ, പരിശ്രമങ്ങളെയും ആശാസ്യങ്ങളായ സംഗതികളേയും, പരസ്പരം നിവാരകങ്ങളാക്കിക്കാണിക്കുന്നു; ഇപ്പോഴത്തെ പരിശ്രമങ്ങൾ ആശാസ്യങ്ങളല്ല എന്നു അർത്ഥം ദ്യോതിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇനി, ആശാസ്യങ്ങളായ പല സംഗതികൾ ആരംഭിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു വസ്തുതയാണെങ്കിൽ, അതിനെ വാസ്തവമെന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല; അതു കൂടാതെയും ആശാസ്യമായുള്ളത് ആരംഭിക്കാതെയിരിക്കുന്ന അവസ്ഥ അവശ്യം ശോചനീയമാകയാൽ, അതിനെ ശോചനീയം ആണെന്നും വിശേഷിപ്പിക്കേണ്ട വിശേഷാവശ്യമില്ല. "ഇന്ത്യൻ മണ്ണിന്റെ സ്വഭാവം ഇതര രാജ്യങ്ങളിലുള്ള മണ്ണിനെ അപേക്ഷിച്ച് ഒരു പ്രത്യേക രീതിയിലുള്ളതാ"ണ്--എന്ന വാചകത്തിൽ, ഇതരരാജ്യങ്ങളിലുള്ള മണ്ണിനെ അപേക്ഷിച്ച് എന്ന പദങ്ങൾ നിരർത്ഥകങ്ങൾ തന്നെ. 'പ്രത്യേകരീതി' എന്നു പറയുമ്പോൾ, ഇതരവസ്തുക്കളെ ത്യജിച്ചിരിക്കുന്നതായി അർത്ഥമാകുന്നു. പിന്നെയും, 'അപേക്ഷിക്കുക' എന്ന പദം താരതമ്യത്തേയോ തുലനത്തേയോ അർത്ഥമാക്കുമ്പോഴാണ് ഉപയോഗിക്കേണ്ടത്; ഇവിടെ താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നുമില്ല. തുലനം ചെയ്യുന്നുമില്ല. "നവീനകൃഷിസമ്പ്രദായങ്ങളെ പരീക്ഷിച്ചറിയുകയാണ് ആദ്യമായി വേണ്ടത്"--എന്നേടത്ത്, 'പരീക്ഷിക്ക'യല്ലാ ഉചിതമായ പദം, ശാസ്ത്രജ്ഞാനസിദ്ധിക്കു പ്രേക്ഷണം, പ്രയോഗം എന്ന രണ്ടു ഉപായങ്ങൾ ഉള്ളവയിൽ, പ്രേക്ഷണം തന്നെയാണ് പരീക്ഷണം; സമ്പ്രദായങ്ങളെ പ്രയോഗിച്ചറികയാണ് ഇവിടെ ഉദ്ദേശമായിരിക്കുന്നത്. "പ്രസ്തുത പ്രസംഗമധ്യേ സർ ജാർജ് ക്ലാർക്ക് പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നത് ശ്രദ്ധാർഹമായ ഒരു സംഗതിയാണ്"--ശ്രദ്ധാർഹമായ സംഗതി ഏതാണ്? പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നതോ? സർ ജാർജ് ക്ലാർക്കിന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളോ?

അദ്ദേഹം 'പ്രസ്തുതപ്രസംഗമധ്യേ'യാണ് പ്രസ്താവിച്ചതെന്നു, ഈ പത്രാധിപക്കുറിപ്പിന്റെ പ്രാരംഭത്തിൽ പ്രസംഗവിഷയത്തെ പുരസ്കരിച്ചിരിക്കയാൽതന്നെ സ്പഷ്ടമായിരിക്കകൊണ്ടു, ഈ പദങ്ങൾ നിരർത്ഥകങ്ങൾ തന്നെയാണ്. പിന്നെയും പ്രസംഗം സർ ജാർജ് ക്ലാർക്കിന്റേതാണെന്നും മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്കു, അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാമം ആവർത്തിക്കാതെ കഴിക്കാം; നിർബന്ധമാണെങ്കിൽ, 'അദ്ദേഹം' എന്ന ഒരു പദം പ്രയോഗിച്ച്, ആ വഴിക്ക്, '..........വേണ്ടതെന്നും', 'ആണെന്നും' എന്ന അഭിപ്രയങ്ങളുടെ ചുമതലക്കാരനാരെന്ന സംശയത്തേയും നിവാരണം ചെയ്യാം. 'പരീക്ഷണങ്ങൾ കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനു' എന്നതു മൂലത്തിൽ ഇല്ലാത്തതാണ്; 'പരീക്ഷണങ്ങളെ കാണിക്കുക; അസംബന്ധവുമാണ്. 'നവീനസമ്പ്രദായങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുവാൻ' അല്ലാ, നവീനതത്വങ്ങൾ ഉപദേശിപ്പാനാണ് പ്രസംഗകർത്താവു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതും, "അവരെ ജാഗരൂകന്മാരാക്കുന്നതിനും"--ഏതു കാര്യത്തിൽ ജാഗരൂകന്മാരാക്കുന്നതിന്? പ്രസംഗകർത്താവു പറയുന്നത്, കൃഷിവിഷയസംബന്ധമായ പുതിയ തത്വങ്ങളിൽ അവർക്കു താല്പര്യം ജനിപ്പിക്കേണമെന്നാണ്. ഒരുവൻ വൃഥാ ഉണർന്നിരിക്കുന്നതും അവന്റെ മനസ്സിന് ഒരു വിഷയത്തിൽ താല്പര്യം വരുത്തുന്നതും തമ്മിൽ വ്യത്യാസപ്പെട്ട ക്രിയകളല്ലയോ? "എന്നു മഹാനായ പ്രസ്തുത പ്രാസംഗികൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു കാണുന്നത് കൃഷിപരിഷ്കാരവിഷയത്തിൽ ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട സംഗതിയാണിന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല." എന്ന വാക്യത്തിനു വിശേഷമായ അർത്ഥമൊന്നുമില്ല: ഈ പദങ്ങളൊക്കെ, കുറ്റം ചെയ്യാത്തവനെ പിടിച്ചു വിലങ്ങിട്ടു മണ്ണു ചുമപ്പിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തിൽ, വായനക്കാരന്റെ തലച്ചോറിനെക്കൊണ്ടു മണ്ണു ചുമപ്പിക്കുന്നു എന്നുവേണം പറവാൻ. 'നാട്ടുപുറങ്ങളിൽ പ്രാഥമികകൃഷിപാഠശാലകൾ' സ്ഥാപിക്കണമെന്നല്ലേ പ്രസംഗത്തിൽ പറയുന്നത്; കൃഷിശാസ്ത്രത്തിലെ ആദിമപാഠങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കണമെന്നുമല്ല. കൃഷിപ്രവൃത്തി നടത്തുന്നതുസംബന്ധിച്ച മൂലതത്വങ്ങളെ പഠിപ്പിപ്പാൻ ഗ്രാമദേശങ്ങളിൽ വിദ്യാശാലകൾ ഏർപ്പെടുത്തേണമെന്ന് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിന്റെ അർത്ഥം, ഗ്രാമവിദ്യാശാലകളിലെ വിദ്യാർത്ഥികളെ കൃഷിപ്രവൃത്തിയിൽ ശീലിപ്പിക്കണമെന്നാണ്; 'ശാസ്ത്രപാഠങ്ങൾ' ഉരുവിടുന്നതിനു ഗ്രാമദേശങ്ങളിൽ തന്നെവേണം വിദ്യാശാലകൾ സ്ഥാപിപ്പാൻ, എന്നു നിർബന്ധമില്ലല്ലോ. 'തിരുവിതാംകൂറിൽ' എന്നു തുടങ്ങിയ വാക്യങ്ങൾ, ഈ പത്രാധിപക്കുറിപ്പിന്റെ മുഖ്യവിഷയത്തിലാവശ്യപ്പെടാതെ 'മുറിഞ്ഞുതൂങ്ങുന്ന വാലു' പോലെ പിറകിൽ കിടന്നിഴയുന്നു. 'ഈ തരം' എന്നു പറകയാൽ, 'പ്രാഥമിക' ശബ്ദം ആവശ്യമല്ല. 'ധരിപ്പിക്കുക' എന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം 'ബോധിപ്പിച്ചു' എന്നാണെന്നു തോന്നുന്നു. അതിന്നു 'ഉണർത്തി' എന്നോ

'ബോധിപ്പിച്ചു' എന്നോ പറകയാണു ഉചിതം; ഇതായാലേ, സ്വീകരിക്കാതിരുന്നു എന്നതിനു ചേർച്ചയായിരിക്കൂ. 'ധരിപ്പിക്കുക'യ്ക്കു കുറെ അധികം സ്ഥായിത്വം ഉണ്ട്; ഇതു സ്വീകരണത്തിന്റെ അടുക്കലെത്തുകയും ചെയ്യും. വിശേഷിച്ചും ഡയറക്ടർ ധരിപ്പിക്കുകയല്ലാ ചെയ്തത്. 'ശിപാർശ' ചെയ്കയായിരുന്നു. എന്നു അടുത്ത വാക്യത്തിലും പറയുന്നു. സ്വീകരിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ അതു പ്രയോജനകരം ആയിരിക്കുമായിരുന്നു'--എന്നു പറവാൻ ഇവിടെ എന്തു ന്യായങ്ങളാണു കണ്ടിട്ടുള്ളത്? സർ ജാർജ് ക്ലാർക്കിന്റെ പ്രസംഗത്തിനു പ്രയോജനകരമായിരിക്കുമായിരുന്നു. എന്നോ? കൃഷിക്കാർക്കു പ്രയോജനകരമായിരിക്കുമായിരുന്നു എന്നാണെങ്കിൽ എന്തിനു പ്രയോജനകരം? ഈ വാക്യം വെറും 'പായ്യാരം' ആകുന്നു എന്നും. ഇതും വ്യഥാ സ്ഥൂലമൂലകവും വായനക്കാരന്റെ തലച്ചോറിനെക്കൊണ്ടു മണ്ണു ചുമപ്പിക്കുന്നതും ആണെന്നു പറയാം.. മേല്പറഞ്ഞ ആക്ഷേപങ്ങൾ സാധാരണ ആർക്കും അല്പം ചിന്തിച്ചാൽ ബോധ്യമാകുന്നവയാണ്. ത്യാജ്യത്യാഗം ചെയ്തും, അർത്ഥദോഷങ്ങളെ നീക്കിയും, ശുദ്ധമാക്കി എഴുതുന്നതായാൽ, മേല്പടി പത്രാധിപക്കുറിപ്പിനെ, വാക്യങ്ങൾക്കു ഏറെയൊന്നും ഭേദഗതിചെയ്യാതെ, താഴെ കാണിക്കുംപ്രകാരം സംക്ഷേപിക്കാം.

"പൂനയിൽ പുതുതായി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട കൃഷിശാസ്ത്രകാളേജ് കെട്ടിടം ഈ ജൂലൈ 18-നു ആദ്യമായി തുറന്ന അവസരത്തിൽ, ബാംബെ ഗവർണർ ബഹുമാനപ്പെട്ട സർ ജാർജ് ക്ലാർക്ക് ചെയ്തിരുന്ന പ്രസംഗം, ഇന്ത്യയിലെ കൃഷിപരിഷ്കാരകാര്യത്തിൽ താല്പര്യമുള്ളവർ അവശ്യം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതായ അനേകം സംഗതികൾ അടങ്ങിയതായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഒരു ഇന്ത്യൻ രാജ്യകാര്യപരായണനായിരുന്നിരുന്നു എങ്കിൽ, കൃഷിപരിഷ്കാരത്തിനും കൃഷിവിദ്യാഭ്യാസപ്രചാരത്തിനും കൂടുതലായി പണം ചെലവുചെയ്യാൻ ഗവൺമെന്റിനോടു കാലാകാലഭേദം വിചാരിക്കാതെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുമായിരുന്നു, എന്നു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. കൃഷിപരിഷ്കാരാർത്ഥം ഇന്ത്യയിൽ ഇപ്പോൾ പലവിധം പരിശ്രമങ്ങൾ ചെയ്തുവരുന്നുണ്ട്; എന്നാലും, ഇനിയും പല കാര്യങ്ങൾ അവശ്യം നടത്തേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. ഇതിലേക്കു വേണ്ട വ്യവസ്ഥകൾ ചെയ്യുവാനാണ് ഗവൺമെന്റ് കൂടുതലായി പണം ചെലവു ചെയ്യേണ്ടത്. ഇന്ത്യയിലെ ഭൂസ്വഭാവം ഒരു പ്രത്യേക മാതിരിയിലുള്ളതാകയാൽ നവീന കൃഷിസമ്പ്രദായങ്ങളെ പ്രയോഗിച്ചറിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്നും, ഇതിലേക്കു രാജ്യത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും കൃഷിപ്രയോഗത്തോട്ടങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കേണ്ടതാണെന്നും അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നാട്ടുപുറങ്ങളിൽ ചെന്നു കൃഷിക്കാർക്കു പുതിയ തത്വങ്ങളെ ഉപദേശിക്കുവാനും അവർക്കു അതിൽ താല്പര്യം ജനിപ്പിക്കുവാനും ഇപ്പോഴത്തേതിലും അധികം കൃഷിവിഷയ പ്രസംഗകർത്താക്കന്മാരെ

നിശ്ചയിക്കേണ്ടതാണെന്നു അദ്ദേഹം ഉപദേശിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗ്രാമങ്ങൾതോറും കൃഷിപാഠശലകൾ സ്ഥാപിച്ച് കൃഷിവിദ്യ അഭ്യസിപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യകതയേയും അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുക ഉണ്ടായി. (തിരുവിതാംകൂറിലും, ഇത്തരം പാഠശാലകൾ സ്ഥാപിക്കുവാൻ കൃഷിഡയറക്ടർ ഇതിന്നു മുമ്പുതന്നെ ഗവൺമെണ്ടിനോടു ശിപാർശിചെയ്തിരുന്നതായി ഞങ്ങൾ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്; ശിപാർശി ഫലിച്ചില്ലല്ലോ എന്നു ഞങ്ങൾ വ്യസനിക്കുന്നു").

സംക്ഷേപിച്ചെഴുതിയിരിക്കുന്ന ഈ പത്രാധിപക്കുറിപ്പിൽ, വായനക്കാർക്കു സർ ജാർജ് ക്ലാർക്കിന്റെ പ്രസംഗത്തിലെ സാരഭാഗത്തെപ്പറ്റി നൽകേണ്ടിയ സംഗതികളൊക്കെ അടക്കീട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ കഴിയുന്നതും മുൻകാണിച്ച കുറിപ്പിലെ വാക്യങ്ങളെ തന്നെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തീട്ടുമുണ്ട്; ആ കുറിപ്പ് എഴുതിയ ആൾ പ്രസംഗത്തിലെ ഏതേതു സംഗതികൾ എടുത്തുപറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ അവയെ മാത്രമേ പുതിയ കുറിപ്പിൽ ഉൾപ്പെടുത്തീട്ടുള്ളു. നിരർത്ഥകപദങ്ങളേയും വിവക്ഷിതാർത്ഥത്തെ ദുർഗ്ഗമമാക്കിയിരിക്കുന്ന വാചകങ്ങളേയും വർജ്ജിച്ചതുകൊണ്ടു, വായനക്കാരന്നു ഗ്രഹിക്കേണ്ട ഭാഹങ്ങളൊക്കെ കാടു വെട്ടിത്തെളിഞ്ഞുകിട്ടുന്നുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. മേല്പടി കുറിപ്പിൽ തിരുവിതാംകൂർ കാര്യം ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ട ഔചിത്യമുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ലായ്കയാൽ, ആവക പ്രസ്താവത്തെ ഒടുവിൽ വലയങ്ങൾക്കുള്ളിലാക്കിത്തള്ളിയിരിക്കുന്നു; ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നതായാൽ, വലയങ്ങളെ നീക്കിക്കളകയും ചെയ്യാമല്ലോ. എന്നാലും, പത്രാധിപക്കുറിപ്പിന്റെ വിഷയം സർ ജാർജ് ക്ലാർക്കിന്റെ കൃഷിക്കാര്യപ്രസംഗമാകയാൽ, അതിനോടു തിരുവിതാംകൂർ കൃഷിഡയറക്ടറുടെ ശിപാർശകൾ ഗവൺമെണ്ടിനാൽ നിരാകരിക്കപ്പെട്ടു എന്ന സംഗതിയെ കൂട്ടിക്കെട്ടുന്നതു യുക്തമല്ല.

മേലെഴുതിയ പത്രാധിപക്കുറിപ്പിൽ ആക്ഷേപിക്കപ്പെട്ട ഒരു സംഗതി, അതിൽ അനാവശ്യമായി അനേകം പദങ്ങളും വാചകങ്ങളും കുത്തിനിറച്ച് വായനക്കാരുടെ ബുദ്ധിയെ കുഴക്കിയിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണല്ലോ. ലേഖനമെഴുതുന്നവർ വിശേഷിച്ചു ഓർക്കേണ്ടകാര്യമിതാണ്: അർത്ഥത്തിന്നു ആവശ്യമുള്ളതിലധികം പദങ്ങൾ കുത്തിച്ചെലുത്തരുതെന്നു മാത്രം. ഈ സമ്പ്രദായം, നമ്മുടെ ശരീരപോഷണത്തിന്നു ആവശ്യമായ ആഹാരപദാർത്ഥങ്ങൾക്കു പുറമെ, ചില ആളുകൾ താളും തകരയും, ചക്കയും മാങ്ങയും, ചേമ്പും കാച്ചിലും ഒക്കെ അരിഞ്ഞുകൂട്ടി പുഴുങ്ങി വയറു നിറയ്ക്കുന്നതിന്നൊപ്പം, അസ്വാസ്ഥ്യകാരണമാകുന്നു. അനാവശ്യപദാർത്ഥങ്ങൾ ഭക്ഷിച്ചാൽ ഉദരവേദനയും ചിലപ്പോൾ വയറ്റിളക്കവും ഉണ്ടാകുമെങ്കിൽ, അനാവശ്യപദങ്ങളുടെ അർത്ഥം വിചാരിച്ച് വായനക്കാരന്നു മനോവേദനയും

ചിലപ്പോൾ ബുദ്ധിയിളക്കവും ഉണ്ടാകുമെന്നു ധരിക്കണം. പറയാനുള്ളതു തെളിച്ചു പറവാൻ കഴികയില്ലെങ്കിൽ പറയാതിരിക്കയാണ് ഉത്തമം. കുറെയേറെ വാക്കുകൾ കൂട്ടിക്കെട്ടിയതുകൊണ്ടു മാത്രം അർത്ഥമുണ്ടാകയില്ല.

"ചുരുക്കിച്ചൊൽവതോർത്തീടിൽ
സാരസ്യത്തിൻനിദാനമാം"--എന്നും,
വാക്കുകളിലകൾക്കൊക്കും,
തിക്കും ദിക്കിൽ ഫലം കുറഞ്ഞുവരും"--
എന്നും, കവിവചനങ്ങൾ ഓർമ്മയിലിരിക്കട്ടെ.

അദ്ധ്യായം 6: അച്ചടിക്കാര്യം

പത്രക്കാരന്മാരൊക്കെ അവശ്യം പരിചയിച്ചിരിക്കേണ്ടതായ മറ്റൊരു കാര്യം, അച്ചടിസംബന്ധമായ വിവരങ്ങൾ ഏതാനുമെങ്കിലും അറിഞ്ഞു നടക്കുകയാണ് ഇതു പത്രത്തിലേക്കു ലേഖനങ്ങൾ എഴുതുന്നവർക്കു എത്രകണ്ടു തൊഴിലിൽ സഹായമായിരിക്കുമോ; അച്ചുകൂടത്തിലേക്കു കൈയെഴുത്തു പകർപ്പ് തയ്യാറാക്കുന്നവർക്കൊക്കെ, ഏകദേശം അത്രത്തോളം പ്രയോജനകരമായിരിക്കുന്നതാണ്. പത്രകാര്യാലയത്തിൽ പണിയെടുക്കുന്ന റിപ്പോർട്ടർമാർ ഈ വിവരങ്ങളുമായി പരിചയപ്പെട്ടേ കഴിയൂ; അകലെയിരുന്നു ലേഖനങ്ങൾ എഴുതി അയക്കുന്നവർ ഈ വിവരങ്ങൾ അറിയാഞ്ഞു പലപ്പോഴും പത്രങ്ങളെയും തങ്ങളെത്തന്നെയും അബദ്ധക്കുണ്ടിൽ ചാടിക്കാറുണ്ട്. ചിലപ്പോൾ ലേഖകന്മാർക്കു ഇച്ഛാഭംഗത്തിന്നും സംഗതിയാകുന്നു. 'ലേഖനങ്ങൾ വ്യക്തമായും വൃത്തിയായും കടലാസിന്റെ ഒരു വശത്തു മാത്രം എഴുതി അയയ്ക്കണം. കറുത്ത മഷിയിൽ എഴുതിയിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. "വരി അകറ്റി എഴുതണം" എന്നു പത്രാധിപന്മാർ ആവശ്യപ്പെട്ട്'അറിയിപ്പുകൾ' കൊടുത്തിരുന്നാൽകൂടി, അതു അർത്ഥമില്ലാത്ത വിജ്ഞാപനമാണെന്നു തള്ളിക്കളയുന്നവരുണ്ട്. അച്ചടി സംബന്ധിച്ച വിവരങ്ങൾ അറിഞ്ഞിരുന്നാൽ ഇങ്ങനെ ഉപേക്ഷ വിചാരിക്കയില്ല. ഈ അറിവില്ലായ്മ നിമിത്തം, ചിലപ്പോൾ ലേഖനങ്ങൾ മുഴുവൻ നിരസിക്കപ്പെട്ടു എന്നും, മറ്റു ചിലപ്പോൾ വിചാരിച്ചിരിക്കാത്ത വിധത്തിൽ തെറ്റായി അച്ചടിച്ചു പുറപ്പെടുവിച്ചു എന്നും വരാറുണ്ട്. പത്രകാര്യാലയത്തിലിരുന്ന് പണിയെടുക്കുന്നവർക്കു ഇങ്ങനെയുള്ള ഇച്ഛാഭംഗമോ, അതൃപ്തിയോ ഉണ്ടാവാനില്ലതാനും.

പത്രക്കാരനു ഈ അച്ചടിക്കാര്യജ്ഞാനം കൂടാതെ കഴിക്കരുതോ? അച്ചുകൂടങ്ങൾ പത്രക്കാരന്റെ സൗകര്യവും ആവശ്യവുമനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതല്ലാതെ, പത്രക്കാരൻ അച്ചുകൂടത്തിന്റെ സൗകര്യവും ആവശ്യവും അറിഞ്ഞു നടക്കേണ്ടതില്ലെന്നു ചിലർക്കു തോന്നിയേക്കാം. അച്ചുകൂടവും പത്രകാര്യാലയവും ഒന്നായിച്ചേർത്തു നടത്തുന്നവർക്കു അവരുടെ സൗകര്യവും ആവശ്യവും അച്ചുകൂടക്കാർ അറിഞ്ഞു നടന്നുകൊള്ളേണമെന്നു പറവാൻ സാധിച്ചേക്കുമായിരിക്കാം. എന്നാൽ പല പത്രങ്ങളും അവരുടെ പ്രവർത്തകന്മാരുടെ സ്വന്തമായ അച്ചുകൂടത്തിലല്ല അച്ചടിപ്പിക്കുന്നത്; അച്ചുകൂടവും പത്രകാര്യാലയവും ഒരേ കെട്ടിടത്തിൽ ആയിരിക്കുന്നതുമില്ല. അച്ചുകൂടം പത്രക്കാരന്നു അധീനമായിരുന്നാൽ കൂടി, അവന്നു അച്ചടിസംബന്ധമായ വിവരങ്ങൾ പരിചയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് തൊഴിലിൽ വളരെ ഉപകാരപ്പെടും. അച്ചടിപ്പണിക്കാരുടെ

പ്രവൃത്തി ലഘുപ്പെടുത്തുവാൻ തക്ക വിധത്തിൽ കൈയെഴുത്തുപകർപ്പു തയ്യാറാക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഒട്ടേറെ ക്ലേശങ്ങൾ ഇരുകൂട്ടർക്കും ഉണ്ടാവാതെ കഴിയുന്നതുമാണ്.

പത്രക്കാരന്മാരെല്ലാവരും അച്ചടിവിദ്യ ശീലിച്ചിരിക്കേണമെന്നു നിർബന്ധമില്ലാ; അതു സംബന്ധിച്ചു ചില അവശ്യകാര്യങ്ങൾ അറിഞ്ഞു നടക്കേണമെന്നേ ആവശ്യപ്പെടുന്നുള്ളു. അച്ചടിവിദ്യയുടെ നാനാപ്രവൃത്തികളും പരിചയപ്പെട്ടിരുന്നാൽ, പത്രക്കാരന്റെ യോഗ്യതയ്ക്കു കുറേക്കൂടെ തികവുണ്ടായി എന്നു അഭിനന്ദിക്കാവുന്നതാണ്. റിപ്പോർട്ടരായോ മറ്റോ പത്രപ്രവൃത്തിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന ഒരു ചെറുപ്പക്കാരന്നു, തന്റെ പത്രത്തിൽ ഇത്ര പംക്തി നിറവാൻ ഇത്രഭാഗം കൈയ്യെഴുത്തുപകർപ്പു തയ്യാറാക്കിക്കൊടുക്കേണ്ടിയിരിക്കും എന്നു നിശ്ചയം ഉണ്ടാകേണമെങ്കിൽ, ഒരു 'പംക്തിയിൽ' എത്ര 'വരി'കൾ അടങ്ങുമെന്നും; ഒരു വരിയിൽ എത്ര 'അക്ഷര'ങ്ങൾ നിൽക്കുമെന്നും; വരിയുടെ നീളം എത്ര 'എമ്' ആണെന്നും; തന്റെ കൈയ്യെഴുത്തുപകർപ്പിലെ എത്ര വരികൾ ചേർന്നാൽ അച്ചടിയിൽ ഒരു 'സ്റ്റിക്ക്' അടങ്ങുമെന്നും, മറ്റുമുള്ള വിവരങ്ങൾ പരിചയപ്പെട്ടിരിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്. അച്ചുകൂടത്തോടു ചേർന്നു പത്രകാര്യാലയം വെച്ചു നടത്തുന്ന പത്രപ്രവർത്തകന്മാർക്കുകൂടിയും, പലപ്പോഴും ഫോർമാൻ വന്നിട്ട്, 'മാറ്റർ' തികഞ്ഞില്ല, ഇനി രണ്ടു 'സ്റ്റിക്ക്' എഴുതിക്കിട്ടണം, വർത്തമാനങ്ങളിൽനിന്ന് നാലു 'വരി' കുറച്ചാൽ ആ 'കോളം' (പംക്തി) മുട്ടിനിൽക്കും, എന്നോരോന്നു പറയുന്നതു കേൾക്കാം. പത്രാധിപർ അതിന്നു തക്കവണ്ണം വ്യവസ്ഥ ചെയ്യണം. രണ്ടു സ്റ്റിക്ക് എഴുതിക്കിട്ടണമെന്നു പറഞ്ഞാൽ, അത്രയ്ക്കുമാത്രം എഴുതുവാൻ എങ്ങനെയാണ് വശപ്പെടുന്നത്? ഒന്നോ രണ്ടോ വരി അധികമായാലോ; അഥവാ, ഒന്നുരണ്ടു വരി പോരാതെ വന്നാലോ--എന്നൊക്കെ എഴുത്തുകാരന്റെ ഉള്ളിൽ ശങ്ക തോന്നാതെ സൂക്ഷ്മം രണ്ടു 'സ്റ്റിക്ക്' എഴുതിക്കൊടുപ്പാൻ പരിചയത്താലേ സാധിക്കൂ. ഒച്ചിഴഞ്ഞ് അക്ഷരമെഴുതുന്നതുപോലെ, ഭാഗ്യവശാൽ രണ്ടു 'സ്റ്റിക്ക്' തികഞ്ഞിരുന്നു എന്നു വന്നേക്കാം; ഇങ്ങനെ ഭാഗ്യം പരീക്ഷിക്കാൻ പത്രക്കാരന്ന് അവകാശമില്ല; പത്രം പുറപ്പെടുന്നതിന് അല്പനേരമെ കഴിയേണ്ടിയിരിക്കു; ആ സമയത്തിനിടയ്ക്ക് ആവശ്യപ്പെട്ടടത്തോളം എഴുതികൊടുക്കാൻ, ഒരു മനോനിശ്ചയം വന്നിരിക്കണം. അച്ചു നിരത്തുമ്പോൾ ഒന്നുരണ്ടു വരി അധികമായിപ്പോയാൽ, എന്തു ചെയ്യും? ആ പംക്തിയുടെ നീളം അധികമാക്കാമോ? അച്ചടിപരിചയമുള്ളവർ ഇങ്ങനെയൊരു കാര്യമേ സ്മരിക്കയില്ല. ഒരു പംക്തിക്ക് 18 അംഗുലം നീളവും, അടുത്ത പംക്തിക്കു 19 അംഗുലം നീളവും ആയി 'ഫോറം' തയ്യാറാക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഒന്നു രണ്ടുവരി കുറവായിക്കണ്ടാൽ 'ലെഡ്' ഇട്ട്'അകറ്റി' 'കോളം' തികയ്ക്കുവാൻ പറയാം. അതിനാൽ

ഇത്ര 'സ്റ്റിക്ക്' എന്നു നിശ്ചയപ്പെടുത്തി 'പകർപ്പു' അല്ലെങ്കിൽ 'തായേട്' കൊടുപ്പാൻ എഴുത്തുകാരൻ തന്റെ കയ്യെഴുത്തു പകർപ്പിന്റെ വ്യാപ്തി എത്രത്തോളം വരുമെന്നു പരിചയത്താൽ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിലായിരുന്നാൽ പലേ വാക്കുകൾ നീട്ടിയെഴുതാതെ സങ്കേതങ്ങളാൽ കാണിക്കാം; ഇങ്ങനെ സംക്ഷേപിച്ചു കാണിക്കാവുന്ന പലേ പദങ്ങൾക്കും പട്ടികയും തയ്യാറാക്കീട്ടുണ്ട്. മലയാളത്തിൽ, സാധാരണയായി, നീട്ടിയെഴുതുകതന്നെ വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു; ചില സംക്ഷേപങ്ങൾ ഇല്ലെന്നുമില്ല. 'മേല്പടി'ക്കു ടി എന്നും മുൻസിപ്പുകോടതി വക്കീൽ എന്നതിന് മു.കൊ.വ. എന്നും മജിസ്ട്രേറ്റിനു മജി. എന്നും 'ബഹുമാനപ്പെട്ട' ബഹു. എന്നും; മറ്റും പല പദങ്ങളേയും സംഗ്രഹിച്ചു കാണിക്കാറുണ്ട്. ഇവ അച്ചടിയിൽ പൂർണ്ണരൂപത്തിൽതന്നെ അച്ചുനിരത്തിയിരിക്കേണ്ടതുമാണ്. പദങ്ങളെ സംക്ഷേപിച്ചെഴുതിയിരുന്നാൽ, അച്ചു നിരത്തുമ്പോൾ എത്ര വരിയുണ്ടാവും എന്നു നിശ്ചയം വരാൻ സാധാരണ വേണ്ടതിലധികം പരിചയവും നോട്ടവും ആവശ്യമാണ്.

റിപ്പോർട്ടർ തന്റെ വർത്തമാനസൂചനകളെ പാകപ്പെടുത്തി ഖണ്ഡലേഖനങ്ങളാക്കി തന്റെ മേലാവിനെ ഏല്പിക്കുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുക. മേലാവ്, പത്രങ്ങളുടെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽവെച്ച് 'ചീഫ് റിപ്പോർട്ട'രോ; ഉപപത്രാധിപരോ; പ്രധാനപത്രാധിപരോ, ആയിരിക്കാം. മേലാവ് ലേഖനം പരിശോധിച്ച്, അച്ചു നിരത്തുന്നതിലേക്കായി, അച്ചുകൂടത്തിലേയ്ക്കയക്കുന്നു. അവിടെ അത് 'കമ്പോസിറ്റർ'മാർ എന്നു ഇംഗ്ലീഷിൽ പേരു പറയുന്ന 'അച്ചുനിരത്തുകാരൻ'മാരുടെ കൈയിൽ ചെന്നുചേരുന്നു. ഈ നിലയിൽ, ലേഖനത്തിന് ഇംഗ്ലീഷിൽ 'കോപ്പി' എന്നും മലയാളത്തിൽ 'തായേടു' അല്ലെങ്കിൽ 'പകർപ്പ്' എന്നും പേരാകുന്നു. ഏതുതരം ലേഖനമായാലും ശരി; പത്രാധിപപ്രസംഗമോ, പത്രാധിപക്കുറിപ്പോ, പരസ്യമോ, വർത്തമാനക്കുറിപ്പോ, പത്രസംവാദലേഖനമോ ആയിരുന്നോട്ടെ; ഇവയൊക്കെ, അച്ചു നിരത്തുന്നതിന്നു കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞാൽ, 'കോപ്പി' ആയി. ഇത്, അച്ചുനിരത്തുകാരൻ തന്റെ പണി നടത്തുന്ന 'കേസ്' എന്ന 'പെട്ടി'യുടെ മീതെ, തന്റെ കണ്ണിനുമുമ്പാകെ, വയ്ക്കുന്നു. 'കേസ്' എന്നത്, അച്ചാണികൾ ഇനംതിരിച്ച് വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വലിയ അറപ്പെട്ടിയാണ്. മലയാളത്തിൽ സാധാരണമായി രണ്ടു പെട്ടികൾ കൂട്ടീട്ട് ഒരു മുഴുപ്പെട്ടി ആകുന്നു; ഇവ ഒന്ന് കീഴത്തെ പെട്ടിയും, മറ്റൊന്ന് മേലത്തെ പെട്ടിയും ആണ്. ഇംഗ്ലീഷിലും ഈ വിധം വിഭാഗം ഉണ്ട്. അച്ചു നിരത്തുമ്പോൾ അധികം ഉപയോഗപ്പെടുന്നതും നിരന്തരം എടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതുമായ അച്ചാണികൾ കീഴത്തെ പെട്ടിയിൽ സൂക്ഷിക്കുന്നു. അപൂർവ്വമായി മാത്രം ആവശ്യപ്പെടുന്ന അച്ചാണികളെ മേലത്തെ പെട്ടിയിൽ സൂക്ഷിക്കുന്നു. മലയാളത്തിൽ കൂട്ടക്ഷരങ്ങൾ ഏറിയകൂറും മേലത്തേതിലാണ്; വള്ളി, പുള്ളി, മീത്തൽ, അകാരാദി സ്വരവ്യഞ്ജനങ്ങൾ

മിക്കവയും കീഴത്തേതിലുമാണ്. ഇംഗ്ലീഷിൽ, 'ക്യാപ്പിറ്റൽ' എന്നു പറയുന്ന വലിയ ലിപികളുടെ തന്നെ 'ലാർജ്' (വലിയ) എന്നും, 'സ്മാൾ' (ചെറിയ) എന്നും ഉള്ള ഇനങ്ങളും, അക്കങ്ങൾ മുതലായ പലതും മേലത്തേതിലും; സാധാരണയായി വാക്കുകൾ എഴുതുന്ന 'സ്മാൾ' എന്ന ചെറിയ ലിപികളും വിരാമാദി ചിഹ്നങ്ങളും ചില കൂട്ടക്ഷരങ്ങളും കീഴത്തേതിലും സൂക്ഷിക്കുന്നു. ഈ അച്ചാണികൾ ഇനംതിരിച്ച്, ഓരോ 'അറ'കളിൽ (അല്ലെങ്കിൽ 'കള്ളി' കളിൽ) ഇട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ, പകർപ്പിലെ ഒരക്ഷരത്തിന്നു പകരം പെട്ടിയിലെ ഒരറയിൽനിന്ന് ആ അക്ഷരം പതിക്കുന്ന അച്ചാണി പെറുക്കി എടുക്കാൻ എളുപ്പമുണ്ട്. അച്ചുനിരത്തുകാരൻ, തന്റെ കൈയിൽ എത്തിയിരിക്കുന്ന 'പകർപ്പ്' (കോപ്പി) തന്റെ മുമ്പാകെ മേലത്തെ പെട്ടിക്കു മീതെയോ, തന്റെ സ്റ്റിക്കിൽകൂടെ 'കോപ്പിക്ലിപ്' ('പിടിച്ചുമുറുക്കി') എന്ന ഉപകരണത്തിലോ വെച്ചുകൊണ്ട്, അതു വായിച്ച്, അറകളിൽനിന്ന് ഓരോരോ അച്ചാണികൾ പെറുക്കി എടുത്തു തന്റെ കൈയിലുള്ള 'സ്റ്റിക്ക്' എന്ന ഉപകരണത്തിൽ നിരത്തുന്നു. സ്റ്റിക്ക് എന്നത് അച്ചാണികളെ അടുക്കി നിറയ്ക്കാനുള്ള ഒരു ചെറിയ ലോഹപ്പെട്ടിയാണ്; ഇതിന്ന് മേൽമൂടിയില്ല; നാലുവശങ്ങളിൽ ഒന്നു മാത്രം തുറന്നിട്ടുമുണ്ട്; കൈയിൽ പിടിച്ചുവെച്ചുകൊൾവാൻ വേണ്ടിയും, ആവശ്യംപോലെ നീളം കൂട്ടുന്നതിന്നായും, അടിത്തട്ടും ഒരു വശവും നീട്ടിയിരിക്കുന്നു. പത്രത്തിലേക്കു അച്ചു നിരത്തുമ്പോൾ, സ്റ്റിക്ക് പെട്ടിയുടെ നീളം പത്രപംക്തിയുടെ വീതിക്കു സമമാക്കിയിരിക്കും. ഇതിന്നുള്ളിൽ, സാധാരണമായി, പത്തു പന്ത്രണ്ടു വരി അച്ചാണികൾ നിരത്താം. പകർപ്പിലെ ഓരോ അക്ഷരത്തിനും പകരം ഓരോ അച്ചാണി എടുത്തു നിരത്തുകയും, ക്രമേണ ഓരോ വാക്കുകൾ തികയുകയും, സ്റ്റിക്ക് നിറയുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ അച്ചുനിരത്തു പണിക്കു ഇപ്പോൾ പരിഷ്കൃതയന്ത്രങ്ങളും ഏർപ്പാടിൽ ആയിട്ടുണ്ട്; ഇത്, വളരെ മൂലധനശക്തിയുള്ള പത്രങ്ങൾ അച്ചടിക്കുന്ന അച്ചുകൂടങ്ങളിൽ കാണാവുന്നതാണ്. 'സ്റ്റിക്ക്' നിറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞാൽ, അത്രയും അച്ചാണിക്കൂട്ടത്തിന് 'മാറ്റർ' എന്നു പേരു പറയുന്നു; ഇത് സ്റ്റിക്കിൽനിന്ന് ഇളക്കി, ഒരു 'ഗാലി'യിൽ 'ഇറക്കുന്നു'. 'ഗാലി' എന്നതു, നീണ്ട് വീതി ചുരുങ്ങിയ ഒരു ചതുരശ്രമായ പാത്രമാണ്; ഇത്, മരപ്പലകയാലോ, പിത്തള തുടങ്ങിയ ചില ലോഹങ്ങളിൽ ഉള്ള തകിടിനാലോ നിർമ്മിക്കുന്നതാണ്. അടിത്തട്ടും, രണ്ടു നീണ്ട വശങ്ങളിലും ഒരു കുറുകിയ വശത്തിലും മരച്ചട്ടങ്ങളും, വെച്ചുമുറുക്കിയ പാത്രമാണിത്. ചട്ടങ്ങൾക്ക് അച്ചാണിയുടെ മുക്കാലോളം എകരമേ ആകാവൂ. ഈ പാത്രത്തിന്റെ വീതി പലതരത്തിലാണ്: പത്രപംക്തിയുടെ വീതിയിൽ അല്പം കുറഞ്ഞോ ചിലത് ഇരട്ടിച്ചോ ഇരിക്കാം. മേൽവിവരിച്ച പ്രകാരം, അച്ചുനിരത്തി, സ്റ്റിക്ക് നിറഞ്ഞിട്ട്, 'മാറ്റർ' ഗാലിയിൽ ഇറക്കി, ഗാലിയുടെ നീളം മുഴുവൻ എത്തുകയോ, ലേഖനം അതിനുമുമ്പുതന്നെ

അവസാനിക്കയോ ചെയ്താൽ, നിരത്തിയതൊക്കെ ഒരു ഗാലിപ്രെസ്സ് എന്ന അമർത്തുയന്ത്രത്തിൽ കൊണ്ടുവെച്ചു 'പ്രൂഫ്' എടുക്കുന്നു. അച്ചു പതിഞ്ഞശേഷവും ഇരുഭാഗത്തും കുറെ 'വെള്ള' ഉണ്ടായിരിക്കുമാറ് വീതിയിലും, ഗാലിയുടെ നീളത്തിലും കടലാസ് ചീന്തിവെച്ചിട്ടാണ് 'പ്രൂഫ്' എടുക്കാറുള്ളത്. ഇനി 'പ്രൂഫ്' നോക്കിത്തിരുത്തുകയാണ് ചെയ്യേണ്ടത്. ഇതിലേക്ക്, ഒരാൾ 'തായേടു' വെച്ചു വായിക്കയും, മറ്റൊരാൾ ആ 'പ്രൂഫ്' നോക്കി, പിഴകളെ, കടലാസിലെ രണ്ടരികിലുമുള്ള 'വെള്ള'കളിൽ തിരുത്തിയെഴുതുകയും ചെയ്യണം. 'വെള്ള' എന്നത് അച്ചടിച്ചതു കഴികെയുള്ള-അതാവിത് അച്ചാണികൾ പതിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത-ഭാഗമാണ്. തിരുത്തിയ പ്രൂഫ്, അതു നിരത്തിയ അച്ചുനിരത്തുകാരന്റെ കൈയിലേയ്ക്കുതന്നെ തിരിയെ എത്തിക്കുന്നു. അവൻ നിരത്തിവെച്ചിരിക്കുന്ന അച്ചാണികളിൽ ആവശ്യപ്പെട്ട ഭേദഗതികൾ ചെയ്യുന്നു. വീണ്ടും ഒരു പ്രൂഫ് എടുത്തു മുമ്പത്തെ പ്രൂഫുമായി തിരുത്തുകാരന്റെ അടുക്കലെത്തിക്കുന്നു. ഇവ രണ്ടും വെച്ചു ഒത്തുനോക്കുകയും; ഇനിയും പിഴകൾ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ, രണ്ടാം പ്രൂഫിൽ തിരുത്തിക്കാണിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇതും തിരുത്തി ശരിപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞാൽ ഗാലിയിലെ 'മാറ്റർ' 'കോളം' ആക്കി കെട്ടി ഒരു ഒത്തനിരപ്പായ മേശപ്പുറത്ത് ഇറക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ, പത്രത്തിന്റെ 'പുറം' തികയുന്നതു വരെ 'ഗാലി'കൾ ഒഴിക്കുന്നു. ഒന്നോരണ്ടോ പുറത്തിനു വേണ്ടതു തികഞ്ഞാൽ ഉടൻ അത്രയും ഒരു 'ചേസി'നകത്താക്കി, 'മുറുക്കുന്നു'. കോളങ്ങൾക്കിടയ്ക്ക്, അച്ചാണികളുടെ പൊക്കത്തിലുള്ള 'റൂൾ' (പിത്തല ഓല) വെയ്ക്കയോ, അതിലും എകരം കുറഞ്ഞ 'ചീളി'യോ, 'ലെഡ്' തുണ്ടുകളോ ഇടുകയോ ചെയ്യാം. 'ചേസ്' എന്നതു ഇരുമ്പിലോ, മരത്തിലോ ഉള്ള ചതുരശ്രച്ചട്ടക്കൂടാണ്. ഇതിനുള്ളിൽ 'മാറ്റർ' ഇട്ടു മുറുക്കുന്നത്, അച്ചാണികളുടെ ചുറ്റും 'കമ്പ'കൾ, 'ചരിവുകട്ട'കൾ എന്നിവ ചേർത്തുവെച്ചും, അവയ്ക്കും ചട്ടത്തിനും മധ്യേ, 'പൂൾ' തള്ളിക്കയറ്റിയും ആണ്. ഇപ്രകാരം, അച്ചടിയന്ത്രത്തിൽ കൊള്ളാവുന്നതിന്നനുസരിച്ച് ഒന്നോ രണ്ടോ അധികമോ പുറങ്ങൾ ഇട്ടു മുറുക്കിയാൽ ഒരു 'ഫോറം' ആയി. ഇതുതന്നെയോ; ഇതിന്റെമേൽ ചില പ്രയോഗങ്ങൾ ചെയ്തു സ്റ്റീരിയോ ടൈപ്പ് ഉണ്ടാക്കിയെടുത്തു 'സ്റ്റീരിയോ'വിനേയോ അച്ചടിയന്ത്രത്തിൽ കയറ്റി അച്ചടിക്കുന്നു. 'സ്റ്റീരിയോ' എന്നത് ഉണ്ടാക്കുന്നതായാൽ, മുമ്പ് നിരത്തിവെച്ചിട്ടുള്ള അച്ചാണികൾ, അച്ചടിയന്ത്രത്തിൽ വെച്ച് അടിപെടാതെ, പൊളിച്ചെടുത്തുകൊള്ളാവുന്നതാണ്. മുറുക്കിയ ഫോറം തന്നെ അച്ചടിക്കുന്നതായാൽ, അച്ചാണികൾക്കു ക്രമേണ തേയ്മാനം വരും. ചിലപ്പോൾ, അച്ചടി നടക്കുമ്പോഴോ, പൊളിച്ചെടുക്കുമ്പോഴോ, അച്ചാണികൾ ഉടഞ്ഞു വീണുപോയേക്കാം. ഇങ്ങനെ വീണുപോകുന്ന അച്ചാണികൾക്ക് ഇംഗ്ലീഷിൽ "പൈ" എന്നു പേരു പറയുന്നു. 'പൈ' വീഴുന്നതിനൊപ്പം

അച്ചടിപ്പണിക്കാർക്കു ക്ലേശകരമായ സംഭവം മറ്റൊന്നില്ല; അതു 'തിരിവാൻ' വളരെ സങ്കടമുള്ള കാര്യമാണ്.

കൈയെഴുത്തു പകർപ്പ് അച്ചു നിരത്തുന്നതിലേക്കായി ഏല്പിക്കുന്നതു തുടങ്ങി, അച്ചടിച്ചു പുറമെ അയയ്ക്കുന്നതുവരെ, അച്ചുകൂടത്തിൽ എന്തൊക്കെ ചടങ്ങുകൾ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ടെന്നു മേലെഴുതിയ വിവരങ്ങളാൽ സ്പഷ്ടമായിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇവയിൽ എന്തെങ്കിലുമൊരു വീഴ്ച കണ്ടാൽ, അത് ഇന്ന കാരണത്താലുണ്ടായതാണെന്നു ഉടനടി നിർണ്ണയിപ്പാനും, അതിനു പരിഹാരം കല്പിപ്പാനും, ഈ ചടങ്ങുകളുമായി പരിചയം വേണ്ടതാണെന്നും വ്യക്തമായിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ, ഈവക നോട്ടങ്ങൾ, അച്ചുകൂടപ്പണികളിൽ മേൽവിചാരം ചെയ്യുന്ന ആളോ, ഉപപത്രാധിപരോ, പ്രൂഫ് തിരുത്തുകാരനോ നടത്തിക്കൊള്ളുമായിരിക്കും; എന്നിരുന്നാലും, റിപ്പോർട്ടർ കൂടെ അവിടെ പണിയെടുക്കുന്ന ആളാണെങ്കിൽ, തന്റെ ലേഖനങ്ങളുടെ പ്രൂഫ് നോക്കി ശരിപ്പെടുത്തിക്കുന്ന ചുമതല റിപ്പോർട്ടർ തന്നെ വഹിക്കുന്നതു മേലിൽ ഗുണകരമായിരിക്കുന്നതാണ്. അവന്റെ ലേഖനത്തിന്നു പ്രൂഫ് എടുത്തു കിട്ടുന്നതിനിടയ്ക്കു, പലേ വീഴ്ചകൾ ഉണ്ടായിപ്പോയിരിക്കാം. അവൻ തന്നെ എഴുതിയ പകർപ്പിൽ ബദ്ധപ്പാടുനിമിത്തം വല്ല പിഴകളും വരുത്തിയിരുന്നിരിക്കാം. അച്ചുനിരത്തുകാരൻ ശബ്ദനിശ്ചയം ഇല്ലാതെ ഒന്നിനൊന്നു ധരിച്ചു ഭേദഗതിചെയ്തു ചേർത്തിരിക്കാം; അറകളിൽ അച്ചാണികൾ ഇനംമാറി കിടന്നിരുന്നതുനിമിത്തം, അക്ഷരമാറ്റങ്ങൾ വന്നിരിക്കാം; പ്രൂഫ് എടുക്കവേ വല്ല അച്ചാണിയും ഊർന്നു പോയിരിക്കാം. പകർപ്പുവായിച്ചുകേൾപ്പിക്കുന്ന ആൾ തെറ്റിദ്ധാരണ നിമിത്തം വല്ല പദവും മറ്റൊരുവിധം വായിച്ചിരിക്കാം. ഇപ്രകാരം പലേ വീഴ്ചകൾ പ്രൂഫ് തിരുത്തിക്കഴിയുന്നതിനിടയ്ക്ക്, കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിയുന്നതാണ്. ചിലപ്പോൾ, പ്രൂഫ് നോക്കുന്ന സമയം കാണുന്ന ചില പിഴകൾ അസാമാന്യമായ ക്ലേശത്തിനു കാരണമാകും; അവയെ ഏറിയ പ്രയത്നം കൂടാതെ തിരുത്തിച്ചേർപ്പാൻ റിപ്പോർട്ടർ ബുദ്ധികൗശലം പ്രയോഗിക്കേണ്ടതായും വരും. സന്ദർഭൗചിത്യം അനുസരിച്ച് ഒരു പദത്തിനു പകരം മറ്റൊരു പദം വെയ്ക്കയോ, ഒരു ചെറിയ വാക്കിനു പകരം വലിയ വാക്ക് ഉപയോഗിച്ച് മറ്റു ചില പദങ്ങൾ നീക്കിക്കളകയോ, മറ്റോ ചെയ്യേണ്ടി വന്നേക്കും. ഇതൊക്കെ, റിപ്പോർട്ടരുടെ നോട്ടത്തിങ്കീഴിലായാൽ, അധികം എളുപ്പത്തിൽ നടന്നേക്കും.

കാര്യവിവരവും പഠിപ്പുമുള്ളവനാണ് അച്ചുനിരത്തുകാരനെങ്കിൽ, പ്രൂഫിൽ ഏറെ പിഴകൾ ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല; തീരെ അക്ഷരജ്ഞാനമില്ലാത്ത അച്ചുനിരത്തുകാരെകൊണ്ട് ഉണ്ടാകാവുന്ന ക്ലേശങ്ങൾ, പത്രക്കാർക്ക്, നൂറിരട്ടിച്ചു കാണും. പകർപ്പു നിശ്ശേഷം ശുദ്ധമായും വൃത്തിയായും വ്യക്തമായും

എഴുതിയിരുന്നാൽ, പ്രൂഫിൽ തെറ്റുകൾ ചുരുങ്ങിയിരിക്കുമെന്നു ആശിക്കാവുന്നതാണ്; എന്നാൽ, 'മരത്തല'കളായ അച്ചുനിരത്തുകാർക്കു, എല്ലാം ഒപ്പംതന്നെയാണ്; അവർ അറപ്പെട്ടികളിൽ അച്ചാണികൾ ഇനം മാറി തിരിഞ്ഞിടുകനിമിത്തം പ്രൂഫ് ഒട്ടേറെ, കുഴപ്പത്തിലാക്കിയിരിക്കും. പ്രൂഫ് തിരുത്തലിൽ കണ്ടുപിടിക്കാവുന്ന പിഴകൾ പലമാതിരിയുണ്ട്. ചിലതു, അറമാറിപ്പോകയാൽ വരുന്ന അക്ഷരമാറ്റമായിരിക്കും. 'അവൻ ഇരുളിൽ മറഞ്ഞു'-എന്നതിന്ന്, 'അവൾ ഇരുളിൽ പറഞ്ഞു'-എന്നു നിരത്തിയിരിക്കാം. ചിലപ്പോൾ അച്ചാണികൾ തമ്മിൽ അല്പമായുള്ള ഭേദത്തെ സൂക്ഷ്മമായി കണ്ടറിയാതെ വരുത്തുന്ന തെറ്റാവാം. "അന്യായക്കാരൻ കുളത്തിൽ കുളിച്ചുനിന്നിരുന്നപ്പോഴാണ് പ്രതി തല്ലിയത്."-എന്നതിനെ "........കളത്തിൽ കളിച്ചു നിന്നിരുന്നപ്പോഴാണ്........" എന്നു ചേർത്തിരിക്കാം. ചിലപ്പോൾ, അച്ചാണി തിരിഞ്ഞോ മറിഞ്ഞോ ഇരിക്കും. 'രാമൻ' എന്നത് "" എന്നായിപ്പോയിരിക്കും. ചില സംഗതികളിൽ, വിരാമാദിചിഹ്നങ്ങൾ ഒന്നിനൊന്ന് മാറിപ്പോയിരിക്കും; ചില പദങ്ങൾ തെറ്റായി വായിച്ചുപോയിരിക്കും; 'വിഷണ്ണൻ' 'വിഷണ്ഡൻ' ആയിപ്പോയിരിക്കും; ചിലപ്പോൾ, വാക്കുകൾ വിട്ടുപോയിരിക്കാം; മറ്റു ചില സംഗതികളിൽ, അടുത്തടുത്തവരികൾ ഒരേ പദം കൊണ്ടു ആരംഭിക്കുന്നവയായിരുന്നാൽ, വരിപിണങ്ങി വീഴ്ചവരാം. ചിലപ്പോൾ, അച്ചുകൾ തരം മാറിവന്നിരിക്കാം; പൈക്കയ്ക്കു പകരം ഗ്രേറ് പ്രൈമറോ, സ്മാൾപൈക്കയോ കുടുങ്ങിയിരിക്കും. ചിലപ്പോൾ, ഇട വേണ്ടടത്തു ഇല്ലാതെയും; വേണ്ടാത്തിടത്തു ഉണ്ടായും ഇരിക്കാം. "രാമൻ മേനവന്റെകൈയ്യിലുള്ളപുസ്തകത്തെ"-ഇപ്രകാരം വന്നിരിക്കാം. ചിലെടത്ത്, ഖണ്ഡിക വെവ്വേറെ തിരിക്കേണ്ട ഭാഗങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേർത്ത് നിരത്തിയിരിക്കാം; നേരെമറിച്ച്, തുടർന്നുപോകേണ്ട ഭാഗങ്ങളെ വെവ്വേറെ ഖണ്ഡികകളാക്കിയിരിക്കാം. ഇത്തരം പലേ മാതിരി പിഴകളും പ്രത്യേകം ഓരോരോ സങ്കേതങ്ങൾകൊണ്ടാണ് തിരുത്തിക്കാണിക്കാറുള്ളത്. ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള സങ്കേതങ്ങൾതന്നെയാണ് മലയാളത്തിലും ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നത്. അച്ചുകൂടത്തിൽ അയച്ച് അച്ചുനിരത്തേണ്ടതിന്നായി പകർപ്പുകൾ എഴുതുന്നവരൊക്കെ, ഈ സങ്കേതങ്ങളെ പരിചയിച്ചിരുന്നാൽ, തങ്ങളുടെ പകർപ്പിൽതന്നെയും തിരുത്തേണ്ട ഭാഗങ്ങളെ മേല്പടി സങ്കേതങ്ങൾകൊണ്ട് തിരുത്തിക്കാണിപ്പാൻ കഴിയുന്നതും, ശുദ്ധമായ വേറെ പകർപ്പ് എഴുതാതെകൂടിയും ആവശ്യം സാധിക്കാവുന്നതും ആകുന്നു. ഇവയിൽ ചില സങ്കേതങ്ങൾ വിശേഷിച്ചു പലപ്പോഴും ആവശ്യപ്പെടുന്നവയാണ്.

അച്ചുനിരത്തുകാരും പകർപ്പുവായിക്കുന്ന 'ഒത്തുനോക്കു'കാരും മറ്റും കൂടിച്ചേർന്ന്, സാധാരണയായി, എന്തുമാത്രം തെറ്റുകൾ വരുത്തിക്കൂട്ടുമാറുണ്ടെന്ന്

പത്രവായനക്കാർ അറിയാറില്ല. പത്രങ്ങളിൽ കാണുന്ന ഒന്നോരണ്ടോ അക്ഷരവീഴ്ചകൾ മാത്രം വായിച്ചിട്ട്, അച്ചുകൂടപ്പണിക്കാരൊക്കെ ഏറെക്കുറെ സമർത്ഥന്മാരാണെന്ന് വായനക്കാർ വിചാരിച്ചുപോയേക്കാം. അച്ചുനിരത്തുകാരുടെ "പൈത്തിയാറത്തന"ങ്ങൾ പ്രൂഫ് തിരുത്തുകാരനും പത്രാധിപരും കാണുമ്പോലെ മറ്റുള്ളവർ കാണാറില്ല; ചില തെറ്റുകൾ മാത്രം ബീഭത്സമായ വിധത്തിൽ വായനക്കാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെടുന്നതിനിടായായേക്കും. ഈ തെറ്റുകളിൽ പ്രധാനമായവ (1) ഒരു വാക്കിലെ അക്ഷരം ഒന്നിനൊന്നു തെറ്റിവായിച്ചു നിരത്തുകയാലും, (2) ഒരു പദത്തിനു പകരം മറ്റൊന്നു തെറ്റിദ്ധരിക്കയാലും, (3) ഒരു വലിയ വാക്യത്തിലെ അന്തർഗ്ഗതവാക്യങ്ങളെ തിരിച്ചുകാണിപ്പാനായി ഉപയോഗിക്കുന്ന ചിഹ്നങ്ങളെ വിട്ടുകളകയോ ഒന്നിനൊന്നായിട്ടോ, വേണ്ടാത്തേടത്തോ വെയ്ക്കുയോ ചെയ്യുന്നതിനാലും ഉണ്ടാകുന്നവയാകുന്നു. ചിലപ്പോൾ, പ്രൂഫിൽ തിരുത്തൽ ചെയ്യുന്നതിനോടുകൂടി അച്ചുനിരത്തുകാരന്നു വല്ല ജ്ഞാപകമോ ശാസനയോ കുറിച്ചിരുന്നാൽ, അതുംകൂടി തിരുത്തലിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി അച്ചടിച്ചു വിടാറുണ്ട്. ഇവയിൽ 1-ഉം 2-ഉം, കൈയെഴുത്തു പകർപ്പിലെ ന്യൂനതനിമിത്തം ഉണ്ടാകുന്ന പ്രമാദങ്ങളാണ്. മലയാളത്തിൽ കൈയെഴുടത്ത് എപ്പോഴും ശുദ്ധമായിരിക്കാറില്ല. ചില സമയങ്ങളിൽ, പ, വ; ന, ഹ; ത, ന; റ, ഠ; ഇ, ള; തി, ത്ര; വി, ഹ; സ, ഡ; ത്ത, ആ; ഇങ്ങനെ പല അക്ഷരങ്ങളും തമ്മിൽ മാറിത്തോന്നിയേക്കും. ആ സന്ദർഭങ്ങളിലാണ് അച്ചുനിരത്തുകാർ, 'മുഖവുര'യെ 'മുഖപുര'യാക്കിയും; 'അവ ഇരിക്കട്ടെ'യെ 'അവളിരിക്കട്ടെ'യാക്കിയും; 'ഹവിൽദാർ' 'വിവിദൻ' ആക്കിയും; 'ഡാറ'യെ ' 'സാറ'യാക്കിയും മറ്റും കൂത്തുകൾ കാട്ടുന്നത്. മൂന്നാമത്തേത്, മിക്കവാറും, ലേഖകന്റെ അശ്രദ്ധയാൽ ഉണ്ടാകുന്നതാണെന്നു പറയാം. വലിയ വാക്യങ്ങൾ എഴുതുമ്പോൾ, ഇടവാചകങ്ങളിലെ ഒരു വാക്കിനെ അങ്ങോട്ടോ ഇങ്ങോട്ടോ ചേർത്തുവായിക്കാൻ സൗകര്യമുണ്ടായാൽ, ഇത്തരം തെറ്റുകൾ വരാവുന്നതാണ്; ഇടയ്ക്കു തോട്ടി പോലെ അർത്ഥത്തെ പിടിച്ചു നിർത്തുവാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന അങ്കുശചിഹ്നം വിട്ടുപോയാൽ, പദം ഇളകി, അർത്ഥം, തോന്നിയവഴിക്കു പോയേക്കും. അച്ചുനിരത്തുകാരനു നൽകുന്ന സൂചനകളെക്കൂടെ ലേഖനത്തിനുള്ളിൽ ചേർത്തു അച്ചടിക്കാനിടയാകുന്നത്, മുഖ്യമായും, അവന്റെ ഭോഷത്തത്തിന്റെ ഫലമാണ്. അച്ചടിയിൽ ഇന്നതരം അക്ഷരം ഉപയോഗിക്കണം എന്നു സൂചിപ്പിച്ച് "ചെറുകരുക്കൾ ഉപയോഗിക്കണം" എന്നു ഒരു കുറിപ്പ് പകർപ്പിൽ എഴുതിയിരുന്നതുകൂടി ഒരു തലവാചകമായി ചേർത്ത് അച്ചടിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു ഉദാഹരണം ഈയിടെ ഒരു പത്രത്തിൽ കാണുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ, ഈ വക പ്രമാദങ്ങൾക്ക് ഒക്കെയും, അവയെ സൂക്ഷ്മമായിത്തിരുത്തി അച്ചടിപ്പിക്കേണ്ടതിനു

ചുമതലപ്പെട്ടവർ അപരാധികളാണ്. അച്ചുനിരുഅത്തുകാരൻ, തന്റെ ബദ്ധപ്പാടിൽ, വാക്കുകളുടെ അർത്ഥമെന്തെന്നു വിചാരിച്ചുകൊണ്ടല്ലാ അച്ചുനിരത്തുന്നത്; അവന്റെ പ്രഥമനോട്ടത്തിനു എങ്ങനെ തോന്നുന്നുവോ അതിൻമണ്ണം അച്ചുപെറുക്കി നിരത്തുന്നു. വാക്കുകളുടെ അർത്ഥംകൂടി നോക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, വാക്യങ്ങളുടെ അർത്ഥത്തെപ്പറ്റി അവന്നു യാതൊരു ബോധവുമുണ്ടാകുന്നില്ലതെന്നെ. അവൻ, മരങ്ങളെ നോക്കി നോക്കിപ്പോകനിമിത്തം വനത്തെ കാണുന്നില്ലാത്തതുപോലെ, അക്ഷരങ്ങൾ മാത്രം നോക്കുക ഹേതുവായി വാക്കുകളോ അർത്ഥമോ ഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. പിഴ പോക്കിവേണം അച്ചടിച്ചു പുറമേ വിടുവാൻ, എന്നു നിർബന്ധം വെയ്ക്കുന്നതു ആവശ്യമാണ്. അതിലേക്കു, ഏതു ലേഖനവും, അതിന്റെ കർത്താവായ റിപ്പോർട്ടരോ, ചുമതലക്കാരനായ പത്രാധിപരോ സമ്മതിച്ച ശേഷമേ അച്ചടിക്കാൻ തുടങ്ങാവൂ എന്നു നിബന്ധയുണ്ടായിരിക്കണം. ഇങ്ങനെയിരുന്നാലും, പത്രം പുറപ്പെടുവിക്കാൻ സമയം വൈകുമ്പോഴേക്കും അച്ചുനിരത്തുകാർക്കു ദുഷ്കരമായ വിധത്തിലുള്ള തിരുത്തലുകൾ എഴുതിക്കൊടുക്കരുത്. ഈ തിരുത്തൽ പക്ഷേ ലേഖനത്തിനു ഭംഗി കൂട്ടുമായിരിക്കാം; എന്നാലും, പത്രം പുറപ്പെടേണ്ട സമയമായി എന്നിരിക്കിൽ ഈ പരിഷ്കാരം കൂടാതെ കഴികയാണ് ഉത്തമം. പരിഷ്കാരം ചെയ്യുന്നതൊക്കെ ആദ്യമേ പകർപ്പിൽതന്നെ ആകാമായിരുന്നു. അച്ചടിക്കാൻ കാലമാകുമ്പോൾ, ഒരു വരി ഇടയ്ക്കു തള്ളിക്കളയണമെന്നോ, ചില വാക്കുകൾ ഇടയ്ക്കു കുത്തിത്തിരുകണമെന്നോ; രണ്ടു ഖണ്ഡികകൾ കൂട്ടിച്ചേർത്ത് ഒന്നാക്കണമെന്നോ, ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ, എളുപ്പം സാധിക്കയല്ല. ഗാലിയിൽ ഇരിക്കയാണെങ്കിൽകൂടി, 'മാറ്റർ' ഇടയ്ക്കു വിടർത്തിയെടുത്ത് "കടത്തു"കവേണ്ടിവന്നേക്കും; അച്ചടിയന്ത്രത്തിൽ കയറ്റിയശേഷം, അതു ദുഷ്കരവും, സാമാന്യത്തിൽ പത്തിരട്ടി സമയം വേണ്ടിവരുന്നതും ആകുന്നു. ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ, റിപ്പോർട്ടരോ, പത്രാധിപരോ അച്ചുനിരത്തുകാരനെ ക്ലേശിപ്പിക്കാതെയും, പത്രം അച്ചടിപ്പാൻ കാലം അതിക്രമിക്കാതെയും ഇരിക്കത്തക്കവണ്ണം ബുദ്ധികൗശലം പ്രയോഗിച്ച്, എളുപ്പമായ മറ്റൊരുവിധം തിരുത്തൽ ചെയ്യുകയാണ് യുക്തം.

"........ലോകത്തിൽ നടക്കുന്ന സംഗതികളെക്കുറിച്ചു യാതൊരു അനുഭവജ്ഞാനവുമില്ലാത്ത തത്വജ്ഞാനിയെന്നാണർത്ഥം.

മേൽ പറയപ്പെട്ട അഭിപ്രായത്തെപ്പറ്റി ഒരു വിമർശനം ചെയ്യുന്നതിന്നു മുമ്പായി ദാരിദ്ര്യം എന്നു പറയുന്നതു എന്താണെന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു."

ഈ കാണിച്ച രണ്ടു ഖണ്ഡങ്ങളേയും ഒന്നാക്കുകയും, ഒരു വരി കുറയ്ക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നു വിചാരിക്കുക. അച്ചുകൂടപ്പണിക്കാരനു ക്ലേശം തട്ടാതെയും, അച്ചടിപ്പാൻ കാലം വൈകിക്കാതെയും, അർത്ഥത്തിന്നു ഹാനി പറ്റാതെയും, ഇതു

എങ്ങനെ സാധിക്കാം? രണ്ടാം ഖണ്ഡികയിലെ "മേൽപറയപ്പെട്ട" എടുത്തു കളഞ്ഞ് പകരം, "ഈ" വെയ്ക്കുകയും, അടുത്ത വരിയിലെ ആരംഭത്തിലുള്ള "റ്റി"യെ മുൻ വരിയുടെ ഒടുവിലേക്കു 'കടത്തു'കയും ചെയ്ത് ഒന്നാം ഖണ്ഡികയുടെ അവസാനവരിയിലുള്ള ഒഴിഞ്ഞ ഭാഗത്തേക്ക് കയറ്റിയാൽ, രണ്ടു ഖണ്ഡികകളും ഒന്നായിച്ചേർത്തു കഴിഞ്ഞു. പിന്നെ, "ഒരു വമർശനം ചെയ്യുന്നതിന്നു മുമ്പായി ദാരിദ്ര്യം എന്നു പറയുന്നത് എന്താണെന്നു" "ഒരു", "ന്നതിന്", "ആയി", "എന്നു പറയുന്നത്" - ഇവയെ വിട്ടു കളഞ്ഞ്, "വിമർശനം ചെയ്യുംമുമ്പ്, ദാരിദ്ര്യം എന്താണെന്ന്"-എന്നു സംക്ഷേപിച്ചാൽ, ഒരു വരി കുറയുകയും ആയി. ഇങ്ങനെ ഒരു ഭേദഗതി ചെയ്യുവാൻ, പ്രയാസമില്ല; അച്ചാണികൾ എടുത്തുകളവാനാണ് ആവശ്യപ്പെടുന്നത്, ഇടയ്ക്കു കുത്തിത്തിരുകുവാനല്ല. ഈ വിധം ചെയ്യാതെ രണ്ടു ഖണ്ഡികകളേയും കൂട്ടിച്ചേർക്കണമെങ്കിൽ, രണ്ടാം ഖണ്ഡികയിലെ വരികളെയെല്ലാം കടത്തിക്കോണ്ടുപോകയും, ഒടുവിൽ വരി കുറയ്ക്കാൻ ക്ലേശപ്പെടുകയും, ചെയ്യേണ്ടിവരും. ഇത്തരം പലേ വിഷമഘട്ടങ്ങൾ പലപ്പോഴും എനിക്ക് അനുഭവമായിട്ടുണ്ട്. ചിലപ്പോൾ രണ്ടക്ഷരങ്ങൾ മാത്രം ഒരു വരിയിൽ അവസാനിക്കയും, ആവശ്യത്തിൽ കവിഞ്ഞു ഒരു വരി ഉണ്ടായിരിക്കയും ചെയ്യും. മുൻവരികളിലെവാക്കുകൾ യാതൊന്നും നീക്കുവാനും നിവൃത്തികാണുകയില്ല. അപ്പോൾ "സ്പേസ്" (ഇട) എടുത്തുകളകയോ ചുരുക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടോ, മുൻ വാക്കുകളിൽ നിന്നു അർത്ഥത്തിന്നു ഭേദം വരുത്താതെ ചില അക്ഷരങ്ങൾ തട്ടിക്കളഞ്ഞിട്ടോ കാര്യം സാധിക്കാം. ഇതിനെക്കാൾ വിഷമമാണ് ഒരു ലേഖനത്തിന്റെ ഇടയ്ക്കുള്ള ഖണ്ഡം, "കോളം" ആക്കുമ്പോൾ, പ്രമാദത്താൽ മറ്റൊരു ഭാഗത്തു അസ്ഥനത്തിൽ എടുത്തുവെച്ചു മുറുക്കിയിരുന്നാൽ ഉണ്ടാകുന്ന ക്ലേശം. ഈ പ്രമാദം, 'മാറ്റർ' ഗാലിയിൽ തന്നെയിരിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടായതായിരുന്നാൽ ഗാലിയിൽ വെച്ചുതന്നെ ശരിപ്പെടുത്താം. എന്നാൽ അച്ചടിപ്പാനായി "ഫോറം" മുറുക്കി, അച്ചടിയന്ത്രത്തിൽ കയറ്റിയിട്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ് കാണുന്നതെങ്കിൽ, എന്താണ് ചെയ്ക? ചില സംഗതികളിൽ, ഫോറം താഴത്തിറക്കേണ്ടി വന്നേക്കും. ചിലപ്പോൾ, ബുദ്ധികൗശലം ഉണ്ടെങ്കിൽ സമയോചിതംപോലെ ഉപായം തോന്നും. എന്റെ അനുഭവത്തിൽ പെട്ടിരുന്ന വിഷമഘട്ടങ്ങളിൽ ഒന്ന് താഴെ പറയും പ്രകാരം ചാടിക്കടന്നതായി ഞാൻ ഓർക്കുന്നുണ്ട്. രണ്ടേമുക്കാൽ "കോളങ്ങൾ" വരുന്ന ഒരു ലേഖനത്തിൽ, ഒന്നാം 'കോള'ത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടത്തിൽ 4-ആം വകുപ്പിൽ ചേർന്നു നില്ക്കേണ്ടതായ ഉദ്ദേശം കാലേ അരയ്ക്കാൽ "കോളം" വക "മാറ്റർ", ഫോർമാന്റെ പ്രമാദത്താൽ ലേഖനത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ 10-ആം വകുപ്പിനോടു ചേർത്തു മുറുക്കിയിരുന്നു. ഇതു, പത്രം അച്ചടിച്ച് പുറപ്പെടുവിക്കും മുമ്പുള്ള "പ്രെസ് പ്രൂഫ്"

വന്നപ്പോളാണു കണ്ടത്. ഫോറം ഇറക്കി പൊളിച്ചെടുത്ത് ശരിയാക്കുക എന്നാൽ, ഒരു മണിക്കൂറോളം സമയം വൈകുകയും പത്രം അന്നു പുറപ്പെടുവിക്കാൻ സാധിക്കാതെ പോകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. ഫോർമാൻ വിഷണ്ണനായി ഫോറം ഇറക്കാൻ ഭാവിച്ചു. ആ സമയം എനിക്കു തോന്നിയ ഉപായം ഇതായിരുന്നു. അസ്ഥാനത്തിൽ വന്ന ഭാഗത്തെ "4-ആം വകുപ്പിൽ കൂട്ടിച്ചേർപ്പാൻ" എന്ന ഒരു തലവാചകം നടനാട്ടി വേറാക്കിക്കാണിച്ചു. ലേഖനം ഒരു റെഗുലേഷന്റെ നഖൽ ആയിരുന്നതിനാൽ, ഈ അന്ത്യഘട്ടം ആ നഖലിൽ കൂട്ടിച്ചേർപ്പാനായി പിന്നാലെ എഴുതിച്ചേർത്ത ഒരു പരിഷ്കാരമാണെന്നു വായനക്കാർ ധരിപ്പാനും, ആ വിധത്തിൽ അതിലെ സന്ദർഭവൈഷമ്യം നീങ്ങാനും സംഗതിയായി.

അദ്ധ്യായം 7: കോടതികൾ: മഹാജനയോഗങ്ങൾ

വൃത്താന്തനിവേദനപ്രവൃത്തിയിൽ കുറെ പരിചയം ഉണ്ടായാൽ പിന്നെ, കുട്ടിത്തരം റിപ്പോർട്ടർക്കു, മുന്നോട്ടു കടക്കുവാൻ വിരോധമില്ല. മജിസ്ട്രേറ്റ് കോടതിയിലെയും പൊലീസ് കച്ചേരിയിലെയും വർത്തമാനങ്ങൾ ശേഖരിപ്പാൻ വേണ്ടിവരുന്നതിലധികം കാര്യശേഷിയും നിപുണതയും ആവശ്യപ്പെടുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളുണ്ട്. ഇവ സിവിൽകോടതികൾ, സെഷൻകോടതികൾ, ഹൈക്കോടതി, നഗരപരിപാലകസഭകൾ എന്നിത്തരം വ്യവസ്ഥാപനങ്ങളാണ്. ഇവയിൽ ഓരോന്നിലും പൊതുവിൽ ജനങ്ങൾക്കു കൗതുകമുള്ള പലേ സംഗതികൾ നടക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും. ഈ നടപടികളെ ആവശ്യത്തിന്നനുസരിച്ച് കുറിച്ചെടുത്ത് റിപ്പോർട്ട് എഴുതുവാൻ കുറെ പഴകിത്തുടങ്ങിയ കൈക്കേ എളുപ്പം സാധ്യമാവൂ. ഒന്നാമതായി, ഓരോന്നിനും ഇത്രയിത്ര പത്രസ്ഥലമേ വിനിയോഗിക്കാവൂ എന്നു നിശ്ചയം ഉണ്ടായിരുന്നേക്കാം. അതിന്നുതക്കവണ്ണം എഴുതുവാൻ മുൻ അധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള രചനാസമ്പ്രദായങ്ങൾ ശീലിച്ചിരിക്കണം. ഈ വിഷയത്തിൽ, ഒരു റിപ്പോർട്ടിനെ ഇത്ര വരിയിൽ നിർത്തേണമെന്നു ചിലപ്പോൾ നിഷ്കർഷം ചെയ്യാൻ പാടില്ലെങ്കിലും, ഒരു സംഗതിയെക്കുറിച്ചു പ്രകൃതത്തിനു ഉചിതമായുള്ള സാരഭാഗങ്ങളെ മാത്രം എടുത്തെഴുതുവാൻ ശീലിച്ചിരുന്നാൽ, അതു ഏറെക്കുറെ ഉപകാരമായിത്തീരും. സിവിൽകോടതികളിലെ വ്യവഹാരങ്ങളെപ്പറ്റി റിപ്പോർട്ടു ചെയ്യേണ്ടിവരുമ്പോൾ ഈ പരിചയം ഏറെ പ്രയോജനപ്പെടുന്നതാണ്.

സിവിൽ കോടതികളിൽ നടക്കുന്ന വ്യവഹാരങ്ങൾ എല്ലാം പൊതുവിൽ ജനങ്ങൾക്കു കൗതുകപ്പെട്ടവയായിരിക്കയില്ല. ചിലവ്യവഹാരങ്ങളിൽ, നിയമസംബന്ധമായ വിശേഷവാദപദങ്ങളോ, പൊതുവെ ബാധിക്കുന്ന വല്ല തർക്കങ്ങളോ, ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കാം. ഇവയെപ്പറ്റി റിപ്പോർട്ട് എഴുതുന്നതു വിഹിതമായിരിക്കും. റിപ്പോർട്ടർക്കു ഇരു കക്ഷികളുടെയും വാദങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുവാൻ, അവരുടെ വക്കീലന്മാർ ചെയ്യുന്ന പ്രസംഗങ്ങൾ കേട്ടാൽ എളുപ്പം സാധിക്കും. അവയിൽ സാരമായ ഭാഗങ്ങൾ മാത്രം കുറിച്ചെടുക്കയും, വായനക്കാർക്കു സുഗ്രഹമാകുംവണ്ണം ഇരു കക്ഷികളുടെയും വാദങ്ങൾ സംഗ്രഹിച്ചെഴുതുകയും ചെയ്യണം. ന്യായാധിപതി അതിന്മേൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള തീർപ്പിനേയും അസന്ദിഗ്ധാർത്ഥമായും സുഗമമായുമുള്ള വാചകങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിക്കണം.

സെഷൻസ് കോടതികളിൽ നടക്കുന്ന ക്രിമിനൽക്കേസുകൾ എല്ലാം കൗതുകകരമായിരിക്കയില്ല. ചിലതൊക്കെ 'ഒച്ചപ്പെടാതെ' തന്നെ കഴിയുന്നതാണ്.

എന്നാൽ, കൊലപാതകം, ലഹള, തീവെപ്പ്, കൊള്ള, വ്യാജപ്രമാണനിർമ്മാണം, കള്ളക്കമ്മിട്ടം, മുതലായ മഹാപാതകസംഗതികളിൽ ജനങ്ങൾ ഏറെക്കുറെ ശ്രദ്ധവെച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും. ഇവയാണ് 'ഒച്ചപ്പെട്ട' കേസുകളായിത്തീരുന്നത്. ഇവയുടെ നടപടികൾക്കു റിപ്പോർട്ടു തയ്യാറാക്കാൻ പൊലീസ്-മജിസ്ട്രേറ്റ്-കച്ചേരികളിലെ പരിചയം വളരെ സഹായമായിരിക്കുന്നതാണ്. നടപടിരീതികൾക്കു വ്യത്യാസമുണ്ടായിരിക്കുമെങ്കിലും കേസ് വിസ്താരം ചെയ്യുമ്പോൾ, സാക്ഷികളുടെ മൊഴികൾ കുറിച്ചെടുക്കുന്നതും മറ്റും മജിസ്ട്രേറ്റ് കോടതിയിൽവെച്ചു പരിചയിച്ച സമ്പ്രദായമനുസരിച്ചു മതിയാകുന്നതാണ്. സർക്കാർ ഭാഗം വക്കീൽ കേസ് ആരംഭിക്കുമ്പോൾ നടത്തുന്ന പ്രസംഗത്തിൽനിന്നു സാരഭാഗങ്ങൾ കുറിച്ചെടുത്താൽ കേസിന്റെ സംഗ്രഹമായ വിവരം എഴുതാൻ സാധിക്കും. ഓരോ ഭാഗത്തെയും സാക്ഷികളേയും വക്കീലന്മാരേയും വേറുതിരിച്ചറിഞ്ഞെഴുതുവാൻ റിപ്പോർട്ടർ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധവെയ്ക്കേണ്ടതാണ്. കേസ് നടത്തുന്നതു സർക്കാരാകയാൽ അന്യായഭാഗം സർക്കാരാണ്. പ്രതിഭാഗത്തുനിൽക്കുന്നവന്റെ മേലാണ് കുറ്റം ചുമത്തി വിസ്താരം നടത്തുന്നത്. പ്രതിയെ ഒരു മജിസ്ട്രേറ്റ് കോടതിയിൽനിന്നു കുറ്റം ചുമത്തി വിസ്താരത്തിനായി സെഷൻസിലേക്കയച്ചതായിരിക്കുമ്പോൾ, ഏതു മജിസ്ട്രേറ്റാണ് 'കമ്മിറ്റ്' ചെയ്തതു എന്നും മറ്റുമുള്ള വിവരങ്ങൾ റിപ്പോർട്ടിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കണം. സാക്ഷിവിസ്താരം കഴിഞ്ഞു, ഇരുഭാഗം വക്കീലന്മാരുടെയും വാദങ്ങളും, പിന്നെ, ന്യായാധിപതിയുടെ വിധിന്യായവും, അതിന്മേൽ, കോടതിയികൂടിയിട്ടുള്ള ബഹുജനങ്ങളുടെയിടയിലുണ്ടാകുന്ന സന്തോഷസന്താപാദിഭാവങ്ങളും, റിപ്പോർട്ടർ, വഴിതെറ്റിക്കാത്തവിധത്തിൽ കഥിക്കേണ്ടതിനു നിപുണനായിരിക്കണം. ന്യായാധിപതി വിധിപ്രസ്താവിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ എപ്പോൾ പ്രസ്താവിക്കുമെന്നു അന്വേഷിച്ചറിഞ്ഞ് പത്രത്തിൽ പറകയും, ആ സമയം വിധിപ്രസ്താവം കേൾപ്പാൻ കോടതിയിൽ എത്തിയിരിക്കയും വേണം. സെഷൻസ് കോടതിയിലുള്ളപോലെ 'ഒച്ചപ്പെട്ട' കേസുകൾ ഹൈക്കോടതിയിലും ഉണ്ടായിരിക്കും; അവയെപ്പറ്റിയും ഇതിന്മണ്ണം റിപ്പോർട്ട് എഴുതേണ്ടതാണ്. ഹൈക്കോടതിയിൽ, സാധാരണ, അപ്പീൽ വുചാരണയ്ക്കു, സാക്ഷിവിസ്തരിക്കാറില്ല; കീഴ്കോടതിയീൽ നടന്നവയെപ്പറ്റി നിരൂപണം ചെയ്യുകയാണ് മിക്കാവാറും നടക്കുന്നതെങ്കിലും, ചില സംഗതികളിൽ, കൂടുതലായി സാക്ഷികളെ വിളിപ്പിച്ച് മൊഴി മേടിച്ച് തെളിവിന്റെ ബലാബലനിർണ്ണയം ചെയ്യാറുണ്ട്. ഈ സംഗതികളിൽ, വിശേഷാൽ വിളിപ്പിച്ച സാക്ഷികളുടെ മൊഴികളെ റിപ്പോർട്ടിൽ പ്രതിപാദിക്കണം. അലല്ലാത്ത സംഗതികളിൽ ഇരുകക്ഷികളുടെ (വക്കീലന്മാരുടെയും) വാദങ്ങൾ സംഗ്രഹിച്ചെഴുതുകയും, ന്യായാധിപതിമാരുടെ ഏകകണ്ഠമായോ ഭിന്നമായോ ഉള്ള തീർച്ചകല്പനകളെ

അവസാനത്തിൽ യഥാവൽ പ്രസ്താവിക്കയും ചെയ്യുന്നതു മതിയാകും. ഹൈക്കോടതിയിൽ, ക്രിമിനൽക്കേസ് അപ്പീലിൻ പുറമെ, പലവക ഹർജികളും, സിവിൽകേസ് അപ്പീലുകളും. പത്രപ്രസ്താവയോഗ്യമായ ഇനിയും പലേ കാര്യങ്ങളുമുണ്ട്; ഇവയെപറ്റിയും ഉചിതമായ വിധം റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു.

ദേശക്ഷേമത്തെ അന്വേഷിച്ച് പരിപാലനം ചെയ്യുന്ന സഭകൾ പലതുണ്ട്. ഇവയിൽ അതതു കാലങ്ങളിൽ ആലോചിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ബഹുജനങ്ങൾക്ക് അറിവു നൽകേണ്ടത് പത്രക്കാരന്റെ കടമകളിൽ ഒന്നാണ്. ഈ വക സഭകൾ ചിലത് നഗരപരിപാലനസഭകളായും, മറ്റുചിലത് താലൂക്ക് ക്ഷേമപ്രവർത്തക സംഘങ്ങളായും ഇരിക്കുന്നു. ഇവയ്ക്ക്, 'മുൻസിപ്പാൾ കൗൺസിൽ', 'കാർപ്പൊറേഷൻ', 'ടൗൺകൗൺസിൽ', ടൗൺഇംപ്രൂവ്മെന്റ് കമ്മറ്റി', 'താലൂക്ക് ബോർഡ്', 'ഡിസ്ട്രിക്റ്റ് ബോർഡ്- എന്നിങ്ങനെ പല പേരുകൾ യഥോചിതം പറഞ്ഞുവരുമാറുണ്ട്. ഇവയിലെ നടപടികളെപ്പറ്റി റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യാൻ പോകുന്ന കുട്ടിത്തരക്കാരനായ റിപ്പോർട്ടർ തുടക്കത്തിൽ കുറെ കുഴങ്ങിയേക്കും. എന്താണ് കുറിച്ചെടുക്കേണ്ടത്, ഏതാണ് ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടത്, എന്നു നിശ്ചയമില്ലാതെ അവൻ അമ്പരന്നിരിക്കുമ്പോൾ, പഴമപരിചയക്കാരനായ റിപ്പോർട്ടർ തീരെ വാട്ടംതട്ടാതെ സാരഭാഗങ്ങൾ കുറിച്ചെടുക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും. ഇങ്ങനെ കുഴങ്ങിപ്പോവാതിരിക്കേണ്ടതിന്ന്, റിപ്പോർട്ടർ ചെയ്യേണ്ടതായ മുൻകരുതൽ, മേല്പടിസഭകളുടെ കഴിഞ്ഞ യോഗങ്ങളിൽ നടന്ന ആലോചനകളുടെയും മറ്റും റിപ്പോർട്ടുകൾ വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കുകയും, അന്നത്തെ പ്രവൃത്തികൾ എന്താണെന്നു മുൻകൂട്ടി അറിയുകയും ആകുന്നു. മുൻയോഗനടപടികളെപ്പറ്റി തന്റെ പത്രത്തിൽ തന്നെയും പ്രസ്താവിച്ചിരിന്നിരിക്കും. ഇവയൊക്കെ ഗ്രഹിച്ചിരുന്നാൽ, താൻ ഹാജരാകുന്ന യോഗത്തിലെ നടപടികളെ എളുപ്പം പിന്തുടരാം: മുമ്പത്തെ റിപ്പോർട്ടുകളെ തുടർന്നുകൊണ്ടുപോവാൻ വേണ്ടിയ വിവരങ്ങൾ മാത്രം കുറിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്യാം. ചിലപ്പോൾ, സഭവക നടപടിവിവരങ്ങൾക്ക്, 'റിപ്പോർട്ടുകൾ' സഭയിൽനിന്നുതന്നെ അച്ചടിപ്പിച്ച് തയ്യാറാക്കിയിരിക്കും; ഇവയിൽ ഒരു പ്രതി കിട്ടിയാൽ, റിപ്പോർട്ടർക്കു ചുരുക്കെഴുത്തിൽ കുറിച്ചെടുക്കേണ്ട പണി കൂടാതെ കഴിയും. എഴുതി വായിക്കുന്ന രേഖകളൊന്നും, വായിക്കുമ്പോൾ, ചുരുക്കെഴുത്തിൽ സംഗ്രഹിക്കാതെ കഴിക്കാം; അവ പിന്നാലെ കുറിച്ചെടുക്കാം. വാചാപ്രസംഗിക്കുന്ന സംഗതികളെയോ സംക്ഷേപിച്ചെഴുതിക്കോള്ളേണ്ടു. സഭകളിൽ ഓരോരോ നിശ്ചയങ്ങൾ സമർപ്പിക്കയും പ്രസംഗിക്കയും ചെയ്യുന്നവരെ തിരിച്ചറിയണം; പേര് നിശ്ചയമില്ലെങ്കിൽ, സൂചനകൾ കുറിക്കുമ്പോൾ, അവരുടെ അഭിജ്ഞാനം ഉണ്ടാക്കത്തക്ക വല്ല അടയാളവും കുറിച്ചുകൊള്ളുകയും, യോഗം കഴിഞ്ഞശേഷം, വേണ്ട സംശയനിവാരണം

ചെയ്തുകൊള്ളുകയും വേണം. 'നരച്ച കറുപ്പൻ', 'കുടവസ്റ്റി', 'കണ്ണടക്കാരൻ', 'ചെമന്ന തലപ്പാവു'--ഇത്യാദി ഓരോ അടയാളപ്പേരുപയോഗിക്കാവുന്നതാണ്. യാതൊരാളുടെയും പേര് മാറിപ്പറയരുത്; അതുപോലെതന്നെ, യാതൊരുവന്റെയും അഭിപ്രായം മറ്റൊരുവന്റെ വകയായിട്ടും റിപ്പോർട്ടിൽ ചേർക്കരുത്. ആരാന്റെ കുട്ടികളുടെ അച്ഛനാണു താൻ, എന്ന് അവാസ്തവ വാർത്ത പരത്തുന്നതിന് യാതൊരുവനും സമ്മതം ഉണ്ടാകയില്ല; അങ്ങനെ തെറ്റിപ്പറഞ്ഞിരുന്നാൽ, സന്തോഷമുണ്ടായിരിക്കയില്ല.

ചില സഭകളിലും, കോടതികളിലും, ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ നടക്കുന്ന സംഗതികൾ പൊതുജനങ്ങളെ അറിയിക്കുന്നത് വിഹിതമല്ലെന്ന് അധികൃതന്മാർ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കാം. ആ സന്ദർഭങ്ങളിൽ പത്ര പ്രതിനിധികളെ അവിടെ കടത്തി വിടുമാറില്ല; റിപ്പോർട്ടർമാർ ഹാജരായിരിക്കുമ്പോഴാണ് ഇങ്ങനെയൊരു സന്ദർഭം വരുന്നതെങ്കിൽ ആ സമയം റിപ്പോർട്ടർമാരോടു വിവരം പറയുകയും, അവർ പുറമെ പോകയും ചെയ്യുന്നു. പക്ഷേ അവിടെ ഇരുന്നാൽ കൂടി വിവരങ്ങൾ റിപ്പോർട്ടിൽ ചേർക്കയില്ല. കോടതികളിൽ സാധാരണ, ഏതു കേസും പൊതുജനങ്ങൾക്കറിവാൻ തക്ക വിധത്തിലാണ് വിചാരണ ചെയ്യുന്നത്. ചില കേസുകളിൽ പൊതുജനഹിതത്തിനു ഹാനികരമായ സംഗതികൾ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ, അവയെ പത്രങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിക്കരുതെന്ന് ന്യായാധിപതിമാർ ആജ്ഞാപിക്കുന്നതിനെ റിപ്പോർട്ടർ അനുസരിക്കേണ്ടതാണ്. കോടതിയുടെ കല്പനയെ ലംഘിക്കുന്ന റിപ്പോർട്ടർമാർ അവരുടെയും പത്രത്തിന്റെയും നിലയെ അപകടപ്പെടുത്തുന്നതായിവരും. മറ്റു ചില സംഘങ്ങൾ ഉണ്ട്: ഇവ നഗര പരിപാലന സഭകൾക്കൊപ്പം ദേശഭരണകാര്യങ്ങൾക്കായി ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ടവയായിരിക്കയില്ല; പൊതുജനങ്ങൾക്ക് ഇവയുടെ നടത്തിപ്പിനെപ്പറ്റി അറിഞ്ഞിരിപ്പാൻ അവകാശമുണ്ടായിരിക്കുമെങ്കിലും, ഇവ പകുതിയോളം സ്വകാര്യമായും, ശേഷം മാത്രം പരസ്യമായും നടപടികൾ നടത്തുന്നവയാകയാൽ, ഇവയുടെ നടപടികളെപ്പറ്റി റിപ്പോർട്ടു ചെയ്യുന്നതു കുറെ കരുതി ചെയ്യേണ്ട പ്രവൃത്തിയാണ്. ഒരു കൂട്ടുവ്യാപാരസംഘത്തിലെ ഓഹരിക്കാരുടെ യോഗങ്ങൾ, പഞ്ചായത്തുയോഗങ്ങൾ മുതലായവ ഇത്തരത്തിലുള്ളവയാണ്. ഇവയിൽ പത്രപ്രതിനിധികൾക്ക് പ്രവേശനം ഇല്ല എന്നു വല്ലവരും പറയുന്നതിനെ കേട്ട് യോഗത്തിൽ ഹാജരാകാതെ പിന്തിരിയരുത്. പത്രക്കാരന്റെ പ്രവൃത്തി അനുസരിച്ച്, യോഗസ്ഥലത്തു കൂസൽകൂടാതെ കടക്കണം. യോഗം കൂടുന്നവരിൽ ചിലർ പത്രപ്രതിനിധികളെ അവിടെ ഇരുത്തിക്കൂടുന്നതല്ലെന്നു വിരോധം പറയുമായിരിക്കും. അത് ഗണ്യമാക്കേണ്ട. യോഗം ഐക്യകണ്ഠ്യേന ആവശ്യപ്പെടുന്നത് ആയാൽ അവിടെ നിന്നു പോരുന്നതൊഴികെ, ആരുടെയും ഭീഷണിയെ വിലവെയ്ക്കരുത്. പക്ഷേ,

പത്രപ്രതിനിധികൾക്ക് പ്രവേശം അനുവദിക്കാമോ എന്ന ചോദ്യം യോഗത്തിൻമുമ്പാകെ സഭാംഗങ്ങളിൽ വല്ലവരും ചോദിക്കുമായിരിക്കും. അപ്പോൾ, ഭൂരിപക്ഷം, പത്രപ്രതിനിധികൾക്ക് അനുകൂലമായിരുന്നു എന്നു വരാം. എന്നാൽ, യോഗനടപടികളെപ്പറ്റി റിപ്പോർട്ടെഴുതുമ്പോൾ, ഒരു മുഖ്യകാര്യം ഓർമ്മയിൽ വേണം: യോഗാംഗങ്ങളിൽ വല്ലവരും ഒരാളെപ്പറ്റി അപകീർത്തികരമായ വല്ല സംഗതിയും പ്രസംഗിച്ചിരുന്നാൽ അത് റിപ്പോർട്ടിൽ ചേക്കരുത്; അപകീർത്തിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ആൾ സഭാംഗത്തെ വിട്ടുകളഞ്ഞ് പത്രക്കാരന്റെ പേരിൽ മാനനഷ്ടത്തിന് വ്യവഹാരപ്പെടുകയോ, അപകീർത്തിപ്പെടുത്തൽകുറ്റം ആരോപിച്ച് ക്രിമിനൽകേസ് ആക്കുകയോ ചെയ്തേക്കാം. സഭാംഗങ്ങൾ അങ്ങനെ പ്രസംഗിച്ചു എന്ന സമാധാനം ഈ സഗതികളിൽ സ്വീകാര്യമായിരിക്കയില്ല. കോടതികൾക്കുള്ളിൽ വ്യവഹാരങ്ങൾ സംബന്ധിച്ച് വക്കീലന്മാർ നടത്തുന്ന പ്രസംഗങ്ങൾ, അവ്വിധം തന്നെ കക്ഷികളുടെ സതവാങ്മൂലമായ ഹർജികൾ, സാക്ഷികളുടെ മൊഴികൾ, ന്യായാധിപതിയുടെ കല്പനകൾ, വിധികൾ എന്നിവ മറ്റൊരാൾക്ക് എത്രമേൽ അപകീർത്തികരമായിരുന്നാലും, പത്രക്കാരൻ മുറപ്രകാരം അവയെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവന്റെ പേരിൽ അപകീർത്തിപ്പെടുത്തൽകുറ്റം ആരോപിക്കാൻ ന്യായമില്ല. ആ സന്ദർഭങ്ങൾ നിയമത്താൽ പ്രത്യേകം അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല സന്ദർഭങ്ങളാണ്. അതുപോലെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളല്ലാ സ്വകാര്യസ്വഭാവത്തിലുള്ള പഞ്ചായത്തു മുതലായവയുടെ യോഗങ്ങൾ, എന്ന് റിപ്പോർട്ടർ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ്. പത്രാധിപസ്ഥാനത്തെത്തുവാൻ ആഗ്രഹമുള്ള റിപ്പോർട്ടർ മേല്പറഞ്ഞ പ്രകാരത്തിലുള്ള മുൻകരുതലോടുകൂടിയും വിവേകപൂർവ്വമായും പ്രവർത്തിച്ചു ശീലിക്കുന്നത് അവന്ന് ഉപകാരപ്രദമായിട്ടുതന്നെയിരിക്കുന്നതാണ്.

പൊതുജനക്ഷേമകാര്യങ്ങൾ ആലോചിപ്പാൻ കൂടുന്ന മേല്പറഞ്ഞ സഭായോഗങ്ങൾക്ക് പുറമെ, മറ്റൊരുവിധം പൊതുയോഗങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഇവയ്ക്കും അവയ്ക്കും തമ്മിൽ വ്യത്യാസം എന്തെന്ന് പറയാം. ഇവയിൽ ജനങ്ങളുടെ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി അവർ തന്നെ ആലോചന നടത്തുന്നു; അവയിൽ ആകട്ടെ, ജനങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികളാണ് കാര്യാലോചന നടത്തുന്നത്. ഒരു നാട്ടിലെ ജനങ്ങൾക്ക് പൊതുവിൽ ദോഷകരമായ വല്ല വ്യവസ്ഥകളും ആ നാട്ടിലെ സർക്കാർ ഏർപ്പെടുത്തുന്നു എന്നിരിക്കട്ടെ, അല്ലെങ്കിൽ, ഒരു താലൂക്കുകാർ കൃഷിപ്പിഴ നിമിത്തം കരം കൊടുപ്പാൻ എന്നല്ല, ഉപജീവനം കഴിപ്പാൻകൂടി, കഷ്ടപ്പെടുന്നു എന്നിരിക്കട്ടെ; ഇത്തരം സംഗതികളിൽ, പൊതുജനങ്ങളുടെ സങ്കടങ്ങളെപ്പറ്റി പറവാനും സർക്കാരിനോടു സൗജന്യം അപേക്ഷിപ്പാനുമായി അവർ തന്നെ യോഗം കൂടുന്നു. ഈ മഹാജനയോഗങ്ങൾ

അവ്യവസ്ഥയിൽ കൂടുന്നതാകകൊണ്ട്, നഗരപരിപാലനസഭ തുടങ്ങിയ പൊതുസ്ഥാപനങ്ങളുടെ യോഗനടപടികളെപ്പറ്റി റിപ്പോർട്ടു ചെയ്യാൻ ഉണ്ടാകാറുള്ള സൗകര്യം ഇവയിൽ ഉണ്ടാകാറില്ല. അതിനാൽ, യോഗം കൂടുന്നതിന്നും കുറേ നേരം മുമ്പു യോഗസ്ഥലത്ത് എത്തിയിരിപ്പാൻ ആണ് റിപ്പോട്ടർ ഒന്നാമതായി ഉത്സാഹിക്കേണ്ടത്. കാലേക്കൂട്ടി എത്തിയാൽ യോഗോദ്ദേശങ്ങൾ എന്താണെന്നും, യോഗത്തിൽ ആരൊക്കെ പ്രസംഗിപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, എന്തെല്ലാം പ്രമേയങ്ങളെപ്പറ്റി നിശ്ചയങ്ങൾ ചെയ്‌വാൻ ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും മുൻകൂട്ടി അറിവാൻ കഴിയും. പ്രസംഗകർത്താക്കന്മാരുടെ പേരുകൾ, അവർ പ്രസംഗിപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രമേയങ്ങൾ, യോഗസമക്ഷം വായിപ്പാൻ വെച്ചിട്ടുള്ള രേഖകൾ എന്നിതുകളൊക്കെ പകർത്തെഴുതി വെയ്ക്കാം. വൈകി എത്തിയാൽ ഇതിന്നു സാധിക്കയില്ല; പക്ഷേ, സംഗതികൾ കുറിച്ചെടുക്കുന്നതിനു സൗകര്യപ്പെട്ട സ്ഥാനം ലഭിച്ചില്ലെന്നും വരും.

മഹാജനയോഗങ്ങളിൽ ഹാജറായി നടപടികൾ കുറിച്ചെടുക്കുന്നത് ഏറെക്കുറെ ശ്രമാവഹമായ പണിയാണ്. യോഗങ്ങളിൽ ചേരുവാൻ ഇത്രയെണ്ണം ആളുകളെ ഉണ്ടാവൂ എന്നു വ്യവസ്ഥയില്ല; ആയരമോ, അയ്യായിരമോ, പതിനായിരമോ ആൾ ചേരുന്നാണ്ടായിരിക്കാം. ഇവരെയൊക്കെ കൊള്ളുവാൻ തക്ക പ്രസംഗശാലകൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ, മൈതാനങ്ങളിലോ, മറ്റു വെളിപ്പുറങ്ങളിലോ യോഗം ചേർന്നു എന്നു വരാം. സമുദ്രത്തിൽ അലയടിച്ചുകയറും പോലെ, ജനസമൂഹം തിക്കിത്തിരക്കിക്കയറുന്നുണ്ടായിരിക്കാം. ഇവരുടെ ഇടയിൽ കടന്ന് എങ്ങനെയാണ് നടപടി കൾ കുറിക്കുക? വല്ല കെട്ടിടത്തിനുള്ളിലും ആയിരുന്നാൽ, ചിലപ്പോൾ, അധ്യക്ഷന്റെയും പ്രവക്താക്കളുടെയും സമീപത്തുതന്നെ റിപ്പോർട്ടർക്കു കസാലയും മേശയും കൊടുത്തിരുന്നിരിക്കും; ചിപ്പോൾ, മേശ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും വരാം; ആ സമയങ്ങളിൽ, കാൽമുട്ടിന്മേലോ, ഒറ്റക്കയ്യിന്മേലോ വെച്ചെഴുതാനേ മാർഗ്ഗമുണ്ടായിരിക്കൂ. വെളിപ്പുറങ്ങളിലോ, അധ്യക്ഷന്നുകൂടിയും കസാല ഉണ്ടായിരിക്കയില്ലാ; റിപ്പോർട്ടരുടെ കഥയോ, പിന്നെ, പറവാനില്ലല്ലോ? പ്രസംഗകർത്താക്കന്മാരുടെയും അധ്യക്ഷന്റെയും സമീപം ചുററിപ്പററിക്കൊള്ളാൻ കഴിയാത്ത റിപ്പോർട്ടർ, കടൽനടുവിൽ വീണതുപോലെ, കര കാണാതെ കുഴങ്ങിപ്പോവും. അവരുടെ അരികിൽ ചുററിപ്പററിയാൽ കൂടിയും യോഗനടപടികളെ പക്ഷേ, തന്റെ മുന്നിൽ നിൽക്കുന്നവന്റെ പുറം മേശയാക്കി വെച്ചുംകൊണ്ട് കുറിച്ചെടുക്കുവാനേ സൗകര്യമുണ്ടായിരിക്കൂ. തിങ്ങിനില്ക്കുന്ന ആൾക്കൂട്ടത്തിൽ, ആ വിധത്തിലെങ്കിലും കുറിച്ചെടുപ്പാൻ റിപ്പോർട്ടർ കുറെയേറെ മിടുക്കുള്ളവനായിരിക്കണം.

ഏതു വിധത്തിലായാലും, ഒരു മഹായോഗത്തിന്റെയോ, ദർബാർ (കൂടിക്കാഴ്ച), തീൻവിരുന്ന് (ബാങ്ക്വെറ്റ്) എന്നിവയുടെയോ, വിവരങ്ങൾക്കു റിപ്പോർട്ടു തെയ്യാറാക്കുന്നതിൽ, ഒന്നാമതായി വേണ്ടത് അതിൽ പ്രമാണികളുടെ പേരുകൾ കുറിക്കുകയാണ്; പിന്നെ, യോഗനടപടികൾ എഴുതുകയാകുന്നു. പത്രത്തിൽ, ഇതിന്നായി എത്രപംക്തി അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടോ, അതിലടങ്ങി നിൽക്കത്തക്കവണ്ണം വേണം റിപ്പോർട്ട് എഴുതുവാൻ, യോഗം വളരെ മുഖ്യമായ കാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചായിരുന്നാൽ, പത്രസ്ഥലം കുറെ അധികം വേണ്ടി വന്നേക്കും. ഇത്തരം യോഗറിപ്പോർട്ടുകളിൽ, പ്രസംഗങ്ങൾ കഴിയുന്നതും മുഴുവൻ കൊടുക്കേണ്ടിയിരിക്കും; ഇടയ്ക്കിടെ അപ്രധാനമായ വാക്യങ്ങളോ വാക്കുകളോ വിട്ടുകളയാം. ഒരു വിഷയത്തെപ്പറ്റി മുമ്പനായി നിൽക്കുന്ന പ്രവക്താവിന്റെ പ്രസംഗം മുഴുവൻ എടുത്താൽ പിന്നെ, ശേഷംപേരുടെ പ്രസംഗങ്ങളിൽ വിശേഷസംഗതികൾ ഉള്ളവ മാത്രം കുറിച്ചാൽ മതിയാകും, സാധാരണമായി കാര്യവിവരത്തോടും ഭാഷാനിപുണതയോടും വക്തൃത്വവിദ്യയിൽ സാമർത്ഥ്യത്തോടും കൂടി പ്രസംഗിക്കുന്നവരുടെ പ്രസംഗങ്ങൾ കുറിച്ചെടുപ്പാൻ ശ്രമം തോന്നുകയില്ല. ഇവർ തങ്ങളുടെ പ്രസംഗവിഷയത്തെ സഭ്യജനങ്ങളുടെ ഉള്ളിൽ പതിപ്പിക്കാൻ തക്ക കൗശലം അറിഞ്ഞവരാകയാൽ, അതിലെ ഓരോ യുക്തിപദങ്ങളും ക്രമമായി തെളിഞ്ഞുവരും. ഉഷസ്സിൽ സൂര്യന്റെ വെളിച്ചം തെളിഞ്ഞുവരുമ്പോൾ താമരകൾ ഏതുപ്രകാരം മെല്ലെമെല്ലെ വിടർന്നു വരുമോ, അതിന്മണ്ണംതന്നെ ഈ പ്രവക്താക്കളുടെ ഉള്ളിൽ നിന്നു ഒരു വിഷയത്തെപ്പറ്റി യുക്തികൾ ക്രമേണ ഉയർന്നുവരുന്തോറും ശ്രോതാക്കളുടെ മനസ്സും വിടർന്നുകൊള്ളും. ഈ സ്ഥിതിക്ക് ഇത്തരം പ്രസംഗങ്ങളെ പിൻതുടർന്നെഴുതാൻ ക്ലേശംതോന്നുകയില്ല. എന്നാൽ മറ്റു ചില പ്രസംഗകർത്താക്കന്മാരുണ്ട്: ഇവർ പ്രസംഗങ്ങളെ മുൻകൂട്ടി എഴുതിപഠിച്ച്, സഭമുമ്പാകെ 'കാണാപ്പാഠം' പറയുന്നവരാണ്. ഇവരെ പിന്തുടരുവാൻ കുറെ വൈഷമ്യമുണ്ടു്. വീട്ടിലിരുന്ന് പലഗ്രന്ഥങ്ങൾ നോക്കി മുറിശ്ലോകങ്ങളും കണക്കുകളും പഴമൊഴികളും മറ്റും പകർത്തെടുത്ത് പ്രസംഗത്തിനുള്ളിൽ കുത്തിത്തിരുകി "ഛർദ്ദിക്കുക"യായിരിക്കും ഇവർ ചെയ്യുന്നത്. റിപ്പോർട്ടർ ഇത്തരക്കാരുടെ കാര്യത്തിൽ കുറെ നല്ലവണ്ണം ശ്രദ്ധവെച്ചിരിക്കണം. ഇവർക്കു ഒരു വിഷയത്തെ പ്രതിപാദിപ്പാൻ ഏതു ഭാഗം തുടങ്ങി വേണം എന്നൊന്നും പരിചയമുണ്ടായിരിക്കയില്ല. അതു നിമിത്തം, ഒരു സംഗതി പ്രസ്താവിച്ചാൽ പിന്നെ അതിനെ പിൻതുടർന്നു വരുന്നതു ഏതായിരിക്കുമെന്നു ഏകദേശമെങ്കിലും മുൻകൂട്ടി ഊഹിപ്പാൻ ശ്രോതാക്കൾക്കു മാർഗ്ഗമേയില്ല. റിപ്പോർട്ടർ അതിനാൽ, എല്ലാ സംഗതികളേയും കുറിച്ചെടുക്കാൻ ഏറെ ക്ലേശിക്കും. വല്ല ഭാഗവും വിട്ടുപോകയോ,

സംശയഗ്രസ്തമായി തോന്നുകയോ ചെയ്താൽ പ്രസംഗകർത്താവിനോടു യോഗാനന്തരം ചോദിച്ചു ശരിപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളണം. ഇതിനിടയ്ക്ക് വല്ല കത്തോ, വേറെ രേഖയോ വായിച്ചിരുന്നാൽ അവയെ കുറിച്ചെടുപ്പാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ, ചെറുതായൊരു സൂചനകൊടുത്തിരിക്കണം. പ്രസംഗങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുന്ന കത്തുകൾ, നിശ്ചയങ്ങൾ, ശ്ലോകങ്ങൾ, മുതലായവ പ്രത്യേകം ഖണ്ഡികയായിച്ചേർക്കണം; പഴമൊഴികൾ, പദ്യങ്ങൾ മുതലായവ വിട്ടുകളഞ്ഞാൽ, ചിലപ്പോൾ പ്രസംഗങ്ങളുടെ താല്പര്യം പൂർത്തിയായി മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്നു വന്നേക്കും. ഇത്തരം പദ്യങ്ങൾ, പഴമൊഴികൾ മുതലായവ റിപ്പോർട്ടർക്കു പരിചയപ്പെട്ടിരിക്കേണമെന്നും, അതിലേക്കായി അവൻ സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ പരിശീലിക്കേണമെന്നും മുൻപ് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അവന്റെ സാഹിത്യപരിചയം ഈവക കാര്യങ്ങളിൽ സഹായമായിത്തീരുന്നതാണ്. ഒരു പ്രസംഗകർത്താവ് ഒരുപദ്യമോ, പഴമൊഴിയോ, മറ്റുസംഗതികളോ ശരിയല്ലാത്തവിധം പറഞ്ഞിരുന്നാൽ, റിപ്പോർട്ടർ അതേ വിധത്തിൽ തെറ്റുതന്നേ എഴുതേണമോ, അതിനെ ശരിപ്പെടുത്തി എഴുതേണമോ, ഏതാണ് ചെയ്യേണ്ടത്? നിസ്സാരന്മാരായും കൃത്യശ്രദ്ധയില്ലാത്തവരായുമുള്ള പ്രസംഗകർത്താക്കന്മാർക്കു, അവരുടെ തെറ്റുകളെ തിരുത്തിയാലും ഇല്ലെന്നാലും, ഒന്നും ദൂഷ്യമായി വരാനില്ല. പ്രമാണികളായുള്ളവർ പ്രമാദത്താൽ പറയുന്ന തെറ്റുകളെ അതേവിധം പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നാൽ, തെറ്റിപ്പോയത് പ്രമാണികൾക്കല്ല, റിപ്പോർട്ടർക്കാണ്, എന്നേ പത്രവായനക്കാർ ഗണിക്കയുള്ളൂ. ആകയാൽ, തെറ്റുകളെ തിരുത്തി എഴുതുകയാണ് റിപ്പോർട്ടരുടെയും പത്രത്തിന്റെയും യോഗ്യതയെ രക്ഷിപ്പാൻ ചെയ്യേണ്ടത്. എന്നാൽ, പ്രത്യേകമായ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി ഒരു പ്രസംഗകർത്താവ് വല്ല പദ്യത്തെയോ പഴമൊഴിയെയോ, ഭേദപ്പെടുത്തി പറയുന്നതായിരുന്നാൽ, അതിനെ മാറ്റി, ശരിപ്പെടുത്തിയെഴുതരുത്. ശ്ലോകങ്ങളോ പാട്ടുകളോ, മറ്റു പദ്യകൃതികളോ എടുത്തെഴുതുമ്പോൾ, മൂലം ഓർമ്മയില്ലെങ്കിൽ, അവയുടെ അർത്ഥം സ്വന്തവാക്കിൽ എഴുതുക എന്ന പരാവർത്തനം ചെയ്യാൻ തുനിയരുത്; അവയെ വിട്ടുകളഞ്ഞാലും വൈഷമ്യമുണ്ടാകയില്ല. സ്വന്തവാചകത്തിൽ അർത്ഥമെഴുതിയാൽ അബദ്ധം പിണഞ്ഞു എന്നു വരാം.

പ്രസംഗം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, ഇടയ്ക്കിടെ ആഹ്ലാദസൂചകമായോ, നിന്ദാസൂചകമായോ, അനുമോദനാർത്ഥമായോ, ഓരോരോ ശബ്ദങ്ങൾ ശ്രോതാക്കൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അവ യഥാസ്ഥാനം കുറിക്കണം. സദസ്സിന്റെ വല്ല മൂലകളിലുമിരുന്ന് വിരോധപക്ഷക്കാർ, നിന്ദാഗർഭമായി ഒന്നോ രണ്ടോ കൈകൊട്ടുക. ചിരിക്കുക, ചില വ്യാക്ഷേപക ശബ്ദങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുക ഇവയ്ക്കും; സദസ്യർ ഒന്നായി

ഉത്സാഹാർത്ഥം കൈകൊട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കെ, ഇടയ്ക്കിടെ 'കേൾപ്പിൻ' 'കേൾപ്പിൻ' എന്നു അനുകൂലാഭിപ്രായസൂചകമായി പറക, ഇവയ്ക്കും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങളെ റിപ്പോർട്ടർ വളരെ സൂക്ഷ്മമായി അറിഞ്ഞിരിക്കണം. ഇത്തരം ശബ്ദങ്ങൾ യഥാസ്ഥാനം കുറിച്ചിരിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യം, ആ പ്രസംഗത്തെ സദസ്യർ എങ്ങനെയാണ് കൈക്കൊണ്ടതെന്ന് അറിയിപ്പാനായിട്ട് മാത്രമല്ല, പ്രസംഗത്തിന്റെ ചില ഘട്ടങ്ങൾ ഇവയെക്കൂടാതെ അർത്ഥമാക്കാൻ സാധിക്കയില്ല; പ്രസംഗകർത്താവിന്റെ വാക്കുകൾ തന്റെ അഭിപ്രായത്തെയും വഹിച്ചുകൊണ്ട് ധടധടാ ഒഴുകിവരുമ്പോൾ, സദസ്യരുടെ ഇടയിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ശബ്ദങ്ങൾകൊണ്ട്, ആ വാക്പ്രവാഹത്തിന്റെ മേലാലത്തെ ഗതിക്ക് മാറ്റമുണ്ടായേക്കാം. ഈ ഗതിഭേദം എന്തുകൊണ്ടുണ്ടായി എന്നു ഗ്രഹിപ്പാൻ, പത്രവായനക്കാരന്, മേപ്പടി വ്യാക്ഷേപകശബ്ദങ്ങളുടെ സഹായംകൂടാതെ സാധിക്കയില്ല.

സഭായോഗങ്ങൾ ദിവസന്തോറും ഉണ്ടായിരിക്കയും അവ പല പല കാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചായിരിക്കയും, ചെയ്യുമ്പോഴാണ് പത്രക്കാരൻ ബുദ്ധിമുട്ടുന്നത്. അപ്പോഴപ്പോഴുള്ള യോഗനടപടികൾ അതതുകാലത്തുതന്നെ പത്രത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കകൊണ്ട്, പ്രസംഗങ്ങൾ സംക്ഷേപിച്ചെഴുതാതെ കഴികയില്ല. ഇവിടെയാണ് റിപ്പോർട്ടരുടെ സാമർത്ഥ്യം അറിയേണ്ടത്. ഒരു യോഗത്തിലെ പ്രസംഗങ്ങൾ തന്നേയും ആറേഴു പംക്തി നിറയാനുണ്ടായിരുന്നാൽ, പിന്നെ മറ്റുള്ളവയ്ക്കൊക്കെ സ്ഥലമെവിടെ കിട്ടുവാൻപോകുന്നു? ഒരു രണ്ടു മണിക്കൂറു നേരത്തെ യോഗത്തിന് 'ഒന്നോ രണ്ടോ പംക്തിയിലധികം റിപ്പോർട്ട് നീളുവാൻ പാടില്ല. ഇതിലേക്ക്, പ്രസംഗങ്ങളെ, സംക്ഷേപിക്കേണ്ടതെങ്ങനെയാണ്? ഒരു പ്രസംഗം ഒരു പംക്തിക്കകത്തടങ്ങുമെങ്കിൽ, മുക്കാലോ, അരേഅരയ്ക്കാലോ പംക്തിവരുവാൻ തക്കവണ്ണം ചുരുക്കുന്നതിന് ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കുനിന്ന് ചില വാക്കുകൾ തട്ടിക്കളയാം, ചില ഭാഗങ്ങൾ പുനരുക്തമായോ, പരിവാഹമായോ, വൃഥാ സ്ഥൂലമായോ ഇരിക്കുമ്പോൾ അതുകൾ തള്ളിക്കളയുന്നതുകൊണ്ട് ദൂഷ്യം ഉണ്ടാകയില്ല. എന്നാൽ, അതേ പ്രസംഗം ഒരു അർദ്ധപംക്തിയിലോ, അതിലും ചുരുങ്ങിയ സ്ഥലത്തിലോ അടക്കണമെന്നായാൽ, പ്രസംഗത്തിലെ സാരഭാഗങ്ങൾ തേടിപ്പിടിക്കയാണ് അവശ്യം ചെയ്യേണ്ടത്. ഒരു യോഗത്തിൽ അധ്യക്ഷനേയും പ്രധാന പ്രസംഗകർത്താവിനേയും കൂടാതെ, മൂന്നുനാലു പേർ ഉപപ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്യുന്നുണ്ടായിരുന്നാൽ, ഇവരുടെയൊക്കെ പ്രസംഗങ്ങൾ ഏതു പ്രകാരത്തിലാണ് സംക്ഷേപിക്കേണ്ടത്? സഭായോഗത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരങ്ങൾ തീരെ ചുരുക്കിയും, പ്രസംഗവിവരങ്ങൾ ചിലരുടെതു മാത്രം വിസ്തരിച്ചും, മറ്റുള്ളവ ഒന്നോ രണ്ടോ വരിയിൽ അടക്കിയും എഴുതുന്നത് യുക്തമായ സമ്പ്രദായമല്ല.".....സഭ........യുടെ അഗ്രാസനാധിപത്യത്തിൽ

കൂടുകയും, ആ യോഗത്തിൽ.......... 'സംഘവും സംഘോദ്ദേശ്യവും' എന്ന വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ചു സരസവും സാരഗർഭവുമായ ഒരു ഉപന്യാസം എഴുതിവായിക്കയും, അതിനെ പിന്തുടർന്നു പല മഹാത്മാരും അഭിപ്രായങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കയും, ചെയ്തു. അനന്തരം ഹെഡ്മാസ്റ്റർ അല്പനേരം ചെയ്ത വാചാപ്രസംഗം ഈ സംഘത്തിന്റെ ഭാവി ശ്രേയസ്സിന് ഏറ്റവും ഉതകുന്നതാണെന്നു നിർമ്മത്സരബുദ്ധികളായ ഏവരും ഐകകണ്ഠ്യേന അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതാണ്. പിന്നീട് യോഗത്തിന്റെ മേൽനടത്തിപ്പിലേക്കുവേണ്ടി തൽക്കാലം ഒരു സ്ഥിരപ്രസിഡണ്ടിനെയും സിക്രട്ടറിയെയും നിയമിച്ചും, ശേഷം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ അടുത്ത യോഗത്തിൽ നിയമിക്കുന്നതാണെന്നു വ്യവസ്ഥചെയ്തും പ്രസിഡണ്ടിന്റെ വിലയേറിയ ഉപസംഹാരപ്രസംഗം കഴിഞ്ഞും മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലേക്കു ആയുരാരോഗ്യസമ്പൽസമൃദ്ധിയെ കാംക്ഷിച്ചും ആറുമണിയോടുകൂടി യോഗം പിരിഞ്ഞു........." ഇങ്ങനെ റിപ്പോർട്ട് എഴുതുന്നതുകൊണ്ട് പ്രസംഗങ്ങളെപ്പറ്റി യാതൊരു വിവരവും വായനക്കാർക്കുണ്ടാകയില്ല. "സരസം", "സാരഗർഭം" "ശ്രദ്ധാർഹം", "വിലയേറിയത്", "ഗണനീയം", എന്നിപ്രകാരം ഓരോ വിശേഷണം ചെയ്തുകൊണ്ടുമാത്രം, പ്രസംഗത്തിന്റെ സാരവും വിലയും, രസവും, ഗണനീയതയും, ശ്രദ്ധാർഹത്വവും, മറ്റും, മറ്റും, വായനക്കാരുടെ ഉള്ളിൽ പതികയില്ല. ഇത്തരം റിപ്പോർട്ടുകൾക്കു പത്രപംക്തി ഉപയോഗിക്കുന്നത് പാഴ്ച്ചെലവാണ്. റിപ്പോർട്ടർ നടന്ന സംഗതികളെ ആഖ്യാനം ചെയ്യുകയാണു വേണ്ടത്; അഭിപ്രായം പറകയല്ല. യോഗം, പ്രസംഗങ്ങൾ, മുതലായ പലേ ചടങ്ങുകളേയും പരസ്പരം ചേർച്ചയായിരിക്കുംവണ്ണം വർണ്ണിക്കുന്നതിന് കുറെ ബുദ്ധി കൗശലം ഉപയോഗിക്കേണ്ടിവരും. ഒരു ഒന്നര പംക്തിയിൽ അടങ്ങേണ്ട റിപ്പോർട്ടിൽ, യോഗപ്രാരംഭം, അധ്യക്ഷന്റെ ഉപക്രമപ്രസംഗം, കത്തുകൾ വായിച്ചിരുന്നാൽ ആ വിവരം ഇവയൊക്കെ കാൽപംക്തിയിൽ നിറുത്തണം; പ്രധാന പ്രസംഗകർത്താവിന്റെ പ്രസംഗത്തിനായി മുക്കാൽ പംക്തിയും; ശേഷമുള്ളവരുടെ പ്രസംഗങ്ങൾക്കും ഉപസംഹാരത്തിനുമായി അര പംക്തിയും വിനിയോഗിക്കണം. ഈ ക്രമത്തിലായാൽ, റിപ്പോർട്ട് ചേർച്ചയായിരിക്കും. പ്രസംഗങ്ങൾ സംക്ഷേപിക്കുമ്പോൾ ഓർമ്മവെയ്ക്കേണ്ട രണ്ടുകാര്യങ്ങൾ (1) പ്രസംഗകർത്താവിന്റെ ആശയങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുകയും, (2) കഴിയുന്നെടത്തോളം ചുരുക്കമായിട്ടുമാത്രം കടലാസും പെൻസിലും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയും ആകുന്നു. പ്രസംഗം ചുരുക്കെഴുത്തിൽ കുറിച്ചെടുത്തതുകൊണ്ടായില്ലാ; അതിന്റെ സാരം ഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ലാഞ്ഞാൽ സംക്ഷേപിച്ചെഴുതാൻ സാധ്യമല്ല. അതിന്മണ്ണം തന്നെ, ഒട്ടേറെ സൂചനകൾ എഴുതിവെച്ചുകൊണ്ട് അവയെ വായിച്ചു ക്ലേശപ്പെടുത്തുന്നതിനെക്കാൾ, ആവശ്യമായ സാരഭാഗം മാത്രം കുറിച്ചിരുന്നാൽ, ശ്രമം കുറയും. പത്തുവരിയിൽ

സംക്ഷേപിക്കുന്നതിന് മുപ്പതുവരി സൂചനകൾ എഴുതിയെടുക്കരുത്. ഒരു പ്രസംഗം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കവേതന്നെ, അതിലെ സാരഭാഗങ്ങൾ കുറിച്ചുകൊള്ളുക റിപ്പോർട്ടു എഴുതിക്കൊള്ളുക-ഈ രണ്ടു പ്രവൃത്തിയും ഒന്നായി ചെയ്യാൻ ശീലമുള്ളവരുണ്ട്. ഇത് നല്ലവണ്ണം പഴമപരിചയത്താൽ വശപ്പെടേണ്ടതാണ്. മനസ്സിനെ ഒരു കാര്യത്തിൽത്തന്നെ പിടിച്ചുനിർത്തി ശീലിപ്പിച്ചാലേ ഇപ്രകാരം സാധ്യമാവൂ. പിന്നെ, റിപ്പോർട്ടർ ഓർമ്മവയ്ക്കേണ്ട മറ്റൊരു കാര്യം, ഒരു പ്രസംഗം ചുരുക്കെഴുത്തിൽ എഴുതിയെടുക്കുമ്പോൾ തന്നെ മുഖ്യമായ ഘട്ടങ്ങൾ പ്രത്യേകം വരയിട്ട് അടയാളപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുകയാകുന്നു. റിപ്പോർട്ടെഴുതുന്ന സമയം പ്രസംഗം മുഴുവൻ വീണ്ടും വായിച്ചുനോക്കുന്നതിനു പകരം, സംക്ഷേപിപ്പാൻ കഴിയുന്നതാണ്. എല്ലാ പ്രസംഗങ്ങളും ഒരേ വിധത്തിൽ സംക്ഷേപിക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടായിരിക്കയില്ല. ചില പ്രസംഗങ്ങളെപ്പറ്റി രണ്ടുമൂന്നു 'സ്റ്റിക്ക്' അടങ്ങുന്ന റിപ്പോർട്ടേ ആവശ്യപ്പെടൂ. ഈ സംഗതിയിൽ യാതൊന്നും കുറിച്ചുവെപ്പാൻ ഉദ്യമിക്കരുത്; ശ്രദ്ധവെച്ചു കേട്ട് ഓർമ്മയിൽ നിന്നു എഴുതണം. ഇപ്രകാരം ശീലിച്ചാൽ, സാരഭാഗങ്ങൾ അവധാരണം ചെയ്യുന്നതിൽ സാമർത്ഥ്യം വർദ്ധിക്കുന്നതിനും ഓർമ്മശക്തി ബലപ്പെടുത്തുന്നതിനും കഴിയുന്നതാണ്.

പ്രസംഗങ്ങൾ എല്ലാം പ്രവക്താവിന്റെ വാക്കായിട്ടുതന്നെ പതിഫലിപ്പിക്കേണ്ടതായിരിക്കയില്ല. പലതും റിപ്പോർട്ടരുടെ സ്വന്തം വാക്കിൽ കഥിച്ചാൽ മതിയാകും. ഇതിന്ന്, റിപ്പോർട്ടർ, വാക്യരചനയിൽ 'സാക്ഷാൽസംഭാഷണം' 'അന്വാഖ്യാതസംഭാഷണം' എന്നീ സമ്പ്രദായങ്ങളെ പരിചയിച്ചിരിക്കണം. അതിലേക്കു, വ്യാകരണവിധികളിൽ കാലം, പുരുഷൻ എന്നിതുകളെ സംബന്ധിച്ച് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധയും വെച്ചിരിക്കണം. "മാന്യസദസ്യരേ ഞാൻ ഇപ്പോൾ ഇവിടെ വന്നിരിക്കുന്നത് ഈ സഭയുടെ കാര്യദർശിയെ യാതൊരു വിധത്തിലും ഒഴികഴിവു പറഞ്ഞയപ്പാൻ നിർവ്വാഹമില്ലാഞ്ഞിട്ടാകുന്നു"-എന്ന് ഒരു പ്രസംഗകർത്താവ് പറഞ്ഞിരുന്നാൽ, അത് റിപ്പോർട്ടരുടെ വാക്കിൽ അന്വാഖ്യാതസംഭാഷണമായി പറയുമ്പോൾ, "ആ മാന്യസദസ്യരെ സംബോധനം ചെയ്തുകൊണ്ടു പ്രസംഗകർത്താവു പറഞ്ഞതെന്തെന്നാൽ, അദ്ദേഹം അപ്പോൾ അവിടെ ചെന്നിരുന്നതു ആ സഭയുടെ കാര്യദർശിയെ യാതൊരു വിധത്തിലും ഒഴികഴിവു പറഞ്ഞയപ്പാൻ നിർവ്വാഹമില്ലാഞ്ഞിട്ടായിരുന്നു എന്നായിരുന്നു"-എന്ന രീതിയിൽ എഴുതണം. അപ്രകാരമല്ലാതെ, ഇടയ്ക്കു പ്രഥമപുരുഷനും, ഇടയ്ക്കു ഉത്തമപുരുഷനുമായി ഐകരൂപ്യമില്ലാതെയും, വർത്തമാനകാലവും ഭൂതകാലവും തമ്മിൽ വ്യത്യാസപ്പെടുത്താതെയും കഥനം ചെയ്യരുത്. സാക്ഷാൽ സംഭാഷണം വേണമെന്നു മേലാവിന്റെ പ്രത്യേകാജ്ഞ ഇല്ലാത്തപക്ഷത്തിൽ, വിഷയഗൗരവം പോലെ, വളരെ

പ്രമാണപ്പെട്ടവരുടെ പ്രസംഗങ്ങൾ ഒഴിച്ച് മറ്റൊക്കെ അന്വാഖ്യാതസംഭാഷണമായി പറകയാണ് നടപ്പ്. ഏതു പ്രകാരത്തിലായാലും, റിപ്പോർട്ടർ പക്ഷപാതമായി പ്രവർത്തിക്കരുത്. തന്റെ പക്ഷക്കാർക്ക് എതിരായവരുടെ പ്രസംഗത്തിന്ന് നിഷ്കാരണം അപവാദം വരുത്താൻ, അവാസ്തവവർണ്ണനം ചെയ്യുകയോ, ഒരുവന്റെ പ്രസംഗം തന്റെ പക്ഷക്കാരനായ മറ്റൊരുവൻ നിശ്ശേഷം ഖണ്ഡിച്ചു എന്നോ സദസ്യർ നിന്ദിച്ചു എന്നോ മറ്റോ ആക്ഷേപം പറകയോ ചെയ്യുന്നത്, റിപ്പോർട്ടറുടെ കർത്തവ്യകർമ്മധർമ്മത്തിന്നു യോജിച്ചതല്ല. ഒരുവന്റെ പ്രസംഗത്തിൽ അടങ്ങിയ വാദങ്ങൾ അസംബന്ധമോ യുക്തിരഹിതമോ ആയിരുന്നാൽ, അത് വായനക്കാർ ഗ്രഹിച്ചുകൊള്ളും. ആ വാദങ്ങളെ ഖണ്ഡിക്കുന്ന യുക്തികൾ മറ്റൊരുവൻ പ്രസംഗിച്ചിരുന്നാൽ, ഇവന്റെ പ്രസംഗം മുമ്പത്തേതിന്റെ ഖണ്ഡനമായിരുന്നു എന്നും വായനക്കാർ മനസ്സിലാക്കിക്കൊള്ളും. ഇതിന്മണ്ണം തന്നെ, ഒരുവന്റെ പ്രസംഗം സ്തുത്യർഹമോ, സാരഗർഭമോ, യുക്തിയുക്തമോ ആയിരുന്നാൽ, അതും വായനക്കാർ നിർണ്ണയിച്ചുകൊള്ളും; റിപ്പോർട്ടർ അങ്ങനെ ഒരു അഭിപ്രായം സകാരണമായോ നിരാധാരമായോ സ്വരൂപിച്ച് വായനക്കാരന്റെ തലയ്ക്കുള്ളിലേക്ക് തള്ളിക്കയറ്റേണ്ട ആവശ്യമില്ല.

അദ്ധ്യായം 8: വർണ്ണനം

വിനോദകളികൾ, കോടതിയിലെ വ്യവഹാരങ്ങൾ, സഭായോഗങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ പലേ സംഗതികളെയും പറ്റി വർത്തമാനങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു പത്രത്തിലേക്കു അന്വാഖ്യാനം ചെയ്‌വാൻ സാമാന്യം ആർക്കും പരിശീലനത്താൽ കഴിയുന്നതാണ്. ഇവയെക്കാട്ടിൽ ഒക്കെ ശ്രമമേറിയ ഒരു പ്രവൃത്തി റിപ്പോർട്ടർമാരുടെ ചുമതലയിൽ ഉണ്ട്. ഇത്, ഓരോരോ സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ച് വർണ്ണനകൾ എഴുതുന്ന പ്രവൃത്തിയാണ്. ഒരു അഗ്നിബാധയോ, വലിയ ഉത്സവാഘോഷമോ, തീവണ്ടിവ്യാപത്തോ, മറ്റു വിശേഷ സംഭവമോ ഉണ്ടായാൽ അതിനെപ്പറ്റി, വായനക്കാരുടെ ഉള്ളിൽ പതിയത്തക്കതായ ഒരു ചിത്രം എഴുതിക്കാണിപ്പാൻ സാധാരണന്മാർക്കു സാധിക്കയില്ല. അതിലേക്ക്, പ്രത്യേകം ചില മനോധർമ്മങ്ങൾ ലേഖകന് ഉണ്ടായിരിക്കണം. ആ സംഭവത്തിൽ വിചിത്രമായത് കണ്ടറിക, താൻ കണ്ട കാഴ്ചകളെ ആസ്പദമാക്കിക്കൊണ്ട് പലേ സംഗതികൾ വിഭാവനം ചെയ്ക, അന്യരുടെ ഹൃദയം ഇളക്കത്തക്കവിധത്തിൽ അവരുടെ ഉള്ളിൽ കടന്ന് അവരുടെ ഹൃദയവേദനങ്ങളുടെ ഗതി അറിക-ഇപ്രകാരമൊക്കെ ചില മനോഗുണങ്ങൾ റിപ്പോർട്ടർക്കു അവശ്യം ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഇവ കവികൾക്കെന്നപോലെ, ലേഖകന്നും, അനുഗ്രഹമായി കിട്ടിയിരിക്കണം, എന്നുകൂടി പറയാം. ഒരു കല്യാണപ്പന്തൽ വർണ്ണിക്കയായിരുന്നാൽ, സദിർപ്പന്തൽ തെക്കേഭാഗത്ത്, ആട്ടപ്പന്തൽ വടക്കേഭാഗത്ത്, മുല്ലപ്പന്തൽ കിഴക്കേഭാഗത്ത്, സദ്യപ്പന്തൽ പടിഞ്ഞാറ്, എന്നിങ്ങനെ ആറും നാലും പത്ത് എന്നു പറയുന്ന കൂട്ടത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചാൽ അത്തരം വർണ്ണന ആരുടെയും ഹൃദയത്തെ ആഹ്ലാദിപ്പിക്കയില്ല. ഒരു ചിത്രമെഴുത്തുകാരനു തന്റെ കൈയിലുള്ള വർണ്ണങ്ങളെ ചേർത്ത് മേല്പടി കല്യാണപ്പന്തലിനെ, മനോഹരമായ വിധത്തിൽ പ്രതിഫലിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്നപോലെ, ലേഖകന്നും തന്റെ കൈവശമുള്ള വാക്കുകളാൽ കല്യാണപ്പന്തലിനെ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചുകാണിക്കണമെങ്കിൽ, വൈചിതര്യത്തെ ഗ്രഹിപ്പാനുള്ള ശക്തി അവന്റെ ദൃഷ്ടികൾക്കും, തത്തുല്യമായി കടലാസിൽ പകർത്താനുള്ള ശക്തി അവന്റെ വാക്കുകൾക്കും സ്വഭാവസിദ്ധമായിരിക്കണം. ഒരു ലേഖകൻ ഏതൊരു സംഗതിയും വർണ്ണിപ്പാൻ, അതു താൻതന്നെ കണ്ടിരിക്കയോ, അതുമായി അത്രത്തോളം അടുത്ത പരിചയമുണ്ടായിരിക്കയോ ആവശ്യമാണ്. വല്ല കോണിലുംനിന്ന് ഒന്ന് ഒളിഞ്ഞുനോക്കിയിരുന്നാൽ പോരാ; മുഴുവൻ വഴിപോലെ കണ്ടു പരിചയപ്പെടാനും, അന്യന്മാർ കണ്ടറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത പലേ വിശേഷങ്ങൾ അതിൽ നോക്കി മനസ്സിലാക്കാനും സൗകര്യമുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥാനത്തുനിന്നു വേണം നോക്കുവാൻ. ഇതിലേക്കു, പലേ പൊതുവക

സംഗതികളിലും, പത്രപ്രതിനിധികൾക്കായി പ്രത്യേകസ്ഥാനം ഒഴിഞ്ഞിട്ടിരിക്കാറുണ്ട്. അപ്പോൾ അവർ കാലേകൂട്ടി എത്തിയിരിക്കയും, ആവശ്യം പോലെ പത്ര പ്രതിനിധിയാണെന്നതിന്നു സാക്ഷ്യപത്രങ്ങൾ കൈക്കൽവെച്ചുകൊള്ളുകയും വേണ്ടതാകുന്നു. എന്നാൽ ഇത്തരം സൗകര്യങ്ങൾ ദർബാറിന്നോ, വലിയ തീൻവിരുന്നുകൾക്കോ, മറ്റോ ഉണ്ടായിരിക്കാവുന്നതല്ലാതെ, സാധാരണയായി, വർണ്ണലേഖനങ്ങൾ എഴുതേണ്ടിവരുന്നത്, അഗ്നിബാധ, തീവണ്ടി അപകടം, മുതലായ വിശേഷവ്യാപത്തുകളുണ്ടാകുമ്പോഴാകയാൽ, ഈ സംഗതികളിൽ, പത്രക്കാരന് പ്രത്യേക സൗകര്യമൊന്നും സിദ്ധിക്കാൻ മാർഗ്ഗമില്ല. മലവെള്ളക്കുത്തുപോലെ ആളുകൾ തെരക്കിക്കൂടിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പൊഴും, "ആപത്തിൽ കുടുങ്ങിയവരെ രക്ഷപ്പെടുത്താനായി ഓരോരുത്തർ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ഓടിനടക്കുമ്പോഴും, സ്വത്തിന്നും ജീവന്നും രക്ഷയെ കരുതി പോലിസ് അധികൃതന്മാർ ചുറ്റിക്കൂടുമ്പോഴും, പത്രക്കാരന് ഒരേടത്ത് കാലുറപ്പിച്ചു നില്ക്കുവാൻ സാധിക്കയില്ലതന്നെ. അവൻ പൊലീസധികൃതന്മാരുമായി പരിചിതനായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ, പലപ്പോഴും തിക്കിൽപെട്ട് പിന്നാക്കം തള്ളപ്പെട്ടു എന്നു വന്നേക്കും. അതിനാൽ, അവൻ താനാരാണെന്ന് അവരെ അറിയിപ്പാൻ തക്കതായ ലക്ഷ്യങ്ങളൊക്കെ കരുതിവെച്ചിരിക്കണം. ഇവ കാണിച്ചാൽ, നിർബാധം കടന്നുപോവാൻ സാധിക്കും. എന്നാൽ, വൈകിയെത്തുന്ന പത്രക്കാരന്നു നേരിടുന്ന പ്രതിബന്ധം മുഖ്യമായും ആൾക്കൂട്ടമാണ്. തിക്കും തിരക്കും കടന്ന് ഉള്ളിൽ പറ്റിക്കൂടുവാൻ ഒരു ഭാഗത്തു സാധ്യമായില്ലെങ്കിൽ, മറ്റൊരു ഭാഗത്തുപോയി പ്രവേശദ്വാരമുണ്ടാക്കാൻ ശ്രമിക്കണം. ഈ സന്ദർഭങ്ങളിലാണ് അവന്നു പൊലീസുകാരുടെ സഹായം അത്യന്തം ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. "കാറ്റുള്ളപ്പോൾ തൂറ്റിക്കൊൾക" എന്ന തത്വം അവൻ നല്ലവണ്ണം ഓർമ്മിച്ചുകൊള്ളണം. തരംപോലെ ഉള്ളിൽ കടന്നുകൂടി തനിക്കെത്തേണ്ടടത്ത് എത്തുവാൻ ചില അധികൃതന്മാരുടെ പിന്നാലെ പറ്റിപ്പോകേണ്ടതായുമിരിക്കും. ഇങ്ങനെയെല്ലാം കരുതിപ്രവർത്തിച്ചാലേ, തനിക്കു വേണ്ടതായ വിവരങ്ങളൊക്കെ ലഭിക്കൂ. എന്നാൽ, ഒരു സംഭവത്തെപ്പറ്റി വിവരമറിവാൻ പറ്റിക്കൂടിയാൽ മാത്രംപോരാ: അവിടെ നടക്കുന്ന സംഗതികളൊക്കെ, പ്രത്യേകം അനുകമ്പയോടുകൂടിയ താല്പര്യം വെച്ചു വേണം, നോക്കി അറിവാൻ. ഒരു ഉത്സവഘോഷയാത്ര കാണുമ്പോൾ അന്യരോടൊപ്പം ആഹ്ലാദിപ്പാനോ; ഒരു അഗ്നിബാധയിൽ, സഹതപിപ്പാനോ; ഒരു തീവണ്ടി അപകടത്തിൽ, ആപന്നന്മാരെപ്പറ്റി വ്യാകുലപ്പെടുവാനോ കഴിയാതെയിരിക്കുന്ന ഹൃദയത്തിന്ന് ഇത്തരം വർണ്ണനകൾ എഴുതി ഫലിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല.

വലിയ ആപത്തുകൾ, ലഹളകൾ മുതലായ ഗൗരവപ്പെട്ട സംഭവങ്ങളുടെ വാർത്ത പത്രക്കാരന്റെ ചെവിക്ക്, പോർക്കളത്തിലേക്കു പുറപ്പെടേണ്ടതിന്നായി ഭടന്റെ

ചെവികൾക്കുള്ളിൽ തറയ്ക്കുന്ന കാഹളധ്വനിയായിത്തീരുന്നു. അവൻ തന്റെ വീട്ടിൽ കളത്രപുത്രാദികളൊരുമിച്ച് രാവിലെ ആഹാരം കഴിച്ചുകൊണ്ട് ഉല്ലസിച്ചിരിക്കവേയാണ് ഒരു മഹാലഹളയുടെ ആരംഭത്തെപ്പറ്റി കർണ്ണാകർണ്ണികയാ അറിയുന്നത് എന്നു വിചാരിക്കുക. കർത്തവ്യകർമ്മത്തിൽ നിഷ്ഠയുള്ള പത്രക്കാരൻ ഉടൻ ഭക്ഷണം മതിയാക്കി എണീറ്റ്, തന്റെ ഉപകരണങ്ങളുമെടുത്ത്, ഒരുങ്ങിയിറങ്ങി ലഹളസ്ഥലത്തേക്കു പാഞ്ഞെത്തുന്നു. അവിടെ എത്തുമ്പോഴേക്കും പോലീസുകാർ, പട്ടാളക്കാർ എന്നിവർ നാലുപാടും വളഞ്ഞ് പുറമെനിന്ന് ആരെയും അകത്തേക്കു വിടുന്നില്ല. ചുറ്റും ആൾക്കൂട്ടം വർദ്ധിക്കുന്നു. പത്രക്കാരൻ അകത്തു കടക്കാൻ സൗകര്യം കിട്ടാഞ്ഞ് അങ്ങുമിങ്ങും പോയി മുട്ടുന്നു. ലഹളസ്ഥലത്തുനിന്നു, ഒരു കെട്ടിടത്തിലെ മേല്പുരകത്തി പുകപൊങ്ങുന്നത് അവൻ കാണുന്നു. അവൻ എത്ര മനഃക്ലേശത്തോടുകൂടിയാണ് ഇത് നോക്കിനിൽക്കുന്നതെന്നു മറ്റുള്ളവർ അറിയുന്നില്ല. പത്രക്കാരനെന്നു അറിയുന്ന ആളുകളും സർക്കാരധികൃതന്മാരും, അവനെ ഒരുവിധത്തിൽ കാണുകയും, അവന്നു അതു നിമിത്തം അകത്തുപോവാൻ സാധിക്കയും ചെയ്യുന്നു അവൻ അവിടെ കാണുന്നതെന്ത്? ഒരു പോലീസ് സ്റ്റേഷനെ തീവെച്ചു നശിപ്പിക്കാൻ ആരോ യത്നിച്ചതിനെ അധികൃതന്മാർ ഒരു വിധത്തിൽ തടുക്കുകയാകുന്നു. സർക്കാരധികൃതന്മാർ പുരപൊളിക്കുന്നു; ഉള്ളിൽ കടന്ന് തടവുമുറിയിലെ പുള്ളികളെ രക്ഷപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നു; ചിലർ തീ കെടുത്തുന്നു. അവരുടെ മേൽ കൽക്കഷണങ്ങൾ വർഷിക്കപ്പെടുന്നു. ഇതിനിടെ, മറ്റൊരു സ്ഥലത്തു ആൾക്കൂട്ടം വർദ്ധിച്ച് കൊട്ടാരത്തെ അതിക്രമിപ്പാൻ ഒരുങ്ങുന്നതായി പത്രക്കാരൻ കേൾക്കുന്നു. അവൻ ശീഘ്രം അവിടേക്കു ഓടുന്നു. അവിടെ ഒട്ടേറെ ആളുകൾ കൂടീട്ടുണ്ട്. ചിലർ കൊട്ടാരത്തിന്റെ നേർക്കു കല്ലെറിയുന്നു. ചിലർ നിലവിളി കൂട്ടുന്നു. പത്രക്കാരൻ സർക്കാരധികൃതന്മാരുടെ പിറകെകൂടി എത്തി ഇതൊക്കെ കാണുന്നു. ഈ സമയമൊക്കെയും, അവന്റെ ഒരു കൈയിലെ പെൻസിലും മറ്റെ കൈയിലെ ഓർമ്മക്കുറിപ്പു പുസ്തകവുമായി പല കുറി തമ്മിൽ ചേരുന്നുണ്ട്. അവൻ യഥാശക്തി വിവരങ്ങൾ കുറിക്കയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അതാ മജിസ്ട്രേട്ട് കുറ്റക്കാരെ പിടിപ്പാൻ പോലീസിന്ന് അധികാരം കൊടുക്കുന്നു. അവർ അങ്ങിങ്ങോടുന്നു. ചിലരെ ബന്ധിച്ചു പോലീസ് സ്റ്റേഷനിൽ കൊണ്ടുപോകുന്നതായി പത്രക്കാരൻ കേൾക്കുന്നു. അവൻ ഒരു നിമിഷനേരംകൊണ്ട് സ്റ്റേഷനിൽ എത്തുന്നു. അതാ ഒരുവനെ ചില കാൺസ്റ്റബിൾമാർ ചെന്നു കൈവിലങ്ങുവെച്ചു ഉന്തിയും തള്ളിയും കൊണ്ടു വരുന്നു; മറ്റൊരുവനെ വേറെ ഒരു കൂട്ടർ ബന്ധിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്ന ബഹളം മറ്റൊരു ഭാഗത്ത്. പിടിക്കപ്പെട്ടവരെ കാൺസ്റ്റബിൾമാർ അടിക്കുന്നു, ഇടിക്കുന്നു, ചവിട്ടുന്നു. ഗദകൊണ്ടു പ്രഹരിക്കുന്നു. ഇത്യാദി പലതും കഴിയുന്നു. പോലീസുകാരും

പട്ടാളക്കാരും രാജപാതകളിൽനിന്നു ആളുകളെയൊക്കെ അകറ്റിക്കളയുന്നു. ലഹളയുടെ ബഹളവും ശമിക്കുന്നു. പത്രക്കാരന്റെ നില അവിടെ ഉറയ്ക്കുന്നില്ല. അവൻ വായുവേഗത്തിൽ പാഞ്ഞ് കമ്പിയാപ്പീസിൽ എത്തുന്നു. "ഇന്നു രാവിലെ.........മണി സമയം.....സ്ഥലത്തു ഒരു മഹാലഹള നടന്നിരിക്കുന്നു. അവിടത്തെ പോലീസ് സ്റ്റേഷനു തീവെച്ചു. ചിലഭാഗം വെന്തു. ലഹളക്കാർ കൊട്ടാരത്തെ ആക്രമിപ്പാൻ ഉദ്യമിച്ചു; കടന്നില്ല. കല്ലേറുണ്ടായി. പോലീസുകാർ ചിലരെ കുറ്റക്കാരായി സംശയിച്ചു പിടിച്ചു. അന്വേഷണം നടക്കുന്നു" എന്ന് ചുരുക്കത്തിൽ ഒരു കമ്പിവാർത്ത തന്റെ പത്രത്തിലേക്കയയ്ക്കുന്നു. പിന്നെ, ലഹളയുടെ പലേ വിവരങ്ങളേയും വഴിക്കുവഴിയായി വർണ്ണിച്ചു ദീർഘലേഖനം എഴുതുന്നു. അവൻ എഴുതിപ്പോകുന്തോറും, "പാലാഴി തന്നിൽ തിരമാലകളെന്നപോലെ" അവന്റെ ഉള്ളിൽനിന്ന് തൂവൽത്തുമ്പു വഴിയായി സരസവും ഉചിതവുമായ പദാവലികൾ കടലാസ്സിൽ തള്ളിത്തള്ളിപ്പരക്കുന്നു. ഇടയ്ക്കിട, കൂടുതലായി വിവരങ്ങൾ അറിയുന്തോറും പുതിയ കമ്പിവാർത്തകൾ അയയ്ക്കുന്നു. പിന്നീടു ലേഖനം തുടരുന്നു. തീരുന്നതുതീരുന്നതു ലക്കോട്ടിലാക്കി തപ്പാലിലെക്കയയ്ക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം, ലഹളവാർത്തകൾ മുഴുവൻ കഴിയുംവരെയും പത്രക്കാരൻ എഴുതിയെഴുതിത്തള്ളുന്നു. അവന്റെ ശക്തിയും എഴുതേണ്ട വിഷയവും അവസാനിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയാണ് ഒരു സാക്ഷാൽ പത്രക്കാരൻ ചെയ്യുന്നത്. അവന്നു രാവിലെ ആഹാരം മുഴുവൻ കഴിക്കേണമെന്നും, പിന്നെ സ്വജനങ്ങളുമായി കൂടിയിരുന്നു സല്ലപിച്ചു വിശ്രമിക്കേണമെന്നും, അതും കഴിഞ്ഞിട്ടു ലഹളവാർത്ത അന്വേഷിച്ചുപോകാമെന്നും വിചാരമാണുള്ളതെങ്കിൽ അവനെക്കൊണ്ട് പത്രക്കാരനായിരിപ്പാൻ ആവുകയില്ല.

അവന്ന് എപ്പൊഴും ഇത്തരം ഭയങ്കര സംഭവങ്ങളെ ഉണ്ടാകുമാറുള്ളു എന്നു വിചാരിക്കരുത്. ചിലപ്പൊഴൊക്കെ ഉത്സവകാര്യങ്ങൾക്കും കൂടാം. ഏതൊന്നായാലും, അവന്നു നല്ല പ്രേക്ഷാശക്തിയും, താൻ കണ്ടറിഞ്ഞത് പറഞ്ഞു ഫലിപ്പിക്കാൻ തക്ക വാഗ്വൈഭവവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ, അവന്റെ ശ്രമം നിഷ്പ്രയോജനമായിത്തീരും, നിശ്ചയം. അവൻ നടന്ന വസ്തുസ്ഥിതികളെ രസകരമായവിധം വർണ്ണിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ അത്, വായനക്കാരുടെ ഉള്ളിൽ തട്ടുകയില്ല. അതു അവർക്കു കേവലം ശുഷ്ക്കതൃണംപോലെ തോന്നും. അവന്റെ മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞതായ ആശയങ്ങളൊക്കെ നല്ലവണ്ണം പ്രതിഫലിപ്പിക്കണം. ഈ പ്രവൃത്തി ഒരുവൻ തനിയേ ചെയ്യുന്നെടത്തോളം പലർകൂടി ഒത്തു ചേർന്നു ചെയ്താൽ ഫലിക്കയില്ല. ഒരു ഘോഷയാത്രയെ വർണ്ണിപ്പാനായി ഓരോ ഭാഗങ്ങളിൽ ഓരോ പത്രപ്രധിനിധികളെ നിയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുക; ഇവരൊക്കെ ഒരേ "ഉന്ന"ത്തോടുകൂടി എഴുതുന്നവരായിരിക്കയില്ല. അവനവന്റെ ഭാഗത്തെപ്പറ്റി എഴുതുന്നവൻ,

മറ്റൊരുവന്റെ ഉദ്ദേശ്യത്തെ അനുവർത്തിക്കുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുമ്പോൾ വർണ്ണനയ്ക്കാകപ്പാടെ രസനീയത ചുരുങ്ങിപ്പോകുന്നു. ഒരാൾ തനിയേ ഒരു വിഷയത്തെപ്പറ്റി എഴുതുമ്പോൾ, അയാൾ ഒരേ ഒരു ഉദ്ദേശത്തെ സാധിപ്പാനായി ശ്രദ്ധവെച്ചുകൊണ്ട് താൻ എഴുതുന്ന എല്ലാ വിവിധ ഭാഗങ്ങളേയും ആ ഉദ്ദേശത്തിലെക്കുതന്നെ വഴി നടത്തിക്കുന്നു; ഇതാണു, വർണ്ണനകളിൽ ശ്രദ്ധവെച്ച് അറിയേണ്ടതായ കാര്യം. ഒരു മഹായോഗത്തിൽ, വിഖ്യാതനായ ഒരു വക്താവ് പ്രസംഗിക്കുമ്പോൾ, അയാളുടെ പ്രസംഗത്തിന്റെ ഓരോ ഘട്ടം ഓരോ റിപ്പോർട്ടർ കുറിച്ചെടുത്തെഴുതുന്നതുപോലെ ഫലിപ്പിക്കാവുന്നതല്ല വർണ്ണനകൾ. ഇവിടെ ഒരാളുടെ മനസ്സിൽ ഉദിക്കുന്ന വിചാരങ്ങളല്ല മറ്റൊരാളുടെ മനസ്സിൽ തോന്നുക; എന്നാൽ പ്രസംഗം പകർത്തുന്നേടത്താകട്ടെ, അതിനെപ്പറ്റി റിപ്പോർട്ടർമാരുടെ മനസ്സിൽ തോന്നുന്ന അഭിപ്രായങ്ങളെയല്ലാ എഴുതുന്നത്; മറ്റൊരുവന്റെ വാക്കുകളെയാണ്. വർണ്ണനം ചെയ്യുന്നതിനു ലേഖകൻ അവശ്യം കരുതിയിരിക്കേണ്ട ഒരു കാര്യമുണ്ട്. നടന്ന സംഗതികളെ യഥാസംഭവക്രമം കുറിച്ചുവെച്ചുകൊണ്ടു വേണം വർണ്ണിപ്പാൻ. ഇങ്ങനെയൊരു ആസൂത്രണം (പ്ലാൻ) ചെയ്തുവെച്ചുകൊണ്ടാൽ, താൻ എഴുതുന്ന വിവരങ്ങളെ യഥാക്രമം വരുത്താൻ എളുപ്പമുണ്ട്. അതല്ലെങ്കിൽ, വർണ്ണന വായിക്കുന്നവർ 'വാലും തലയും' തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയാതെ കുഴങ്ങിപ്പോവും. ഒരു ചിത്രമെഴുത്തുകാരൻ, മനസ്സങ്കല്പത്താലോ, പ്രകൃതിവിലാസത്തിന്റെ പകർപ്പായിട്ടോ, ഒരു ചിത്രമെഴുതുവാൻ ഉദ്യമിക്കുമ്പോൾ, ആദ്യമായി, എതു നിലയിൽ നിന്നു നോക്കുമ്പോഴുള്ള രംഗവിധാനമാണ് രമണീയമായി തോന്നുന്നതെന്നു നിശ്ചയിച്ചു ആ നിലയെ ഉറപ്പിക്കുന്നു; പിന്നീട് പടത്തിൽ അടക്കേണ്ടതായ രൂപങ്ങൾ ഇന്നക്രമത്തിനു വരണമെന്നു കുറിക്കുന്നു. അനന്തരം, ചേരുംപടിക്കുള്ള വർണ്ണങ്ങളെ യഥാസ്ഥാനം പതിക്കുന്നു. ഒരു ആപത്സംഭവത്തെയോ, ഉത്സവാഘോഷത്തെയോ വർണ്ണിച്ചു ലേഖനമെഴുതാൻ ഉദ്യമിച്ചിക്കുന്ന പത്രക്കാരനും, ആദ്യമായി, തനിക്ക് രംഗം മുഴുവൻ നല്ല ചമല്ക്കാരകാരകമായി തോന്നിക്കാവുന്ന നിലയിൽനിന്ന് നടന്ന സംഗതികളെ യഥാക്രമം കുറിച്ചുകൊണ്ട്, ഇവയെ വായനക്കാർക്കു ആകർഷകമായി വരുംവിധത്തിൽ വർണ്ണനം ചെയ്യുന്നതിനു തക്ക വാഗ്വിലാസത്തെ പ്രയോഗിക്കുന്നു. എന്നാൽ, പത്രക്കാരൊക്കെ എപ്പോഴും നിർദ്ദോഷമായ ഭാഷ എഴുതുന്നവരല്ല; ചിലർമാത്രം ഭാഷാശുദ്ധിയെയും പദങ്ങളുടെ ശബ്ദാർത്ഥവിഷയമായ ഭംഗിയേയും നോക്കി ബഹുചമൽകാരമായി എഴുതുന്നു. മറ്റുള്ളവർ ഗദ്യരചനയിൽ നിപുണന്മാരല്ലാതെ, വല്ല പദങ്ങളും വല്ല പ്രകാരവും കൂട്ടിപ്പിടിപ്പിച്ച്, ലേഖനമെഴുതി, വായനക്കാർക്കു അരോചകം തോന്നിക്കയും, 'പത്രഭാഷ' എന്നൊരു പരിഹാസ വചനത്തിന് സംഗതിയാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. 'പത്രഭാഷ' എന്നു വിദ്വാന്മാർ

പരിഹസിക്കുമ്പോൾ 'പത്രക്കാരൻ' പരിഭവപ്പെടേണ്ട ന്യായമില്ല. വാസ്തവത്തിൽ, എത്രയോ ലേഖനങ്ങൾ, ഒരുവക നപുംസകഭാഷയിലെഴുതി, പത്രപംക്തികൾ നിറച്ച് വായനക്കാർക്കു, ഭാഷാദൂഷണത്താൽ മനശ്ശല്യമുണ്ടാക്കുന്ന പത്രക്കാർ ഉണ്ട്. അവർക്കു പദങ്ങളുടെ അർത്ഥനിർണ്ണയമോ, രൂപനിർണ്ണയമോ; പദാവലികളുടെ ഭംഗിയോ അഭംഗിയോ; പദപ്രയോഗങ്ങളുടെ ഔചിത്യം സംബന്ധിച്ച അറിവോ, ഇല്ല. ചിലപ്പോൾ, ലേഖകന്റെ അജ്ഞതകൊണ്ടും, ചിലപ്പോൾ ലേഖകന്റെ ശബ്ദഭണ്ഡാഗാരം തീരെ അല്പിഷ്ഠമായിരിക്കകൊണ്ടും, അവൻ വല്ലേടത്തും കണ്ടിട്ടുള്ള പദങ്ങളോ വാചകങ്ങളോ ഔചിത്യം കൂടാതെ എഴുതിപ്പോകാറുണ്ട്. നടപ്പുള്ള ഒരു ചെറിയ പദംകൊണ്ടു അർത്ഥം വരുത്താവുന്നെടത്ത് പ്രചാരപ്പെടാത്ത വലിയ പദം എഴുതിയും; സുശബ്ദങ്ങൾ ഇരിക്കെ ഗ്രാമ്യപദങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചും; ഒരർത്ഥത്തെ പര്യായപദങ്ങളാൽ ആവർത്തിക്കാവുന്നെടത്ത് അങ്ങനെചെയ്ത് ശബ്ദവൈചിതര്യം വരുത്താതെ ഒരേ പദം വീണ്ടുംവീണ്ടും എഴുതിയും; ചിലപ്പോൾ പുനരുക്തം ചെയ്തും പലപ്രകാരത്തിൽ ഉപന്യാസം വഷളാക്കുമാറുണ്ട്. ചിലർ പ്രാസംചെയ്തു ഗദ്യമെഴുതുന്നതാണ് രസകരമെന്ന് വിചാരിക്കുന്നു. ഒരു അഗ്നിബാധയെ വർണ്ണിപ്പാൻ, "കാലാഗ്നിയുമല്ലിതു; കാലാരിയുടെ ഫാലാഗ്നിയുമല്ലിതു, മൂലാഗ്നിയുമല്ലിതു........" ഇത്യാദി പ്രാസപ്രയുക്തഗദ്യം ഒരു കാലത്തു മലയാള പത്രങ്ങളിൽ കണ്ടിരുന്നു. ഇങ്ങനെയൊക്കെ ലേഖനങ്ങളിൽ 'ഭാഷാഗോഷ്ടികൾ' കാണിക്കുന്നത് മിക്കവാറും കുട്ടിത്തരം ലേഖകന്മാരാണ്; ചിലപ്പോൾ, ഒരുവക 'ഭ്രമം' മുഴുത്തിട്ടുള്ള പഴയ ലേഖകന്മാർകൂടി തങ്ങളുടെ ചാട്ടവും മറിച്ചിലും ഞാണിന്മേൽ ദണ്ഡിപ്പും പദങ്ങൾകൊണ്ടു തന്നെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും. ഇവയെല്ലാം തടഞ്ഞുകളയാൻ പത്രാധിപന്മാർക്കു ക്ലേശം അല്പമല്ല; ചിലർ ഇതുകളെ എഴുതിവന്നപ്രകാരത്തിൽതന്നെ പത്രത്തിൽ കടത്തിവിടുന്നതിനാലാണു 'പത്രഭാഷ' എന്ന അപവാദം ഉണ്ടാകുന്നത്. ഇങ്ങനെ പത്രങ്ങളിൽ കാണാറുള്ള ഭാഷാദോഷങ്ങളെയൊക്കെ എടുത്ത് ഉദാഹരിക്കാൻ സൗകര്യമില്ലാ. അവയെ വായനക്കാർ കണ്ടറിഞ്ഞുകൊള്ളുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. അനവീകൃതം, പുനരുക്തം, ച്യുതസംസ്ക്കാരം, ദുഷ്പ്രതീതി, ഭഗ്നപ്രക്രമം, വിരുദ്ധമതികൃത്ത്; എന്നിങ്ങനെ പലേ സാഹിത്യദോഷങ്ങൾ ലേഖകന്മാർ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഇതിന്ന് എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ എം. എ. അവർകളുടെ "ഭാഷാഭൂഷണം" എന്ന സാഹിത്യശാസ്ത്രഗ്രന്ഥം ഏറെ ഉപകാരപ്പെടുന്നതാണ്. പദസമ്പത്ത് ചുരുങ്ങിയവർ, ഭാഷാനിഘണ്ടുവിലെ പദങ്ങൾ ഉറ്റു പഠിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഗുണമുണ്ടാകും; അതോടുകൂടി നല്ല ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ കൃതികൾ പരിചയിക്കണം. ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ, കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു തിരുവിതാംകൂർ സർക്കാർ

പാഠപുസ്തകസംഘാധ്യക്ഷനായിരുന്ന് എഴുതീട്ടുള്ള 'അക്ബർ', 'ലോകത്തിന്റെ ശൈശവാവസ്ഥ', 'വിജ്ഞാനമഞ്ജരി', 'ധനതത്ത്വനിരൂപണം', 'മൂന്നാം പാഠപുസ്തകം', 'ഇന്ത്യാചരിത്രം', 'ഇംഗ്ലണ്ടുചരിത്രം', 'തിരുവിതാംകൂർ ചരിത്രം', 'മഹച്ചരിതസംഗ്രഹം', ഒ. ചന്തുമേനോന്റെ 'ഇന്ദുലേഖ', 'ശാരദ', ടി. എം. അപ്പുനെടുങ്ങാടിയവർകളുടെ 'പ്രാചീനാര്യാവർത്തം', 'ചന്ദ്രഹാസൻ'; വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞുരാമൻ നയനാരവർകളുടെ 'കേസരി' ലേഖനങ്ങൾ; മുതലായ പലേ പുസ്തകങ്ങൾ മലയാളത്തിലുണ്ട്; സ്ഥലകാലവർണ്ണനകൾ പ്രശസ്തമായവിധം അടങ്ങീട്ടുള്ള ചില മലയാള നവ്യ ഗദ്യകാവ്യങ്ങൾ ഉള്ളവ വായിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, ലേഖകന്റെ വിഭാവനാശക്തിയെ പോഷിപ്പിക്കാൻ കഴിയും. ഇവയ്ക്കും പുറമെ, ഭാഷയിൽ നടത്തുന്ന പത്രങ്ങളിലും പത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിലും വെച്ചു വാചകശുദ്ധി പദഭംഗി മറ്റു സാഹിത്യഗുണങ്ങൾ ഇവയിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധവെച്ചിട്ടുള്ളവ മാത്രം നിയമേന വായിക്കുകയും വേണം. നല്ല ഗദ്യമെഴുത്തുകാരുടെ ലേഖനങ്ങളോ മറ്റു കൃതികളോ വായിക്കുന്നതിനാലുണ്ടാവുന്ന ഗുണം ചെറുതല്ല; 'വാഗ്ദേവീ സ്വയം വശ്യ' ആകാതെ ആ ദേവിയെ ബലാൽകാരേണ പിടിച്ചുവലിച്ചിഴച്ചുകൊണ്ടുവന്ന് ക്ലേശിപ്പിക്കുന്നവരുടെ ഗദ്യം ഒരിക്കലും വായിക്കരുത്. ഇവർക്കു, പക്ഷേ, സ്വീയപ്രാഭവം കൊണ്ട് പ്രമാണികൾ ചിലർ കീർത്തിവെച്ചുകെട്ടിയിരുന്നാലും, ഇവരെ ഗണ്യകോടിയിൽ ചേർക്കരുത്; സ്വതഃസിദ്ധമായ സാഹിത്യവാസനയുള്ളവർ കീർത്തിക്കായി ഇരകോർത്ത് ബളിശം എറിഞ്ഞിരിക്കയില്ലെങ്കിലും അവരുടെ കൃതികൾ അന്വേഷിച്ചു പിടിച്ചു പരിചയപ്പെടണം. ഇത്തരത്തിൽ നല്ല ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരുടെയും, ഗദ്യലേഖനകർത്താക്കന്മാരുടെയും കൃതികൾ വായിക്കുമ്പോൾ, സരസമായോ ഫലിതമായോ അവസരോചിതമായോ തോന്നുന്ന പദങ്ങൾ, വാചകങ്ങൾ, ചതുരോക്തികൾ മുതലായവ പ്രത്യേകം കുറിച്ചെടുത്തുവെച്ച് പഠിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ഗുണമുണ്ടാകും. പദശുദ്ധി, ശബ്ദഭംഗി, വാചകപുഷ്ടി, ഗാംഭീര്യം ഇത്യാദി ഗുണങ്ങൾക്ക് കേരളവർമ്മാവലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേയും ഊർജ്ജസ്വലത, പ്രൗഢി, പ്രസാദം ഇവക്ക് സി. അച്ചുതമേനോൻ അവർകളുടെയും, മാധുര്യത്തിനും ചന്തുമേനോൻ, കുഞ്ഞിരാമൻ നായനാർ എന്നിത്തരക്കാരുടേയും ഗദ്യപ്രബന്ധങ്ങളേയും, വർണ്ണനാചാതുര്യം മനസ്സിലാക്കാൻ 'മാർത്താണ്ഡവർമ്മ', 'ഇന്ദുലേഖ', 'കുന്ദലത', 'പാറപ്പുറം', 'ദുർഗ്ഗേശനന്ദിനി', 'ഉദയഭാനു', ഇത്യാദി നവ്യകഥാഗ്രന്ഥങ്ങളെയും വായിക്കുന്നതു ഉത്തമമാകുന്നു. വ്യാകരണജ്ഞാനം ലഭിപ്പാൻ എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മാ അവർകളുടെ 'കേരളപാണിനീയം' തുടങ്ങിയ വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങളും; സാഹിത്യരചനാതത്ത്വങ്ങൾക്ക് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ 'സാഹിത്യസാഹ്യ'വും വായിച്ചിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. എന്നാൽ, മേല്പറഞ്ഞ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ

വായിക്കുന്നത് രചനാരീതി അല്ലെങ്കിൽ ഭാഷാസരണി സമ്പാദിപ്പാനായിരിക്കരുതെന്നു പ്രത്യേകം ഉപദേശിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വിഖ്യാതന്മാരായ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിച്ച് അവരുടെ ഭാഷാസരണിയെ പകർത്തെടുക്കാം എന്നു വിചാരിക്കുന്നവർ ചിലരുണ്ട്; ഈ വിചാരം തീരെ അസംബന്ധം എന്നാണ് എനിക്ക് പറവാനുള്ളത്. ഒരുവന്റെ ഭാഷാസരണിയെ അനുകരിക്കാൻ മറ്റൊരുവനു കഴിയാത്ത വിധത്തിൽ, ഭാഷാസരണി എന്നത് അതാതാളുകൾക്ക് സ്വഭാവജന്യമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു എന്നു നാം ഓർമ്മവെയ്ക്കണം. ഒരുവന്റെ അനുഭവങ്ങളേയും പരിചയങ്ങളേയും അവന്റെ മനോഗതിക്കനുസരിച്ചിട്ടാകുന്നു ഭാഷാരൂപമായി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നത്; അതേപ്രകാരത്തിലുള്ള മനോഗതി ഉണ്ടാകുവാൻ, മറ്റൊരുവൻ, അതേപ്രകാരത്തിലുള്ള അനുഭവങ്ങളേയും പരിചയങ്ങളേയും അതേ അവസ്ഥയിൽ പ്രാപിക്കുന്നവനായിരിക്കണം. ഇതു സാദ്ധ്യമല്ല തന്നെ. പ്രഖ്യാതന്മാരായ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരൊക്കെ അവരവരുടെ പ്രകൃതിദത്തമായ മനോഗതി രീതിയനുസരിച്ചാകുന്നു അവരവർക്കു പ്രത്യേകമായുള്ള ഭാഷാസരണികളിൽ എഴുതീട്ടുള്ളത്. ഈ ഭാഷാസരണി എന്നാലെന്താണ്? ഇതിലെന്താണടങ്ങിയിരിക്കുന്നതെന്നു നോക്കി നിർണ്ണയപ്പെടുത്തി പറവാൻ സാധിക്കാത്ത വിധത്തിൽ, ഇത്, ക്ഷണപ്രഭാചഞ്ചലവും അവിഭാവ്യമാനവും ആയ എന്തോ ഒന്നാകുന്നു, എന്നല്ലാതെ ഇതിനെ നിർവചിപ്പാൻ പ്രയാസമാകുന്നു. ഉപന്യാസകർത്താവിന്റെ വിഭാവനശക്തിയേയും രസജ്ഞതയേയും കൂട്ടിച്ചേർത്ത് സഹൃദയഹൃദയാഹ്ലാദകമാംവണ്ണം വാക്കുകളെ ഉപയോഗിച്ച് വാക്യങ്ങൾ രചിക്കുന്ന രീതിയാണിതെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഭാഷാസരണിയുടെ ഒരു സ്ഥൂലമായ ജ്ഞാനം കിട്ടി എന്നു വരാം. ഇതു വിലയേറിയ ഒരുവരം ആണെന്നു വിചാരിക്കണം; പഠിപ്പുകൊണ്ടോ പരിശീലനം കൊണ്ടോ ലഭിക്കാവുന്ന വരമല്ല; കേവലം പ്രകൃതിദത്തമാണ്. വിശിഷ്ടന്മാരായ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ കൃതികൾ വായിക്കേണ്ടത്, ഭാഷാസരണിയെ പകർത്തെടുക്കേണ്ടതിനായിട്ടല്ല; അതിന്നു സാധിക്കയില്ല. പിന്നെയോ? അവർ ഓരോരോ ആശയങ്ങളെ എങ്ങനെയാണ് വാക്കുകൾകൊണ്ടു ചമയിച്ചു ബഹുജനങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതെന്നു ഗ്രഹിപ്പാനായിട്ടുവേണം. ഇതിലേയ്ക്കു പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധയും അഭിരുചിയും ഉണ്ടായിരിക്കണം. പഴമപരിചയംകൊണ്ട് ഒരാൾക്ക് ഭാഷാസരണിയെ പരിഷ്കരിക്കാമെന്നല്ലാതെ തനിക്കില്ലാത്ത ഒരു രീതിയെ പകർത്തെടുക്കാൻ സാധിക്കയില്ല. പകർത്തെടുക്കാൻ തുനിഞ്ഞാൽ ഉണ്ടാവുന്ന ഫലം, 'കാകൻ അന്നനട' ശീലിച്ചതിന്നൊപ്പം ചിലർ പത്രങ്ങളിൽ എഴുതിക്കൂട്ടാറുള്ളമാതിരി ബീഭൽസങ്ങളായ വാചകങ്ങളായിരിക്കും.

തനിക്കു ഒരു പ്രത്യേകാത്മാവുണ്ടെന്നും, തന്റെ പ്രത്യേകത്വം പ്രബലപ്പെടുത്തി കാണിപ്പാൻ തനിക്കും കഴിയുമെന്നും ഉള്ള വിചാരത്തോടു കൂടി ആത്മസ്ഥൈര്യപൂർവ്വം പരിശ്രമിച്ചാൽ, സ്വന്തമായ ഒരു ഭാഷാസരണി തനിക്കുണ്ടായിക്കൊള്ളും; അതു മറ്റാർക്കും അനുകരിപ്പാൻ സാധിക്കയുമില്ല. എന്റെ അനുഭവംകൊണ്ടു പറവാൻ എനിക്ക് അവകാശമുള്ളതിന്നൊപ്പം ഉപദേശിപ്പാൻ അധികാരം കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ, ഞാൻ ഇപ്രകാരം പറയുമായിരുന്നു: വിഖ്യാതന്മാരായ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ കൃതികളെ വായിക്കുക; എന്നാൽ അത് അവരുടെ ഭാഷാസരണിയെ കൈവശപ്പെടുത്താമെന്ന ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടെയരുത്. ഞാൻ ഏതെങ്കിലുമൊരു വാചകം മലയാളപത്രത്തിൽ ആദ്യമായി എഴുതീട്ട് ഒരു പതിനഞ്ചുകൊല്ലം വരും; അക്കാലത്ത് എഴുതീട്ടുള്ള ലേഖനങ്ങൾ നോക്കിയാൽ, ഇപ്പോൾ എനിക്കുതന്നെയും അവയുടെ കർത്തൃത്വത്തെപ്പറ്റി സന്ദേഹം ഉണ്ടായേക്കും. ഈ പതിനഞ്ചു കൊല്ലത്തിനുള്ളിൽ, ഒരു ഭാഷാസരണി കൈവശപ്പെടുത്തുവാൻവേണ്ടി ഞാൻ യാതൊരു വിശേഷ പരിശ്രമവും ചെയ്തിട്ടില്ല; മലയാള ഭാഷയിലെ മിക്ക ഗ്രന്ഥങ്ങളും ശ്രദ്ധവെച്ചു വായിച്ചിട്ടുമില്ല. ശബ്ദങ്ങളുടെ ശുദ്ധാശുദ്ധതയെപ്പറ്റി നിർണ്ണയം വരുത്തിക്കോൾവാൻ വേണ്ടി, ശബ്ദാഗമബോധമുള്ള പണ്ഡിതന്മാരുടെ കൃതികൾ വായിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അവരുടെ ഭാഷാസരണിയെ സ്വീകരിപ്പാൻ കരുതിയിരുന്നിട്ടില്ലതാനും. ഇതേവിധം അനുഭവം തന്നെ പലർക്കുമുണ്ടായിരിക്കാൻ സംഗതിയുണ്ട്. ആകയാൽ ഒരു ഭാഷാസരണി കൈവശപ്പെടുത്തുവാൻ ഉദ്ദേശിച്ച് അന്യന്മാരുടെ കൃതികളെ ഉരുവിട്ടു പഠിക്കുന്നവരോടു ഉപദേശിപ്പാനുള്ളതിതാണ്: നിങ്ങൾ വായിച്ച ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ വാചകങ്ങളെ മറന്നുകളവിൻ; അവർ അവരുടെ ആശയങ്ങളെ പ്രകടീകരിച്ചിരിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തിന്റെ ആന്തരമായ വൈഭവത്തെ മാത്രം ഓർമ്മവെപ്പിൻ. നിങ്ങൾക്കു പറവാനുള്ളതൊക്കെ നിങ്ങളുടെ ഉള്ളിൽ നിന്നു തന്നെ നിങ്ങളെ വ്യാപരിപ്പിക്കുന്ന ചൈതന്യവിശേഷത്തിന്റെ സംജ്ഞാപനങ്ങൾ അനുസരിച്ചു പറഞ്ഞുകൊള്ളുവിൻ. അങ്ങനെയൊരു ചൈതന്യം നിങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതിനു തക്കവണ്ണം പ്രകടമായ ഉന്നതാശയങ്ങളും രസികതയും നിങ്ങൾക്കില്ലെങ്കിൽ പ്രത്യേകമൊരു ഭാഷാസരണി സ്ഥാപിപ്പാനായി നിങ്ങൾ ശ്രമിക്കേണ്ടാ; സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ വരിയോലയിൽ നിങ്ങളുടെ പേരുകൂടെ എഴുതിക്കാണ്മാൻ ആശിക്കയും വേണ്ട. എന്നാൽ ഈ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞതായ ആശയോടുകൂടിയല്ലാ വിഖ്യാതന്മാരയ സാഹിത്യ കർത്താക്കന്മാർ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു ഓർമ്മവെക്കണം. അവർ മിക്കവാറും പ്രതിഫലേച്ഛ കൂടാതെ ലോകോപകാരാർത്ഥമായി മാത്രം പണിയെടുത്തിരുന്നവരാണ്.

ചുരുക്കത്തിൽ ഓർമ്മവെക്കേണ്ടതായ മൂന്നു കാര്യങ്ങളുണ്ട്.

അന്തസ്സാരവിഹീനമായതു ഉപയോഗിക്കാതിരിക്ക, സ്പഷ്ടമായുള്ളതു പറയാതിരിക്കുക. സ്വന്തമല്ലാത്ത രീതി തുടരാതിരിക്കുക. ഈ വക മൂന്നു പാപങ്ങളും പറ്റാതിരിക്കുന്നതിന്നു അവശ്യം വേണ്ടത്, തന്റെ ഉള്ളിനൊത്തു സംസാരിക്കുമ്പോലെ തന്നെ എഴുതുകയും ചെയ്യുകയാകയാകുന്നു. കപടവേഷവും കപടഭാഷയും അപകടമെന്നു ധരിക്കണം.

അദ്ധ്യായം 9: വിമർശനം

സംഭവവർണ്ണനകൾ എഴുതുന്ന വൃത്താന്തനിവേദകനു ചില സമയങ്ങളിൽ ഗുണദോഷ നിരൂപണപ്രവൃത്തികൂടെ ചെയ്യാനുണ്ടാകും. തന്റെ നില അറിയുന്നവനു ഇതു ദുഷ്കരമോ അനർത്ഥകരമോ ആകയില്ല. ഗുണദോഷങ്ങൾ തിരിച്ചറിവാൻ പ്രാപ്തിയില്ലാത്തവർ അതിലേക്കു തുനിയുമ്പോഴാണ് 'വിഡ്ഢിവേഷം' കെട്ടുന്നതു. അന്യന്മാരുടെ പ്രവൃത്തികളിൽ ഗുണവും ദോഷവും കണ്ടു പറവാൻ തുനിയുന്നവർ അവരുടെ പ്രവൃത്തികളുടെ ഗുണദോഷങ്ങളെ സൂക്ഷ്മമായി അറിയണം. ഈ വിഷയത്തിൽ അവന്നു ആ അന്യന്മാരോളമെങ്കിലും അറിവു ആ സംഗതിയിൽ ഉണ്ടായിരിക്കണം. സാധാരണമായി പത്രലേഖകന്മാർ ചെയ്യേണ്ടിവരുന്ന ഗുണദോഷനിരൂപണങ്ങൾ നാടകാഭിനയം, സംഗീതം, ചിത്രപ്രദർശനം ഇത്യാദി കലാവിദ്യാപ്രകടനങ്ങളെപ്പറ്റി ആയിരിക്കും. ഇവയെക്കുറിച്ചു ലേഖകന്മാരും പത്രാധിനാഥന്മാരും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട മുഖ്യവിവരങ്ങൾ താഴെ പറയുന്നു. കൊല്ലത്തിൽ മുന്നൂറ്റിഅറുപത്തഞ്ചു ദിവസം മുഴുവൻ ഇല്ലെങ്കിലും ഏറിയ കൂറും നാളുകളിൽ നാടകാഭിനയങ്ങൾ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മഹാനഗരങ്ങളുണ്ട്. അവിടങ്ങളിലെ പത്രങ്ങളിലാണു നാടകാഭിനയവർണ്ണനങ്ങൾ ഒരു പ്രധാന കാര്യമായിരിക്കുന്നത്. ഈ പ്രവൃത്തിക്ക് സമർത്ഥന്മാരെന്നു നടിക്കുന്ന ലേഖകന്മാർ പലരുണ്ട്. ലണ്ടനിലെ പത്രകാര്യാലയങ്ങളിൽ പണി കിട്ടുവാൻ അപേക്ഷിക്കുന്ന ലേഖകന്മാർ പത്തിനൊമ്പതു വീതം നാടകാഭിനയ നിരൂപണത്തിനു പ്രത്യേകം യോഗ്യതയുള്ളവരാണെന്നു തന്നെത്താൻ യോഗ്യതാവർണ്ണനം ചെയ്യുന്നവരാണുപോൽ. ഇങ്ങനെയായിരുന്നാലും, വാസ്തവത്തിൽ തങ്ങളുടെ നിരൂപണലേഖനങ്ങൾകൊണ്ടു നാടകക്കാരുടെയോ ബഹുജനങ്ങളുടെയോ തൃപ്തിയെ അർഹിക്കുന്നവർ എത്രയോ ചുരുക്കമാണ്. ലണ്ടനിൽ നാടകശാലകളോ അനേകം; വർത്തമാനപത്രങ്ങൾ അതിലെത്രയോ അധികം. നാടകശാലകളിൽ പോകുന്ന ജനങ്ങളെ അതിലേക്കു പ്രേരിപ്പിക്കുകയോ, അതിൽനിന്നു പിൻതിരിപ്പിക്കയോ ചെയ്യുന്നത് പത്രങ്ങളിൽ ആ നാടകശാലകളിലെ അഭിനയത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞുകാണുന്ന ലേഖനങ്ങൾ മുഖേനയാണെന്നു പറയാവുന്നതാകുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്ക് ജനങ്ങൾ പത്രങ്ങളിൽ നാടകാഭിനയ വിവരങ്ങളെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതും അവരുടെ കൗതുകത്തെ സാധിപ്പാൻ പത്രക്കാർ നാടകശാലയിലേക്കു ലേഖകന്മാരെ അയക്കുന്നതും അഭിനയവർണ്ണനം പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതും, എല്ലാ, സ്വാഭാവികം തന്നെയാണ്. എന്നാൽ നാടകാഭിനയനിരൂപണം ചെയ്യുന്നവൻ തന്റെ പണിയിൽ നിപുണനല്ലെങ്കിൽ,

പത്രത്തിന് ഇടിച്ചലും, നാടകക്കാർക്ക് ആശാഭംഗവും, ജനങ്ങൾക്കു മുഷിച്ചലുമുണ്ടായേക്കും. അവൻ എന്തൊക്കെയാണ് അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടത്? ഒരു നാടക ശാലയിൽ അഭിനയിക്കുന്ന നാടകത്തെപ്പറ്റി 'ഉള്ളതൊക്കെ' അറിവാൻ ബഹുജനങ്ങൾക്കു കൗതുകമുണ്ടെന്നു ലേഖകൻ ആദ്യമേ ഓർമ്മവെയ്ക്കണം. ലോകർക്കറിയേണ്ട സംഗതികൾ: (1) നാടകം കാണ്മാൻ കൊള്ളാവുന്നതാണോ? (2) അതു കാണ്മാൻ പോകുന്നതിനുതക്കവണ്ണം അതിന്റെ യോഗ്യതകൾക്കു അധിഷ്ഠാനമെന്ത്? (3) എന്തുമാതിരി സംഗതിയാണ് അതിലുള്ളത്? (4) കേളികേട്ട നടന്മാരുണ്ടോ? കേളി കെട്ടവരുമുണ്ടോ? (5) നാടകകഥതന്നെയെന്താണ്? ഇങ്ങനെയൊക്കെയാകുന്നു. ഈ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞ സംഗതിയിലാണ് ലേഖകന്മാർ കുഴങ്ങുന്നത്? നാടകകഥ എങ്ങനെയെഴുതിയാലാണ് വായനക്കാർ രസിക്കുക? എങ്ങനെയെഴുതിയാലാണ് മുഷിയുക? ഇതു തിരിച്ചറിവാൻ കുറെ പണിയുണ്ട്. ഒരു നാടകത്തിൽ പറയുന്ന സംഗതികൾ വാസ്തവത്തിൽ നടന്ന സംഭവങ്ങൾ അല്ലെന്നു ഒന്നാമതായി ഓർക്കണം. അവ വാസ്തവത്തിൽ നടന്നവയായിരുന്നാൽ അവയെ വർണ്ണിച്ചെഴുതുന്ന ലേഖനം വായനക്കാർക്കു രുചിച്ചു എന്നു വരും. വെറും ഭാവനാസൃഷ്ടമായ കഥയെ മുഴുവൻ വിവരിച്ച് ലേഖനമുഖേന കാണ്മാൻ വായനക്കാർക്കു ക്ഷമയുണ്ടാകയില്ല. നാടകശാലയിൽ നടന്നതെന്താണ്? ഏതാനും ആളുകൾ ഒന്നായിച്ചേർന്നു, നാടകകർത്താവായും, നടനായും, രംഗവിധാന കർത്താവായും, ഗായകനായും, മറ്റും അവരവരുടെ കലാവിദ്യകളെ പ്രയോഗിച്ച്, സദസ്യർക്കു രസിക്കത്തക്കവണ്ണം, അല്ലെങ്കിൽ മുഷിവുണ്ടാകത്തക്കവണ്ണം, സന്തോഷം, ഉല്ലാസം, ആശ, സന്താപം ഇത്യാദി മനോവികാരങ്ങളെ രംഗത്തിൽ പ്രകടിപ്പിച്ചു; ഇതാണ് അവർ നടത്തിയത്. ലേഖകന്റെ കർത്തവ്യമോ, ഈവകയെ വർണ്ണിക്കുകയാണ്. നാടകാഭിനയം സഫലമാകയോ വിഫലമാകയോ ചെയ്തതിന്നു ഹേതുവായ സംഗതികളെന്തൊക്കെയാണെന്നു ആദ്യമേ ഗ്രഹിക്കണം. മുഖ്യമായ സംഗതി നാടകകഥയാണ്; കഥ മുഴുവൻ വിവരിപ്പാൻ പത്രപംക്തികൾ എത്രയോ അധികം ആവശ്യപ്പെടും. നാനാപ്രകാരങ്ങളിലുള്ള മറ്റു പലേ കാര്യങ്ങൾ പറയേണ്ടിയിരിക്കെ, അത്രയേറെ പത്രപംക്തി നാടകകഥയ്ക്കായി വിനിയോഗിക്കാൻ നിർവ്വാഹമില്ല. വിശേഷിച്ചും, കഥ മുഴുവൻ എഴുതിയാൽ വായനക്കാർക്കു അരോചകവും തോന്നും. ആകയാൽ കഥയിൽ മുഖ്യമായ ഘട്ടങ്ങൾ മാത്രം എടുത്തെഴുതുകയാണാവശ്യം; നാടകം സഫലമോ വിഫലമോ ആവാൻ കാരണമായ കഥാഘട്ടങ്ങൾ ഏവ എന്നു സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു തക്കവിധത്തിലും, വായനക്കാർ കഥയുടെ മർമ്മങ്ങൾ അറിഞ്ഞു രസിക്കാൻ തക്കവണ്ണവും, പ്രധാനമായ ആ ചില ഘട്ടങ്ങൾ മാത്രം ചേരുംപടി ചേർത്തു അഭിനയവർണ്ണനം ചെയ്യണം. കഥയെ ഇങ്ങനെ

സദസ്യർക്കു കണ്മുമ്പിൽ പ്രതിബിംബിപ്പിക്കാൻ, നടന്മാർ ഏതുവിധം അഭിനയിച്ചു എന്നും, രംഗവിധാനം എങ്ങനെ മോടി പിടിപ്പിച്ചിരുന്നു എന്നും, സദസ്യർ എങ്ങനെയായിരുന്നു അഭിനയത്തെ നന്ദിച്ചത് അല്ലെങ്കിൽ നിന്ദിച്ചത് എന്നും മറ്റും അവശ്യം പറയേണ്ടതൊക്കെ പറഞ്ഞാൽ മതി; നാടകാഭിനയവർണ്ണനം പൂർത്തിവന്നു. ഇത്രയൊക്കയേ പത്രങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമുള്ളു. എന്നാൽ, ഇനി രണ്ടുതരം നിരൂപണം ഈ വിഷയത്തിലുണ്ട്: ഒന്ന്, നാട്യകലാവിദ്യയുടെ തോതുകൾ വെച്ചുകൊണ്ടു നാടകാഭിനയത്തെ അളന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തുക, ഇതു പത്രക്കാരന്റെ പ്രവൃത്തിയിലുൾപ്പെട്ടതല്ല; മറ്റൊന്നു, സദസ്യരുടെ ഗണത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട ഒരുവന്നു നാടകം കണ്ടപ്പോൾ ഉണ്ടായ അഭിപ്രായമെന്തെന്നു വിവരിക്കുക; ഇത്, സാധാരണയായി അഭിനയവർണ്ണനത്തിനു പ്രത്യേക ലേഖകന്മാരില്ലാത്ത പക്ഷത്തിലേ ഉപയോഗപ്പെടുത്താറുള്ളൂ; അതു തന്നെയും ലേഖകന്റെ സ്വന്തം പേരുവച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയാണ് നടപ്പ്. ഏതൊന്നായാലും, നാടകശാലയിൽ നടന്മാരുടെയും കൂട്ടുകാരുടെയും പണികളെപ്പറ്റി പ്രത്യേകം കൂറോടു കൂടെയിരിക്കുവാൻ കഴിയാത്തവരെക്കൊണ്ട് യഥാർത്ഥമായ വിമർശനം സാധ്യമല്ല. എന്നിരുന്നാലും, ലേഖകൻ തന്റെ കടമയെ നടത്തുന്നത് അവഹിതനായിട്ടായിരിക്കരുത്, അവനെ ബാധിക്കാവുന്ന സംഗതികൾ ചിലതുണ്ട്. അവൻ നാടകശാലാധികാരികളുടെ പക്ഷത്തിൽപെട്ട് അവരുടെ പ്രവൃത്തിയെ അനർഹമായി സ്തുതിക്കരുത്; അതിന്മണ്ണംതന്നെ, പത്രത്തിൽ കൂലിക്കായി നാടക പരസ്യങ്ങൾ ചേർക്കുന്ന ആളുടെ ഭീഷണിയോ ശിപാർശയോ ഗണ്യമാക്കിക്കൊണ്ട് ഒരു നാടകത്തിന്റെ ദൂഷ്യഭാഗങ്ങൾ ഒളിച്ചുവയ്ക്കയുമരുത്. ലേഖകൻ പൊതുജനഭൃത്യനാണ്. ജനങ്ങൾ തങ്ങളുടെ ഹിതാഹിതങ്ങളെ നോക്കിക്കൊൾവാൻ ലേഖകനെ വിശ്വസിച്ചേൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അവർക്കു സന്മാർഗനിഷ്ഠയിൽ ദോഷകരമായ ഒരു നാടകാഭിനയം കാണ്മാൻ അവരെ പ്രേരിപ്പിക്കുമാറുള്ള അവാസ്തവവർണ്ണനം ചെയ്താൽ, അവർ അറിയാതെ സന്മാർഗ്ഗദൂഷകമായ സംഗതികളിൽ ചാടി പാപക്കുണ്ടിൽ പതിച്ചേക്കും. ഇങ്ങനെ വരാതിരിപ്പാൻ നോക്കേണ്ടത് പത്രക്കാരന്റെ ചുമതലയിൽ ഉൾപ്പെട്ട കാര്യമാകുന്നു.

നാടകാഭിനയത്തോടു കൂടിച്ചേർന്നോ, തനിയെയോ പോകുന്ന ഒരു ഏർപ്പാടാണ് സംഗീതം. സംഗീതനാടകങ്ങൾ ഉണ്ടായിവരുന്ന സ്ഥിതിക്ക് ഈ വിഷയത്തിൽ മലയാളപത്രക്കാർ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധവയ്ക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. സംഗീതപ്രയോഗത്തെപ്പറ്റി ഗുണാഗുണവിവേചനം ചെയ്വാൻ ലേഖകന്മാർക്കാർക്കും സാധിക്കുമെന്നാണു ചിലർ വിചാരിച്ചു പോരുന്നത്. 'ചെമ്പട' എന്നും 'കാപി' എന്നും 'ആദിതാളം' എന്നും, 'മധ്യമതാളം' എന്നും, 'റവ' എന്നും, 'സംഗതി' എന്നും പല പല സാങ്കേതിക ശബ്ദങ്ങൾ

ലേഖനത്തിനുള്ളിൽ കുത്തിനിറച്ച്, സാധാരണ വായനക്കാരന്മാർക്കു മനസ്സിലാകാത്ത വിധത്തിൽ, വളച്ചുപൊളച്ചു വല്ലതുമെഴുതിയാൽ സംഗീത നിരൂപണമായി എന്നാണു അവരുടെ വിചാരം. ഈ ശബ്ദങ്ങളൊക്കെ ആവശ്യകം അല്ലെന്നു പറയുന്നില്ല. സംഗീത നിരൂപകൻ എന്നു വേണ്ട, കലാവിദ്യകളിൽ ഏതൊന്നിനേയും നിരൂപിക്കുന്നവരെല്ലാം, അതാതു കലകളിലെ സാങ്കേതിക പദങ്ങളിൽ പരിചയപ്പെട്ടിരിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. ആ വക പദങ്ങൾ ലേഖനത്തിൽ പ്രയോഗിക്കേണ്ടതും ആവശ്യം; എന്നാൽ മുഖ്യമായ ആവശ്യം അതല്ല: സംഗീതനാടകക്കാരുടെയോ സംഗീത സംഘക്കാരുടെയോ പ്രയോഗം എങ്ങനെയായിരുന്നു എന്നു വായനക്കാരെ അറിയിക്കയാണ് വേണ്ടത്. ഇതിലേക്ക്, ലേഖകന് അവരുടെ സ്വകാര്യമായ അഭിനയങ്ങൾ മുൻകൂട്ടിക്കാണ്മാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നാൽ, അഭിപ്രായം സ്വരൂപിപ്പാൻ കുറെ എളുപ്പമുണ്ടായിരിക്കും. ലേഖകൻ അക്കൂട്ടരിൽ പ്രമാണികളെപ്പറ്റി ചില വിവരങ്ങൾ റിപ്പോർട്ടിൽ ചേർക്കുന്നത് അനുചിതമാകയില്ല. പാട്ടുകളുടെ കർത്താവ് ഇന്ന മട്ടുകാരനാണ്, ദേശികമട്ടോ, സോപാനമട്ടോ, ത്യാഗരാജശിഷ്യനോ, ദീക്ഷിതശിഷ്യനോ, പാഴ്സിനാടകമട്ടുകാരനോ, തമിഴ്മട്ടുകാരനോ എന്നൊക്കെ വായനക്കാരെ ഗ്രഹിപ്പിക്കണം. പാട്ടുകാർക്കും വൈണികന്മാർക്കും ഫിഡിൽകാരർക്കും മറ്റു കൂട്ടർക്കും വല്ല പ്രത്യേക ഗോഷ്ഠികളുമുണ്ടോ എന്നറിയുന്നത് അവരുടെ ഗാനപ്രയോഗവിശേഷത്തിന്റെ കാരണങ്ങളെ അറിവാൻ ഉപകരിക്കും. നാടകത്തിലാണെങ്കിൽ, പാട്ടുകൾ സന്ദർഭോചിതങ്ങളായിരിക്കുന്നുണ്ടോ, ആവശ്യത്തിൽ കവിഞ്ഞ് ദീർഘമായിട്ടുണ്ടോ, സ്തോഭം ശരിയായി പുറപ്പെടുവിക്കുന്നുണ്ടോ, നടന്റെ അഭിനയത്തിനു പാട്ടു നിമിത്തം ക്ലേശം തട്ടുന്നുണ്ടോ, എന്നെല്ലാം, സൂക്ഷിച്ചറിഞ്ഞു പറയണം. സംഗീത നിരൂപകൻ അവശ്യം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടിയ കാര്യങ്ങൾ: (1) സംഗീതത്തെപ്പറ്റി വിമർശനം ചെയ്യേണ്ടതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യമെന്ത് എന്ന് വ്യക്തമായി ധരിച്ചിരിക്കുക. (2) സംഗീതകല സംബന്ധിച്ചുള്ള ഓരോ പ്രമേയങ്ങളിൽ തനിക്കു പ്രത്യേകമായുള്ള മനോഗതിയും ശീലവും എന്താണെന്നു തിരിച്ചറിഞ്ഞിരിക്കുക-ഈ രണ്ടുമാണ്. ഇവയിൽ ഒന്നാമത്തേതായ സംഗീതവിമർശനത്തിന് ഉദ്ദേശ്യം മുഖ്യമായി രണ്ടുണ്ട്: ഒന്ന്, തന്റെ ലേഖനം വായിപ്പാനിടയാകുന്നവർക്കു സംഗീതശാലയിൽ എത്തിയിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇന്നയിന്നവിധം രസിക്കാമായിരുന്നു എന്നു ഒരു അഭിപ്രായം തോന്നത്തക്കവണ്ണം ആ സംഗീതപ്രകടനത്തെപ്പറ്റി ശരിയായും വിശദമായുമുള്ള ഒരു വിവരണം കൊടുക്കുക; രണ്ടാമത്, ആ സംഗീതപ്രകടനത്തെപ്പറ്റി പൊതുജനങ്ങൾ അഭിനന്ദിക്കയോ നിന്ദിക്കയോ ചെയ്യേണ്ടതെന്ന് തനിക്കു തോന്നുന്ന അഭിപ്രായത്തെ പറക. ഇവയിൽ ഒന്നാമത്തേതിന്, സംഗീതകലയിൽ പരിജ്ഞാനവും, പാട്ടിന്റെ ഗുണാഗുണങ്ങളെ ഉടനുടൻ തിരിച്ചറിവാൻ തക്കവണ്ണം ശ്രവണേന്ദ്രിയത്തിനു പരിശീലനവും

സിദ്ധിച്ചിരിക്കണം. ഇതുണ്ടായാലേ സംഗീതപ്രകടനത്തെപ്പറ്റി ശരിയായും വിശദമായും വർണിപ്പാൻ സാധിക്കൂ. ഈ യോഗ്യത ഇല്ലാത്തവർ എത്രതന്നെ കോലാഹലം കൂട്ടിയെഴുതിയാലും, അതു യഥാർത്ഥമായ സംഗീതനിരൂപണമാകയില്ല. നിരൂപണകർത്താവു പാട്ടു കേട്ടിരിക്കുമ്പോൾ 'ബലേ' വിളിച്ചതുകൊണ്ടോ, 'തലകുലുക്കി'യതുകൊണ്ടോ മാത്രം പാട്ടു മെച്ചമായി എന്നു നിർണ്ണയിപ്പാൻ പാടില്ല. ഗാനകർത്താവിന്റെ ആശയമെന്തെന്നറിവാനും, അറിഞ്ഞാൽകൂടി സാധാരണ ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞറിയിപ്പാനും, എപ്പോഴും സാധ്യമല്ല. സംഗീതമോ, മനുഷ്യഹൃദയവികാരങ്ങളെ പുറമെ അറിയിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ആകുന്നു എന്നു നാം അറിയണം. സാധാരണ ഭാഷയിലുള്ള വാക്കുകൾ കേട്ടാൽ ഇളകാത്ത എത്രയോ ചിത്തം സംഗീതധ്വനിയുടെ ശ്രവണത്താൽ അലിഞ്ഞുപോകുമാറുണ്ട്. ഹേരയവികാരങ്ങളെ പറഞ്ഞറിയിക്കുന്നതിനു വാക്കുകൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിനു പകരം സംഗീതത്തെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു കാലം ഉണ്ടാകും എന്നുകൂടെ ചില മാനസശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്കു അഭിപ്രായമായിരിക്കുന്നു. എത്ര മഹത്തായ സംഗീതത്തെ നിരൂപണം ചെയ്യാൻ പുറപ്പെടുന്നവർ പാട്ടിലെ പദങ്ങളെയോ, മാതൃകാമട്ടിനെയോ, മറ്റോ കണ്ടു മാത്രം കോലാഹലം കൂട്ടിയെഴുതുന്നതുകൊണ്ടു കാര്യമാകയില്ല; സന്ദർഭൗചിത്യത്തെയും, ശ്രോതാക്കളുടെ ഹൃദയത്തെ ഇളക്കി മറിപ്പാനുള്ള ശക്തിയെയും, അനിർവാച്യമായും സർവ്വോപരിഷ്ടമായുമുള്ള ഒരാനന്ദമനുഭവിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ചൈതന്യത്തെയും ആ പാട്ടിൽ കാണ്മാൻ കഴിയണം. ഇത്തരം പാട്ടിനെ ശരിയായും വിശദമായും വർണ്ണിച്ചുകാണിച്ചാൽ പിന്നെ രണ്ടാമത്തെ ഉദ്ദേശ്യം, ലേഖകന് അതിനെപ്പറ്റി തോന്നിയിട്ടുള്ള അഭിപ്രായം പറകയാണ് എന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഇതിൽ രണ്ടു പക്ഷക്കാരുണ്ട്: ഒരുകൂട്ടർ, സംഗീതം ബുദ്ധിക്കു പരിഷ്കാരം വരുത്തുന്നുണ്ടോ എന്നു നോക്കുന്നവരും. മറുകൂട്ടർ, സംഗീതം ഹൃദയവികാരജനകമായ്ലിരിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു അന്വേഷിക്കുന്നവരും ആണ്. ഇവരിൽ ഏതു പക്ഷമാണോ ലേഖകനു ഹിതമായുള്ളത്, അതു നോക്കി അതിന്നു തക്കതായ അഭിപ്രായമെഴുതുന്നതിൽ വിരോധമൊന്നുമില്ല. എന്നാൽ മറുപക്ഷക്കാരെ വ്യഥാ വാക്കുകൾ കൊണ്ടു ശകാരിക്കാതിരിക്കണം. ലേഖകൻ നീതിന്യായാധിപന്റെ നിലയിൽ നിൽക്കുകയല്ലാതെ വക്കീലിന്റെ നിലയിൽ നിന്നു വാദിക്കരുതെന്നു പ്രത്യേകം ഓർമ്മവെയ്ക്കയുംവേണം.

ചിത്രപ്രദർശനത്തെ സംബന്ധിച്ച നിരൂപണത്തിന് അത്യാവശ്യമായി വേണ്ടത്, ചിത്രകലാപരിജ്ഞാനമാണ്. ഇതില്ലാതെ ഒരു ചിത്രത്തെ കണ്ട് വല്ല അഭിപ്രായവും എഴുതാൻ ആർക്കും കഴിയും. നാം എത്രയോ പുസ്തകങ്ങൾ ദിവസന്തോറും വായിക്കുന്നു; അവയിൽ ഇന്നതു നല്ലതു, ഇന്നതു ചീത്ത എന്നു ഉടനടി ഒരഭിപ്രായം

പറവാൻ തയ്യാറല്ല. പറഞ്ഞാൽ കൂടിയും, അതിന്നു ആധാരമെന്തെന്നു പറവാൻ അറികവയ്യാ. ഇതിന്മണ്ണം പലേ ചിത്രങ്ങളും നാം മേടിക്കുന്നു; ഇവ എന്തു പ്രമാണമനുസരിച്ചാണ് തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നത്? പ്രത്യേകിച്ചൊരു തോതും നാം കണ്ടിട്ടില്ല. വില്ക്കുന്നവൻ തരുന്നു, നാം മേടിക്കുന്നു; അത്രമാത്രം. പ്രമാണത്താൽ അധിഷ്ഠാനപ്പെടുത്താത്ത ഇത്തരം അഭിപ്രായങ്ങളല്ലാ ചിത്രനിരൂപകനായ ലേഖകൻ അറിയിക്കേണ്ടത്. എന്നാൽ, ചിത്രകലാ പ്രമാണങ്ങൾ അറിഞ്ഞ ആളുകൾക്കു ഒരു ചിത്രത്തെപ്പറ്റിയ ഗുണദോഷങ്ങൾ വാക്കുകളാൽ എഴുതി അറിയിപ്പാൻ ശക്തിയില്ല എന്നും വരും. പത്രലേഖന തൂവലും ചിത്രലേഖന തൂലികയും ഒരേപ്രകാരം നൈപുണ്യത്തോടെ പ്രയോഗിക്കുന്നതിനു കഴിവുള്ളവർ അവരവരുടെ സ്വന്തം പദ്ധതികളിൽ പക്ഷപാതികളായുമിരിക്കും. ഏതായാലും, ചിത്രങ്ങളെപ്പറ്റി ഗുണാഗുണനിരൂപണം ചെയ്യുന്ന ലേഖകന് സാധാരണമായി ഒരു ചിത്രകലാ നിപുണന് അവശ്യം വേണ്ടതായ കലാവിജ്ഞാനവും കലാപരിശീലനവും ഉണ്ടായിരിക്കണം; ഈ യോഗ്യത ഇല്ലത്തവർ നിരൂപണ പ്രവൃത്തിക്ക് പുറപ്പെടരുത്. ഗുണദോഷനിരൂപണത്തിനു വിഷയമായ മറ്റൊരു വകുപ്പ് പുസ്തകങ്ങൾ ആകുന്നു; മറ്റൊരു എന്നല്ല, ഇപ്പോൾ എല്ലാ വകുപ്പുകളിലും മുഖ്യമായിട്ടുള്ളതും ഏറെ വലുപ്പമുള്ളതും ഇതാണെന്നു പറയാം. ലോകത്തിൽ സകലസംഗതികളും പുസ്തകങ്ങൾക്കു വിഷയമാകുന്ന സ്ഥിതിക്ക്, ഈ വകുപ്പ് ഇത്രയേറെ മഹത്തായിരിക്കുന്നത് യുക്തം തന്നെയാണ്. സാഹിത്യരസികന്മാർ ധാരാളമായും, പുസ്തകപ്രസിദ്ധീകർത്താക്കന്മാരും ഗ്രന്ഥകർത്താന്മാരും അതിന്നൊപ്പം എണ്ണത്തിൽ ഏറിയും വരുന്ന രാജ്യങ്ങളിൽ, നാൾക്കുനാൾ അനേകം പുതിയ പുസ്തകങ്ങൾ പുറപ്പെടുന്നതു സ്വാഭാവികം ആണല്ലോ. അത്തരം പ്രദേശങ്ങളിലെ പത്രങ്ങൾക്ക് അഭിപ്രായ പ്രകടനാർത്ഥം കിട്ടുന്ന പുസ്തകങ്ങളെപ്പറ്റി ഗുണാഗുണ നിരൂപണം ചെയ്യാൻ ഒരു കടമകൂടെ ഉണ്ടെന്നു പത്രപ്രവർത്തകന്മാർ അറിയണം. പുസ്തകങ്ങൾ പൊതുവിൽ ജനങ്ങൾ വായിപ്പാൻ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടവയും, അവർ വായിച്ചു പോകാവുന്നവയും ആകകൊണ്ട്, അവയുടെ സൽക്കാരത്തിനായോ നിരാകരണത്തിനായോ ജനങ്ങളുടെ മനസ്സിനെ സജ്ജമാക്കിക്കൊൾവാൻ പത്രക്കാരൻ ഒരുമ്പെട്ടിട്ടില്ലെങ്കിൽ, ചിലപ്പോൾ ക്ഷുദ്രകൃതികൾ പൊതുജന മധ്യത്തിൽ പരന്ന് ദോഷബീജങ്ങളെ പരത്തിയെന്നു വന്നേക്കും. പുസ്തകനിരൂപണം രണ്ടു മാർഗ്ഗത്തിൽ ഉണ്ടാകാം: ഒന്ന്, പുസ്തകങ്ങളുടെ സ്വരൂപകർത്താക്കന്മാരോ പ്രസിദ്ധീകർത്താക്കന്മാരോ അവയുടെ ഗുണദോഷചിന്തനത്തിനായി പ്രത്യേകം ആവശ്യപ്പെട്ട് അവയെ പത്രക്കാരന് അയച്ചുകൊടുക്കുക വഴിയായിട്ടും; മറ്റൊന്ന്, അവർ ആവശ്യപ്പെടാതെ തന്നെ അന്യന്മാർ സ്വയമേ അവയെ നിരൂപണം ചെയ്തിട്ടോ

ചെയ്യാനായിട്ടോ അയക്കുക വഴിയായിട്ടും, രണ്ടുപ്രകാരത്തിൽ വന്നേക്കാം. ഏതു പ്രകാരത്തിലായാലും ഒരു പുസ്തകമെന്നത് ഒരുവന്റെ പ്രവൃത്തിയാകകൊണ്ട് ആ പ്രവൃത്തിയെ എപ്പോൾ പൊതുജനങ്ങളറിവാൻ വേണ്ടി പുറമെ കാട്ടുന്നുവോ അപ്പോൾ തുടങ്ങി അതിനെപ്പറ്റി ഗുണദോഷങ്ങൾ ചിന്തിച്ച് അഭിപ്രായം പറവാൻ പൊതുജനങ്ങളിലാർക്കും അവകാശമുള്ളതിനാൽ, അതിന്റെ നിരൂപണം അന്യായകർമ്മം ആയി ഗണിക്കപ്പെട്ടുകൂടാ. സാധാരണമായി, പുസ്തകകർത്താക്കന്മാരോ തൽപ്രസിദ്ധീകർത്താക്കന്മാരോ, നേരിട്ടുതന്നെ, പത്രങ്ങളിൽ അഭിപ്രകടനാർത്ഥം പുസ്തകങ്ങൾ അയച്ചുകൊടുക്കുന്നത് അവരുടെ തൊഴിലുകളെപ്പറ്റി അധികം ജനങ്ങൾ അറിയുന്നതിനുകൂടെ ഒരു വഴിയായിത്തീരുന്നതാണ്. ഇങ്ങനെ കിട്ടുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ നോക്കി ഗുണാഗുണങ്ങൾ വിവേചിച്ച് അഭിപ്രായം പറയേണ്ട ചുമതല പത്രക്കാരനുള്ളതാണെന്നിരുന്നാലും, പുസ്തകം ഒന്നോ രണ്ടോ എണ്ണമായിരുന്നാൽക്കൂടിയും, അനേകം കൃത്യങ്ങളിൽപെട്ടുഴലുന്ന പത്രാധിപർ ഉടനടി അവയെപ്പറ്റി ഗുണദോഷനിരൂപണം ചെയ്യാൻ ശക്തനായി എന്നു വരികയില്ല. പിന്നെ, ദിനേ ദിനേ അനേകം പുസ്തകങ്ങൾ പുറപ്പെട്ടുവിക്കുന്ന വലിയ നഗരങ്ങളിൽ പത്രങ്ങൾക്ക് എത്രയോ ഏറെ പുസ്തകങ്ങൾ കിട്ടുമ്പോൾ ഇവയൊക്കെ എങ്ങനെയാണ് ഒരാൾ പരിശോധിക്കുക? ലണ്ടൻ മുതലായ നഗരങ്ങളിൽ പത്രാധിപന്മാർ തന്നെ പുസ്തകനിരൂപണം ചെയ്യുക എന്ന നടപ്പ് ഏറെക്കുറെ ഇല്ലെന്നു പറയാം; ഗ്രന്ഥപരിശോധകന്മാരെന്നു കീർത്തിപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരെയോ, അതുതന്നെ തൊഴിലാക്കിയിരിക്കുന്ന ലേഖകന്മാരെയോ ഏല്പിച്ചിട്ടാണ് ഗുണദോഷനിരൂപണം ചെയ്യുന്നത്. ചില പത്രകാര്യാലയങ്ങളിൽ നിന്ന് ഓരോ ലേഖകന്മാർ ചുമടുചുമടായി പുസ്തകങ്ങൾ കെട്ടിപ്പേറി നടക്കാറുണ്ടെന്നു പറയുമ്പോൾ അതിശയോക്തമായി തോന്നിയേക്കാം; എന്നാൽ വാസ്തവോക്തമാണെന്നു ഉറപ്പു പറയുന്നു. പുസ്തകാഭിപ്രായം എഴുതാൻ പ്രയാസമില്ലെന്നാണ് ഇതുകൊണ്ടു തോന്നിപ്പോകുന്നത്; സാധാരണ പത്രങ്ങളിൽ കാണുന്നതായ അഭിപ്രായലേഖനങ്ങൾ വായിച്ചാൽ, അവ തീരെ പ്രയാസം കൂടാതെയെഴുതിയവയാണെന്നു മനസ്സിലാകും. അതാതു വിഷയങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം പഠിപ്പുള്ളവരായ വിദഗ്ദൻമാർ എഴുതുന്ന നിരൂപണങ്ങൾക്കുള്ള വിശിഷ്ടത പ്രത്യേകം തന്നെയാണ്. ഏതൊന്നായാലും, പുസ്തകനിരൂപണം ചെയ്യുവാൻ പ്രത്യേകം സാമർത്ഥ്യം ഉണ്ടാകേണമെങ്കിൽ ഒരുവൻ, സാധാരണക്കാരെക്കാളെല്ലാം ഏത്രയോ ഏറെ ഗ്രന്ഥപാരായണം ചെയ്യുകയും, ലോകഗതികളെ പ്രേക്ഷിക്കയും ചെയ്തിരിക്കവേണം; ഈ ഗുണം ഉണ്ടായിരുന്നാലേ ഗ്രന്ഥകർത്താവിനോ വായനക്കാർക്കോ പ്രയോജനപ്പെടുന്ന ഒരു സഭിപ്രായം എഴുതുവാൻ കഴിയൂ.

പുസ്തകശോധനത്തിന് പരിശോധകൻ പ്രത്യേകം ഒരു വിഷയത്തിൽ കഴിയുന്നത്ര വിദഗ്ധനായിരിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. അതിലേക്ക്, അവൻ സാമാന്യക്കാരേക്കാൾ അധികം സാഹിത്യപാരായണനായിരിക്കണം; അവരേക്കാൾ അധികം പഠിപ്പുള്ളവനായിരിക്കണം; വിശേഷിച്ചും, സാഹിത്യത്തിൽ, പ്രത്യേകം ഒരു ഭാഗം അവന്റെ മുഖ്യമായ പഠനവിഷയമാക്കിയിരിക്കയും വേണം. എല്ലാ വിഷയങ്ങളിലും പഠിപ്പു നേടീട്ടില്ലെങ്കിലും ഒരു വിഷയത്തിൽ ഏകാഗ്രചിത്തനായിരുന്നു പഠിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നാൽ ആ വിഷയത്തിൽ വരുന്ന ഏതു പുസ്തകത്തെപ്പറ്റിയും അഭിപ്രായം പറവാൻ അവന്ന് വിശേഷയോഗ്യതയുണ്ടെന്നു മറ്റുള്ളവർ സമ്മതിക്കും. ആ വിഷയത്തിൽ തന്നെയും, സാധാരണക്കാരായ പുസ്തകശോധകന്മാർ എഴുതുന്നതിലും മെച്ചമായ കാര്യങ്ങൾ പറവാൻ കഴികയില്ലെങ്കിൽ, പുസ്തക ശോധനപ്രവൃത്തിക്ക് പുറപ്പെടാതിരിക്കുകയാണ് ഉചിതം. ഗ്രന്ഥശോധകന്റെ കൃത്യം മുഖ്യമായും, കലാകുശലന്റെ ചിട്ടകളെ പ്രസംഗിപ്പാനോ, ബഹുജനങ്ങളെ വിനോദിപ്പിക്കാനോ, അല്ലാ-ഭാഷ്യകാരനായിരുന്ന് വ്യാഖ്യാനിപ്പാനാണ്, എന്നു ഓർമ്മവെയ്ക്കണം. അതാതു വിഷയങ്ങളിൽ പരിജ്ഞാനവും, തന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളെ എഴുതി ഫലിപ്പിക്കാനുള്ള നൈപുണ്യവും മാത്രം ഉണ്ടായിരുന്നാൽ പോരാ; ഗ്രന്ഥവിഷയത്തെ അഴിച്ചുപിരിച്ച്, വകയും തുകയും തിരിച്ച് മനോദൃഷ്ടിക്കു മുമ്പിൽ നിരത്തിവെപ്പാൻ തക്ക മനോധർമ്മവും, അതിലേക്കുവേണ്ട അക്ഷീണമായ കരുണസ്വഭാവവും ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ അഥവാ ഒരു ചിത്രകാരന്റെ തന്നെയാകട്ടെ ഉദ്ദേശ്യം എന്താണെന്നു കണ്ടുപിടിപ്പാൻ പരിശേധകന്നു ഈ അക്ഷീണമായ കരുണ സ്വഭാവം മുഖ്യാവശ്യമാണ്; ഇതില്ലിഞ്ഞാൽ, പരിശോധകൻ എത്ര വളരെ മിടുക്കു ഗ്രന്ഥവിഷയാപഗ്രഥനകാര്യത്തിൽ പ്രകടിപ്പിച്ചാലും, നിരൂപണം ഒന്നാന്തരമാകയില്ല. 'കുറവും കുറ്റവും നോക്കിപ്പറവാൻ' പ്രയാസമൊട്ടുമില്ല; അത് ഏതു ഭോഷനും കഴിയും; ബുദ്ധിമാനായിരുന്നാൽ അതു രസകരമായും ഉത്തേജകമായുമുള്ള വിധത്തിൽ പറയുവാൻ സാധിക്കും. പിന്നെ ആശാരിയുടെ അളവുകോലിന് അളന്നുനോക്കി നീളം കുറഞ്ഞുവെന്നോ, ഏറിപ്പോയി എന്നോ, ആക്ഷേപം പറവാനും, രാസശോധകന്റെ ശോധനക്കുഴലിൽ ആക്കി ഓരോരോ ദ്രാവകങ്ങളുടെ പ്രയോഗംകൊണ്ട് ഇന്നയിന്ന തത്വപദാർത്ഥങ്ങളടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നും ഇന്നതിന്നതില്ലെന്നും നിർണ്ണയിച്ചു വിധിപ്പാനും ഇക്കാലത്തെ പുസ്തക പരിശോധകൻ ബുദ്ധി ചുഴിയുകയും വേണ്ടാ. ഗുണദോഷ നിരൂപണം കൊണ്ട് ഒരുവനെ ഹനിക്കുന്നതിനല്ലാ, അവനെ നന്നാക്കുവാനാണ് ഉദ്ദേശിക്കേണ്ടത്. ഇതിന്ന് അവന്റെ നിലയെന്തെന്നറിയുക അത്യാവശ്യമാകുന്നു. ഒരുവൻ ഒരു ജനസംഘമധ്യേ പ്രസംഗിക്കുന്നു എന്നും, അവന്റെ പ്രസംഗത്തെപ്പറ്റി ഗുണാഗുണനിരൂപണം

ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു എന്നും വിചാരിക്കുക. പ്രസംഗത്തിലെ വാചകങ്ങൾ വ്യാകരണ നിയമങ്ങൾക്ക് വിരുദ്ധമായിരുന്നു എന്നോ, അതിൽ യുക്തിയില്ലാ എന്നോ, മറ്റോ നിഷേധം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു കാര്യമാകയില്ല; അവന്റെ പ്രസംഗത്തിന് ജനങ്ങളെ ആകർഷിപ്പാൻ ശക്തിയുണ്ടായിരുന്നുവോ, ഇല്ലായിരുന്നുവോ? അതിനു കാരണമെന്ത്? ഇതാണ് നിരൂപണം ചെയ്തറിയിക്കേണ്ടത്. ഇതിലേക്ക് പ്രസംഗത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ കടന്നുനോക്കണം. ഇതിന്മണ്ണംതന്നെ, ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളെയും, അയാൾ ആർക്കായിട്ടു തന്റെ അനുഭവങ്ങളെയോ അഭിപ്രായങ്ങളെയോ പുസ്തകമുഖേന പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നുവോ അവരുടെ നിലയേയും നല്ലവണ്ണം ഓർമ്മവെച്ചുകൊണ്ടുവേണം പരിശോധകൻ അയാളുടെയും വായനക്കാരുടെയും ശ്രദ്ധയെ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആക്ഷേപാർഹഭാഗങ്ങളിലേക്കു ക്ഷണിക്കുവാൻ. ഒരുവൻ സാധാരണ കൂലിവേലക്കാരോടു പ്രസംഗിക്കുമ്പോൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന ഭാഷയും ഭാവങ്ങളും വിദ്വാന്മാർക്കു അല്പവും രുചിക്കയില്ലെന്നു വരും; പക്ഷേ അവർ അവയെ നിന്ദ്യമെന്നുകൂടിയും വിചാരിച്ചേക്കാം. നേരെമറിച്ചു, ഒരു വിദ്വത്സദസ്സിൽ പ്രസംഗിക്കുമ്പോൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഭാഷ വിദ്വാന്മാർക്കു സമ്മതമായിരുന്നാലും, സാധാരണക്കാർക്കു 'അശേഷംഗീർവാണം' ആയി തോന്നുകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ, പ്രസംഗകർത്താവു അതാതു സഭകളിൽ സഫലമായി പ്രസംഗിച്ചു എന്നു ഓരോ കൂട്ടരും പ്രശംസിക്കത്തക്കവണ്ണം സാമർത്ഥ്യം പ്രകടിപ്പിച്ചിരിക്കാം. ഈ വിജയത്തിന്റെ കാരണമെന്തെന്നു നിർണ്ണയിക്കുവാൻ പരിശോധകൻ ഒരേ തോതല്ല ഉപയോഗിക്കുന്നതെന്നു നിശ്ചയംതന്നെ. ഗ്രന്ഥശോധനത്തിലും ഇപ്രകാരമുള്ള ഔചിത്യവിചാരത്തോടു കൂടീട്ടായിരിക്കണം അഭിപ്രായം പറവാൻ. ഗ്രന്ഥശോധകന്റെ മുഖ്യമായ ഉദ്ദേശ്യം പുസ്തക കർത്താവിന്റെ ആശയത്തെ സകരുണം വ്യാഖ്യാനിക്കുകയായിരിക്കണം എന്നു സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ; ഇതിലേക്ക് ഒരു ഗ്രന്ഥത്തെ തൽകർത്താവിന്റെ നിലയിൽ നിന്നു നോക്കി അയാളുടെ ശ്രമമെന്തുമാത്രമെന്നു മനസ്സിലാക്കുക ആവശ്യമാകുന്നു. എന്നാൽ അയാൾ എന്തെങ്കിലും ശ്രമം ചെയ്തിട്ടുണ്ടല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ച് ഗ്രന്ഥത്തിന് അർഹതയില്ലാത്ത പ്രശംസ ചെയ്തുകൊള്ളേണമെന്നു ഇതിനാൽ അർത്ഥമാക്കരുത്. ഗ്രന്ഥശോധനത്തിൽ, ഇന്ന സംഗതികളെപ്പററിവേണം ഗുണദോഷങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചു പറവാൻ എന്നാകട്ടെ, ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഗുണമിന്നത് ദോഷമിന്നത് എന്നു നിർണ്ണയിക്കേണ്ട നിയമം എന്താണെന്നാകട്ടെ പ്രതിപാദിക്കുന്നത് സാഹിത്യശാസ്ത്രത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടതാകയാൽ ഇവിടെ അവയെ വിവരിക്കുന്നില്ല.

അദ്ധ്യായം 10: സംവാദം കഥയെഴുത്ത്:

1. സംവാദം

വാർത്തകൾ തേടിപ്പോകുന്ന റിപ്പോർട്ടർമാർ പലപ്പോഴും വർത്തമാനങ്ങൾ ശേഖരിക്കുവാൻ അന്യന്മാരെ കാണേണ്ടിയിരിക്കും എന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. താൻ കണ്ടതായ കാഴ്ചയെക്കുറിച്ച് എഴുതുവാൻ റിപ്പോർട്ടർക്ക് അന്യാപേക്ഷ കൂടാതെ കഴിക്കാം. എന്നാൽ, മറ്റൊരാളുടെ ഉള്ളിലിരിക്കുന്ന അറിവുകളെ പകർന്നെടുക്കുന്നതിനു അയാളെതന്നെ ചെന്നുകാണാതെ കഴികയില്ല. ഈ സന്ദർശന സമ്പ്രദായം പരിഷ്കാരപ്പെട്ട് ഇപ്പോൾ മറ്റൊരുവക ലേഖനങ്ങൾകൂടി പത്രപംക്തികളിൽ കടന്നു വന്നിരിക്കുന്നു. ഇവയാണു സംവാദം എന്നു പറയുന്ന അന്വാഖ്യാനങ്ങൾ. ഇവ ഇപ്പോൾ പത്രങ്ങളിൽ വളരെ മുഖ്യമായ ഘടകമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്.

ഒരു സംഗതിയെപ്പറ്റി പലപ്പോഴും പൂർണ്ണമായോ പരമാർത്ഥമായോ ഉള്ള വിവരങ്ങൾ പുറമെ പരന്നിട്ടില്ലെന്നിരിക്കാം. ബഹുജനങ്ങൾക്കു ആവക വിവരങ്ങൾ അറിവാൻ കൗതുകവുമുണ്ടായിരിക്കാം. ഇവ ശേഖരിച്ച് പത്രത്തിൽ പ്രസ്താവിപ്പാൻ പത്രക്കാരൻ താൽപര്യമുള്ളവനായിരിക്കേണ്ടത് അവന്റെ പത്രത്തിന്നു പ്രചാരവും പ്രാബല്യവും കൂടുവാൻ ആവശ്യമായുമിരിക്കും. എങ്ങനെയാണ് ഈ വിവരങ്ങൾ സംഭരിക്കേണ്ടത്? ഒരുകാര്യം നിശ്ചയം. ഈ വിവരങ്ങൾ കൈക്കലുള്ള ആളെ കണ്ടു ചോദിച്ചാലല്ലാതെ, സൂക്ഷ്മസംഗതികൾ അറികയില്ല. അതിനാൽ, അതു സംബന്ധിച്ചുള്ളവരിൽ പ്രമാണികളെ സന്ദർശിക്കയാണ് പത്രക്കാരൻ ഒന്നാമതായി ചെയ്യേണ്ടത്. അവരോടു ചോദിച്ചാൽ, അവർ ഒഴിവുകഴിവു കൂടാതെ എല്ലാ വിവരങ്ങളും തുറന്നുപറയുന്നപക്ഷം, പത്രക്കാരൻ കൃതാർത്ഥനാകാം. എന്നാൽ, എല്ലാവരും ഇത്തരം ചോദ്യങ്ങൾക്കു മറുപടി പറവാൻ മനസ്സുള്ളവായിരിക്കയില്ല; സംഗതി കുറെ സ്വകാര്യസ്വഭാവത്തലുള്ളതായിരുന്നാൽ പറവാൻ നിശ്ചയമായും മടിക്കും. അതു ലോക സ്വഭാവം തന്നെ ആണ്. ഈ നിലയിൽ പത്രക്കാരനു അവരോട് പരിഭവപ്പെടാൻ ന്യാമൊന്നുമില്ല; അവൻകൂടിയും അതേ അവസ്ഥയിൽ പെട്ടിരുന്നാൽ, സ്വകാര്യം പുറത്താക്കുവാൻ മടിക്കും. എന്നാലിനി എന്താണു ഒരു നിവൃത്തിമാർഗ്ഗം? സംഗതി സ്വകാര്യമായിട്ടുള്ളതായിരുന്നാലും അതിനെപ്പറ്റി പരക്കെ പ്രസ്താവം ഉണ്ടെന്നും, ആകയാൽ ആളുകൾക്കു ദുശ്ശങ്കയോ സംശയമോ ഉള്ളതൊക്കെ നീക്കുന്നതിനും അതൊന്നും ഉണ്ടാകാതെ കഴിയ്ക്കുന്നതിനും വാസ്തവവിവരങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തുകയാണ് ഉചിതമെന്നും, ഇങ്ങനെ ചെയ്താൽ

അവാസ്തവവർണ്ണനംകൊണ്ടുണ്ടാകാവുന്ന ക്ലേശങ്ങളെ നിവാരണം ചെയ്യാമെന്നും, റിപ്പോർട്ടർ അവരെ ബോധപ്പെടുത്തണം. ബുദ്ധിഗുണമുള്ളവർ ഉടനടി വേണ്ട വിവരങ്ങളെല്ലാം വെളിവിൽ പറയും; പത്രക്കാരനു തന്റെ അപേക്ഷ സാധിച്ചു എന്ന സംതൃപ്തിയും ഉണ്ടാകും.

വർത്തമാനങ്ങൾ ശേഖരിക്കുന്നതിനും പുറമെ, ഒരാൾ ഒരു വിഷയത്തിൽ പ്രഖ്യാതനായിരിക്കുമ്പോൾ, ആ വിഷയത്തെപ്പറ്റിയ അയാളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെന്തെന്നറിയുന്നതിനും, സന്ദർശനസമ്പ്രദായം പ്രയോജനപ്പെടുമാറുണ്ട്. പലവിഷയങ്ങളിൽ കുറേശ്ശ അറിവുള്ളവരായ പത്രക്കാരന്മാർ അനേകം ഉണ്ടായിരിക്കാം; അവർക്കുകൂടിയും, പ്രത്യേകമൊരു വിഷയത്തിൽ-സാഹിത്യശാസ്ത്രകലാതികളിൽ ഒന്നിൽ-വിദഗ്ദന്മാരെന്നു കീർത്തിപ്പെട്ടവരുടെ ജ്ഞാനഭണ്ഡാഗാരത്തിൽനിന്നു കടം മേടിക്കുന്നതു അയുക്തമായിരിക്കയില്ല. ഈ വിദഗ്ദ്ധൻമാർ പത്രക്കാരന്മാർക്കൊപ്പം ലേഖനമെഴുതുവാൻ ശീലിച്ചിട്ടുള്ളവരായിരിക്കയില്ലെന്നു വരാം; എങ്കിലും, അവർക്കു ലോകരെ ഗുണപ്പെടുത്തുന്നതിനു ഉതുകുന്ന അഭിപ്രായങ്ങൾ കൈക്കലുണ്ടായിരിക്കും. ഇവയെ ശേഖരിപ്പാൻ പത്രക്കാരൻ ഉത്സാഹിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഗുണമുണ്ടാകുന്നതല്ലാതെ ദോഷമുണ്ടാകുന്നതല്ല. ഒരു പ്രമാണി ഒരു ദിക്കിൽ ചെന്നാൽ, അയാൾക്കു ആ ദിക്കിനെപ്പറ്റി തോന്നുന്ന അഭിപ്രായങ്ങൾ എന്തെന്നറിവാൻ പത്രക്കാർ ഉത്സാഹിക്കാറുണ്ട്. ചിലപ്പോൾ, നാട്ടിൽ ആലോചനാവിഷയമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന വല്ല കാര്യത്തെക്കുറിച്ചും, മുമ്പന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ അറിവാൻ, അവരെ, തരംകിട്ടുന്നേടത്തുവച്ച് അഭിമുഖം കണ്ട് ചോദിപ്പാനും പത്രക്കാരർ വിചികീർഷയോടുകൂടിയിരിക്കും. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ, പാർലിമെന്റ് സഭായോഗത്തിൽ നടപടികൾ കുറിച്ചെടുത്തു റിപ്പോർട്ടെഴുതാനായി പോകുന്ന പത്രപ്രതിനിധികൾ പലരും, സാമാജികന്മാരിൽ പ്രമാണികളെ 'ഒരു നിമിഷനേരം' കണ്ടു സംസാരിച്ച് സംവാദവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യുമാറുണ്ട്; പൊതുജനമഹായോഗങ്ങളിൽ പ്രസംഗിപ്പാനോ മറ്റോ ചെല്ലുന്ന പ്രമാണികളെയും ഇങ്ങനെ 'പിടികൂടാറുണ്ട്'. മേല്പറഞ്ഞ സന്ദർശനങ്ങൾ മിക്കവാറും റിപ്പോർട്ടർമാർ സ്വന്തം പ്രവൃത്തിയുടെ അംഗമായി നടത്തുന്നവയാണ്. ചില സമയങ്ങളിൽ, സന്ദർശനങ്ങൾ മുൻകൂട്ടി വ്യവസ്ഥചെയ്ത് അതിന്മണ്ണം നടത്തുന്നു; പത്രാധിപരോ, ലേഖനകർത്താവുതന്നയോ, അപേക്ഷിച്ച് സന്ദർശനത്തിന് അനുവാദം ലഭിക്കുന്നു. ഈ സന്ദർഭങ്ങളിൽ, സന്ദ്രഷ്ടാവായ പത്രപ്രതിനിധി നല്ല വകതിരിവോടും ശ്രദ്ധയോടുംകൂടെ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതാണ്; അയാൾ 'പിടി' കൂടുന്ന 'പുള്ളി'യോടു എന്തെന്തു ചോദ്യങ്ങൾ ഏതേതുപ്രകാരത്തിൽ, ചോദിക്കേണമെന്നു മുൻകൂട്ടി ചിന്തിച്ചുറയ്ക്കണം. ചോദ്യങ്ങൾ

എഴുതിത്തയ്യാറാക്കി കൈവശംവെച്ച് കൊള്ളുകയും വേണം. സന്ദ്രഷ്ടാവ് രസികനും നയജ്ഞനും സൂക്ഷ്മഗ്രാഹിയും ആയിരിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്. അയാൾ തന്റെ 'പുള്ളി'യോട് ഓരോ ചോദ്യം ചെയ്യുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന മറുപടികൾ, 'പുള്ളി'യുടെ മുഖഭാവഭേദം, മുതലായവയൊക്കെ ഉടനുടൻ കുറിക്കയോ, ഓർമ്മവെയ്ക്കയോ ചെയ്തുകൊള്ളണം. മറുപടികൊണ്ട് ഇടയ്ക്കു സന്ദർഭോചിതമായ വിശേഷചോദ്യങ്ങൾ തോന്നിയാൽ അവയേയും ചോദിക്കുക; മറുപടിയും കുറിക്കുക. പ്രകൃത വിഷയത്തിനു ചേരാത്തതോ, 'പുള്ളിയുടെ' അധികാരത്തെ കവിഞ്ഞതോ ആയുള്ള സംഗതികൾ മറുപടിയിൽ 'വന്നുചാടി'പ്പോയാൽ, അവയെ തള്ളിക്കളയുക.
സംവാദവിവരങ്ങളെപ്പറ്റി എഴുതുന്ന ലേഖനങ്ങൾ 'പുള്ളി'യുടെ സമ്മതത്തോടുകൂടി വേണം അച്ചടിച്ചു പുറപ്പെടുവിപ്പാൻ. എന്തെന്നാൽ, അയാളുടെ പ്രമാദത്താൽ വല്ല അസംബന്ധകാര്യവും പറഞ്ഞുപോയിരുന്നാൽ, അതു കണ്ടുപിടിച്ച് പിഴപോക്കുവാൻ അയാൾക്കും സൗകര്യം ലഭിക്കും. അങ്ങനെ ചെയ്യുമ്പോൾ, അയാളെക്കുറിച്ച് വായനക്കാർക്ക് അന്യഥാ ധരിപ്പാൻ കാരണമില്ലാതാകയും ചെയ്യും. അതിനാലാണ് ലേഖനം അച്ചടിക്കുംമുമ്പ് അയാളെ കാണിച്ചിരിക്കേണമെന്നു നിബന്ധന ചെയ്യുന്നത്. കാണിക്കേണ്ടതു പത്രധർമ്മത്തിൽപെട്ട ഒരു മര്യാദയാണ്; കാണിച്ചിരിക്കുന്നതു ഉത്തമം. എന്നാൽ എപ്പൊഴും ഇതു സാധിച്ചതായി വരുകയില്ല. 'പുള്ളി' അകലെപ്പാർക്കുന്ന ആളായാൽ, കാണിപ്പാൻ അസാധ്യംതന്നെ. ഈ വിഷമദശയിൽ ലേഖനകർത്താവു നല്ലവണ്ണം യുക്തായുക്തവിവേചനംചെയ്ത് ത്യാജ്യത്യാഗം നടത്തിക്കൊണ്ടാൽ മതി.
ഇത്തരം സംവാദലേഖനങ്ങളിൽ എന്തൊക്കെയാണു എഴുതാവുന്നതു? എന്തെഴുതണം? എന്തൊക്കെ 'പുള്ളി'യെ കാണിച്ചു സമ്മതിപ്പിക്കണം? സാധാരണമായി, സംവാദലേഖനത്തിൽ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളുണ്ട്, ഒന്ന്, 'പുള്ളി'യെപ്പറ്റി ചരിത്രമായോ, കാഴ്ചയ്ക്കു തോന്നുന്ന അഭിപ്രായമായോ, മറ്റോ എഴുതിച്ചേർക്കുന്ന ആമുഖവാചകങ്ങൾ: ഈ ഭാഗം 'പുള്ളി'യെ കാണിക്കേണ്ടതല്ല; മറ്റൊന്ന്, 'പുള്ളി'യുടെ കൈക്കൽനിന്നു ലഭിച്ച വാർത്തകൾ: ഇവ സാക്ഷാൽ സംഭാഷണരീതിക്കോ, അന്വാഖ്യാത സംഭാഷണരീതിക്കോ, സംക്ഷിപ്തമായിട്ടോ എഴുതിയിരിക്കാം. ഈ ഭാഗം 'പുള്ളി'യുടെ അനുമതിയോടുകൂടി വേണം പ്രസിദ്ധമാക്കുവാൻ. അതിനാൽ ഇതു മാത്രമേ, 'പുള്ളി'യുടെ മുമ്പാകെ വെയ്ക്കേണ്ടു. ഒന്നാമതു പറഞ്ഞ ജീവചരിത്രരൂപമായോ മറ്റോ ഉള്ള ഭാഗങ്ങളിൽ, ലേഖനകർത്താവ് മനസ്സാക്ഷിക്കു അനുരോധമായ അഭിപ്രായം ഏതും പ്രസ്താവിക്കാമെന്നാണ് 'വെയ്പും നടപ്പും'. ഒരു പുസ്തകത്തെപ്പറ്റി ഗുണദോഷനിരൂപണംചെയ്തു പറവാൻ ഒരുവന് എത്ര സ്വാതന്ത്ര്യാവകാശമുണ്ടോ, അതിലൊട്ടും താഴാത്ത അവകാശം

ഒരുപൊതുജനകാര്യ പ്രസക്തനായ ആളെപ്പറ്റി അഭിപ്രായംപറവാനും പത്രക്കാരന് അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ട്. അഭിപ്രായം പറവാനാണ്; അല്ലാതെ വസ്തുസ്ഥിതികളെ പറയുന്ന വിഷയത്തിൽ, ഇല്ലാത്ത സംഗതികൾ ഉണ്ടാക്കിപ്പറവാനോ, ഉള്ളതു മറച്ചുവെച്ചു തെറ്റിദ്ധരിപ്പിപ്പാനോ, അല്ല-എന്നു ഓർത്തിരിക്കണം. ഉത്തമ വിശ്വാസ്യമായി അഭിപ്രായം പറഞ്ഞു കേൾപ്പാൻ ചിലർക്കു സന്തോഷം ഉണ്ടാകയില്ലായിരിക്കാം; എന്നാലും, വൃഥാ സ്തുതിയെക്കാൾ നല്ലത് തന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളെപ്പറ്റി സൂക്ഷ്മം ഗ്രഹിച്ചുപറയുന്നതാണ്, എന്ന് അവർ മനസ്സിലാക്കിയാൽ, ഇക്കാര്യത്തിൽ പത്രക്കാരനോടു പരിഭവംതോന്നുവാൻ ന്യായമില്ലെന്നു ബോധ്യപ്പെടും. അതെന്തായാലും, സന്ദ്രഷ്ടാവ് പഴമ പരിചയക്കാരനല്ലെന്നിരുന്നാൽ, തന്റെ 'പുള്ളി'യെപ്പറ്റി നിഷ്ക്കരുണമായോ വിവേകരഹിതമായോ, അകീർത്തികരമായോ യാതൊന്നും എഴുതിപ്പോകരുത്; പ്രശംസിക്കുന്നെടത്തും, വാസ്തവമായ പ്രശംസയാണു ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു വായനക്കാർക്കു ബോധ്യമാകണം. നാലു പാദങ്ങൾ അടിച്ചുകൂട്ടി പദ്യങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നവരെല്ലാം 'യഥാർത്ഥ കവി'കളും 'മഹാകവി'കളും അവരുടെ കൃതികളിൽ കാണുന്നതു 'സാക്ഷാൽ കവിത'കളും അവ നിസർഗ്ഗസുന്ദര'ങ്ങളും; ഏതൊരുത്തിയും 'മഹാവിദുഷി' അല്ലെങ്കിൽ 'സ്ത്രീരത്ന'വും; ഏതൊരഭിപ്രായമായാലും അതു 'ആദരണീയ'വും 'യുക്തിയുക്ത'വും മറ്റും മറ്റും; ആയിരുന്നാൽ, പിന്നെ, അവരെക്കാളും അവയെക്കാളും ഉയർന്ന പടിയിൽ നിൽക്കുന്നു എന്ന വിശേഷത്തെ കുറിപ്പാൻ വിശേഷണപദത്തിനു നിഘണ്ടു തേടിപ്പോകാമെന്നു കരുതുന്ന ലേഖനകർത്താക്കന്മാരെ സാമാന്യബുദ്ധികൾ കൂടിയും പുച്ഛിക്കുമെന്നറിയണം. സംവാദവ്യാഖ്യാനങ്ങളിൽ സന്ദ്രഷ്ടാവ് എപ്പൊഴും അപ്രധാനനായി പിറകിൽനിന്നുകൊള്ളുകയും, തന്റെ 'പുള്ളി'യെ മഹാജനസമക്ഷം പ്രകാശിപ്പിക്കയും ചെയ്യുകയാണു വേണ്ടതെന്നും യുക്തമെന്നും പത്രപ്രതിനിധികൾ ഓർത്തിരിക്കണം.

സന്ദർശനാവസരത്തിൽ, പത്രപ്രതിനിധി തനിക്കു കിട്ടുന്ന വിവരങ്ങളെ കുറിപ്പാൻ 'പണിക്കോപ്പുകൾ' എടുത്തു നിരത്തണമോ? നിരത്തുന്നതു മര്യാദയോ? ഒരുവന്റെ 'വായിൽനിന്നു വീഴുന്ന' വകകളെ 'പെറുക്കി'യെടുപ്പാൻ കടലാസും പെൻസിലും കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടെന്നു കാണുമ്പോൾതന്നെ, ചിലർക്കു മനസ്സിനു സ്വൈരക്കേടുണ്ടാകും. അങ്ങനെ 'പുള്ളി'കളെക്കൊണ്ടു 'മൊഴി' പറയിച്ചു എഴുതിയെടുക്കുന്നതു മര്യാദകേടായിട്ടാണു വിചാരിക്കാറുള്ളത്. ആകയാൽ, സന്ദ്രഷ്ടാവ് ആദ്യമാദ്യം യാതൊന്നും എഴിതിയെടുക്കാൻ ഉത്സാഹിക്കരുത്; 'പുള്ളി'യുമായി അധികം 'ലോക്യ'മായിക്കഴിയുമ്പോൾ അയാളുടെ സങ്കോചങ്ങൾ ഒതുങ്ങിയിരിക്കും; അപ്പോഴേക്കും, അയാൾ, നോക്കുകൊണ്ടോ വാക്കുകൊണ്ടോ,

സന്ദ്രഷ്ടാവിന്റെ 'പണിക്കോപ്പു'കൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിക്കൊൾവാൻ സമ്മതിച്ചു എന്നു വരാം. എന്നാൽ പിന്നെ കാണുന്നതും കേൾക്കുന്നതുമൊക്കെ ശരിയായിട്ടും വിട്ടുവീഴ്ചകൂടാതെയും കുറിച്ചെടുത്തുകൊള്ളണം. കടലാസും പെൻസിലും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത് വിഹിതമല്ലെന്നിരിക്കിൽ, സന്ദ്രഷ്ടാവിനു എല്ലാ സംഗതികളും ഓർമ്മയിൽ ശേഖരിച്ചുവെച്ചുകൊള്ളുകയല്ലാതെ ഗത്യന്തരമില്ല. ഏതായാലും, ഏകാഗ്രചിത്തന്മാരായിരുന്നു ഓർമ്മശക്തിയെ പോഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളവരാണ് സന്ദർശനവിവരങ്ങൾ എഴുതുന്നതിൽ അധികം സമർത്ഥന്മാരായിത്തീരുന്നത്.

2. കഥയെഴുത്ത്

കല്പിതകഥകൾ വർത്തമാനപത്രങ്ങളിലും മാസികാപുസ്തകങ്ങളിലും സാധാരണമായി ചേർത്തുവരുന്നുണ്ട്. ഇവയിൽവെച്ച്, വർത്തമാനപത്രങ്ങളിൽ കാണാറുള്ള കഥകൾ പ്രായേണ ചെറിയവയും അതതു ലക്കങ്ങളിൽതന്നേ കഴിയുന്നവയുമാകുന്നു; മാസിക പുസ്തകങ്ങളിൽ ഇത്തരം ചെറിയ കഥകൾ ചേർക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, മുഖ്യമായുള്ളത് ഖണ്ഡശഃപ്രകടീകരിക്കുന്ന വലിയ കഥകളാണ്. എങ്ങനെയായാലും, കല്പിത കഥയെഴുത്തു സാഹിത്യശാസ്ത്രവിഷയത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതല്ലാതെ, വാസ്തവത്തിൽ, വൃത്താന്തപത്രപ്രവർത്തനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നവകയല്ല എന്നിരിക്കിലും, പത്രങ്ങളിൽ കഥകളെഴുതുന്ന നടപ്പ് പ്രബലപ്പെട്ടുവന്നിരിക്കകൊണ്ട്, ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ചില സംഗതികൾ എടുത്തുപറയേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്.
ഒരു ചെറിയ കല്പിതകഥ എഴുതി ഫലിപ്പിക്കുവാൻ ആർക്കും കഴിയും എന്നു വിചാരിക്കേണ്ട. അതിന്നു, വിശേഷമായ ഒരു മനോധർമ്മം, കല്പനാശക്തി, ഇതിന്നു പുറമെ, തന്റെ കൈക്കലുള്ള വിഷയത്തെ ഉചിതരൂപത്തിൽ വാർത്തൊഴിക്കുന്നതിനുള്ള കൈത്തഴക്കം,-ഇവ കഥയെഴുത്തുകാരനു സിദ്ധിച്ചിരിക്കണം. കഥയിൽ മുഖ്യമായി വേണ്ടത്, ഇംഗ്ലീഷിൽ പ്ലോട്ട് എന്നു പറയുന്ന, വസ്തുരചനം ആകുന്നു; ഇതു മനസ്സുകൊണ്ട് സുസങ്കല്പിതമായിരിക്കേണ്ടതാണ്. കഥാബന്ധത്തിൽ അവശ്യം ആവശ്യകമായതു വായനക്കാരുടെ ഉള്ളിനെ കവരുവാൻ തക്കവണ്ണം വിസ്മയാവഹമായ ഒരു സംഭവവും, ഫലിതമായ പ്രകാരത്തിലുള്ള അതിന്റെ പരിണാമവും ആകുന്നു. കഥയെഴുതി ഫലിപ്പിക്കുന്നതിനു ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന ഭാഷാരീതി എത്രയും ലളിതമായും, കഥാപാത്രങ്ങൾ സംസാരിക്കുന്ന പ്രകാരത്തിൽ സാക്ഷാൽ സംഭാഷണമായും ഇരിക്കേണ്ടതും, കഥാംശങ്ങളെ വിസ്തരിക്കാതെ കഴിക്കേണ്ടതുമാകുന്നു. വിശേഷപ്പെട്ട ഭാഷാസരണി കൈവശമുള്ളപക്ഷം, അതിനെ പ്രകടിപ്പാനായി വേറെ വിഷയം

തേടിപ്പോകയാണുത്തമം. കല്പിതകഥകളിൽ വായനക്കാർ ആവശ്യപ്പെടുന്നതും അന്വേഷിക്കുന്നതും കഥാവസ്തുവിനെ ആകുന്നു എന്നു എഴുത്തുകാരൻ ഓർമ്മവെക്കണം. എന്നാൽ, മാസിക പത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിലെഴുതുന്ന കഥകൾക്കു വസ്തുമാത്രം നോക്കിയാൽപോരാ; കഥയ്ക്കു മനോഹരമായ രൂപം ഉണ്ടായിരിക്കയും, അതു ചില നിബന്ധനകൾക്കടിമപ്പെട്ടിരിക്കയും വേണം.

ഒന്നാമതായി, കഥയുടെ ഏതു ഭാഗവും സംക്ഷിപ്തസാരമായി പറഞ്ഞിരിക്കണം; എഴുതുന്ന വാക്യങ്ങളിലൊന്നെങ്കിലും നിരർത്ഥമായിരിക്കരുത്. 'നിരർത്ഥം' എന്നു ആക്ഷേപിക്കുമ്പോൾ ചില കവികൾ അവരുടെ പദ്യങ്ങളിലെ വാക്കുകൾക്കു നിരർഥകത്വദോഷമില്ലെന്നു സ്ഥാപിപ്പാൻ നിഘണ്ടു നോക്കിയാൽ അർത്ഥം കാണും, എന്നു പറയുമ്പോലെ സമാധാനപ്പെട്ടുകൊള്ളേണ്ടതല്ല. ഓരോ വരിയിലും കഥാംശത്തിന്റെ സാന്നിധ്യമുണ്ടായിരിക്കണം. എന്നാൽ ഇങ്ങനെ സംക്ഷേപിച്ചെഴുതുമ്പോൾ കഥയിലെ സംഗതികളെ തിക്കിത്തിരക്കിച്ചേർത്തിരിക്കയുമരുത്. ചില ഭാഗങ്ങൾ വീർപ്പിച്ചും ചിലഭാഗങ്ങൾ മെലിപ്പിച്ചും എഴുതിയാൽ, കഥാംശങ്ങൾക്കു ഐകരൂപ്യമില്ലാതെയാവുമെന്നറിയേണ്ടതാകുന്നു. കഥയിലെ ഓരോ സംഗതിയും അതിന്റെ പൂർവസംഗതിയിൽനിന്നു സ്വാഭാവികമായി പൊട്ടിമുളച്ചു വരുന്നതാണെന്നു തോന്നത്തക്കപ്രകാരത്തിൽ വേണം എഴുതുവാൻ. ഇതിലേക്കു എഴുത്തുകാരനു ഒരേ ആശ്രയം, ലോകഗതികളെ പ്രേക്ഷിച്ചറിക എഴുതിശ്ശീലിക്കുക ഇവയാകുന്നു. ഹൃദയത്തെ ഇളക്കിമറിക്കുവാൻ തക്ക ശക്തിയുള്ളതും ഹൃദയാവർജ്ജകവുമായ ഒരു സംഭവത്തെ, സംക്ഷിപ്തസാരമാംവണ്ണം, രണ്ടുമൂവായിരം വാക്കുകൾകൊണ്ടു പറഞ്ഞുതീർപ്പാൻ എല്ലാവർക്കും സാധിക്കയില്ല: കഥയെഴുത്തിൽ നൈപുണ്യം സമ്പാദിച്ചവർക്കാണെങ്കിൽ, ഇതു നിഷ്പ്രയാസം കഴിയും. കഥാംശങ്ങളെ ഒതുക്കമായി അടുക്കിവെപ്പാൻ ഏറക്കുറെ പഴമ പരിചയംകൊണ്ടേ സാധിക്കൂ.

സംക്ഷേപിച്ചെഴുതുക. വശപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, രണ്ടാമതായി വേണ്ടതു, കഥയിലെ സംഭവങ്ങളൊക്കെ വായനക്കാരന്റെ നിലയിൽനിന്നു നോക്കി കഥ മുഴുവൻ തന്റെ മനോദൃഷ്ടിയിൽ കാണ്മാനുള്ള ശക്തി ആകുന്നു. ഈ സംഭാവനാശക്തി കേവലം അനുഗ്രഹമായി ലഭിക്കുന്നതാണെന്നു നിരാശപ്പെടേണ്ടാ; പ്രാപ്തിയുള്ളവനു, ഈ ശക്തി, അഭ്യാസത്താൽ കൈവശപ്പെടുത്തുകയും, ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യാം. യാതൊരു കഥയെഴുത്തുകാരനും താനെഴുതുന്ന കഥയെ മേല്പറഞ്ഞ സംഭാവനാശക്തി കൊണ്ട് തന്റെ മനോദൃഷ്ടിയിൽ വ്യക്തമായി കാണുകയും, അങ്ങനെ കണ്ടിട്ട് അനാവശ്യമെന്നു ബോധ്യപ്പെടുന്ന വാചകങ്ങളെയോ

വാക്കുകളെയോ ഒക്കെ നീക്കിക്കളയുകയും ചെയ്തതിനു മേലല്ലാതെ, പത്രത്തിൽ ചേർപ്പാനായി യാതൊരു പത്രാധിപരുടെയും മുമ്പാകെ തള്ളിയയയ്ക്കരുത്. ഫലിതമായ വാചകം എന്നോ, നായികയുടെ അംഗഭംഗിയെപ്പറ്റിയുള്ള സരസമായ വർണ്ണനെയെന്നോ, മറ്റേവല്ല ഭാഗത്തെക്കുറിച്ചും കഥയെഴുത്തുകാരനുതന്നെ പ്രശംസ തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു ഗണ്യമാക്കേണ്ടാ; ആ ഭാഗം കഥയുടെ സാന്ദ്രതയ്ക്കു ആവശ്യകമല്ലെന്നിരിക്കിൽ, അതു തള്ളിക്കളകതന്നെ വേണം. കഥയുടെ രൂപം എങ്ങനെയാണു മനോഹരമാക്കുക? ഇതിലേക്കും, വായനക്കാരുടെ ഹൃദയം അറിവാൻ സാമർത്ഥ്യം ഉണ്ടായിരിക്കണം. കഥാരംഭഘട്ടത്തിലെ എട്ടു പത്തു വാക്യങ്ങൾകൊണ്ടു മാത്രം പത്രപ്രസാധകന്റെ മനസ്സിനെ ആവർജ്ജിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞാൽ, കാര്യം ജയിച്ചു. ഇതിന്നായി മിക്ക കഥയെഴുത്തുകാരും കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം, കഥയിലെ സംഭവങ്ങളിൽ വളരേ മുഖ്യമായ ഒന്നിനെ കഥാരംഭത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു ഘടിപ്പിക്കുകയാകുന്നു. ഈ വഴിയ്ക്കു വായനക്കാരന്റെ കൗതുകത്തെ ഇളക്കിയാൽ പിന്നെ, ആ സംഭവത്തെയോ കഥാപാത്രങ്ങളെയോ സംബന്ധിച്ചു പറയേണ്ടുന്ന വിവരങ്ങൾ അതിൽ തുടർത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നു. എന്നാൽ, ഇത്രമാത്രംകൊണ്ട് കഥയുടെ രൂപം ഹൃദയാഹ്ലാദകമായി എന്നു കരുതരുത്. കഥാരംഭ വാക്യങ്ങൾ കഴിഞ്ഞാൽപിന്നെ, ഏറെ പ്രയാസമായ കാര്യം, കഥയെ ഉത്തരോത്തരം ഉൽകർഷകമായ പ്രകാരത്തിൽ നടത്തിക്കൊണ്ടു പോവാനാണ്. പഴമപരിചയക്കാർക്ക് ഇതിലും ശ്രമം തോന്നാറില്ല. ശ്ലോകങ്ങളെഴുതുമ്പോൾ, നാലാംപാദം ആദ്യമേ വിചാരിച്ചുവെച്ചുകൊണ്ട് സംസ്യാപൂരണമെന്നവിധം മറ്റു പാദങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുകയാണ് ചില മലയാള കവികൾ ചെയ്യാറുള്ള സമ്പ്രദായം. ഇതിന്മണ്ണം തന്നെയാകുന്നു ഈ കഥയെഴുത്തുകാരും ചെയ്യുന്നത്. അവർ കഥയുടെ ഉത്തരോത്തരമായ ഉൽകർഷത്തെ ഏതുമാർഗ്ഗത്തിൽ സാധിക്കാമെന്നു ആദ്യമേ ചിന്തിച്ചുറയ്ക്കുന്നു; പിന്നീടു അതിനൊത്തു എഴുതി ഫലിപ്പിക്കുന്നു. ഒരു ശ്ലോകത്തിന്റെ അന്ത്യപാദം മെച്ചമായിരുന്നാൽ, ശ്ലോകത്തിന്റെ ഓജസ്സിനു ആക്ഷേപം പറവാൻ വകയുണ്ടാവില്ല എന്നു കരുതിക്കൊണ്ടാണു മുൻപറഞ്ഞ പ്രസിദ്ധകവികൾ, നാലാംപാദം നിർമ്മിച്ചുകൊണ്ട് ബാക്കി പാദങ്ങളെ പൂരിപ്പിക്കുന്നതു; ഇതിനു പകരം, തനിക്കു പറവാനുള്ളതു ആദ്യത്തെ രണ്ടുമൂന്നു പാദങ്ങൾകൊണ്ടു കഴിച്ചിട്ടു പാദപൂരണത്തിനായി നാലാംപാദത്തിൽ ഏതാനും വാക്കുകൾ കൂട്ടിപ്പിടിപ്പിച്ചാൽ, ശ്ലോകം മുഴുവൻ വിരൂപമായിപ്പോകുമെന്നതു നിശ്ചയമല്ലോ. ഇതിന്മണ്ണം, കഥയുടെ പരമകാഷ്ഠയിലെത്തേണ്ട ഉപായം ഇന്നപ്രകാരമായിരിക്കണമെന്നു മുൻകൂട്ടി ചിന്തിച്ചുറപ്പിക്കാതെ, 'വായിൽ തോന്നിയതു കോതയ്ക്കു പാട്ട്' എന്ന മട്ടിൽ കഥയെഴുതിയാൽ, അതിന്റെ അവസാനം

തീരെ ശിഥിലബന്ധമായിപ്പോയേക്കും എന്നു എഴുത്തുകാരൻ ഓർത്തിരിക്കണം. ഇങ്ങനെ വരുമ്പോൾ കഥയ്ക്കു ഫലിതമെന്ന ഗുണം കുറയുമെന്നും അറിയേണ്ടതാകുന്നു. ഒരു ചെറിയ കല്പിതകഥ വായിച്ചു കഴിയുമ്പോൾ വായനക്കാരന്റെ ഉള്ളിലുണ്ടാകേണ്ട ധാരണ ആ കഥയിൽ യാതൊരു കുറവും വന്നിട്ടില്ലെന്നായിരിക്കണം; പറയേണ്ടതൊക്കെ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്ന ഒരു ബോധം താനറിയാത്തവിധത്തിൽ വായനക്കാരന്റെ ഉള്ളിൽ കുടികൊള്ളണം. എഴുതിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന കഥയിൽ ഏതാനും വാക്കുകൾ കൂടുതലായി എഴിതിപ്പിടിപ്പിക്കയോ, ഉള്ളതിൽനിന്നു ഏതാനും വാക്കുകൾ എടുത്തുകളകയോ ചെയ്യുന്നതായാൽ കഥയുടെ സ്വാരസ്യത്തിനു ഭംഗം വരുമെന്നുകൂടി വായനക്കാരനു തോന്നത്തക്ക വിധത്തിലായിരിക്കണം കഥയെഴുതിക്കഴിപ്പാൻ. എങ്ങനെയായാലും, പ്രതിഫലത്തിനു യോഗ്യമായ ഒരു കല്പിതകഥയെഴുതുവാൻ തൽകർത്താവു മനസ്സുകൊണ്ടു നല്ലവണ്ണം പണിയെടുക്കാതെ സാധിക്കയില്ല; തന്റെ കല്പനാശക്തിയേയും വിവേചനസാമർത്ഥ്യത്തെയും ഉചിതമായ പ്രകാരം ഉപയോഗപ്പെടുത്താതെ, തൂവൽത്തുമ്പത്തു ചാടിവരുന്ന കുറേ വാക്കുകളെ കൂട്ടിപ്പിടിപ്പിച്ച് കഥയെഴിതിത്തള്ളുന്നവർ, തങ്ങളുടെ മാത്രമല്ലാ, പത്രാധിപന്മാരുടെയും വിലയേറിയ സമയം നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നതേയുള്ളു എന്നു അറിയണം.

ചെറിയ കഥകൾ എഴുതിക്കിട്ടുവാൻ പത്രക്കാരും മാസികക്കാരും ആഗ്രഹിക്കുമാറുണ്ട്. ഇംഗ്ലണ്ടു മുതലായ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ ഇത്തരം കഥയെഴുത്തുകാർക്കു മതിയായ പ്രതിഫലവും കിട്ടാറുണ്ട്. രണ്ടായിരം വാക്കുകൾക്കു ഒന്നു മുതൽ അഞ്ചോ പത്തോവരേ ഗിനിയാണു സാധാരണ പ്രതിഫലം. പത്രപ്രസാധകനു കേട്ടുപരിചയമില്ലാത്ത ഒരു പുതിയ എഴുത്തുകാരനാണ് ഒരു മാസികയ്ക്കു കഥയയച്ചിരിക്കുന്നതെങ്കിൽ, അയാൾക്കു, ചുരുങ്ങിയതു ആറു പവൻ തുടങ്ങി കവിഞ്ഞതു പതിനഞ്ചു പവൻ വരെ പ്രതിഫലം പ്രതീക്ഷിക്കാം. എന്നാൽ, ഇങ്ങനെ കഥയെഴുതി കാലക്ഷേപം കഴിക്കാമെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നാൽ അതിലും ദുർഘടമുണ്ട്: ചില പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട പത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു അയച്ചുകിട്ടുന്ന കഥകളെപ്പറ്റി, അതുകൾ കൈപ്പറ്റിയിരിക്കുന്നുവെന്നോ ഉപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നോ, ഒരു മറുപടി അയച്ചുകൊടുപ്പാൻ പത്രാധിപന്മാർക്ക് ഉടനടി സാധിക്കയില്ല; ഒരു കൊല്ലത്തോളം വൈകിയെന്നു വരാം. അത്രയേറെ കഥകൾ പത്രാധിപരുടെ മുമ്പിൽ എത്തുന്നുണ്ടായിരിക്കും. ഒരു കൊല്ലത്തിനുള്ളിൽ ഇതുപതിനായിരം ചെറിയ കഥകൾ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ഒരു പത്രഗ്രന്ഥത്തിനു അയച്ചുകിട്ടിയിരുന്നതായി തൽപത്രാധിപർ തന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു; സ്വീകരിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ കഥകളുടെ എണ്ണം, ഇവയിൽ,

എഴുപത്തിരണ്ടു മാത്രം ആയിരുന്നുതാനും. ബാക്കിയെല്ലാം ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. ഒരൊറ്റ പത്രഗ്രന്ഥത്തിനു തന്നേ ഇത്രയേറെ കഥകൾ കിട്ടിയ അവസ്ഥയ്ക്കു, മറ്റു പത്രങ്ങൾക്കൊക്കെക്കൂടി എത്രയെത്ര ഇരുപതിനായിരം കിട്ടിയിരിപ്പാൻ സംഗതിയുണ്ട്! ഇവയിൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട ഓരോ പത്തൊമ്പതിനായിരത്തിൽപ്പരം കഥകളും തീരെ പ്രസിദ്ധീകരണയോഗ്യതയില്ലാത്തവയായിരിക്കയില്ല; കുറെയൊക്കെ നല്ല കഥകളായിരിക്കാം. എന്നാൽ ഇവയെ അങ്ങാടിയറിയാതെ വാണിഭത്തിനു കൊണ്ടു ചെന്നതിനാൽ വിറ്റഴിയാതെ മടക്കിക്കൊണ്ടുപോരേണ്ടിവന്നതാണ്. താൻ എഴുതിയുണ്ടാക്കിയ കഥ ഏതു പത്രഗ്രന്ഥത്തിലേക്കാണു പറ്റുന്നതെന്നു നിർണ്ണയം വരുത്തിക്കൊണ്ടു ആ പത്രഗ്രന്ഥത്തിലേക്കു അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനുപകരം, തന്റെ ചെവിയിൽ പേരുകേട്ടതായ ഏതെങ്കിലുമൊരു പത്രഗ്രന്ഥത്തിലേക്കു കെട്ടിയയച്ചു ഭാഗ്യം പരീക്ഷിക്കുന്നതു വിവേകപൂർവ്വമായ സമ്പ്രദായമല്ല.

ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞതെല്ലാം ചെറിയ കഥകളെക്കുറിച്ചാണ്. മാസികപുസ്തകങ്ങളിലാകട്ടെ, പ്രതിവാരപത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിലാകട്ടെ ഖണ്ഡംഖണ്ഡമായി ക്രമശഃ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന മറ്റൊരുതരം കല്പിതകഥകളുണ്ട്. ഇവ അതതു സമയത്തെ ദേശകാര്യങ്ങളിലോ സമുദായ കാര്യങ്ങളിലോ ഉള്ള മുഖ്യ സംഭവങ്ങളെക്കൂടെ ഉൾപ്പെടുത്തി എഴുതുന്നവയായിരിക്കുന്നു. ഇത്തരം കഥകളെഴുതിക്കൊടുപ്പാൻ പത്രാധിപൻമാർ കഥയെഴുത്തുകാരനും ചിലപ്പോൾ പ്രത്യേകം മാസപ്പടിയെന്നവണ്ണം പ്രതിഫലം നിശ്ചയിച്ചിരിക്കും. ഒരു കൊല്ലത്തിൽ ഒരായിരം പവൻ പ്രതിഫലം കിട്ടുവാൻ ഞെരുക്കമില്ല; ഇതിലിരട്ടി കിട്ടുന്നവരുമുണ്ട്.

ഈ മാതിരി കഥകളെഴുതുന്നതിനു കഥയെഴുത്തുകാരൻ തന്റെ മാത്രം മനോധർമ്മത്തെ ആശ്രയിക്കേണ്ടതായിട്ടില്ല. കഥയുടെ ബീജം തേടിപ്പിടിച്ചു കൊടുക്കുവാൻ പത്രാധിപർക്കാണു ബദ്ധപ്പാട്. പത്രാധിപർ പത്രവായനക്കാരായ ബഹുജനങ്ങളുടെ അപ്പോഴത്തെ നിലയെ മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടു അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളെ ഇളക്കുന്നതിനും മാറ്റുന്നതിനും മറിക്കുന്നതിനും തക്കതായ ഒരു വിഷയം നിശ്ചയിക്കുന്നു. പത്രാധിപരുടെ ആശയം ഇന്നതാണെന്നു ഉറപ്പിച്ചതിന്റെ ശേഷം, അയാൾ, തന്റെ കൂട്ടുപണിക്കാരിൽവെച്ച് അധികം മിടുക്കുള്ളവരെ വിളിച്ചുവരുത്തി, അവരുമായി ആലോചിക്കുന്നു. അവർ ഓരോരുത്തരും ആ ആശയത്തെപ്പറ്റി പറയാവുന്ന ആക്ഷേപങ്ങളൊക്കെ പറകയും. പുതിയ അഭിപ്രായങ്ങൾ സുചിപ്പിക്കയും ചെയുന്നു. ഇങ്ങനെ പലർകൂടി പതിരു പാറ്റിക്കളഞ്ഞു നല്ല നെന്മണി തിരിച്ചെടുക്കയും പുതിയതായി ചില നെന്മണികൾകൂടെ ചേർക്കുയും ചെയ്കതിന്റെ ശേഷമാണ് സാക്ഷാൽ കഥയെഴുത്തുകാരൻ അരങ്ങത്തു വരുന്നത്. പത്രാധിപർ, താനും കൂട്ടരുംകൂടി ആലോചിച്ചുറപ്പിച്ചിട്ടുള്ള കഥയുടെ

സൂത്രങ്ങളെങ്ങനെയൊക്കെയെന്നു കഥയെഴുത്തുകാരനെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നു. ഇയാളും തന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ കഥയ്ക്കു മെച്ചമുണ്ടാക്കുന്ന സംഗതികളെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഇതുവരും കൂടിയിരുന്നു, കഥയുടെ പരിപോഷണം ഏതു പ്രകാരത്തിൽ ആയിരിക്കേണമെന്നു, തമ്മിൽ വാദപ്രതിവാദം ചെയ്തു തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നു. ഇത്രയുമായാൽ പിന്നെ, കഥയെഴുത്തുകാരൻ തന്റെ കൈക്കൽ ഏല്പിക്കപ്പെട്ട കഥാബീജത്തെ പത്രാധിപർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള പ്രകാരത്തിൽ നട്ടുനനച്ചു മുളപ്പിച്ച് കാഴ്ചക്കാർക്കു ചേതസ്സമാകർഷകമാകുംവണ്ണം വളർത്തിക്കൊണ്ടു വരുവാൻ വേണ്ട ശ്രമം ചെയ്യുന്നു. ആദ്യമായി, കഥയെഴുത്തുകാരൻ പത്രാധിപരുടെ പക്കൽനിന്നു കിട്ടിയ സൂചനകളേയും ആശയങ്ങളെയും ഉപയോഗപ്പെടുത്തി കഥാവസ്തുവിന്റെ സംക്ഷേപം എഴുതിത്തയ്യാറാക്കുന്നു. കഥാരംഭം വായനക്കാരുടെ മനസ്സിനെ ആവർജ്ജിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം കഥയിൽ മുഖ്യമായ ഒരു സംഭവത്തെ ആരംഭത്തിൽ എടുത്തുവെയ്ക്കുന്നു. പ്രാരംഭാധ്യായങ്ങൾ, വ്യഥാസ്ഥൂലങ്ങൾ ആവാതിരിപ്പാൻ കരുതി, പല കുറി പുതുക്കിയെഴുതി ശരിപ്പെടുത്തിയതിനു മേലേ, പത്രത്തിൽ അച്ചടിക്കുന്നതിനായി അയയ്ക്കാറുള്ളു. ഒരു നാടകത്തിലെങ്ങനെയോ, നാനാരസങ്ങളും സ്തോഭങ്ങളും, ഇളക്കത്തക്കവണ്ണം, കവിയുടെ മനോധർമ്മം പ്രയോഗിക്കുന്നു, അങ്ങനെതന്നെ ഇത്തരം കല്പിതകഥയുടെ പ്രാരംഭഘട്ടങ്ങളിലും ലോകരുടെ ഹൃദയരഹസ്യങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിച്ചിരിക്കണം. ഇപ്രകാരം ചെയ്താൽ കഥാപ്രാരംഭഘട്ടങ്ങൾ വായനക്കാരന്റെ മനസ്സിനെ അവനറിയാതെ തന്നെ ബഹുദൂരം ആകർഷിച്ചുകൊണ്ടുപോകും. ഈ മാതിരി കഥകളുടെ സ്വഭാവം ഇതാണ്: പ്രാരംഭഘട്ടത്തിൽ കഥാപാത്രങ്ങൾ ഓരോരോ കുഴക്കുകളിൽ കുടുങ്ങുന്നതായും; അനന്തരാധ്യായങ്ങളിൽ, അവർ ആ കുഴക്കുകളിൽ നിന്നു പുറമേയിറങ്ങി രക്ഷപ്പെടുവാൻ ശ്രമിച്ചു സാധിക്കുന്നതായും കഥാംശങ്ങളെ ബന്ധിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഒരു ലക്കത്തിൽ കഥ വായിച്ചു തുടങ്ങിയാൽ വായനക്കാരൻ പത്രത്തിന്റെ അടുത്ത ലക്കങ്ങൾ വായിപ്പാൻ ക്ഷമകേടോടെ പ്രതീക്ഷിക്കണം. അതിന്നു തക്കവിധത്തിലാണു കഥയുടെ ഓരോ അദ്ധ്യായവും എഴുതി ഫലിപ്പിക്കേണ്ടത്. ഇതിലേക്കു, കഥയെഴുത്തുകാരനു, പത്രാധിപരുടെ ഉപദേശങ്ങൾ അപ്പൊഴപ്പോൾ കിട്ടുമായിരുന്നാലും, മഹാജനങ്ങളുടെ ആഗ്രഹങ്ങളെ പ്രേക്ഷിച്ചറിഞ്ഞു അതിന്നനുസരിച്ച് കഥയിൽ ആവശ്യംപോലെ ഓരോ സംഗതികൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തുകൊള്ളുവാൻ തക്ക ബുദ്ധിഗുണം ഉണ്ടായിരിക്കണം.

അദ്ധ്യായം 11: പത്രപ്രസാധനം

പത്രപ്രസാധനത്തിങ്കൽ മുഖ്യചുമതലക്കാരായ ഉദ്യോഗസ്ഥൻമാർ ചീഫ്രിപ്പോർട്ടർ അല്ലെങ്കിൽ നിവേദകാധ്യക്ഷൻ, സബ് എഡിറ്റർ അല്ലെങ്കിൽ ഉപപത്രാധിപർ, ചീഫ് എഡിറ്റർ അല്ലെങ്കിൽ പ്രധാന പ്രസാധകൻ എന്നിവരാണ്. വളരെ ധനശക്തിയോടുകൂടി നടത്തുന്ന പ്രതിദിനപത്രങ്ങൾക്ക് ഈ വിവിധ പ്രവൃത്തികൾ നിർവഹിപ്പാൻ വേറെ വേറെ ആളുകൾ ഉണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ സാമാന്യനിലയിൽ നടക്കുന്ന പ്രതിവാരപത്രങ്ങൾക്കു ഇവയിൽ രണ്ടോ അതിലേറെയോ പണികൾ ഒരാൾതന്നെ വഹിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഒരു പ്രതിവാരപത്രത്തിന്നു നിവേദകാധ്യക്ഷനായും ഉപപത്രാധിപരായും ഇരിപ്പാൻ ഒറ്റ ഒരാൾക്കു സാധിക്കും. ചിലപ്പോൾ ഇയാൾതന്നെ പ്രധാനപ്രസാധകനായും പണിയെടുത്തുകൊള്ളും. പ്രതിദിനപത്രങ്ങളിൽ പ്രവൃത്തി പലതുള്ളതിനാൽ, ഓരോന്നിനും വെവ്വേറെ ആളെ നിശ്ചയിക്കുന്നത് പണിനടപ്പാൻ സൗകര്യമായിരിക്കുന്നതാകകൊണ്ട്, മേല്പറഞ്ഞ പല ഉദ്യോഗസ്ഥൻമാരും ഉണ്ടായിരിക്കാൻ ആവശ്യമുണ്ട്.

ഇവരിൽ, നിവേദകാധ്യക്ഷന്റെ പ്രവൃത്തി, തന്റെ കീഴിലുള്ള റിപ്പോർട്ടർമാർക്കു അന്നന്നത്തെ പണികൾ നിശ്ചയിക്കയും, അവരുടെ വൃത്താന്താഖ്യാനങ്ങളെ പരിശേധിക്കയും, താന കൂടെ ചില സംഗതികൾക്ക് സന്നിഹിതനായിരുന്ന് അവയെപ്പറ്റി റിപ്പോർട്ടുകൾ എഴുതുകയും ആണ്. കീഴിലുള്ളവരെ ഓരോ പണികൾക്ക് നിയോഗിക്കുമ്പോൾ, ഔചിത്യം നോക്കിവേണം അവരെ നിശ്ചയിപ്പാൻ. സംഗീതത്തിൽ അഭിരുചിയുള്ളവനെ കോടതിയിൽ വ്യവഹാരം കേൾക്കുന്നതിനും; നിയമകാര്യങ്ങളിൽ താല്പര്യമുള്ളവനെ നാടകസംഗീതാദി വിനോദങ്ങൾക്കും; പന്തുകളിക്കാരനെ സഭായോഗത്തിനും നിയോഗിച്ചാൽ, അവരുടെ റിപ്പോർട്ടുകൾ വെള്ളത്തിൽനിന്ന് കരയ്ക്കുപിടിച്ചിട്ട മൽസ്യത്തിന്റെ നീന്തൽപോലെ ആയിപ്പോയേക്കും. അവരെ അവരുടെ അഭിരുചി അനുസരിച്ച് നിശ്ചയിക്കേണ്ടതിന്നുംപുറമെ, അവരുടെ ക്ലേശങ്ങളെ അധ്യക്ഷൻ അറികയും വേണം. ഉല്ലസിപ്പാനുള്ള സന്ദർഭങ്ങളെല്ലാം തനിക്കും, ഖേദങ്ങളൊക്കെ കീഴ്ത്തരക്കാർക്കുമായി വീതിക്കുന്ന നിവേദകാദ്ധ്യക്ഷന്റെ സ്വാർത്ഥപ്രതിപത്തി പത്രനടപ്പിന്ന് ചിലപ്പോൾ അസ്വരസകാരണമായിത്തീർന്നേക്കും. കീഴ്ത്തരക്കാരെ കരുണവെച്ചു കൊണ്ടുനടത്തുന്നതായാൽ, അവർ ഏതു കാര്യത്തിലും മേലുദ്യോഗസ്ഥനെ സഹായിക്കാൻ ഒരുക്കമായിരിക്കും.

ഉപപത്രാധിപരുടെ പ്രവൃത്തി എത്ര കഷ്ടപ്പാടുള്ളതാണെന്ന് പുറമേയുള്ളവർ അറിയാറില്ല. ഇങ്ങനെയൊരു പണിക്കാരൻ പത്രകാര്യാലയത്തിൽ ഉണ്ടെന്നുകൂടി പത്രവായനക്കാർ അറിഞ്ഞിരിക്കയില്ല. വൃത്താന്തനിവേദകന്മാർ

അവിടെയുമെവിടെയും ഓടിയെത്തി വർത്തമാനങ്ങൾ ശേഖരിക്കുന്നു, അവയെയൊക്കെ, പ്രസാധകൻ അല്ലെങ്കിൽ പത്രാധിപർ എന്നൊരു സ്വരൂപം അച്ചടിപ്പിച്ചു പുറപ്പെടുവിക്കുന്നു, എന്നായിരിക്കും ചിലർ വിചാരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ, പ്രധാന പ്രസാധകന് അത്രയേറെ പണിയൊന്നുമില്ല; പത്രത്തിന്റെ നിലതെറ്റാതെ കൊണ്ടുനടത്തുക, മുഖപ്രസംഗങ്ങൾക്കു വിഷയങ്ങൾ നിശ്ചയിക്ക അവയിൽ ഇന്നസംഗതികൾ അടങ്ങിയിരിക്കണമെന്ന് ഉപദേശിക്ക, ആവശ്യംവന്നാൽ താൻതന്നെ മുഖപ്രസംഗം എഴുതുക, പത്രത്തിന്റെ വകയായി പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന അഭിപ്രായങ്ങൾക്കൊക്കെ ഉത്തരവാദിയായി നിൽക്കുക--ഇങ്ങനെ ചില പണികളെ പ്രധാന പത്രാധിപർക്കുള്ളു. ഈ ഉദ്യോഗസ്ഥനെഴുതുന്ന ഉപന്യാസങ്ങളും പ്രത്യേകവ്യവസ്ഥകളിൽ പ്രമാണികൾ എഴുതി അയയ്ക്കാറുള്ള വിശിഷ്ടോപന്യാസങ്ങളും കഴിച്ചാൽ, പത്രത്തിലുള്ള മറ്റു സകല ലേഖനങ്ങളും ഉപപത്രാധിപരുടെ കൈയിൽ കൂടെ കടന്നുവേണം പോവാൻ. വർത്തമാനങ്ങൾ സന്ദേശങ്ങൾ മുതലായവയെല്ലാം പരിശോധിച്ചുവിടുന്നതും, പത്രത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കങ്ങൾ എത്രത്തോളമായി എന്ന് അന്വേഷിച്ചുകൊള്ളുന്നതും, മറ്റു പലേ കാര്യങ്ങളും ഉപപത്രാധിപരുടെ ചുമതലയിലാണ്. ഈ ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ ക്ലേശങ്ങൾ ഒന്നു രണ്ടല്ല, താലൂക്കു തോറുമുള്ള ലേഖകന്മാരുടെ വർത്തമാനക്കത്തുകൾ, കമ്പിവാർത്തകൾ, നഗരവാർത്തകൾ, വ്യവഹാര വാർത്തകൾ മുതലായ നാനാപ്രകാരേണയുള്ള ലേഖനങ്ങളൊക്കെ വന്ന് കുന്നുപോലെ കൂടിയിരിക്കും. ഇവയെല്ലാം അതേവിധത്തിൽ അച്ചടിപ്പിക്ക എന്നു വച്ചാൽ, ഒരു തവണയ്ക്കും കഴിഞ്ഞ് ധാരാളം അവശേഷിക്കും. വിഷയഗൗരവവും സന്ദർഭ രസികതയും വഹുജന താൽപര്യവും നോക്കുമ്പോൾ, ഇതുകൾ തള്ളിക്കളവാനോ നീക്കിവെപ്പാനോ പാടില്ലെന്നും ഇരിക്കും. ആ നിലയിൽ ഇതുകളെ സംക്ഷേപിച്ചു കൊടുക്കണം. മൂന്നു പംക്തി നിറയെ വരുന്ന ലേഖനം വെട്ടിക്കുറച്ച് ഒരു പംക്തിയാക്കുക; ഒരു പംക്തി വരുന്നത് ഒരു സ്റ്റിക്കാക്കുക; പലമതിരി കൈയക്ഷരങ്ങളും മനസ്സിലാക്കിത്തിരുത്തുക; ഇടയ്ക്ക് തടഞ്ഞുകളഞ്ഞ ഘട്ടങ്ങൾക്കു പകരം ഔചിത്യം പോലെ ഒന്നുരണ്ടു വരി എഴുതിച്ചേർക്കുക-ഇപ്രകാരം പല പണികളും നടത്തിയാൽ മാതം പോരാ; ഈ ലേഖനങ്ങൾകൊണ്ട് പത്രത്തിന്റെ എത്ര ഭാഗം കഴിഞ്ഞു എന്ന് അപ്പോഴപ്പോൾ അന്വേഷിക്കണം. ചില സമയങ്ങളിൽ അച്ചു നിരത്തിയത് അളന്നുനോക്കുമ്പോൾ രണ്ടുമൂന്നു പംക്തി അധികമായിരിക്കും. ഏതു ലേഖനമാണ് നിറുത്തേണ്ടത്, ഏത് ഇനിയും വെട്ടിക്കുറയ്ക്കാവുന്നത്, എന്നൊക്കെ ക്ലേശപ്പെടേണ്ടിവരും. ഇതിനിടയിൽ, വളരെ പ്രക്ഷോഭജനകമായ ഒരു സംഭവത്തെപ്പറ്റി വർത്തമാനം കിട്ടുന്നു എന്നു വിചാരിക്കാം. അതിന്ന് കുറെയെങ്കിലും സ്ഥലം ഉണ്ടാക്കണം; അതു പ്രസ്താവിക്കാതെയിരുന്നു കൂടല്ലോ. ഈ ദുർഘ്ഘട

ഘട്ടങ്ങളിൽ ഔചിത്യം പോലെ ഉപായം തോന്നണം. പിന്നെ താൻ സമ്മതിച്ചു വിടുന്ന ലേഖനങ്ങളിൽ അപകീർത്തികരമായി യാതൊന്നും ഉണ്ടായിരിക്കരുതെന്ന് ശ്രദ്ധവെയ്ക്കണം. അപകീർത്തികരമായ സംഗതികൾ ലേഖനത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ കൂടി, ചിലപ്പോൾ തലവാചകം അപകീർത്തികരമായിരുന്നേക്കാം. ഇതിലൊക്കെ ഉപപത്രാധിപരുടെ നോട്ടം എത്തണം. പിന്നെ, അന്യ പത്രങ്ങൾ, മാസികകൾ, മുതലായവ വായിച്ച്, തന്റെ വായനക്കാർക്കു രുചിക്കുന്നതായ ഖണ്ഡങ്ങൾ അവയിൽ നിന്ന് എടുക്കുന്ന പണിയും ഉപപത്രാധിപർക്കു നടത്താനുണ്ടാകും. പ്രധാന പത്രാധിപരുടെ ചുമതലയിൽപ്പെട്ടതായ മുഖപ്രസംഗം കഴിഞ്ഞാൽ, പിന്നെ, പത്രാധിപക്കുറിപ്പായും ഉപപ്രസംഗമായും ലേഖനങ്ങൾ എഴുതുന്നതും, ഉപപത്രാധിപരുടെ പ്രവൃത്തിയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കും. വലിയ നിലയിൽ നടത്തുന്ന പ്രതിദിനപത്രങ്ങൾക്ക്, ഓരോ വിഷയത്തിന് ചുമതലക്കാരായി ഓരോ ഉപപത്രാധിപന്മാർ ഉണ്ടായിരിക്കുമാറുണ്ട്. വർത്തമാന കത്തുകൾക്ക് ഒരാൾ; കമ്പി വാർത്തകൾക്ക് ഒരാൾ; നിയമകാര്യങ്ങൾക്ക് ഒരാൾ; ഇങ്ങനെ പല പല വകുപ്പുകളും പ്രത്യേകം ഓരോ ആളുടെ അധീനതയിലായിരിക്കും.

ഇവർക്കെല്ലാവർക്കും മേലാവാണ് പ്രധാന പ്രസാധകൻ. ഒരുപത്രത്തിന്റെ പ്രധാന പ്രസാധകനാവാൻ മുഖ്യമയി വേണ്ടത് പഴമ പരിചയമാണ്. കുട്ടിത്തരം റിപ്പോർട്ടർക്കു കൂടിയും പ്രസധകന്റെ ഗുണങ്ങൾ കുറേശ്ശ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാകയാൽ, ഈ താണതരം പ്രവൃത്തിയിലിരുന്ന് മേൽപ്പടി ഗുണങ്ങൾ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തി ക്രമേണ പത്രാധിപസ്ഥാനത്തെത്തുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. ചില പത്രങ്ങൾക്ക് പ്രധാന പത്രാധിപർ തന്നെയാണ് ഉപപത്രാധിപരുടേയും നിവേദകാധ്യക്ഷന്റെയും പണികൾകൂടെ നടത്തിക്കൊള്ളുന്നത്. ചെറുപ്പക്കാരനായ ഒരു പത്രക്കാരന് പത്രാധിപസ്ഥാനം കിട്ടുവാൻ സംഗതി വരുമ്പോൾ, അവൻ ആവശ്യം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട ചില മുഖ്യകാര്യങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഒന്നാമതായി, വർത്തമാനങ്ങൾ അച്ചുനിരത്തിക്കുന്നതിലും, അവയ്ക്ക് ഉചിതസ്ഥാനം നിശ്ചയിക്കുന്നതിലും ഒരു വ്യവസ്ഥ ശീലിക്കണം. ഇന്നയിന്നതരം അച്ചിൽ വേണം ഇന്നയിന്ന വകകൾ ചേർക്കുവാൻ എന്ന് ഒരു നിശ്ചയം ചെയ്താൽ, ആ വ്യവസ്ഥ കൈവിടാതെയിരിക്കണം. വർത്തമാനക്കത്തുകൾ ഇന്നഭാഗത്ത്, മുഖപ്രസംഗം ഇന്ന പംക്തിയിൽ, പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകൾ ഇന്ന പംക്തിയിൽ, നഗരവാർത്തകൾ ഇന്ന ഭാഗത്ത്, 'ലേഖനങ്ങൾ' ഇന്ന പംക്തിയിൽ, അന്യപത്രപ്രസ്താവങ്ങൾ ഇന്നെടത്ത്, പരസ്യങ്ങൾ ഇന്നെടത്ത്, എന്ന് ഒരിക്കൽ നിശ്ചയം ചെയ്തുകൊണ്ടാൽ, പിന്നെ അച്ചുനിരത്തുകരുടെ നിരന്തരമായ ചോദ്യങ്ങൾ ഉണ്ടാവാതെ കഴിക്കാം. രണ്ടാമത്, പത്രാധിപർക്ക്

അച്ചടിപ്പണിയിൽ പരിശീലനം ഉണ്ടായിട്ടില്ലെങ്കിൽ, തന്റെ അച്ചുകൂടത്തിലെ അച്ചുനിരത്തുകാർ എത്ര പംക്തികൾ നിരത്തുമെന്ന നിശ്ചയം ഉണ്ടായിരിക്കണം; അവർ എത്രമാത്രം നിരത്തീട്ടുണ്ടെന്നും ഇനി എത്രപംക്തിക്കു 'പകർപ്പു' വേണമെന്നും, നിരത്തിയതു ആവശ്യത്തിൽ കവിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ എത്രയുണ്ടെന്നും അപ്പൊഴപ്പോൾ അന്വേഷിക്കണം. ഈ രണ്ടു മുൻകരുതലുകളും ഇല്ലായിരുന്നാൽ, പത്രം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തേണ്ടുന്ന സമയത്തു നൈരാശ്യപ്പെടാനോ, മനം കുഴങ്ങാനോ ഇടയാവുന്നതാണ്. പത്രാധിപർ ശ്രദ്ധവെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതായ മറ്റൊരു കാര്യം, പത്രത്തിൽ അച്ചടിച്ചിരിക്കുന്ന യാതൊരു ലേഖനവും ആർക്കും അപകീർത്തികരമോ ശല്യകാരണമോ ആയിരിക്കരുതെന്നുള്ളതാണ്. വർത്തമാനക്കത്തുകളിൽ മാത്രമല്ല, 'ലേഖനങ്ങൾ' എന്ന വകകളിലും ഇത്തരം ദൂഷ്യങ്ങൾ ഉണ്ടാവാറുണ്ട്. "ലേഖകന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കും വീഴ്ചകൾക്കും പത്രാധിപർ ഉത്തരവാദിയാകുന്നതല്ല"-എന്നു ലേഖനങ്ങളുടെ മുകളിൽ പത്രാധിപർ പ്രസ്താവിക്കാറുള്ളതിനു വിശേഷമായ വില ഒന്നുമില്ല. ഇതിന്റെ അർത്ഥം, പത്രാധിപർ ആ അഭിപ്രായങ്ങളേയും വീഴ്ചകളേയും ശരിവെച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു വായനക്കാരും വിചാരിക്കരുതേ, എന്നു മാത്രമാണ്; അല്ലാതെ, അത്തരം ലേഖനങ്ങളിൽ അപകീർത്തികരമായി വല്ലതും ഉണ്ടായിരുന്നാൽ അതിന്നു പത്രാധിപർ ഉത്തരവാദിയല്ല, എന്നല്ലാ. അപകീർത്തികരമയ ഏതൊരു സംഗതിയും, മുഖപ്രസംഗത്തിലാകട്ടെ, പരസ്യത്തിലാകട്ടെ, ഉണ്ടായിരുന്നാൽ, അതു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നവരൊക്കെ അതിന് ഉത്തരവാദികളാണ്. അവയുടെ-ആ പ്രസംഗങ്ങളുടെയോ, വർത്തമാനക്കത്തുകളുടെയോ, ലേഖനങ്ങളുടേയൊ പരസ്യത്തിന്റെയോ-കർത്താക്കന്മാർക്കോ നിയമം ബാധകമായിരിക്കൂ എന്നും, പത്രനാഥന്മാർക്ക് ബാധകമല്ലാ, എന്നും വിചാരിച്ചുപോകരുത്. 'ഈ ലേഖനം പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിൽവെച്ച് അപകീർത്തിക്കേസ്സ് വന്നാൽ, ഞാൻ ഉത്തരം പറഞ്ഞുകൊള്ളാം, നിങ്ങളെ ബാധിക്കയില്ല'-എന്ന് ലേഖകന്മാർ കത്തെഴുതി ഉറപ്പുകൊടുക്കുന്നത്, അവരുടെ അജ്ഞതത്വത്താൽ ആണെന്നേ കരുതേണ്ടു. ആകയാൽ മേല്പറഞ്ഞ പത്രാധിപപ്രസ്താവംകൊണ്ട് പത്രാധിപർ യാതൊരു പക്ഷത്തിലും ചാഞ്ഞുനില്ക്കുന്നില്ലെന്നറിയിക്കാമെന്നല്ലാതെ, നിയമബാധയിൽനിന്ന് ഒഴിയുന്നില്ലെന്ന് എപ്പൊഴും ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. പഴമപരിചയമില്ലാത്ത പത്രക്കാരൻ തന്റെ പത്രത്തിലേക്കുള്ള പണിക്കാരുടെ പ്രവൃത്തികളെയെല്ലാം ഇടവിടാതെ പര്യവേക്ഷണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കണം. അച്ചുനിരത്തുകാരുടെ വീഴ്ചയാൽ പലേ തെറ്റുകൾ പ്രൂഫിൽ ഉണ്ടായേക്കാം; അതു തിരുത്തുന്ന ആളുടെ പ്രമാദത്താൽ ചില പേരുകൾക്കുകൂടി മാറ്റം വന്നുപോയേക്കാം, ഇതുകൾ നോക്കി പിഴ പോക്കണം. ലേഖനങ്ങളിൽ സാഹിത്യസംബന്ധമായ ഭംഗിയോ ശുദ്ധിയോ

പോരാതെയിരുന്നാൽ, അതും ശരിപ്പെടുത്താൻ കഴിയും. ഇങ്ങനെ നിരന്തരം മേൽനോട്ടം വെച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാൽ, പത്രം തീരെ നിർദ്ദോഷമാക്കാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്.

പ്രതിദിനപത്രങ്ങളിൽ പത്രാധിപർക്കു എല്ലാററിന്റെയും മേൽനോട്ടമാണു മുഖ്യമായ പണി എന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. മുഖപ്രസംഗങ്ങൾ എഴുതുവാൻ പ്രത്യേകം വിദ്വാന്മാരുണ്ടായിരിക്കും; ഇവർ പലേ സ്ഥലങ്ങളിൽ പാർക്കുന്നവരായിരിക്കാം. പത്രാധിപരുടെ വേല ഈ പ്രസംഗങ്ങളെ തന്റെ പത്രത്തിന്നു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള നയമനുസരിച്ചു ശോധനചെയ്തു ശരിപ്പെടുത്തി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കയാണ്. ഒരക്ഷരംകൂടെ എഴുതിക്കൊടുക്കാതെ കഴിക്കാം. എന്നാൽ പ്രതിവാര പത്രങ്ങൾക്കു ഇങ്ങിനെ മുഖപ്രസംഗമെഴുത്തുകാരെ വേറെ നിശ്ചയിച്ചുംകൊണ്ട് പത്രാധിപർ എന്നൊരു സ്വരൂപത്തെ, പണിയൊന്നുമില്ലാതെ, വെച്ചുംകൊണ്ടിരിപ്പാൻ സാധിക്കയില്ല. ഇവയ്ക്കു മുഖപ്രസംഗങ്ങൾ എഴുതുന്നത് മിക്കവാറും പത്രാധിപർതന്നെയാണ്. മുഖപ്രസംഗങ്ങൾ മാത്രമല്ലാ, ഉപപ്രസംഗങ്ങൾ, പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകൾ, ലോകവാർത്തകൾ, മുതലായ പലതും പത്രാധിപർതന്നെ എഴുതേണ്ടിയിരിക്കും. രാജ്യകാര്യങ്ങളിൽ യാതൊരു കക്ഷിയുടേയും പ്രാതിനിധ്യം വഹിക്കാത്തതായ പത്രമായിരുന്നാൽ, അതിന്നു മുഖപ്രസംഗങ്ങൾ നാനാവിഷയങ്ങളിൽ ആകാം. എന്നാൽ രാജ്യഭരണകാര്യങ്ങളിൽ ഒരു കക്ഷിയെ പിൻതാങ്ങുന്ന പത്രമായിരുന്നാൽ, അതിലെ മുഖപ്രസംഗങ്ങൾ രാജ്യകാര്യ വിഷയമായിട്ടുതന്നെയിരിക്കുകയാണ് നടപ്പ്. ഇതിൽവെച്ചു ചില ദോഷങ്ങൾ ഇല്ലായ്കയുമില്ല. സമുദായ കാര്യങ്ങൾ വ്യവസായ കാര്യങ്ങൾ എന്നിങ്ങിനെ നാനാവിഷയങ്ങളെ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു പ്രതിപാദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതാകയാൽ, വായനക്കാർക്കു രാജ്യകാര്യപ്രസംഗങ്ങൾ വായിപ്പാൻ അധികം രുചി തോന്നുന്നതാണ് എന്നൊരു വലുതായ ഗുണമുണ്ട്.

മുഖപ്രസംഗം ഏതു വിധത്തിലയിരിക്കും? ഇതിലേക്കു നിഷ്കൃഷ്ടമായ നിബന്ധനകൾ പറവാൻ മാർഗ്ഗമില്ല. അതാതു സമയങ്ങളിൽ പൊതുജനങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയമയിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന സംഗതികളെക്കുറിച്ചു മുഖപ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതാണു യുക്തമായുള്ളത്. ഇവയിൽ ജനസമൂഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായഗതികൾ വിചാരങ്ങൾ, ശങ്കകൾ, നിന്ദനങ്ങൾ, മുതലായവയൊക്കെ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചിരിക്കണം. ഭാഷയ്ക്കു എത്രമേൽ സൗഷ്ഠവം ആകാമോ അത്രയും വരുത്തണം. വായനക്കാരനെ താൻ അറിയാതെ ബഹുദൂരം ആകർഷിച്ചുകൊണ്ടു പോകത്തക്ക രചനാസാമർത്ഥ്യം മുഖപ്രസംഗത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കണം. മുഖപ്രസംഗമെഴുതുകയെന്നതു ഒരു കലാവിദ്യയാണെന്നു ധരിച്ചുവേണം എഴുതുവാൻ. പ്രസംഗം വായിച്ചുകഴിയുമ്പോൾ,

വായനക്കാരന്റെ ഉള്ളിൽ പ്രസംഗവിഷയം നല്ലവണ്ണം പതിഞ്ഞിരിക്കത്തക്ക വാചകങ്ങളേ ഉപയോഗിക്കാവൂ. അവന്റെ ഗ്രഹണശക്തിയെ ശിഥിലമാക്കുന്ന പ്രകാരത്തിൽ അർത്ഥത്തെ കവിഞ്ഞ് വാക്കുകൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തരുത്. ഇതിലേക്കൊക്കെ, മുഖപ്രസംഗമെഴുത്തുകാരന്നു അവശ്യം വേണ്ടതായ ഗുണം, പൊതുജനങ്ങളുടെ ഉള്ളിനെ അറിയുക എന്നുള്ളതാണ്. മുഖപ്രസംഗം എഴുതുന്ന ആൾ മനസ്സങ്കല്പത്താൽ ബഹുജനങ്ങളുടെ ഉള്ളിൽ കടന്നുചെന്നു, അവിടെ ആ വിഷയത്തെപ്പറ്റിയുണ്ടാകുന്ന വിചാരങ്ങളേയും വേദനങ്ങളേയും കണ്ടറിഞ്ഞ് തന്റെ ഉള്ളിൽ പകർത്തണം. ഈ നിലയിലുരുന്നുകൊണ്ടും എഴുതുമ്പോൾ മാത്രമെ, മുഖപ്രസംഗം പത്രവായനക്കാരുടെ ചിത്തങ്ങളെ ആകർഷിച്ചു ഇളക്കിമറിയ്ക്കൂ. ഇങ്ങനെ എഴുതുന്നവന്നു അവശ്യത്തിലധികമായ വാക്കുകൾ തൂവൽത്തുമ്പത്തു വന്നുചേരുകയില്ല. നേരെമറിച്ചു ഏതാനും പദങ്ങൾ ഉരുവിട്ടുവെച്ചുങ്കൊണ്ടു, അവയെ മുഖപ്രസംഗങ്ങളിൽ ഉപയോഗിപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ച് വിഷയം തേടിപ്പിടിച്ചിട്ട്, ആ വിഷയത്തിന്റെ ഓരോ ഭാഗങ്ങൾ ഓരോരോ പദാവലിക്കരുവിൽ വാർത്തൊഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാൽ പത്രവായക്കാർക്കു മനസ്സുമടുപ്പുണ്ടാകും. മുഖപ്രസംഗമെഴുതേണ്ട സമ്പ്രദായമെന്താണ്? വിശേഷാൽ ഒരു സമ്പ്രദായവും ചട്ടമാക്കീട്ടില്ല എന്നു ഉത്തരം പറയാം. സാധാരണമായി ഒരു വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഒരു ഉപന്യാസമെഴുതുമ്പോൾ ഇന്നയിന്ന ക്രമത്തിനു ഓരോ സംഗതികൾ പ്രതിപാദിക്കേണമെന്നു സാഹിത്യശാസ്ത്രപ്രകാരം ചില ചിട്ടകൾ ഉണ്ട്. ഏറെക്കുറെ ആ രീതിക്കു തന്നെയാണു മുഖപ്രസംഗങ്ങൾ എഴുതുന്നത്. വിദ്യാലയങ്ങളിലാണെങ്കിൽ, ഒരു വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു എഴുതുന്ന ഉപന്യാസത്തെ പ്രസ്താവന, വാദം, ഉപസംഹാരം എന്നു മൂന്നു ഭാഗമായി പിരിക്കത്തക്ക രീതിയിൽ വേണം പ്രതിപാദനം ചെയ്യാൻ, എന്നു സാഹിത്യശാസ്ത്ര നിബന്ധന ചെയ്തുകാണാം. ഈ രീതിയിൽ തന്നെയാണ് ഏതു വിഷയത്തെയും പ്രതിപാദിക്കേണ്ടത്. മുഖപ്രസംഗങ്ങളും ഈ രീതിക്കെഴുതാം. എന്നാൽ ഇതിന്നൊരു ദൂഷ്യമുണ്ട്. പ്രസംഗങ്ങൾ ഒരേ മട്ടിലാരംഭിച്ച് ഒരേ മാതിരി കരുവിലൂടെ കടന്നു പോകുന്നതായി തോന്നും: സാഹിതീരസം കുറയുകയും ചെയ്യും. ഭാഷാസരണിയ്ക്കും പ്രതിപാദനരീതിയ്ക്കും വൈചിത്ര്യം വേണമെന്നു ആഗ്രഹമുള്ള പത്രാധിപോപന്യാസകർത്താക്കന്മാർ മേല്പടി സാഹിത്യശാസ്ത്രനിബന്ധനകളിൽതന്നെ കുടുങ്ങിക്കിടന്നുകൊള്ളണമെന്നു നിയമമില്ല. അവർക്കു സ്വേച്ഛപോലെ അഭിപ്രായം സ്വരൂപിക്കാൻ അവകാശമുള്ളതിന്മണ്ണംതന്നെ ഉപന്യാസത്തിന്റെ രൂപത്തേയും ഇഷ്ടംപോലെ ഭേദപ്പെടുത്താം. സാഹിത്യരസത്തിന്നു ഭംഗം വരുത്താതെയിരിക്കേണമെന്നേ നോക്കേണ്ടതുള്ളൂ. 'പ്രസ്താവന' എന്നൊരു ഭാഗമേ വേണ്ടാ എന്നു വെയ്ക്കുക; സാധാരണമായി 'ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു വായനക്കാർ

ഓർമ്മിക്കുമല്ലോ'-ഇത്യാദി വാചകങ്ങളെക്കൊണ്ടു അവസാനിപ്പിക്കുന്ന പ്രാരംഭവാക്യങ്ങളും, ഇതുപോലെയുള്ള മുഖവുരകളും മുഖപ്രഷംഗങ്ങളുടെ മുഖപ്രകാശത്തിന്നു മങ്ങലുണ്ടാക്കുന്നവയാകുന്നു. ഇവയേ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിൽവെച്ചു ദൂഷ്യമൊന്നും വരാനില്ല. ഇങ്ങനെ, പ്രസ്താവനയെ തള്ളിക്കളഞ്ഞശേഷം, താൻ പ്രതിപാദിപ്പാൻ പോകുന്ന സംഗതികളിൽ ഉപസംഹാരത്തെയെടുത്ത് ഉപന്യാസാരംഭത്തിൽ വെയ്ക്കുക; എന്നിട്ട്, അതിലെ അഭിപ്രായത്തെ സ്ഥപിപ്പാൻവേണ്ട വാദങ്ങളെ വഴിക്കു വഴിയായി ഉപന്യസിക്കുക. ഈ സമ്പ്രദായത്താലുള്ള ഗുണം, ഉപന്യാസകർത്താവിനു തന്റെ പ്രസംഗത്തിലെ പ്രാരംഭവാക്യങ്ങൾകൊണ്ടു തന്നെ താൻ പറവാൻ പോകുന്നതെന്താണെന്നു വായനക്കാരെ ഗ്രഹിപ്പിയ്ക്കാനും, അതുവഴി അവന്നു ആ ഉപന്യാസം മുഴുവൻ വായിപ്പാൻ താത്പര്യമുണ്ടാക്കുവാനും കഴിയും, എന്നുള്ളതാകുന്നു.

ഒരു പത്രത്തിന്റെ മുഖപ്രസംഗമെന്നല്ല, ഏതൊരു ഉപന്യാസവും അതിലെ പ്രാരംഭഘട്ടംകൊണ്ടു വായനക്കാരന്റെ മനസ്സിനെ ഹഠാൽ ആകർഷിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം ഒന്നാമത്തെ വാക്യം സാരംകൊണ്ടും ഊർജ്ജസ്വലതകൊണ്ടും മെച്ചമായിരിക്കണം; ഇതിലേക്കാണു ഉപന്യാസകർത്താക്കന്മാർ പ്രത്യേകം ഉത്സാഹിക്കേണ്ടത്. ഒരു ഉപന്യാസമെന്നത് സാഹിത്യമഹാർണ്ണവത്തിൽ ഇറക്കിവിടുന്ന ഒരു ഓടമാണെന്നു വിചാരിക്കാം. ഓടം പണിചെയ്താൽപിന്നെ, കരയിൽനിന്നു ഇറക്കിവിടുവാൻ വൈഷമ്യം കുറെയൊന്നുമല്ല. വേലിയേറ്റമിറക്കങ്ങൾ നോക്കി, തിരയുടെ തരംപോലെ ഉന്തിത്തള്ളി വെള്ളത്തിലിറക്കിക്കഴിഞ്ഞാൽ, തിര തിരിച്ചടിച്ച് കരയ്ക്കു കയറ്റീട്ടില്ലെങ്കിൽ, ഓടം ദുർഘടം കൂടാതെ ഓടിക്കൊള്ളും. ഒരു വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു പറയേണ്ട അഭിപ്രായങ്ങൾ മനസ്സിൽവെച്ചു സ്വരൂപിച്ച് അവയെ സാഹിത്യക്കടലിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതിനു കരയ്ക്കുനിന്നു ഇറക്കിവിടുന്ന പ്രാരംഭഘട്ടം സുഗമമായിരുന്നാൽ, ഉപന്യാസം മറുഭാഗങ്ങളിൽ സുഖമായി സഞ്ചരിച്ചുകൊള്ളും. ഇതിലേക്കു, സാഹിത്യരസജ്ഞന്മാർ ഉപന്യാസത്തെ തിരിച്ചടിച്ച് കരയ്ക്കു കയറ്റി പൊളിച്ചുവിടാതിരിക്കാൻതക്കവണ്ണം, തരംനോക്കിയെഴുതിക്കൊണ്ടാൽ മതി. ഉപന്യാസത്തിലെ ആരംഭത്തിലുള്ള രണ്ടുമൂന്നു വാക്യങ്ങൾകൊണ്ടു വായനക്കാരുടെ മനസ്സിനെ ആകർഷിക്കാമെങ്കിൽ, മറ്റു ഭാഗങ്ങൾ മുറയ്ക്കു നടന്നുകൊള്ളും. മുഖ്യമായി വേണ്ടതു, ഉപന്യാസം തുടങ്ങുമ്പോൾതന്നെ പ്രതിപാദ്യവിഷയത്തിൽ നേരേ കടക്കുക, വാങ്മുഖം ഉപേക്ഷിക്കുക, പ്രതിപാദ്യമായ കാര്യമെന്തെന്നും സ്ഥാപിപ്പാൻ പോകുന്ന അഭിപ്രായമെന്തെന്നുകൂടിയും ഒന്നാം വാക്യംകൊണ്ടുതന്നെ വായനക്കാരനു മനസ്സിലാകുക-ഇത്രയുമാകുന്നു എന്നു ചുരുക്കിപ്പറയാം.

ഒരു വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു പ്രസംഗിപ്പാൻ വിചാരിക്കുമ്പോൾ താൻ പറയാൻപോകുന്ന

അഭിപ്രായങ്ങൾ ഏറെക്കുറെ മറ്റു പലർക്കും ഉള്ളതായും, അവർ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞതായും, കാണും. ഇതിൽ ക്ലേശിപ്പാനെന്തുള്ളു? അഞ്ചും മൂന്നും കൂട്ടിച്ചേർത്താൽ ഫലം എട്ടാണെന്നിരിക്കിൽ, ആ സംഗതി സാധാരണക്കാരൊക്കെ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനുമില്ല. എന്നാൽ, ഇങ്ങിനെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു വ്യത്യാസമില്ലാതിരുന്നാലും, അഞ്ചും മൂന്നും കൂട്ടിച്ചേർത്താൽ എട്ടാകുന്നു എന്നു സ്ഥാപിക്കുവാൻ ഓരോരുത്തൻ ഓരോ സമ്പ്രദായത്തെ പ്രയോഗിക്കുന്നു. ഇത്: നന്നായിട്ടോ, ചീത്തയായിട്ടോ, ഇടത്തരമായിട്ടോ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കാം. പ്രതിപാദനരീതിയ്ക്കുള്ള വ്യത്യാസത്തിനു കാരണം അതാതാളുകളുടെ സാമർത്ഥ്യവിശേഷത്തിനുള്ള ഏറ്റക്കുറച്ചൽതന്നേ, എന്നു സമ്മതിച്ചേ കഴിയൂ. സാധാരണമായി, ഒരു വിഷയത്തെപ്പറ്റി പലേ പത്രങ്ങൾ മുഖപ്രസംഗം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അവയിലടക്കിയിരിക്കുന്ന അഭിപ്രായങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചേടത്തോളം, പ്രസംഗങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ വ്യത്യാസമില്ലെന്നും പറയാം. എന്നാൽ പിന്നെ എന്താണ് ചില പ്രസംഗങ്ങൾ മാത്രം രസകരമായിരിക്കുന്നു എന്നും, വായനക്കാരർ പറയുന്നത്? ശ്രദ്ധവെച്ചു പണിയെടുത്താൽ ഉപന്യാസം ഒന്നാന്തരമാക്കാമെന്നുള്ള വിചാരം വെറും ഭ്രമമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്. ശ്രേഷ്ഠനായ ഒരു സാഹിത്യകാരകനല്ലാതെ, ശ്രേഷ്ഠമായ ഒരു ഉപന്യാസം രചിക്കുവാൻ മറ്റൊരാളാൽ കഴികയില്ല. അയാളുടെ സ്വാഭിപ്രായങ്ങളേയോ, മനോഭാവനകളേയോ, അന്യന്മാർക്കു ലഭിക്കാത്തതായ സംഗതികളോ പ്രതിപാദിച്ചതുകൊണ്ടല്ലാ ഉപന്യാസം ശ്രേഷ്ഠമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളത് ആ ഉപന്യാസമാകട്ടെ, അയാളുടെ മനസ്സു സാമാന്യേന ഏതേതു കരുവിൽ ഒഴികിച്ചെന്നു വീണ് ഓരോരോ രൂപങ്ങളെ കൈക്കൊള്ളും എന്നതിന്റെ പ്രകടനം ആകുന്നു എന്നു ധരിക്കണം. ശ്രേഷ്ഠന്മാരായ ഉപന്യാസകർത്താക്കന്മാരുടെ ഉപന്യാസങ്ങളെ ഓർമ്മിച്ചുവോക്കുക; അവരുടെ ആശയങ്ങളെയല്ല നാം സ്മരിക്കുന്നത്; അവരെക്കുറിച്ചു നാം മനസ്സിൽ സങ്കല്പത്താൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള അവരുടെ ഓരോ സ്വരൂപങ്ങളെ നാം ഓർക്കുന്നു. അവരുടെ ഉപന്യാസങ്ങളിലൊക്കെ അനിർവചനീയമായ 'എന്തോ ഒന്നു' ഉണ്ട്. ഈ 'എന്തോ ഒന്നു'- ഈ വ്യക്തിത്വം, ഈ ഇന്ദ്രജാലവൈഭവം, ഈ വശീകരണശക്തി-ചിലർക്കുണ്ട്; മറ്റു ചിലർക്ക് ഇല്ല; ഈ വ്യത്യാസമാണ് ഉപന്യാസങ്ങളുടെ നന്മതിന്മകൾക്കും കാരണം. ഒരു സംഗതിയെക്കുറിച്ചു പ്രസംഗിക്കേണ്ടതിനു ഒരു അന്തർഹിതമായ ചൈതന്യം തന്നെ ഇളക്കിമറിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, ഒരുവനും ആ സംഗതിയെപ്പറ്റി എഴുതാനായിട്ടിരിക്കരുതെന്നാണെനിക്കു പറവാനുള്ളത്. തന്റെ കൈവശമുള്ള പദങ്ങളെ പ്രദർശിപ്പിക്കാനായി എന്തെങ്കിലം സംഗതികൾ ആ പദങ്ങൾക്കുള്ളിൽ കുടുക്കുന്നതുകൊണ്ട് പ്രയോജനം ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അത് പത്രപംക്തി

നിറയ്ക്കുവാൻ മാത്രമാകുന്നു. ഇത്തരക്കാരാണ് തങ്ങളുടെ പക്കലുള്ള ഏതാൻ ചില പദങ്ങളെ തിരിച്ചും മറിച്ചും, മറിച്ചും തിരിച്ചും ഉപയോഗിച്ച്, വാക്യങ്ങളെ മിക്കവാറും ഒരേവിധത്തിൽ തുടങ്ങുകയും, ഒരേവിധത്തിൽ അവസാനിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നത്. ഇവർക്ക് ഏതു കാര്യവും 'അഭിലഷണീയ'മോ 'അനഭിലഷണീയ'മോ; 'ആശാസ്യ'മോ 'അനാശാസ്യ'മോ ആയിരിക്കും. ഏതഭിപ്രായവും, 'സാരഗർഭ'മോ, 'ശ്രദ്ധാർഹ'മോ 'ആദരണീയ'മോ 'അഭിനന്ദനീയ'മോ ആയിരിക്കും; ഏതു വാസ്തവവും 'വിസ്മരണീയ'മോ, 'അവിസ്മരണീയ'മോ, 'അവിതർക്കിത'മോ 'പ്രത്യേകം പറഞ്ഞേ തീരു എന്നില്ലാ'ത്തതോ, 'വ്യസനകര'മോ ആയിരിക്കും. ഏന്തിനേറെ? ഇവരുടെ മുഖപ്രസംഗങ്ങളിൽ ഒരെണ്ണമെങ്കിലും രചനാവൈചിതര്യമുള്ളതായിരിക്കയില്ല. ഇവരുടെ പ്രിയപ്പെട്ട ചില പദങ്ങളും വാചകങ്ങളും 'ഈ അവസരത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല'; 'അനുകരണീയമായ വിധം പ്രശസ്തതരമായിരിക്കുന്നുണ്ട്'; 'അനുഭാവപൂർവകവും ആക്ഷേപാർഹവുമായ നയം'; 'ആശാസ്യമായ ഭേദഗതികൾ', 'പ്രത്യേകം പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്', 'സാർവത്രികമായ അതൃപ്തി', 'സ്ഥാനം ആശാസ്യമായ ഒന്നായിരിക്കുന്നില്ല'; 'എത്ര പ്രാവശ്യം പറഞ്ഞാലും മതിയാകുന്നതല്ല'; 'ഏറ്റവും അത്ഭുതജനകമായിരിക്കുന്നു എന്ന് ഈ അവസരത്തിൽ വീണ്ടും പ്രസ്താവിക്കാതിരിക്കാൻ നിർവാഹമില്ല'; 'അഭിലഷണീയവും ആവശ്യകവുമായ ഒരു കാര്യമാണ്'; 'യാതൊരുത്തരെയും പ്രത്യേകം അറിയിച്ചേ തീരൂ എന്നില്ലാത്ത ഒരു വാസ്തവമാണ്'; 'വർദ്ധനയ്ക്ക് പര്യാപ്തങ്ങളായിരിക്കുന്നില്ല'; 'പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ല'; 'വളർച്ചയെ തടയുന്നതിന് പര്യാപ്തങ്ങളായ വ്യവസ്ഥകൾ'; 'അനാശ്യാസവും ആക്ഷേപാർഹവുമായ ഒരു പ്രതിലോമനയം'; 'അനുചിതവും അനാദരണീയവുമായ ഒരു പ്രവൃത്തി'; 'സർവവിദിതമാണ്'; 'അയുക്തവും ആക്ഷേപാർഹവുമാണ്'; 'അനുചിതങ്ങളും അനഭിലഷണീയങ്ങളും ആയ വ്യവസ്ഥ'; 'ഗണ്യതരങ്ങളായ പരിഷ്കാരങ്ങൾ'; 'ഒരു വിധത്തിലും നീതീകരിക്കത്തക്കതല്ല; 'അഭിപ്രായം ശ്രദ്ധാർഹമായ ഒന്നാണെന്നുള്ളതിന് സംശയമില്ല'; 'അവിതർക്കിതമായ ഒരു വാസ്തവം'; 'ഫലം ആശാസ്യമായിരിക്കുന്നുണ്ട്'; 'അവിസ്മരണീയമായ ഒരു വാസ്തവമാണ്'; 'അനഭിലഷണീയങ്ങളായ വ്യവസ്ഥകൾ'; 'അനഭിലഷണീയമായ വിധം'; 'അനുചിതങ്ങളും അനഭിലണീയങ്ങളുമാണെന്നുള്ള അഭിപ്രായത്തെ മാർജ്ജനം ചെയ്യുന്നതിന് സാധിക്കയില്ല'; 'നാമാവശേഷങ്ങളാക്കുന്നു'; 'ഈ അഭിപ്രായം എത്രയും ആദരണീയമാണെന്ന് പ്രത്യേകം പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്ന് തോന്നുന്നില്ല'-ഇത്യാദി അനേകം ഉണ്ട്. ഇവയിൽ ചില പദങ്ങളും വാചകങ്ങളും അടുത്തടുത്ത വാക്യങ്ങളിൽ ഒരേ മട്ടിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നതിന് കൂടിയും ഇവർക്കു മടിയില്ല. ഇതിനിടെ 55 വാക്യങ്ങൾ അടങ്ങിയ ഒരു മുഖപ്രസംഗത്തിൽ, 21-എണ്ണത്തിൽ, 'കാണുന്നു' എന്ന

ക്രിയാപദത്തിന്റെ ഒരു രൂപം വാക്യാന്തത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതായി ഞാൻ കണ്ടു; ഇവ പലതും തൊട്ടുതൊട്ടിരിക്കുന്ന വാക്യങ്ങളിലാണുതാനും! വാക്യങ്ങളുടെ എണ്ണം ക്രമത്തിനു പറയാം: 3-5-6-8-9-10-12-16-19-24-25-29-31-34-35-37-38-42-50-51-54. ഇവയിൽ അവസാന ഭാഗങ്ങളിൽ പ്രയോഗിച്ചിരുന്ന ശബ്ദരൂപങ്ങൾ, യഥാക്രമം എഴുതാം:- ആയിക്കാണുന്നു; ആണു കാണുന്നത്; എന്നും കാണുന്നുണ്ട്; എന്നു കാണുന്നു; എന്നു കാണുന്നത്; കാണുന്ന; ആയും കാണുന്നു; കാണാവുന്നതാണ്; ആയും കാണുന്നുണ്ട്; എന്നു കാണുന്നു; ആയിക്കാണുന്നു; ആയിക്കാണുന്നു; ആയിക്കാണുന്നു; എന്നും കാണുന്നത്; ആയിക്കാണുന്നത്; ആയും കാണുന്നു; എന്നു കാണുന്നത്; ആയിക്കാണുന്നുണ്ട്; ആയിക്കാണുന്നു; എന്നും കാണുന്നുണ്ട്; കാണുന്നത് - ഇപ്രകാരം ഏകരൂപമായി അവസാനിക്കുന്ന വാക്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഒരു പ്രസംഗം നിറച്ചാൽ, വായനക്കാർക്കു് നീരസം തോന്നുന്നതിൽ അത്ഭുതമെന്തുള്ളു? വാക്യങ്ങൾക്ക് വൈചിതര്യം ഇല്ലെങ്കിൽ, ഉപന്യാസം, വരണ്ട് കട്ടവെടിച്ച് കീറിക്കിടക്കുന്ന തറയെന്നവണ്ണമിരിക്കും. അത്തരം തറ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിപ്പാൻ ആർക്കും കൗതുകമുണ്ടാകയില്ല. ഇടയ്ക്കിട പല നിറത്തിലുള്ള പൂച്ചെടികൾ നട്ടുനനച്ച് പിടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന തോട്ടം ആക്കിയാൽ കാണ്മാൻ എത്രയോ സന്തോഷമാണ്. മുഖപ്രസംഗങ്ങൾ നീട്ടിവലിച്ചെഴുതുന്ന സമ്പ്രദായം ഇപ്പോൾ മാറിത്തുടങ്ങീട്ടുണ്ട്. ചെറിയ ചെറിയ ഖണ്ഡികകളെക്കൊണ്ട് പത്രാധിപപ്രസംഗപംക്തി നിറയ്ക്കുകയാണ് ഉത്തമം എന്നൊരഭിപ്രായമുണ്ട്. എങ്കിലും പൂർവാചാരത്തിൽനിന്നു പിൻതിരിവാൻ എല്ലാവർക്കും സമ്മതമായിട്ടില്ല. എന്നാലും, ഓരോരോ മുഖ്യസംഗതികളെക്കുറിച്ചു സരസവും സംക്ഷിപ്തവുമായ പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകൾ എഴുതി വായനക്കാരെ ആകർഷിപ്പാൻ സാമർത്ഥ്യമുള്ളവരെപ്പറ്റിയാണ് പത്രനടത്തിപ്പുകാർക്ക് അധികം താൽപര്യമുണ്ടാകുന്നത്. ഇത്തരം ഖണ്ഡലേഖനങ്ങൾ ഒരേ വിഷയത്തെ മാത്രം പ്രതിപാദിച്ചാൽ പോരാ എന്നും; പലേ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി പറയുന്നവയായിരിക്കേണമെന്നും, അറിയേണ്ടതാകുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല; ഇവ സ്വയം വിചാരിച്ച് എഴുതുന്നവയായിരിക്കണം. ആക്ഷേപം പറയേണ്ടെടത്ത് ആക്ഷേപിക്കുക; ഉത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടെടത്ത് ഉൽസാഹിപ്പിക്കുക; ഫലിതമായിരിക്കേണ്ടെടത്തു ഫലിതം പറക-ഇങ്ങനെ നാനാപ്രകാരമായിരിക്കണം. സ്വകപോലകല്പിതമായ ഉപന്യാസങ്ങൾ എഴുതുവാൻ ഉത്സാഹിക്കുന്നവർ, അവരുടെ അറിവിൽ അപ്പൊഴപ്പോൾ എത്തുന്നതായ ഫലിതകഥകൾ, സാരസംഗതികൾ, വിശേഷസംഭവങ്ങൾ എന്നിതുകളൊക്കെ ഒരു പുസ്തകത്തിൽ കുറിച്ചു സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിരുന്നാൽ, ലേഖനങ്ങളിൽ യഥോചിതം കൂട്ടിച്ചേർപ്പാൻ പ്രയോജനപ്പെടും; ലേഖനവിഷയങ്ങളെ ഫലിതകഥകൾകൊണ്ടു

ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്തിയെഴുതുന്നതു പലപ്പോഴും കൗതുകകരമായിരിക്കുമാറുണ്ട്. സാരസങ്കരമായ ഇത്തരം പുസ്തകം പിൽക്കാലത്തു വിലയേറിയ രത്നാകരമായും ഉപകാരപ്പെടും.
പത്രാധിപരുടെ പണികളിൽ ഒന്ന് ഗ്രന്ഥനിരൂപണമാണ്. അഭിപ്രായം പറവാനായി ഓരോരുത്തർ അയക്കുന്ന പുസ്തകങ്ങളുടെ ഗുണദോഷങ്ങൾ നിരൂപിക്കുവാൻ പത്രക്കാരൻ സമർത്ഥനായിരിക്കണം. നിരൂപണം ചെയ്വാൻ പത്രാധിപർക്കു സമയമോ സൗകര്യമോ ഇല്ലെന്നിരിക്കിൽ, അതിലേക്ക് പ്രത്യേകം മിടുക്കുള്ള ലേഖകൻമാരെക്കൊണ്ട് ആ ആവശ്യം നിർവഹിക്കാറുണ്ടെന്ന് മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. എങ്ങിനെയായാലും, ഗ്രന്ഥങ്ങളെ നിരൂപിക്കുന്നതുകൊണ്ട് പത്രത്തിനു വിശേഷ ഗുണമുണ്ടാകും. വായനക്കാർ ഭിന്നരുചികളായിരിക്കുമ്പോൾ, സാഹിത്യത്തിൽ കൗതുകമുള്ളവരും അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ടാവാം. അവരുടെ ഹിതത്തിനായും, ഭാഷാഭിവൃദ്ധിക്കായിട്ടും, ഗ്രന്ഥനിരൂപണം ആവശ്യകവും ഉചിതവുമാകുന്നു. എന്നാൽ, വർത്തമാനപത്രങ്ങളിൽ പുസ്തകാഭിപ്രായം പറയുന്നത്, സാഹിത്യവിഷയങ്ങളെ പ്രത്യേകമായി പ്രതിപാദിക്കുന്ന പത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിലോ പത്രങ്ങളിലോ നിരൂപണം ചെയ്യുന്നതിന്നൊപ്പം സവിസ്തരമായിരിക്കേണ്ടാ; ചുരുക്കത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ മതി. പുസ്തകത്തെപ്പറ്റി വായനക്കാരുടെ കൺമുമ്പിൽ വെയ്ക്കേണ്ട പ്രധാനപ്പെട്ട സംഗതികൾ മാത്രം സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കയാണ് ആവശ്യമായ കാര്യം. ഇങ്ങനെയിരുന്നാലും, ഭാഷയ്ക്കും ജനസമുദായത്തിന്നും, രാജ്യക്ഷേമത്തിന്നും അഭിവൃദ്ധി വരാൻ ഉപയോഗപ്പെടുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ക്ഷുദ്രകൃതികളിൽ നിന്നു വേർതിരിച്ചറിവാനും, അവയ്ക്കു പ്രചാരം വരുത്തുവാനും, അവയിൽ ന്യൂനതകൾ ഉണ്ടെങ്കിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിപ്പാനും നിരൂപണകർത്താവ് സാഹിത്യകുശലനായിരിക്കണം. ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ പേരു മാത്രം നോക്കിക്കൊണ്ട് ഒരു കൃതിയെ പ്രശംസിക്കയോ, നിന്ദിക്കയോ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് യാതൊരുപകാരവും ലോകർക്കു സിദ്ധിക്കയില്ല; അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത് യുക്തിഭ്രമത്തിന്ന് ഉദാഹരണമായിരിക്കും താനും. ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്ന വിഷയത്തെയും സാഗിത്യരചനാ ഗുണങ്ങളെയും വേണം നിരൂപിപ്പാൻ. ഇതിനു പകരം പുസ്തകത്തിന്റെ 'മുഖവുര'യിൽനിന്ന് ഏതാൻ സംഗതികളെ ഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ട് മുഖവുരയിലെ വാക്യങ്ങളെത്തന്നെ തട്ടിയുടച്ചു വാർത്ത് അഭിപ്രായമെഴുതുന്ന സമ്പ്രദായം തീരെ ജുഗുപ്സിതമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ മുൻ ഒരു അദ്ധ്യായത്തിൽ എഴുതീട്ടുള്ളതിനാൽ ഇവിടെ ആവർത്തിക്കുന്നില്ല.

അദ്ധ്യായം 12: പലവക

ഒരു പത്രകാര്യാലയത്തിൽ പണിയേറ്റിരിക്കുന്ന വൃത്താന്തനിവേദകന്റെ പ്രതിഫലം ചെറിയ തുകയായിരിപ്പാനാണ് സംഗതിയുള്ളതെങ്കിലും, അവന്ന് മറുവഴിക്ക് ആദായം ഉണ്ടാക്കുവാൻ സൗകര്യമുണ്ട്. തന്റെ പത്രത്തിലേക്കായി ശേഖരിക്കുന്ന വർത്തമാനങ്ങൾ മറ്റു പത്രങ്ങൾക്കും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയുന്നതാണല്ലോ. അന്യദിക്കുകളിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന പത്രങ്ങൾക്കു ലേഖനങ്ങളയക്കുവാനോ, പ്രതിദിന പത്രങ്ങളിലേക്ക് വർത്തമാനങ്ങൾ എഴുതിക്കൊടുപ്പുവാനോ അവന്ന് സാധിക്കുന്നതാണ്; ഇവയ്ക്ക് പ്രത്യേകം ആദായവും ലഭിക്കും. എന്നാൽ ഈ ഏർപ്പാട് സർവ്വസാമാന്യമായി ആദരിക്കപ്പെടുമാറില്ല. ഒരുവൻ ഏതൊരു പത്രത്തിന്റെ അധീനതയിൽ പണിയെടുക്കുന്നുവോ ആ പത്രം പുറപ്പെടുന്ന സ്ഥലത്തുതന്നെയോ, അയൽദേശത്തോ ഉള്ള പത്രങ്ങൾക്ക്, അവൻ സഹായിക്കരുതെന്നു ഒരു നിബന്ധനയുണ്ട്. കിടമൽസരമുള്ള പത്രങ്ങളായിരുന്നാൽ, ഇത് നിഷ്കർഷമായി അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടുന്നതുമാണ്. അകലേനിന്ന് പുറപ്പെടുന്നവയ്ക്ക് ലേഖനങ്ങളെഴുതുന്ന കാര്യത്തിൽ അവനെ വിരോധിക്കാറില്ലാ. പ്രതിദിനപത്രങ്ങൾക്ക് വാർത്തകൾ എഴുതി അയച്ചാൽ അവ സ്വീകരിച്ച് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നവയ്ക്കൊക്കെ പ്രതിഫലം നൽകുന്നതാണ്. ഇംഗ്ലാണ്ടിൽ, വരി ഒന്നിന് രണ്ടണ വീതം കിട്ടുവാൻ മാർഗ്ഗമുണ്ട്; സാധാരണ ഒരണ വീതമാണ് പ്രതിഫലം കൊടുക്കാറുള്ളത്. മറ്റു പത്രങ്ങൾക്ക് ലേഖനങ്ങളെഴുതിക്കൊടുക്കുന്നതിന്ന് വേറെ ആദായം ലഭിക്കുന്നതാണ്. പത്രങ്ങൾക്ക് ലേഖനങ്ങൾ അയക്കുവാൻ ഉൽസാഹിക്കുമ്പോൾ, അവൻ നോക്കേണ്ടത്, ആ പത്രങ്ങൾക്ക് ഏതേതു വിഷയങ്ങളിലാണ് അധികം താൽപര്യമുള്ളതെന്നാകുന്നു. പത്രങ്ങളുടെ അഭിരുചിയും നയവും അറിഞ്ഞ് അതിന്നൊത്ത് എഴുതിക്കൊണ്ടാൽ അത്തരം ലേഖനങ്ങൾക്ക് പ്രതിഫലം കിട്ടിക്കൊള്ളും. ഒരുവൻ പുതിയതായിട്ടാണ് ഒരു റിപ്പോർട്ടർസ്ഥാനത്തു വന്നതെങ്കിൽ, തന്റെ മുൻവാഴ്ചക്കാരൻ ഏതേതു പത്രങ്ങളിലേക്ക് ലേഖനങ്ങൾ അയച്ചിരുന്നു എന്ന് അന്വേഷിച്ചറിഞ്ഞ്, ആ പത്രങ്ങളുമായി ഏർപ്പാടു ചെയ്വാൻ ശ്രമിക്കണം. ഇങ്ങനെ വാരം പ്രതിയോ രണ്ടാഴ്ചയിലൊരിക്കലോ, ലേഖനങ്ങളയച്ചുകൊടുക്കുന്നതിന് ഒരു മാസത്തേക്കോ, മൂന്നു മാസത്തേക്കോ, ആറു മാസം കൂടുമ്പോഴോ, ഒരു കൊല്ലത്തേക്കോ ഇത്രയിത്ര പ്രതിഫലം നൽകുമെന്നു വ്യവസ്ഥയുണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ, അയക്കുന്ന വകയിൽ സ്വീകരിച്ചവയ്ക്കു വരിയെണ്ണി പ്രതിഫലം കൊടുക്കുന്ന വ്യവസ്ഥ ഭാഗ്യാധീനമെന്നേ പറവാനുള്ളു. ഈ വിഷയത്തിൽ ലേഖകൻ കുറെയേറെ മുൻകരുതലുള്ളവനായിരിക്കണം. താൻ അയക്കുന്ന വാർത്തകൾ ഒരു പത്രം

സ്വീകരിക്കത്തക്കതായിരിപ്പാൻ കരുതീട്ടില്ലെങ്കിൽ അവന്നു തപ്പാൽക്കൂലിയോ, ചിലപ്പോൾ കമ്പിച്ചെലവോ നഷ്ടമായിത്തീരുന്നതിന്നും പുറമെ, ആദായം ഒന്നും ലഭിച്ചില്ലെന്നും വരാം. ഒരേ വാർത്തകൾ തന്നെ ഒന്നിലധികം പത്രങ്ങൾക്കു കൊടുത്താൽ, അവയിൽ ഒന്നോ അധികമോ പത്രങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചുവെന്നു വരും. ഈ സംഗതിയിൽ അവന്നു നഷ്ടമുണ്ടായിരിക്കയില്ല. എന്നാൽ, ചില പത്രങ്ങൾക്ക് അതതുസ്ഥലങ്ങളിൽ പ്രത്യേകമായി സ്വന്തം ലേഖകന്മാരുള്ളതിനാലും, വർത്തമാനങ്ങൾ ശേഖരിച്ച് എത്തിപ്പാൻ പ്രത്യേകം സംഘങ്ങൾ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിനാലും, ഇതിലൊന്നിലും ബന്ധമില്ലാത്ത ലേഖകന്നു ഭാഗ്യം പരീക്ഷിപ്പാൻ സൗകര്യം ചുരുങ്ങും. റൂട്ടരുടെ കമ്പി എന്നിങ്ങനെ ചില സംഘക്കാർ പ്രത്യേക വ്യവസ്ഥയിൽ കമ്പിവഴി വാർത്തയയക്കുന്നത് വായനക്കാർ അറിഞ്ഞിരിപ്പനിടയുണ്ട്. ഇത്തരം സംഘക്കാർക്കു ലോകത്തിൽ പലേ ദിക്കുകളിലും പ്രതിനിധികൾ ഉണ്ട്. അതതു ദിക്കിൽ നടക്കുന്ന വിശേഷ വാർത്തകളെ പ്രതിനിധികൾ ഉടനുടൻ അറിയിച്ചുകൊടുക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവരുടെ കയ്യൽ എത്താത്തതോ, അവർ വിട്ടുപോയതോ ആയ വാർത്തകൾ മാത്രം യഥോചിതം അയച്ചുകൊടുക്കുവാൻ ശ്രദ്ധവെയ്ക്കുകയാണ് മറ്റു ലേഖകന്മാർ ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്. വാർത്തകൾ എഴുതി തപാലിൽ അയയ്ക്കുന്നതിലുമധികം പണച്ചെലവു കമ്പിവഴി അയയ്ക്കുന്നതിനാകയാൽ, ഇതിൽ കുറെക്കൂടി ശ്രദ്ധവേണ്ടതാണ്. ഒരേകമ്പി വാർത്തയെ ഒന്നിലധികം പത്രങ്ങൾക്കയപ്പാൻ പ്രത്യേകം സൗജന്യമായ കൂലിനിരക്കുണ്ട്: ഒന്നാമത്തേതിന്നു മുഴുക്കൂലി കൊടുത്താൽ പിന്നെ ഓരോ ഇരട്ടിക്കും ചുരുങ്ങിയ തുക പകർത്തുകൂലിയേ വേണ്ടിയിരിക്കൂ. ആകയാൽ, ഒന്നിലധികം പത്രങ്ങൾക്കു കമ്പി അയയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ട്; ഏതെങ്കിലുമൊരു പത്രം സ്വീകരിച്ചു പ്രതിഫലം കൊടുത്തുവെന്നു വരും. പക്ഷേ, എല്ലാ പത്രങ്ങളും സ്വീകരിക്കയും അവ ഓരോന്നും വെവ്വേറെ ആദായം നൽകുകയും ചെയ്തു എന്നും വരാം. ഇന്നയിന്ന പത്രങ്ങൾക്ക് ഇന്നയിന്ന സംഗതികളെപ്പറ്റിയുള്ള വാർത്തകൾ സ്വീകര്യങ്ങളായിരിക്കുമെന്ന് അറിഞ്ഞിരുന്നാൽ, പ്രതിദിനപത്രങ്ങളിലേയ്ക്കയയ്ക്കുന്ന കമ്പികൾക്ക് പുറമെ, ചില പ്രതിവാര പത്രങ്ങൾക്കു വിശേഷലേഖനങ്ങളയച്ച് ആദായമുണ്ടാക്കാനും കഴിയുന്നതാണ്. കമ്പി അയയ്ക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ, പത്രാധിപരുമായി മുൻകൂട്ടി ഏർപ്പാടു ചെയ്യുന്നത് ഏറെ ഉത്തമം. ഇന്ന സംഗതിയെക്കുറിച്ച് ഇത്ര പംക്തി കമ്പിവാർത്ത അയച്ചുതരുക എന്ന് ഒരു പത്രാധിപർ സമ്മതിച്ചിരുന്നാൽ കമ്പിവാർത്ത അയച്ചുകൊടുക്കുക; അതു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയാലും ഇല്ലെങ്കിലും, പ്രതിഫലം അയച്ചുതരും. ഇങ്ങനെ പല പത്രങ്ങൾക്കു പല പ്രകാരത്തിലുള്ള കമ്പി അയയ്ക്കേണ്ടിയിരുന്നാൽ, പ്രസംഗങ്ങൾ

ചുരുക്കെഴുത്തിൽ കുറിച്ചെടുക്കുമ്പോൾ സാരഭാഗങ്ങളെ പ്രത്യേകം അടയാളപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്ന സമ്പ്രദായം സൗകര്യസമ്പാദകമായിരിക്കും. ഓരോ വിധത്തിലേയ്ക്കു വേണ്ടത് ഓരോ പ്രകാരത്തിൽ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നതായാൽ, തീരെ ശ്രമം കൂടാതെ ഒരേ കാലത്തുതന്നെ എല്ലാററിന്നും കമ്പി അയയ്ക്കുവാൻ സാധിക്കും. പ്രതിഫലത്തിന്നു പുറമെ, കമ്പി അയയ്ക്കുന്ന വക ചെലവും പത്രാധികാരി തരും. ചിലപ്പോൾ, അകാലങ്ങളിൽ കമ്പി അയയ്ക്കേണ്ടിവന്നാൽ വിശേഷാൽ കൂലി കൊടുക്കേണ്ടിവന്നേക്കും; ഈ കാര്യങ്ങളൊക്കെ ഇംഗ്ലീഷ് പത്രങ്ങളുടെ വിഷയത്തിൽ ഉള്ളവയാണ്; മലയാളപത്രങ്ങൾക്ക് ഇതിലേയ്ക്കുള്ള ഭാഗ്യം ഇപ്പോൾ ഉണ്ടായിട്ടില്ല; മേലിൽ ഉണ്ടാകുമെന്നു ആശിക്കാം.

പത്രങ്ങൾക്കു ലേഖനങ്ങൾ എഴുതിക്കൊടുക്കുന്നവർ രണ്ടിനമായി പിരിയുന്നു എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ: ഒന്നു, പത്രകാര്യാലയത്തിൽത്തന്നെ, മാസപ്പടിക്കാരായി പണിയെടുക്കുന്നവർ; മറ്റൊന്ന്, ഇങ്ങനെ പത്രകാര്യാലയത്തിൽ ഇരുന്നു പണിയെടുക്കാത്തവരായും, പത്രത്തിന്നു ലേഖനമെഴുതി സഹായിച്ച് അതിന്നു മാത്രമുള്ള പ്രതിഫലം വാങ്ങിക്കൊള്ളുന്നവരായും ഉള്ള എഴുത്തുകാർ. ഈ രണ്ടാമിനക്കാർക്കു വൈതനികൻ എന്നർത്ഥമാകുന്ന 'ഫ്രീലാൻസ്' എന്നു ഇംഗ്ലീഷിൽ പേരു വിളിക്കുന്നു. ഈ നില ഒരു പ്രകാരത്തിൽ സ്വതന്ത്രമാണെങ്കിലും, ഇത്തരക്കാർക്കു തങ്ങളുടെ പ്രയത്നത്തിന് എന്തെങ്കിലും പ്രതിഫലം കിട്ടുവാൻ സാമാന്യത്തിലധികം ശ്രദ്ധവെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. താൻ എഴുതിക്കൊടുക്കുന്ന ലേഖനങ്ങൾക്കു ന്യായമായി കിട്ടാവുന്ന പ്രതിഫലം മേടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാമെന്നു കരുതുന്നവർ അറിഞ്ഞു നടക്കേണ്ട ചില കാര്യങ്ങളുണ്ട്. ഒന്നാമതു, താൻ എഴുതാൻ പുറപ്പെടുംമുമ്പു തന്റെ ചരക്കു വില്ക്കേണ്ടിയ അങ്ങാടി ഏതെന്നു ചിന്തിക്കുക. ഏത്ര വളരെ ബുദ്ധിശാലിയായിരുന്നാലും, പട്ടിണി കിടക്കാൻ ആഗ്രഹമില്ലെന്നിരിക്കിൽ, ഈ മാർഗ്ഗം അവലംബിച്ചേ തീരൂ. മുഖപ്രസംഗമോ കഥയോ, മറ്റു വല്ല വിശിഷ്ടോപന്യാസമോ എഴുതിത്തയ്യാറാക്കിവെച്ചുകൊണ്ട്, ഏതുപത്രത്തിലേയ്ക്കയക്കേണ്ടു എന്നു നിശ്ചയമില്ലാതെ. ആദ്യം മനസ്സിൽ തോന്നിയ ഒരു പത്രത്തിന് അയച്ചുകൊടുക്കുകയും, അത് ഉപേക്ഷിച്ചാൽ പിന്നെ മറ്റു പത്രങ്ങളെ തേടിപ്പോകയും, ഒടുവിൽ ഏതെങ്കിലുമൊരു പത്രത്തിൽ സ്വീകരിക്കയും ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം ശ്ലാഘ്യമാണെന്നു വിചാരിച്ചുകൂടാ. അനിശ്ചിതമായ ഒരു മാർഗ്ഗത്തെ ആശ്രയിക്കയാണോ നല്ലത്? ഏതു മാർഗ്ഗമാണു വേണ്ടതെന്നു മുൻകൂട്ടി നിർണ്ണയപ്പെടുത്താൻ കഴികയില്ല, പണം കിട്ടാൻ വൈകുമെങ്കിൽ പട്ടിണികിടന്നുകളയാം-എന്നു സമാധാനപ്പെടുന്നപക്ഷം, പട്ടിണി കിടപ്പാൻ അത്രയേറെ സാമർത്ഥ്യം ലേശവും ആവശ്യമില്ലെന്ന് ഓർക്കണം. അതിനാൽ, താൻ

ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തിക്കു കഴിയുന്നതും നേരത്തേ പ്രതിഫലം കിട്ടേണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ, വാണിഭത്തിനു തക്കതായ അങ്ങാടി അറിയേണ്ടതാവശ്യം. അങ്ങാടിയിൽ പല മാതിരി സാധനങ്ങൾ വില്പാനും വാങ്ങാനും ആളുകൾ ചെല്ലുന്നുണ്ട്; വാങ്ങാനാവശ്യക്കാരായവരിൽ ആരെങ്കിലുമൊരാൾ വാങ്ങത്തക്കതായ ഒരു സാധനം നിർമ്മിച്ചു കൊണ്ടുചെന്നാൽ അതിന്ന് ഉടനടി വിലയും കിട്ടും. ഏതു പത്രത്തിലേയ്ക്കു ലേഖനമയപ്പാൻ വിചാരിക്കുന്നുവോ ആ പത്രത്തിന്റെ മുൻ ലക്കങ്ങൾ വായിച്ചുനോക്കി അതിലേയ്ക്ക് ഏതു മാതിരി ലേഖനങ്ങൾ പറ്റും എന്നു നിർണ്ണയിക്കണം. എന്നിട്ടുവേണം, അതിലേയ്ക്കു ലേഖനമെഴുതി അയപ്പാൻ. 'ഫ്രീലാൻസു'കാരൻ (വൈതനികൻ) അറിഞ്ഞുനടക്കേണ്ട രണ്ടാമത്തെ കാര്യം ഇതാണ്: അങ്ങാടിയിൽ വില്ക്കാൻ കൊണ്ടു ചെല്ലേണ്ട സാധനങ്ങൾക്ക് എത്രമേൽ 'ജാത്യം' വേണമെന്നു നിഷ്ക്കർഷയുണ്ടോ, അത്രമേൽ ജാത്യ്പ്പെടുത്തുവാൻ ഉൽസാഹിക്കുക. ലേഖനങ്ങൾ തിരുത്തിയും, ഭേദഗതി ചെയ്തും, കൂടുതൽ കാര്യം ചേർത്തും പുതുക്കിയെഴുതി, തേച്ചുമിനുക്കി, ലേഖനകർത്താവുതന്നെ തൃപ്തിപ്പെടണം; കുറിക്കുതന്നെ കൊള്ളിച്ചുവെങ്കിൽ പിന്നെ ദുശ്ശങ്കകൾക്കവകാശമില്ല. മൂന്നാമതായി, തന്റെ പ്രവൃത്തിയിൽ മൂന്നു നാലു മാസക്കാലത്തേയ്ക്കെങ്കിലും ചൊടിത്തത്തോടുകൂടിയിരിക്കയും, തന്റെ മേലാലത്തെ കാര്യങ്ങൾക്കു യോഗ്യമായ നടപടിക്രമം ശീലിക്കുകയും ചെയ്യണം. വൈതനികനായിരുന്നു പത്രപ്രവർത്തനത്തിൽ ശീലിപ്പാൻ തലച്ചോറു മാത്രം പോരാ എന്നും നടത്തകൂടെ ആവശ്യം എന്നും അറിയണം. ഇതിലേക്ക്, പ്രാരംഭകാലങ്ങളിൽ കൂട്ടർകൂടി നടക്കാതെയും, സമയം പാഴായിക്കളയാതെയിരിക്കേണ്ടതാണ്; അന്യന്മാരുമായി പരിചയപ്പെട്ടതുകൊണ്ടു വിശേഷാൽ ഗുണമുണ്ടാകയില്ല; അവരെപ്പറ്റിയ അറിവുകൊണ്ടല്ലാ, തന്നെയും തന്റെ പ്രാപ്തിയെയും പറ്റിയ അറിവുകൊണ്ടാണു തന്റെ പ്രവൃത്തിക്കു ഗുണമുണ്ടാവുന്നത്. നിങ്ങൾക്കില്ലാത്ത പ്രാപ്തി മറ്റൊരുവനാൽ ഉണ്ടാക്കിത്തരാൻ കഴികയില്ലെന്നറിയുക. നാലാമതായി, പത്രത്തിന്റെ അധിപരെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുക: പത്രാധിപന്മാർക്കു മനുഷ്യസാധാരണമായ ന്യൂനതകൾ പലതും ഉണ്ടാവാം; അവരുടെ നയവും ഹിതവും, അറിഞ്ഞിരുന്നാൽ അവരുടെ അപ്രീതി സമ്പാദിക്കാതെ കഴിക്കാം. ലേഖനങ്ങൾ നല്ല കയ്യടയിൽ വൃത്തിയായി എഴുതിയിരുന്നാൽ, അവ വായിച്ചുനോക്കാനിരിക്കുന്ന പത്രാധിപർക്കു മനസ്സു മടുക്കുകയില്ല. പിന്നെ ചില പത്രകാര്യാലയങ്ങളിൽ കിട്ടുന്ന പകർപ്പുകൾ ചിലപ്പോൾ കണ്ടില്ലെന്നു വന്നേക്കും. ഈ നിലയിൽ ലേഖനകർത്താവിന്ന് ഇച്ഛാഭംഗവും നേരിടും; ആകയാൽ, വിശിഷ്ടലേഖനങ്ങൾക്കു തൽകർത്താക്കന്മാരുടെ കയ്യൽ ഒരു പകർപ്പു വെച്ചുകൊള്ളുന്നത് ഉത്തമം. വൈതനികൻ അവശ്യം ചെയ്യേണ്ട

മറ്റൊരു കാര്യം, ദിവസംതോറും രാത്രി ഉറങ്ങാൻ പോകുംമുമ്പു, പിറ്റെന്നാൾ താൻ ചെയ്യാൻ വിചാരിക്കുന്ന പ്രവൃത്തികൾക്കു ഒരു ഓർമ്മക്കുറിപ്പു എഴുതി വയ്ക്കുകയാണ്. തനിക്കു യഥാശക്തി ചെയ്തുതീർക്കാൻ കഴിയുന്ന പ്രവൃത്തികളേ വേണ്ടു; അസാദ്ധ്യമായവ ആവശ്യമില്ല. അത്രയുമല്ല, ഒരു പത്രത്തിലേയ്ക്കു ലേഖനമയപ്പാൻ ഒരുങ്ങുമ്പോൾ, ആ പത്രത്തിന്റെ നടപടിപ്രകാരം ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലല്ലാതെ, ഒരിക്കലും, താൻ ഇന്നയിന്നതെഴുതി അയക്കുന്നതു സ്വീകരിക്കുമോ എന്നു മുൻകൂട്ടി പത്രാധിപർക്കെഴുതി സമ്മതം ചോദിക്കരുത്; ലേഖനമയച്ചുംകൊണ്ട് അതൊന്നിച്ച് ഒരു കത്തയയ്ക്കേണ്ടതിൻവണ്ണം ചെയ്താൽ മതി. പത്രാധിപർക്ക് നിങ്ങൾ എന്തെഴുതാൻ വിചാരിക്കുന്നു എന്നറിയേണ്ട ആവശ്യമില്ല; നിങ്ങളെഴുതി അയയ്ക്കുന്ന ലേഖനം സ്വീകാര്യയോഗ്യമോ എന്നു നിർണ്ണയിപ്പാൻ വായിച്ചുനോക്കേണ്ട ആവശ്യമേയുള്ളു. ഏതൊരു കാര്യവും പത്രഭാരവാഹിയായ പത്രാധിപരോടോ പത്രമാനേജരോടോ ഉടമസ്ഥരോടോ നേരിട്ടു ചോദിക്കുകയല്ലാതെ, താണതരക്കാരായ ജീവനക്കാരോട് ചോദിക്കരുത്.

പത്രക്കാർ അവശ്യം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതായ ചില നീതികളെപ്പറ്റി പറയുംമുമ്പ്, ലേഖകന്മാർ വൃത്താന്തസംഭരണപ്രവൃത്തിയിൽ അറിഞ്ഞു നടക്കേണ്ട ചില മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഉള്ളവ പ്രസ്താവിക്കാം. ഒരു സംഗതിയെപ്പറ്റി റിപ്പോർട്ട് തയ്യാറാക്കുമ്പോൾ, എന്തൊക്കെയാണ് അതിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കേണ്ടത്? ഏതു ക്രമത്തിനനുസരിച്ചാണ് എഴുതേണ്ടത്? ഇവയിൽ ചില വിവരങ്ങൾ മുമ്പ് സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, സാധാരണ, പ്രദർശനം, പന്തുകളി, കല്യാണം മുതലായ സംഗതികളെപ്പറ്റി ചില സൂചനങ്ങൾ അറിഞ്ഞിരിക്കാനുണ്ട്.

ഒരു റിപ്പോർട്ടറെ മേല്പറഞ്ഞ വല്ല കാര്യത്തിനായും നിയോഗിച്ചിരുന്നാൽ, അയാൾ ആദ്യമായി ചെയ്യേണ്ടത് അതുസംബന്ധിച്ച് മുൻകൂട്ടി ലഭിക്കാവുന്നെടത്തോളം വിവരങ്ങൾ അറിയുകയാണ്. പത്രത്തിന്റെ മുൻലക്കങ്ങളിൽ അതിനെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നാൽ, അതൊക്കെ വായിച്ച് മനസ്സിലാക്കണം. അതില്ലെങ്കിൽ, അതിലെ നടപടി വിവരങ്ങൾക്ക് വ്യവസ്ഥാപത്രം തയ്യാറാക്കിയിരുന്നാൽ, അതിലൊരു പ്രതി മേടിച്ച് വിവരങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കണം. ഒരു സംഗതിയെപ്പറ്റി ഏതൊക്കെ നിലകളിൽ നിന്ന് നോക്കി അറിയേണമോ അതൊക്കെ നടത്തിയിട്ടു വേണം റിപ്പോർട്ട് എഴുതുവാൻ. കായികാഭ്യാസക്കളികൾ, പന്തുകളി മുതലായവയെപ്പറ്റി റിപ്പോർട്ട് തയ്യാറാക്കേണ്ടിയിരുന്നാൽ, മുമ്പത്തെകുറി എന്തൊക്കെ, എങ്ങനെ, നടന്നിരുന്നു എന്ന് പത്രത്തിന്റെ മുൻലക്കങ്ങൾ വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കുക. ഓരോ വക കളികളും ഇന്നയിന്ന സമയങ്ങളിൽ നടന്നു, ഇന്ന ആളുകൾ ജയിച്ചു, ഇന്ന ആളുകൾ ചേർന്ന് യോഗ്യതാനിർണ്ണയം ചെയ്തു, ഇന്നയിന്ന സമ്മാനങ്ങൾ നിശ്ചയിച്ചു എന്നിവയെല്ലാം

എഴുതണം. എല്ലാ മുഖ്യവിവരങ്ങളും അടക്കിയിരിക്കേണ്ടതാവശ്യം; കളിക്കാരിൽ പ്രഖ്യാതന്മാരായി ആരെങ്കിലുമുണ്ടായിരുന്നാൽ അവരുടെ പേരുവിവരവും പറയണം. ഓരോ കളിക്കും അതിന്നു പ്രത്യേകമായ പേരുകൾ ഉണ്ടായിരിക്കും. ഇവയെ ശരിയായി മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കണം. കളിയെപ്പറ്റി എഴുതുമ്പോൾ, കളിക്കാർ ഉപയോഗിക്കുന്ന സാങ്കേതികപദങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുന്നതിന്നുപകരം ലേഖകന്ന് തോന്നിയതെഴുതിയാൽ, റിപ്പോർട്ട് നിഷ്പ്രയോജനമായിത്തീരും.

കൃഷിപ്രദർശനത്തിൽ പലേ കൗതുകകരമായ സംഗതികളുണ്ട്. മുമ്പത്തെ കുറി നടന്ന പ്രദർശനത്തിന്റെ വിവരങ്ങൾ പത്രത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ, അവ വായിച്ചുനോക്കുക. കാഴ്ചസ്സാധനങ്ങൾ, സമ്മാനവിവരങ്ങൾ, മുതലായവയെപ്പറ്റി, വിജ്ഞാപനം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അത് കുറിച്ചെടുക്കുക. പ്രദർശനശാലയിൽ കാലേക്കൂട്ടി എത്തുക; സ്വാഗത വചനങ്ങളോ മുദ്രാവാക്യങ്ങളോ ഏഴുതിപ്പറ്റിച്ചിരുന്നാൽ, അതുകൾ കുറിച്ചെടുക്കുക; പിന്നെ, നേരെ, പ്രദർശനകാര്യദർശിയുടെ അടുക്കലേക്കു പോവുക; കാഴ്ചസ്സാധന വിവരങ്ങൾക്കും മറ്റും പട്ടിക തയ്യാറാക്കിയിരുന്നാൽ ഒരു പ്രതി വാങ്ങുക. കഴിഞ്ഞ കൊല്ലങ്ങളിലെ പ്രദർശനങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് ഇപ്പോഴത്തേത് എത്ര വ്യത്യാസപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്ന് കാര്യദർശിയോടു ചോദിച്ചറിയുക. ഇതു നിർണ്ണയിപ്പാൻ കണക്കുകളുണ്ടെങ്കിൽ, കുറിച്ചെടുക്കുക. ഏതേതു വകുപ്പുകളിൽ അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും, ഏതേതിൽ താഴ്ചയാണെന്നും, ഇവയുടെ കാരണമെന്തെന്നും അന്വേഷിക്കുക. കാഴ്ചപ്പന്തലിൽ ചുറ്റിനടന്ന് ഓരോ ഭാഗത്തും കാണുന്ന വ്യവസ്ഥകളുടെ വിവരങ്ങൾ കുറിക്കുക. ഓരോ വകുപ്പും വിസ്തരിച്ചെഴുതാനാണ് വിചാരമെങ്കിൽ, അതതു വകുപ്പിന്റെ ചുമതലക്കാരെക്കണ്ട് വേണ്ടവിവരങ്ങൾ ചോദിച്ചറികയും, വിശേഷസമ്മാനങ്ങൾക്കു യോഗ്യതയുള്ള ഉരുക്കളുടെ വിവരങ്ങൾ കുറിച്ചെടുക്കയും ചെയ്ക. കാഴ്ചസാധനപ്പട്ടികയിൽ സമ്മാനാർഹമായ ഓരോന്നിനെയും അടയാളപ്പെടുത്തുക. വിശേഷ സമ്മാനങ്ങൾ കൊടുത്തുകഴിയുമ്പോൾ, സമ്മാനം കിട്ടിയവരുടെ പേരുവിവരങ്ങളും, മുമ്പ് എവിടെവെച്ചെങ്കിലും സമ്മാനം ലഭിച്ചിരുന്നാൽ ആ വിവരവും ചോദിച്ച് കുറിച്ചെടുക്കണം. കാഴ്ച ഒരു ദിവസംകൊണ്ടു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നിരിക്കിൽ, അടുത്ത ദിവസത്തേയ്ക്ക് ഉള്ളതൊക്കെ എന്താണെന്ന് സൂചനം ചെയ്ക. ഈ വേലകളിൽ ചിലത് മറ്റു പത്രറിപ്പോർട്ടർമാരുമായി പങ്കിട്ടുചെയ്യാവുന്നതും, തമ്മിൽ വിവരങ്ങൾ കൈമാറ്റാവുന്നതുമാകുന്നു. വേണ്ടതെല്ലാം കുറിച്ചെടുത്തതിന്റെശേഷം, താഴെപ്പറയുന്ന ക്രമത്തിൽ റിപ്പോർട്ടെഴുതുക: പ്രസ്താവന; സ്ഥാപനത്തിന്റെ പേരു ചരിതം, അഭിവൃദ്ധി; കാര്യനിർവാഹകന്മാരുടെ പേരുവിവരം; സമ്മാനത്തുക; വിശേഷസമ്മാനങ്ങൾ,

മുൻകൊല്ലങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് കാഴ്ചസ്സാധനങ്ങളിലും മറ്റും ഉണ്ടായിട്ടുള്ള വർദ്ധന; പ്രദർശനം കാണ്മാൻ എത്തുന്നവരെ സൽകരിക്കുന്നതിനായി ചെയ്തിട്ടുള്ള വ്യവസ്ഥകൾ; കാലാവസ്ഥ; പ്രാരംഭസമയം കാഴ്ചക്കാരായി കൂടിയവരുടെ സംഖ്യ; കാഴ്ചസ്ഥലത്തിന്റെ വർണ്ണനം; ഓരോ വകുപ്പിന്റെയും വർണ്ണന-ആട്, മാട്, കുതിര, പോത്ത്, പന്നി, കോഴി, കൃഷിക്കോപ്പുകൾ, ധാന്യങ്ങൾ, മുതലായ വകുപ്പുകളൊക്കെ വർണ്ണിക്കണം-വിശ്രമകരഭോജനം, പ്രസംഗങ്ങൾ, ഇവയുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രം-വിശേഷിച്ച് വല്ല കായികാഭ്യാസങ്ങളോ കളികളോ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ അവ, പകൽ വെയിലോ മഴയോ മൂടലോ എങ്ങനെയായിരുന്നു എന്നു; ആകെ കൂടിയ കാഴ്ചക്കാരുടെ എണ്ണം; പ്രവേശനം അനുവദിക്കയാൽ കിട്ടിയ ആദായം; സമ്മാനവിവരങ്ങൾ. ഈ സമ്പ്രദായങ്ങൾ തന്നെ മറ്റു കാഴ്ചവേല റിപ്പോർട്ടുകൾക്കും പറ്റുന്നതാണ്.

വിവാഹാഘോഷങ്ങൾക്ക് വധൂവരന്മാരെയും അവരുടെ കുടുംബങ്ങളുടെ ചരിതങ്ങളെയുംപറ്റി മുൻകൂട്ടിതന്നെ വിവരങ്ങൾ ശേഖരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഇതിന്നും പുറമെ വിവാഹം എവിടെവെച്ച് നടത്തുന്നു; വിവാഹത്തിന്നുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ എന്തൊക്കെ; പ്രമാണികൾ ആരൊക്കെ ഹാജരായി; സദ്യയുടെ വിഭവങ്ങൾ എങ്ങനെ, ഇപ്രകാരം പല വിവരങ്ങളും റിപ്പോർട്ടിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കണം.

സംസ്ഥാനഭരണാധിപന്മാർ മുതലായ മഹാപ്രസിദ്ധ ജനങ്ങളുടെ ആഗമനാഘോഷങ്ങളുണ്ടായാൽ, അതു സംബന്ധിച്ച നടപടിക്രമപത്രങ്ങൾ മുൻകൂട്ടി നിർവാഹകസംഘക്കാരോട് മേടിക്കുക; മംഗളപത്രങ്ങൾ സമർപ്പിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവയുടെ പകർപ്പുകൾ സമ്പാദിക്കുക; പ്രവേശനത്തിന് പ്രത്യേക അനുവാദം വേണ്ടിയിരുന്നാൽ അതും മേടിച്ചിരിക്കുക; ആഘോഷങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുന്ന വിശേഷങ്ങളെല്ലാം കുറിക്കുക ഇത്രയും അത്യാവശ്യമാണ്.

അഗ്നിബാധ, കൊലപാതകം, തീവണ്ടി അപകടം, ലഹള മുതലായവയിൽ പോലീസുകാരുടെ സഹായം കൂടാതെ കഴികയില്ല. ഒരു വീട് വെന്താൽ‌ അത് ആരുടേത്, ആർ പാർത്തിരുന്നു, എന്തു സാമാനങ്ങൾ നശിച്ചു, നഷ്ടം എത്ര വരും, വല്ല ബീമ ഉടമ്പടികളും ഉണ്ടോ, എന്നൊക്കെയുള്ള വിവരങ്ങൾ പോലീസുകാരിൽനിന്ന് ലഭിക്കും. പിന്നെ, തീക്കെടുത്തുന്നതിന് അധികൃതന്മാരും ജനങ്ങളും ചെയ്ത യത്നങ്ങൾ എന്തായിരുന്നു എന്നും വർണ്ണിക്കണം. കൊലപാതകസംഗതിയിൽ വിവരങ്ങൾ അറിവാൻ പോലീസുകാരെയും, കൊലചെയ്യപ്പെട്ട ആളുടെ ബന്ധുക്കളെയും ഭൃത്യന്മാരെയും, അയൽക്കാരെയും കണ്ട് വിവരങ്ങൾ ചോദിച്ചറിയണം. കൊലപാതകക്രിയയെക്കുറിച്ചും, കുറ്റക്കാരനായി പിടിച്ചിരിക്കുന്നവനെക്കുറിച്ചും, കൊലചെയ്യപ്പെട്ട ആളെക്കുറിച്ചും സാക്ഷ്യം പറയാൻ കഴിയുന്നവരായി ആരെല്ലാമുണ്ടെന്ന് അറിവു കിട്ടുന്നപക്ഷം, അതും പറയണം. എന്നാൽ തെളിവിൽ

വരാത്ത യാതൊരു സംഗതിയും ഉറപ്പിച്ചു പറയരുത്. തീവണ്ടി അപകടമായിരുന്നാൽ, ഏതു വണ്ടിക്കാണ് ആപത്തു പററിയത്, ആ വണ്ടി മുൻ സ്റ്റേഷനിൽനിന്നു എപ്പോൾ പുറപ്പെട്ടു, അപകടം പററിയതു ഏതു സ്ഥലത്തുവെച്ച്; അവിടെ ഏതു സമയം എത്തേണ്ടതായിരുന്നു, എന്ന് അന്വേഷിച്ചറിയണം. അപകടത്തിന്റെ കാരണം, ഫലം, എന്നിവയെപ്പററി, യാത്രക്കാരോടു ചോദിച്ചറിയണം. സമീപത്തു തീവണ്ടിപ്പാത വേലക്കാരുണ്ടായിരുന്നാൽ അവരോടും ചോദിച്ചറിയുക. അപകടസംഭവത്തെപ്പററി എത്രയും വിവരമായും, ആദി മുതൽ അവസാനംവരെ യാതൊരു സംഗതിയും വിടാതെയും എഴുതേണ്ടതാവശ്യമാകുന്നു. ലഹളകളെ സംബന്ധിച്ചു, പൊലീസുകാരോടു വിവരങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചറിക. ലഹള നടക്കുന്ന സ്ഥലം, കാലം, ആൾക്കൂട്ടം, അക്രമ പ്രവൃത്തികൾ, ഫലങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം എഴുതിയിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഇക്കാര്യങ്ങളിലൊക്കെയും, വർത്തമാനങ്ങൾ ശേഖരിപ്പാൻ പോകുന്ന പത്രക്കാരന് അസാമാന്യമായ ബുദ്ധികൌശലവും നയോപായവും ഉണ്ടായിരിക്കണം. അവന്നു ഏതു ഭാഗത്തുനിന്നാണോ വിവരങ്ങൾ കിട്ടേണ്ടത് ആ ഭാഗത്തുതന്നെ അവൻ എത്തിച്ചേർന്നിരിക്കണം. മററുള്ള ജനങ്ങൾ അറിയുംമുമ്പ് വിവരങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കയും ഉപായത്തിൽ സ്ഥലം വിട്ട് അതിശീഘ്രം പത്രത്തിലേക്ക് റിപ്പോർട്ട് കൊടുക്കയും വേണം. ഇതിലേക്ക്, പത്രക്കാരൻ സർക്കാരുദ്യോഗസ്ഥന്മാരോടും പൊതുജനകാര്യങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഇതരന്മാരോടും വിശ്വാസ്യനായി ഇടപഴകേണ്ടതുമാണ്.

സഭായോഗങ്ങൾ മുതലായവയ്ക്ക് റിപ്പോർട്ടർ കൃത്യമസമയത്തിനുമുമ്പു തന്നെ എത്തിയിരിക്കേണ്ടതുകൂടാതെ, ആവശ്യപ്പെട്ട ഉപകരണങ്ങളും കരുതിയിരിക്കണം. എഴുതുവാൻ പേനയെക്കാൾ സൗകര്യപ്പെടുന്നത് പെൻസിലാണ്. പ്രസംഗങ്ങൾ കുറിച്ചെടുക്കുന്നതിന്, രണ്ടോ മൂന്നോ പെൻസിൽ, ഇരുതലയും ചെത്തിക്കൂർമ്പിച്ച് കരുതിവെയ്ക്കണം. കുറിക്കാനുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ കൈയിലടങ്ങത്തക്കവയായിരിക്കണം; നീളവും വീതിയും അധികമായുള്ളവ ശല്യകാരണമായി തോന്നും; പ്രസംഗങ്ങൾ കുറിക്കുമ്പോൾ, മുൻവാചകത്തിന്റെ അന്ത്യഭാഗം വിടാതെയും ഓർമ്മവെച്ചുംവേണം അടുത്ത വാചകമെഴുതുവാൻ. ചിലപ്പോൾ ഇരുട്ടത്തിരുന്ന് കുറിക്കേണ്ടതായി വരും: ആ അവസരങ്ങളിൽ വരികൾ ഒന്നിനുമേൽ ഒന്നായി എഴുതാതിരിപ്പാൻ, ഇടത്തുകൈവിരൽകൊണ്ട് വരിയുടെ ആരംഭമെവിടെയെന്ന് ലക്ഷ്യപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളാവുന്നതാണ്.

ഒരു പത്രത്തിന്റെ റിപ്പോർട്ടർ മററു പത്രങ്ങളുടെ റിപ്പോർട്ടർമാരുമായി സഹോദരസ്നേഹത്തോടുകൂടിയിരിക്കേണ്ടത് മുഖ്യമായ ആവശ്യമാണ്. ഒരേദിവസം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന ഒന്നിലധികം പത്രങ്ങളുടെ റിപ്പോർട്ടർമാർ ഒരു

സഭായോഗത്തിന്റേയോ മറ്റോ വിവരങ്ങൾക്ക് റിപ്പോർട്ട് എഴുതാൻ വന്നിരുന്നാൽ, അവരിൽ ഒരാളുടെ പക്കൽ വളരെ മുഖ്യമായ ഒരു രേഖ കിട്ടുന്നപക്ഷം, അത് മറ്റുള്ളവർക്ക് കാൺമാനോ പകർത്തെടുക്കാനോ കൊടുക്കാതെ, തന്റെ പത്രത്തിലേക്കായി കൊണ്ടുപോകുന്ന സമ്പ്രദായം കിടമത്സരത്താൽ അനുവദിക്കപ്പെടുമായിരുന്നാലും സാമാന്യേന ആദരണീയമല്ല. പത്രക്കാർ എല്ലാവരും ഒരേ ഉദ്ദേശത്തിനായിട്ടാണല്ലോ വേലചെയ്യേണ്ടത്. ലോകക്ഷേമാർത്ഥം വേലചെയ്യുമ്പോൾ, ഒരാൾ മറ്റൊരുവനെ പിന്നിൽ നിറുത്തേണമെന്നില്ല. സമദൃഷ്ടിയായി പ്രവർത്തിച്ചാൽ, വളരെ കാര്യങ്ങൾ നിഷ്പ്രയാസം സാധിക്കാൻ കഴിയുന്നതുമാണ്. പത്രക്കാർ തമ്മിലുള്ള 'സൗഭ്രാത്രം' അല്ലെങ്കിൽ സൗഹാർദ്ദം ഇപ്പോൾ വർദ്ധിച്ചുവരുകയാണ്. ഒരു യോഗത്തിൽ നടക്കുന്ന പ്രസംഗം വളരെ ദീർഘമായിരിക്കുമ്പോൾ, പല പത്രങ്ങളുടെയും റിപ്പോർട്ടർമാർ ഒത്തുചേർന്ന്, ഓരോരുത്തൻ ഓരോ ഘട്ടം കുറിക്കയും മറ്റൊരുവൻ അതുംവെച്ചുംകൊണ്ടു കമ്പിവാർത്തയെഴുതുകയും മറ്റൊരുവൻ റിപ്പോർട്ട് തയ്യാറാക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് ഇപ്പോൾ നടപ്പായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്.

പത്രാധിപർ തുടങ്ങി വൃത്താന്തലേഖകൻവരെയുള്ള പല ഇനം പത്രക്കാരൊക്കെയും ഒരേ പ്രകാരത്തിൽ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതായ ചില സദാചാര തത്ത്വങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഇവയിൽ ഒന്ന്, അന്യന്മാരോടു ന്യായ്യബുദ്ധിയായിരിക്കമെന്നുള്ളതാകുന്നു. ഒരു ലേഖനത്തിൽ ആരെപ്പറ്റി പറയുന്നുവോ ആ ആളെ നിഷ്കാരണമായി വേദനപ്പെടുത്തുവാൻ യത്നിക്കരുത്. ആ ആൾ ദുഷ്ടത പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നാൽ, അയാളുടെ മേൽ വ്യഥാദോഷാരോപം ചെയ്യരുത്. വിശേഷിച്ചും, കക്ഷിവഴക്കുകൾ ഉള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ, ഒരുവനെ അന്യായമായി നിന്ദിക്കയോ മറ്റൊരുവനെ, അനർഹമായി സ്തുതിക്കയോ ചെയ്യുന്നത് സത്യത്തിന്നും നീതിക്കും വിപരീതമാണ്. ചിലപ്പോൾ, പത്രക്കാരൻ ശത്രുക്കളുടെ ദ്വേഷത്തിൽ കുടുങ്ങാനുമിടയാകും. എന്നാൽ താൻ പറയുന്നത് സത്യത്തിന്ന് അനുസരണമായിരുന്നാൽ, അതുനിമിത്തം ഉണ്ടാകുന്ന ശത്രുക്കളെ ഗണ്യമാക്കേണ്ടതില്ല. സദാചാരകാര്യമായ മറ്റൊന്ന്, എപ്പോഴും, ബുദ്ധിസ്ഥൈര്യത്തോടുകൂടിയിരിക്കുകയാകുന്നു. ഇതിന്റെ അർത്ഥം, ബുദ്ധിക്ക് വിപ്ലവം ഉണ്ടാക്കുന്നതായ യാതൊന്നും സേവിക്കരുതെന്നാണ്. പത്രക്കാരന്റെ പണി വളരെ ക്ലേശകരമാണെന്നിരിക്കയാൽ, ക്ലേശങ്ങൾ അറിയാതെയിരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി, ലഹരിപേയങ്ങൾ സേവിക്കുന്നത് നല്ലതാണെന്നു ചിലർ കരുതുമാറുണ്ട്. മദ്യസേവകൊണ്ടു, ബുദ്ധിശക്തിക്കു ക്ഷയം തട്ടുന്നതും, ഗുണാഗുണനിർണ്ണയം ചെയ്യാൻ സാധ്യമല്ലാതെയാകുന്നതുമാണ്. പത്രക്കാരൻ ഏകാഗ്രചിത്തനായിരുന്നു തന്റെ പ്രവൃത്തിയെ ഒരു ന്യായാധിപന്നൊപ്പം നടത്തേണ്ടവനാകയാൽ, ന്യായാന്യായ

വിചാരണശക്തിയെ ശിഥിലമാക്കുന്ന ദുശ്ശീലങ്ങൾക്കു വഴിപ്പെട്ടുകൂടാത്തതാകുന്നു. ഇവയ്ക്കെല്ലാറ്റിനും മീതെ നിൽക്കുന്ന ഒരു സദാചാരകാര്യമാണ് കൈക്കൂലിയെ സംബന്ധിച്ചുള്ളത്. തന്റെ ദൂഷ്യങ്ങളെ മറയ്ക്കുവാനോ എതിരാളിയെ മറിയ്ക്കുവാനോ തനിക്കില്ലാത്തതായ ഗുണങ്ങളെ ഉള്ളതാക്കി സ്തുതിപ്പാനോ, അന്യന്റെ മേൽ ദോഷം ആരോപിപ്പാനോ, പത്രക്കാരന്ന് കൈക്കൂലി കൊടുത്താൽ സാധ്യമാകും എന്ന് വിചാരിക്കുന്നവർ ഉണ്ട്. ഇങ്ങനെ വിചാരിക്കുവാൻ പത്രക്കാരർ ചിലർ സംഗതിയുണ്ടാക്കാറുമുണ്ട്. കൈക്കൂലി പല തരത്തിലാവാം. ഒരു സർക്കാരുദ്യോഗസ്ഥന്റെയോ പ്രഭാവശാലിയായ മറ്റൊരുവന്റെയോ സംഗതിയിൽ, പത്രക്കാരന്ന് പണം കൊടുക്കുന്നതായ് വരാം; അവന്റെ സ്വന്തം കാര്യങ്ങൾ ഫലപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്നതായ് വരാം; അവന് ആദായമുണ്ടാക്കത്തക്ക പണികൾ ഏൽപിച്ചുകൊടുക്കുന്നതായ് വരാം; കൂലികിട്ടുന്നതായുള്ള സർക്കാർവക പരസ്യങ്ങൾ അവന്റെ പത്രത്തിലെക്കയച്ചുകൊടുക്കുന്നതായ് വരാം; ചിലപ്പോൾ പത്രക്കാരന്ന് സാപ്പാടും 'കൈമടക്കു'കളും കൊടുക്കുന്നതായ് വരാം; ചിലപ്പോൾ അവന് വീരശൃംഖലയോ, മോതിരമോ, വളയോ സമ്മാനമായിട്ട് കൊടുപ്പിക്കുന്നതായ് വരാം; ചിലപ്പോൾ, അവനെ സർക്കാരുദ്യോഗസ്ഥന്റെ ഒപ്പം കൊണ്ടുനടക്കുന്നതായ് വരാം. ഇപ്രകാരമുള്ള കൈക്കൂലികൊണ്ട് പത്രക്കാരെ പാട്ടിലാക്കി, പൊതുജനകാര്യങ്ങൾ, ജനതയുടെ ഹിതത്തിനു വിപരീതമായി, പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നവരും, അതിന്നായി ആഗ്രഹിക്കുന്നവരും മലയാള രാജ്യങ്ങളിൽ സാധാരണമാണെന്നു പറയുന്നത് നിശ്ശേഷം അവാസ്തവമല്ലോ. ജനങ്ങൾ പത്രക്കാരനെ തങ്ങളുടെ പ്രതിനിധിയായി കരുതി വിശ്വസിക്കുന്നു; പത്രക്കാരൻ അവരുടെ വിശ്വാസത്തെ ലംഘിക്കാതെ നടത്തേണ്ടതിന്നു കടമപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവൻ, പണാദായത്തെ കൊതിച്ച്, ജനഹിതത്തിനു വിപരീതമായി ജനദ്രോഹികളായവരോടു ചേർന്ന്, കൈക്കൂലി മേടിച്ച് ജനവഞ്ചന ചെയ്യുമ്പോൾ, പത്രധർമ്മത്തിന്നും ജനങ്ങൾക്കും ലോകക്ഷേമത്തിന്നും ദ്രോഹം ചെയ്യുന്നവനായിത്തീരുന്നു. പണമോഹത്താൽ ദുരാത്മാക്കളുടെ വലയിൽ കുടുങ്ങി, പൊതുജനവിശ്വാസഘാതം ചെയ്ത്, ജനങ്ങളാൽ നിന്ദിക്കപ്പെട്ടിട്ട്, ഒടുവിൽ ദുഃഖിക്കാൻ സംഗതിവന്നിട്ടുള്ള ഒന്നിലധികം പത്രക്കാരുടെ കഥ മലയാളികളായ പത്രവായനക്കാർ അറിഞ്ഞിരിപ്പാൻ ഇടയുണ്ട്. ഇത്തരക്കാർ പത്രത്തിന്റെ മഹത്തായ പദവിയെ കളങ്കപ്പെടുത്തുകയും, ലോകത്തിൽ അധർമ്മത്തിന്നും അധർമ്മികൾക്കും വളരുവാൻ സൗകര്യമുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുയും ചെയ്യുന്നവരാണ്. പൊതുജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തിന്നും ഹിതത്തിന്നും വിരോധമായി നടക്കാതിരിക്കാനാണ് പത്രപ്രവർത്തകൻമാർ ശ്രദ്ധ വയ്ക്കേണ്ടത്.

പത്രസ്വാമിയായ ഉടമസ്ഥന്റെ നില എന്തായിരിക്കണം. അയാളും പത്രാധിപരും തമ്മിൽ

ഏതുവിധം പെരുമാറണം? പത്രാധിപർ ഉടമസ്ഥരുടെ ആജ്ഞകളെ ശിരസാവഹിച്ചു നടത്തേണ്ടവൻ മാത്രമോ? പത്രത്തിൽ പ്രതിബിംബിപ്പിക്കേണ്ടത് പത്രാധിപരുടെ അഭിപ്രായമോ, ഉടമസ്ഥരുടേതോ? പത്രാധിപർ എപ്പോഴും പൊതുജനങ്ങളുടെ ഹിതത്തിന്നായി കരുതിപ്രവർത്തിക്കേണ്ടവനാണ്. പൊതുജനങ്ങൾക്ക് ഇന്നതു ദോഷമെന്നും ഇന്നതു ഗുണമെന്നും അവർക്കഭിപ്രായമുണ്ടെങ്കിൽ അതിനെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കേണ്ടതത്രേ പത്രാധിപരുടെ കടമ; ഈ സംഗതിയിൽ ഉടമസ്ഥന് എങ്ങനെയോ അഭിപ്രായമുണ്ടായിരുന്നോട്ടെ; അയാളുടെ അഭിപ്രായം ഗണ്യമല്ലെങ്കിൽ തള്ളിക്കളയണം. എന്നാൽ, പത്രാധിപരുടെ ആഗ്രഹം പൊതുജനഹിതത്തിനും പൊതുജനാഭിപ്രായത്തിനും പ്രതികൂലമായിരുന്നാലോ, അയാൾ സ്വേച്ഛാചാരിയായി തന്റെ ഇഷ്ടം നടത്തരുത്. അങ്ങനെ നടത്തിയാൽ, വായനക്കാർക്ക് പത്രത്തിന്റെ പേരിൽ അതൃപ്തി തോന്നുവാനും പത്രത്തിന് ഇടിച്ചലുണ്ടാവാനും സംഗതിയാവും. ആകയാൽ, പത്രാധിപർ പത്രത്തിന്റെ അഭ്യുദയത്തെക്കൂടി നോക്കിവേണം തന്റെ പ്രവൃത്തി നടത്താൻ. പൊതുജനങ്ങളുടെ ഹിതത്തെയും അഭിപ്രായത്തെയും അനുഗമിക്കുന്നതോടുകൂടി, അവരുടെ അഭിപ്രായത്തെ വരുങ്കാലത്തേക്കു യോജിക്കത്തക്കവണ്ണം സ്വരൂപിപ്പാനും പത്രാധിപർക്കു കഴിയണം; അയാൾ ഏകദേശം ഒരു ദീർഘദർശിയെന്നോണം വേണം പൊതുജനകാര്യങ്ങളിൽ ജനങ്ങളെ ഉപദേശിക്കുവാൻ. ഈ സ്ഥിതിക്ക് പത്രാധിപർ ഒരിക്കലും ഉടമസ്ഥരുടെ ആജ്ഞാകരനായിരിക്കരുത്. ഇങ്ങനെ ആജ്ഞാപിക്കുവാൻതന്നെയും ഉടമസ്ഥൻമാർക്ക് യോഗ്യത എന്തുള്ളൂ? കുറെ പണം കൈക്കലിരുന്നത് പത്രം നടത്താനായി മുടക്കിയിട്ടു എന്നോ, അച്ചുകൂടം തന്റെ വകയായി നടത്തുന്നു എന്നോ, മറ്റോ സംഗതികളെ ആധാരമാക്കിക്കൊണ്ട് പത്രത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥനെന്നു ഞെളിയുന്നവരുണ്ട്; ഇത്തരക്കാർക്ക് എങ്ങനെയും പണമുണ്ടാക്കണമെന്ന് മോഹമായിരിക്കുമ്പോൾ, പത്രങ്ങൾക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം എവിടെയുണ്ടാകാൻപോകുന്നു. പത്രനടത്തിപ്പുകാരൻ സ്വതന്ത്രനായിതന്നെ കഴിഞ്ഞുകൂടുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ, താപസനായിരിക്കേണ്ടിവരും; എന്നിരുന്നോട്ടെ. എങ്കിലും പത്രംകൊണ്ട് സമുദായത്തിലും, രാജ്യകാര്യങ്ങളിലും, സ്വാർത്ഥങ്ങൾ നേടിക്കൊള്ളാം എന്നു കരുതുന്നവരെ അതിലേക്ക് അനുവദിക്കേണമോ? സർക്കാർ കാര്യങ്ങളിൽ ഉദ്യോഗക്കയറ്റം മുതലായ പ്രസാദങ്ങൾ ലഭിപ്പാനായി ശ്രമിക്കുന്നവർക്കും സാഹിത്യകാര്യങ്ങളിൽ താൻ കേമനെന്നും തന്റെ കൃതികൾ നിർദ്ദോഷങ്ങളെന്നും കൊട്ടിഘോഷിപ്പാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർക്കും, ഇപ്രകാരം മറ്റു പലേ കൃത്രിമക്കാർക്കും പത്രം സഹായമായിരുന്നാൽ, പൊതുജനഹിതമെവിടെ നിൽക്കും! ഉടമസ്ഥൻ എന്റെ ഇഷ്ടനാണ്, ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുമ്പോലെ പത്രത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കും, - എന്നും മറ്റും

അന്യനൊരുവന്ന് വിചാരം ഉണ്ടാവാൻ തക്കവണ്ണം പത്ര ഉടമസ്ഥൻ അന്യൻമാരോട് കൂട്ടുകൂടരുത്; വിശേഷിച്ചും, രാജ്യകാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെട്ടിരിക്കുന്നവരുമായി ഇങ്ങനത്തെ സഖ്യമേ യുക്തമല്ല. പത്രക്കാരന്റെ കർത്തവ്യങ്ങളിലൊന്ന് വർത്തമാനങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാനാണ്; രാജ്യകാര്യങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ചിലർക്ക് ചില വാർത്തകൾ പത്രത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തരുതെന്ന് ഉൽക്കണ്ഠയുണ്ടായിരിക്കും; അത് സാധിപ്പാൻ വേണ്ടി അവർ പത്രക്കാരനെ പാട്ടിൽവയ്ക്കും; ഏറിവന്നാൽ, കൈക്കൂലിയും കൊടുക്കും. ഉടമസ്ഥൻ ഇതിൽ അടിമപ്പെട്ടാൽ അയാളുടെ പത്രംകൊണ്ട് എന്താണ് പൊതുജനോപകാരം? അയാൾ ബഹുജനങ്ങൾ അറിയേണ്ടിയ വർത്തമാനങ്ങളെ മറച്ചുവയ്ക്കുക നിമിത്തം അവരെ വഞ്ചിക്കുകയല്ലേ ചെയ്യുന്നത്? ഇതിലുമപ്പുറം, അയാൾ ഒരു സർക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെയോ, രാജ്യകാര്യപ്രസക്തന്റെയോ സേവയ്ക്കു നിന്ന് വാസ്തവത്തിനു വിരുദ്ധമായ പ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചാലുള്ള വഞ്ചന എത്രയോ വലുതാണ്. ഇനി മറ്റൊരു ദൂഷ്യമുണ്ട്: പത്ര-ഉടമസ്ഥൻ, "ക്ലബ്" എന്നു പറയുന്ന വിനോദവിശ്രമ സംഘങ്ങളിൽ അംഗമായിചേർന്ന് ആ വഴിക്കും ദൂഷിതനാവാൻ ഇടയുണ്ട്. പത്രത്തിന്റെ ശക്തി എത്രയേറെയോ, അത്രയേറെ ഊക്കോടു കൂടിയായിരിക്കും പത്രത്തിൽ പറയുന്ന ആക്ഷേപങ്ങൾ ഓരോരുത്തരുടെമേൽ തറയ്ക്കുന്നത്. ഇത്തരം അനുഭവം ഒഴിച്ചുവെപ്പാൻ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ തുടങ്ങിയവർ പത്ര-ഉടമസ്ഥന്റെ ഇഷ്ടം സമ്പാദിക്കുന്നതിന് ക്ലബിൽ കൂടുകയും, ഉടമസ്ഥനെ വശീകരിക്കുകയും ചെയ്യും. ഉടമസ്ഥൻ ഈ കെണിയിൽ കുടുങ്ങാതിരിക്കണം; അതിലേക്ക് ഉത്തമമായ ഉപായം സംഘത്തിൽ അംഗമായി ചേരാതിരിക്കുകതന്നെയാണ്. പത്രക്കാരൻ വെടിയേണ്ട മറ്റൊരു കാര്യമുണ്ട്: പണക്കച്ചവടക്കാരായും, റബ്ബർക്കമ്പനി മുതലായ കൂട്ടുവ്യാപാരക്കാരായും, നേരിട്ടോ, മറ്റു പ്രകാരത്തിലോ, യാതൊരുസഖ്യവും അരുത്; അത്തരം വ്യാപാരങ്ങളിൽ ചേർന്നുനടക്കയുമരുത്.

ഇവയൊക്കെ നടപ്പില്ലാത്ത നിബന്ധനകളാണെന്ന് ചിലർക്കു തോന്നിയേക്കാം; സാധിപ്പാനും പ്രയാസമാവാം. എങ്കിലും തൊഴിലിന്റെ പവിത്രതയെ പാലിപ്പാൻ അത്യന്താപേക്ഷിതമായ ഇക്കാര്യത്തിൽ പത്രക്കാരന് എന്തുതന്നെ കഷ്ടപ്പാടുകൾ നേരിട്ടാലും, അവന് പൊതുജനക്ഷേമത്തെക്കരുതി പ്രവർത്തിച്ചു എന്ന് കൃതാർത്ഥനാകുവാൻ അവകാശമുണ്ട്. അവന്റെ പുരുഷാർത്ഥങ്ങൾ സത്യം, ന്യായം, നീതി എന്ന ധർമ്മത്രയം ആയിരിക്കും; ഇതിങ്കൽ അവന്ന് ഈശ്വരസഹായം ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്ന വിശ്വാസം ധർമ്മഭക്തിയെ വർദ്ധിപ്പിച്ച് ധൈര്യം നൽകുന്നതും; അവന് ക്ലേശപാശ ബന്ധത്തിൽ നിന്ന് മോക്ഷം സിദ്ധിക്കുന്നതുമാകുന്നു.

അണിയറയിൽ

മലയാളം വിക്കിഗ്രന്ഥശാലയിലേക്ക് സംഭാവന ചെയ്ത ലോകമെമ്പാടുമുള്ള നിരവധി മലയാളം വിക്കിഗ്രന്ഥശാല പ്രവർത്തകരാണു് ഈ ഇ-പുസ്തകത്തിന്റെ പിന്നിൽ. ഓരോരുത്തരെയായി പേരെടുത്ത് പറയാൻ സാങ്കേതിക പരിമിതിയും ഈ ഇ-പുസ്തകം നിർമ്മിക്കാനെടുത്ത കുറഞ്ഞ സമയവും അനുവദിക്കുന്നില്ല. വിക്കിഗ്രന്ഥശാല പ്രവർത്തകർക്ക് പുറമെ, മലയാളം വിക്കിഗ്രന്ഥശാലയുടെ പ്രാധാന്യം കണ്ടറിഞ്ഞ് പുസ്തകങ്ങളുടെ ഡിജിറ്റൽ പകർപ്പ് പങ്കു വെച്ചവർ, കൃതികൾ ഗ്രന്ഥശാലയ്ക്ക് അകത്തും പുറത്തും സംശോധനം (പ്രൂഫ് റീഡ്) ചെയ്തവർ, അങ്ങനെ നിരവധി പേരുടെ സംഭാവന ഈ ഇ-പുസ്തകത്തിന്റെ പിറകിൽ ഉണ്ട്. ഓരോ കൃതിയ്ക്കും പിറകിൽ പ്രവർത്തിച്ചവർ ആരൊക്കെയെന്ന് കാണാൻ വിക്കിഗ്രന്ഥശാലയിൽ ഈ കൃതിയുടെ സംവാദം താൾ നോക്കുകയോ, പ്രസ്തുത കൃതിയിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന താളുകളുടെ നാൾവഴി കാണുകയോ ചെയ്യുക.

മലയാളം വിക്കിഗ്രന്ഥശാലയുടെ ആദ്യത്തെ ഇ-പുസ്തകം പുറത്തിറക്കുന്നതിൽ സഹകരിച്ച എല്ലാവർക്കും അകമഴിഞ്ഞ നന്ദി രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

മലയാളം വിക്കിഗ്രന്ഥശാല ഉപയോക്തൃസമൂഹം

2013 ജനുവരി 15

ഈ ഇ-പുസ്തകത്തിന്റെ പകർപ്പവകാശം

ഈ ഇ-പുസ്തകത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം മൊത്തമായോ ഭാഗികമായോ ക്രിയേറ്റീവ് കോമൺസ് ആട്രിബ്യൂഷൻ ഷെയർ-എലൈക് അൺപോർട്ടഡ് 3.0 അനുവാദപത്രം പ്രകാരം പകർപ്പെടുക്കാനും, വിതരണം ചെയ്യാനും, പങ്കു് വെക്കാനും താങ്കൾക്കു് അനുമതിയുണ്ടു്.

ബാദ്ധ്യതാ നിരാകരണം

ഈ ഇ-പുസ്തകത്തിന്റെ പിന്നിൽ പ്രവർത്തിച്ചവർ സാധുത സംബന്ധിച്ച യാതൊരു ഉത്തരവാദിത്തവും വഹിക്കുന്നില്ല

മലയാള ഭാഷയിലോ ലിപിയിലോ പൊതു സഞ്ചയത്തിലുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ, മറ്റ് സ്വതന്ത്ര കൃതികൾ എന്നിവ പൊതുശേഖരം എന്ന ഉദ്ദേശത്തോടെ സന്നദ്ധസേവകരായ വ്യക്തികൾ സഹകരിച്ചു് സൃഷ്ടിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്വതന്ത്ര ഓൺലൈൻ ഗ്രന്ഥശേഖരമാണു് വിക്കിഗ്രന്ഥശാല. വിക്കിഗ്രന്ഥശാലയിലെ സ്വതന്ത്ര ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിലെ ഒരു പുസ്തകം മാത്രമാണ് ഭാഗമാണ് ഇത്. ഇന്റർനെറ്റ് സൗകര്യമുള്ള ആർക്കും തിരുത്താവുന്ന വിധത്തിലാണ് വിക്കിഗ്രന്ഥശാലയുടെ ഘടന. അതുകൊണ്ട് ഇതിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വിദഗ്ദ്ധർ പരിശോധിച്ച പൂർണ്ണവും, സൂക്ഷ്മവും, വിശ്വാസയോഗ്യവുമായ വിവരങ്ങളായിരിക്കണമെന്നില്ല.

മേൽപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനർത്ഥം ഇതിൽ നിന്നു് താങ്കൾക്ക് മൂല്യമുള്ളതും കൃത്യവുമായ വിവരങ്ങൾ ലഭിക്കുകയില്ല എന്നല്ല; മറിച്ച് താങ്കൾക്കാവശ്യമായ വിവരങ്ങളത്രയും ഇവിടെ നിന്ന് ലഭിക്കാനുമിടയുണ്ട്. എന്നിരുന്നാലും ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ഡിജിറ്റൈസേഷനു പിന്നിൽ പ്രവർത്തിച്ച മലയാളം വിക്കിഗ്രന്ഥശാല സമൂഹം ഈ പുസ്തകത്തിലുള്ള വിവരങ്ങളുടെ യാതൊരു ഗുണമേന്മാ ഉത്തരവാദിത്തവും വഹിക്കുന്നതല്ല. ഈ പുസ്തകത്തിലുള്ള വിവരങ്ങൾ താങ്കൾക്ക് ഉപയോഗപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിൽ നല്ലത്, ഇല്ലെങ്കിൽ അതിനു് ആരും ഉത്തരവാദികളല്ല. മറ്റ് സമാന സംരംഭങ്ങളും ഇതേപോലുള്ള നിരാകരണങ്ങൾ നൽകുന്നുണ്ടെന്നു് ശ്രദ്ധിക്കുക.